INEDIT

Robert Ludlum

Experimentul Ambler

ROBERT LUDLUM

EXPERIMENTUL AMBLER

Traducere: LIVIU MATEESCU

V.1.0

V.1.0

ISBN
978-973-629-159-3

AMBLER WARNING
EDITURA LIDER
Bucureşti, 2007

„Legăturile nevăzute sunt mai puternice decât cele care se pot vedea.”

Heraclit, anul 500 î.Hr.

Partea I

1

Clădirea nu ieşea cu nimic în evidenţă. Ar fi putut adăposti un liceu public ceva mai mare, ori un centru administrativ de procesare a formularelor privitoare la taxe şi impozite. Era o structură masivă din cărămidă cafenie – avea patru etaje şi o curte interioară. Nu se deosebea cu nimic de alte nenumărate clădiri construite în anii 1950-1960. Un trecător neinteresat nu i-ar fi aruncat o a doua privire.

Şi totuşi, aici nu existau trecători neinteresaţi. Nu aici, pe această insuliţă de protecţie, aflată la şase mile în largul coastei Virginiei. Oficial, insula făcea parte din Sistemul Naţional de Rezervaţii Naturale al Americii, iar curioşilor li se spunea că, din cauza ecosistemului foarte delicat, accesul vizitatorilor era interzis. Într-adevăr, pe ţărmul ferit de vânt al insulei se afla habitatul natural al câtorva vulturi pescari şi raţe crestate: vânători şi vânat, amândouă speciile ajunse în pragul dispariţiei din cauza celui mai mare prădător – omul. Dar partea centrală era rezervată unui campus cu o suprafaţă totală de şase hectare, cu gazon foarte îngrijit şi cu terase progresive în mijlocul cărora se afla clădirea aceea insignifiantă.

Vapoarele care se opreau de trei ori pe zi la insula Parrish purtau însemnele NWRS[1] şi de la distanţă nu se putea distinge că angajaţii pe care feriboturile îi aduceau pe insulă nu arătau deloc ca nişte pădurari. Dacă se întâmpla ca un vas pescăresc avariat să încerce să acosteze pe insulă era interceptat imediat de câţiva bărbaţi în costume kaki, cu zâmbete politicoase şi ochi reci şi duri. Nimeni nu s-a apropiat îndeajuns de mult pentru a vedea ceva, pentru a se întreba de ce oare campusul era

[1] National Wildlife Refuge System – Sistemul Naţional de Rezervaţii Naturale (*n. trad.).*

înconjurat de garduri electrificate şi de patru turnuri de pază.

Clinica psihiatrică de pe insula Parrish, chiar dacă nu atrăgea prin nimic atenţia, adăpostea o sălbăticie mai mare decât cea a naturii care o înconjura – sălbăticia minţii umane. Foarte puţini oameni din structurile guvernamentale ştiau de existenţa spitalului. Şi totuşi înfiinţarea lui fusese dictată de o logică simplă – trebuia să existe un spital de psihiatrie special pentru pacienţii care cunoşteau informaţii ultrasecrete. Se simţea nevoia unui mediu securizat pentru tratarea celor care-şi ieşiseră din minţi când acele minţi erau pline cu secrete de stat. Pe insula Parrish potenţialul de risc putea fi controlat cu multă atenţie. Toţi membrii personalului fuseseră verificaţi foarte amănunţit, toţi erau cunoscuţi ca fiind persoane în care se putea avea încredere, iar sistemul de supraveghere audio şi video care funcţiona douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru oferea şi mai multă protecţie împotriva eventualelor scăpări. Ca o măsură suplimentară de siguranţă, personalul era schimbat prin rotaţie, o dată la trei luni, pentru a se reduce la minimum posibilitatea apariţiei unor ataşamente nepotrivite. Protocoalele de securitate specificau faptul că pacienţii erau identificaţi prin intermediul unor numere, nefiind niciodată strigaţi pe nume.

Din când în când se întâmpla ca în spital să fie găzduit un pacient catalogat ca fiind de mare risc, fie datorită naturii dezechilibrului său psihic, a bolii lui mintale, fie din cauza a ceea ce ştia. Un astfel de pacient era izolat de ceilalţi şi cazat într-o rezervă încuiată. În aripa de vest a clinicii, la etajul patru, se afla acum un astfel de pacient. Numărul 5312.

Dacă un membru al personalului, care abia primise în grijă rezerva W4[2] l-ar fi întâlnit pe pacientul cu numărul 5312 pentru prima dată, n-ar fi putut fi sigur decât de ceea ce vedea – că avea un metru şi optzeci de centimetri, părul şaten, tuns scurt şi ochii albaştri. Dacă privirile li s-ar fi întâlnit, angajatul ar fi fost primul care s-ar fi uitat în altă parte. Intensitatea privirii pacientului cu numărul 5312 era uimitoare, penetrantă. Restul profilului era descris în fişa psihiatrică. Cât despre sălbăticia care zăcea în el, aceasta putea fi doar subiectul unor presupuneri.

Undeva în rezerva W4 erau explozii şi ţipete şi haos, dar totul se petrecea în tăcere, în visele agitate ale pacientului, vise care

[2] West 4 – Aripa de vest, etajul 4 (*n. trad.).*

creşteau în intensitate când somnul se apropia de sfârşit. Acele momente dinaintea conştienţei – când omul realizează doar ceea ce vedea cu ochiul minţii – erau pline de o serie de imagini deformate asemenea filmului rulat pe un proiector supraîncălzit. O manifestaţie politică într-o zi caniculară în Taiwan – mii de oameni adunaţi într-o piaţă largă, răcoriţi doar de briza care sufla din când în când. Un candidat politic doborât chiar în mijlocul unei fraze de o explozie – controlată, mică, mortală. Cu doar câteva secunde înainte vorbea elocvent, cu pasiune; acum era întins pe podiumul de lemn, într-o băltoacă de sânge, propriul lui sânge. Îşi săltă capul şi aruncă mulţimii o ultimă privire. Apoi ochii i se fixară asupra unui bărbat – un *chang bizi,* un occidental. El era singurul care nu ţipa, nu plângea, nu se repezise să fugă. Numai el nu părea surprins: pentru că, până la urmă, toate acestea erau rezultatul lucrării sale. Candidatul murise privindu-l pe cel care traversase lumea pentru a-l ucide. Apoi imaginea începuse să se deformeze şi se dizolvase într-un alb lăptos.

Un cântec îndepărtat, care venea dintr-o boxă nevăzută, un tril în gamă minoră şi Hal Ambler deschise ochii somnoroşi.

Era cu adevărat dimineaţă? I-ar fi fost imposibil să-şi dea seama, camera lui nu avea ferestre. Dar era dimineaţa *lui.* Neoanele ascunse în tavan creşteau în intensitate pe parcursul unei jumătăţi de oră – zori artificiali. Strălucirea lor era amplificată de albul care-l înconjura. Cel puţin începea o zi, fie ea şi falsă. Camera lui Ambler avea trei metri pe patru. Podeaua era acoperită cu linoleum alb, iar pereţii cu spumă poliuretanică, un material dens, de consistenţa cauciucului, un pic lipicios la atingere, asemenea unei saltele de lupte. Nu peste mult timp uşa aceea ca de navetă spaţială avea să se deschidă, alunecând într-o parte, cu un oftat hidraulic. Ştia aceste detalii şi încă sute altele asemenea. Asta era viaţa într-un aşezământ de maximă siguranţă, dacă asta se putea numi viaţă. Avea din când în când perioade de luciditate mohorâtă, care alternau cu momente în care nu-şi dădea seama ce face. Trăia cu senzaţia că îi fusese răpit nu doar trupul, ci şi sufletul.

În cursul celor aproape două decenii în care lucrase ca agent secret, Ambler fusese capturat de câteva ori – se întâmplase în Cecenia şi în Algeria – şi trecuse prin astfel de perioade de izolare. Ştia că astfel de condiţii nu predispuneau la meditaţie profundă sau la căutări psihologice, în loc de asta mintea se umplea cu frânturi de cântecele din reclame, cu melodii pop al

căror text şi-l amintea doar pe jumătate şi cu conştientizarea acută a unei stări de disconfort trupesc. Se frământa, se răsucea şi rareori zbura la ceva interesant, prins în ultimă instanţă în ghearele ciudatei agonii a izolării. Cei care îl antrenaseră pentru a deveni agent secret încercaseră să-l pregătească pentru o astfel de eventualitate. Marea provocare, insistaseră ei, era să reuşeşti să împiedici mintea să se atace singură, aşa cum stomacul digeră propriul înveliş protector.

Şi totuşi aici, pe insula Parrish, nu se afla în mâinile inamicului. Era prizonierul propriilor autorităţi, aceleaşi autorităţi în slujba cărora lucrase toată viaţa.

Şi nu ştia de ce.

Nu motivele pentru care *cineva* ajungea să fie internat aici reprezentau un mister pentru el. Ca membru al acelei divizii a serviciilor de spionaj americane cunoscută sub numele de Operaţiuni Consulare auzise despre stabilimentul de pe insula Parrish. Ca şi ceilalţi, Ambler înţelegea motivele pentru care o astfel de instituţie trebuia să existe: toată lumea putea să cadă victimă fragilităţii minţii umane, chiar şi aceia care cunoşteau secrete foarte bine păzite. Dar era foarte periculos să permiţi oricărui psihiatru să trateze un astfel de pacient. Aflaseră pe pielea lor asta, în zilele Războiului Rece, când un psihanalist născut în Berlin, care îşi deschisese un cabinet în Alexandria, se dovedise a fi agent al Ministerului Siguranţei de Stat din Germania de Est. Printre clienţii acelui cabinet se număraseră şi câţiva înalţi oficiali din structurile guvernamentale americane.

Şi totuşi asta nu putea să explice de ce Hal Ambler era aici de… Oare cât timp trecuse? Cei care-l antrenaseră insistaseră asupra faptului că era foarte important să măsori trecerea timpului în captivitate. Cu toate acestea, el nu reuşise s-o facă, astfel că întrebarea referitoare la durată rămase fără răspuns. Oare era aici de şase luni, de un an, poate de mai mult timp? Nu ştia nici măcar atâta lucru. Nu ştia decât un singur lucru – dacă nu scăpa în curând de aici, avea să înnebunească cu adevărat.

Rutina – Ambler nu se putea decide dacă observarea ei o să-l salveze sau avea să-l ducă la pieire. Îşi făcu, în linişte şi eficient, exerciţiile, terminând cu o sută de flotări într-o singură mână, alternând stânga cu dreapta. Lui Ambler i se permitea să facă baie o dată la două zile. Astăzi nu era zi de baie. Merse la chiuveta albă şi mică dintr-un colţ al camerei şi se spălă pe dinţi.

Observă că mânerul periuţei de dinţi era făcut dintr-un polimer uşor, asemănător cauciucului şi nu din plastic tare, probabil pentru a nu putea fi transformat într-o armă. Apăsă pe o ridicătură şi un aparat de ras electric, micuţ şi compact alunecă dintr-un compartiment aflat deasupra chiuvetei. Avea la dispoziţie doar 120 de secunde, după aceea trebuia să pună aparatul, care era dotat cu un senzor, înapoi în locaşul lui, în caz contrar s-ar fi declanşat o alarmă. După ce termină, Ambler se stropi cu apă pe faţă, apoi îşi trecu degetele ude prin păr, punându-l într-o oarecare ordine. Nu exista nici o oglindă şi nici o altă suprafaţă x ca să-i reflecte imaginea. Până şi sticla din uşa rezervei fusese tratată cu o substanţă antireflexivă. Toate astea aveau, fără îndoială, un scop terapeutic. Îşi trase pe el „costumul de zi", cămaşa albă şi pantalonii largi, cu elastic în talie care compuneau uniforma lui de deţinut.

Se întoarse uşor când auzi uşa grea deschizându-se şi simţi mirosul de dezinfectant cu aromă de pin care plutea tot timpul pe holuri. Era, ca de obicei, un bărbat solid, tuns scurt, îmbrăcat într-o uniformă de poplin de un gri plicticos, cu o bucată de pânză pusă cu grijă peste ecusonul pe care-l purta la piept – o altă măsură specială de precauţie pe care o luau membrii personalului care lucrau în această aripă a spitalului. Felul de a vorbi, cu vocale prelungi, al bărbatului îl dădea de gol ca fiind din Vestul Mijlociu, dar plictiseala şi lipsa de interes pe care le manifesta erau contagioase. Pe Ambler personajul îl interesa foarte puţin.

Şi mai multă rutină: paznicul avea o curea ţesută din fire de nailon într-o mână.

— Ridică mâinile, mormăi el în timp ce venea să pună cureaua de nailon în jurul taliei lui Ambler. Ambler nu avea voie să iasă din cameră fără centura aceea specială. Sub ţesătura compactă de nailon erau plasate mai multe baterii cu litiu. Atunci când centura se afla la locul ei, două plăcuţe de metal erau poziţionate chiar în dreptul rinichiului stâng.

Dispozitivul – cunoscut oficial sub numele de centura REACT acronim ce venea de la „remote electronically activated control technology"[3] era folosit pentru transportul prizonierilor în cazurile de maximă securitate; în salonul W4 era un obiect folosit în mod obişnuit. Centura putea fi activată de la o distanţă

[3] Tehnologie care permite controlul electronic de la distanţă (*n. trad.*).

maximă de o sută de metri şi putea produce o descărcare electrică de cincizeci de mii de volţi pentru opt secunde. Şocul electric putea doborî cu uşurinţă până şi un luptător de Sumo, făcându-l să se zvârcolească de durere la pământ pentru mai bine de zece sau chiar cincisprezece minute.

După ce cureaua fu poziţionată la locul ei, gardianul îl escortă pe culoarul îmbrăcat în faianţă albă spre locul unde urma să-şi primească medicaţia de dimineaţă. Ambler mergea încet, târându-şi picioarele, de parcă ar fi înotat. Astfel de stări erau în mod frecvent rezultatul concentraţiei mare din sânge de substanţe psihotice – toţi cei care lucrau în astfel de stabilimente erau obişnuiţi cu astfel de stări ale pacienţilor. Mişcările lui Ambler contrastau cu privirea lui, care mătura cu eficienţă împrejurimile. Acesta era unul din numeroasele amănunte semnificative pe care gardianul nu le observase.

Ambler, pe de altă parte, trecuse cu vederea foarte puţine amănunte.

Clădirea era veche de zeci de ani, însă era în mod regulat reutilată cu cele mai noi tehnologii de securitate. Uşile se deschideau cu carduri prevăzute cu cipuri de memorie – cipuri care conţineau mai degrabă transmiţătoare cu siliciu decât coduri de siguranţă, iar porţile mai importante erau prevăzute cu scanere de retină, pentru ca doar personalul autorizat să poată trece prin ele. La aproximativ treizeci de metri de rezerva lui se afla aşa-numita Cameră de Evaluare, care avea ferestre cu suprafaţa care dădea spre interior polarizată, astfel încât subiectul dinăuntru putea fi observat fără ca el să-i poată vedea pe observatorii lui. Acolo era adus cu regularitate pentru „evaluarea psihiatrică”, dar scopul acestor „evaluări” îi scăpa atât lui, cât şi medicului care le conducea. Ambler cunoscuse disperarea în ultimele câteva luni, nu ca dezechilibru psihiatric, ci ca o consecinţă a evaluării realiste a şanselor pe care le avea să scape de aici. Chiar şi personalul care se schimba o dată la trei luni începuse, simţea el, să se uite la el ca la un condamnat pe viaţă, ca la un pacient care avea să fie aici multă vreme după ce ei vor fi plecat.

Cu toate acestea, în urmă cu câteva săptămâni lucrurile se schimbaseră puţin pentru el. Nu era vorba de ceva obiectiv, de ceva fizic, de ceva *observabil.* Şi totuşi reuşise să ia contact cu cineva şi asta însemna foarte mult. Mai precis *ea* însemna foarte mult. Începuse deja să simtă diferenţa. Era vorba de o tânără

asistentă de la psihiatrie, pe nume Laurel Holland. Şi ea era de partea lui, pur şi simplu.

Câteva minute mai târziu gardianul ajunse împreună cu pacientul care se mişca greoi într-o zonă mai largă, circulară din Secţia W4, zonă care se numea Salonul. Numele nu era foarte potrivit, destinaţia tehnică însă da – cameră comună de supraveghere. Încăperea avea la un capăt câteva aparate rudimentare de exerciţii fizice şi un raft plin cu cărţi vechi de cincisprezece ani. La celălalt capăt era dispensarul – o tejghea lungă prevăzută cu un geam glisant, cu sticlă securizată, prin care se vedea un raft plin cu flacoane de plastic care purtau etichete multicolore. După cum Ambler ştia deja de-acum, pastilele din acele flacoane aveau puterea de a reduce mişcările unui om la fel de bine ca nişte lanţuri şi o pereche de cătuşe. Produceau o moleşeală fără a aduce linişte şi pace, calm fără seninătate.

Dar grija principală a celor care lucrau în acea instituţie nu era liniştea pacienţilor, nici măcar liniştirea lor. În dimineaţa aceasta în Salon se adunaseră peste o jumătate de duzină de gardieni. Nu era ceva neobişnuit: doar pentru gardieni încăperea aceea era cu adevărat un „salon”. Întreaga rezervă fusese construită pentru a găzdui doisprezece pacienţi. În momentul de faţă adăpostea unul singur. Drept urmare zona aceea devenise, neoficial, un fel de centru de relaxare şi recreere pentru gardienii care lucrau în compartimentele mai solicitante ale stabilimentului. În plus, tendinţa lor de a se aduna aici amplifica, într-o anumită măsură, securitatea acestei zone.

Ambler se întoarse şi salută cu o mişcare a capului doi gardieni care şedeau pe o băncuţă joasă din plastic, lăsând să i se scurgă pe bărbie un firicel de salivă; privirea pe care le-o aruncă era goală şi tulbure. Văzuse deja că în încăpere erau nu mai puţin de şase gardieni, psihiatrul de serviciu şi – speranţa vieţii lui Ambler – asistenta aceea.

— E vremea pentru bomboane, spuse unul dintre gardieni şi ceilalţi chicotiră.

Ambler se deplasă încet către dispensar, unde îl aştepta asistenta aceea roşcată cu pastilele de dimineaţă. O scurtă privire furişată şi o mişcare imperceptibilă a capului ţinură loc de salut.

Îi aflase numele din pură întâmplare; ea vărsase din greşeală

un pahar de apă pe halat şi ţesătura care trebuia să ascundă ecusonul se udase şi devenise translucidă. Laurel Holland; literele apăruseră asemenea unor stafii sub materialul halatului. Îi rostise numele cu glas scăzut; ea păruse să roşească, nu foarte deranjată de asta. Şi aşa între ei apăruse o scânteie. Îi studiase faţa, ţinuta, vocea, modul în care se mişca. Avea în jur de treizeci de ani, se gândi el, era slăbuţă, cu ochii căprui cu irizaţii verzi. Mai deşteaptă şi mai drăguţă decât îşi imagina ea că este.

Conversaţiile pe care le purtau erau scurte şi murmurate. Nimic care să atragă atenţia sistemului de supraveghere. Dar chiar şi într-o privire scurtă ori într-un zâmbet fugar se puteau ascunde atât de multe. În ochii sistemului el nu era decât pacientul cu numărul 5312. Dar ştia că pentru ea însemna deja mai mult decât un număr.

În ultimele şase săptămâni el cultivase această simpatie, nu ostentativ – ea şi-ar fi dat seama de asta, mai devreme sau mai târziu – ci pur şi simplu îngăduindu-şi să-i răspundă la gesturi, într-o manieră care o încuraja şi pe ea să facă la fel. Recunoscuse ceva în el – faptul că era *în toate minţile.*

Ştia că asta îi întărea încrederea în el, îi întărea hotărârea de a evada. *Nu vreau să mor aici,* îi şoptise el într-o dimineaţă. Ea nu-i răspunsese nimic, dar privirea pe care i-o aruncase îi spusese tot ce avea nevoie să ştie.

— Pastilele tale, spusese ea senină în dimineaţa următoare, punându-i în palmă trei tablete care arătau parcă un pic diferite de narcolepticele obişnuite. Tylenol[4], murmură ea. Regulamentul clinicii îl obliga să înghită tabletele sub supravegherea ei, apoi să deschidă gura pentru ca ea să poată verifica dacă le-a înghiţit şi nu le-a ascuns pe undeva. Le înghiţi şi în mai puţin de o oră avu dovada că ea îi spusese adevărul. Se simţea mai uşor, mai stăpân pe membrele lui, iar mintea îi era parcă mai ageră. În numai câteva zile îşi dădu seama că şi privirea îi devine mai pătrunzătoare, începuse să simtă că devine iarăşi el însuşi. Trebuise să facă un efort pentru a părea în continuare sub influenţa narcoticelor, să mimeze starea de amorţeală greoaie pe care i-o dădea Compazina, starea cu care gardienii erau obişnuiţi.

Spitalul Psihiatric de pe insula Parrish era un stabiliment de maximă siguranţă, echipat cu cele mai noi tehnologii şi sisteme

---

[4] Pastilă obişnuită pentru răceală, un medicament comun *(n. trad.).*

de securitate. Şi totuşi, încă nu se inventase tehnologia care să fie complet imună la factorul uman. Chiar acum, ascunzându-şi mişcările de ochiul vigilent al camerei de luat vederi, ea îşi luă cartela de acces şi i-o strecură sub elasticul pantalonilor albi, de bumbac, ai uniformei.

— Am auzit că în dimineaţa asta o să aibă loc un Cod Doisprezece, murmură ea. Codul acela se referea la urgenţe medicale majore, care necesitau transportul unui pacient la un spital din afara sistemului. Laurel Holland nu-i spuse de unde ştia de existenţa unui astfel de cod, dar el bănuia. Cel mai probabil era vorba de un pacient care se plânsese de dureri de piept – erau primele semne într-un caz de infarct sau de alt incident cardiac major. Starea respectivului pacient fusese mai mult ca sigur monitorizată, urmând ca în cazul în care apăreau semne ulterioare ale unei aritmii severe acesta să fie transportat la o unitate de terapie intensivă de pe continent. Ambler îşi aminti de acel Cod Doisprezece care avusese loc de când era el aici – un pacient mai în vârstă suferise un accident vascular cerebral, urmat de o hemoragie cerebrală – şi rememoră procedurile de siguranţă care fuseseră urmate atunci. Chiar dacă erau foarte drastice, reprezentau totuşi ceva ieşit din comun, o întrerupere a rutinei, o întrerupere pe care ar fi putut s-o exploateze.

— Ascultă, şopti ea. Şi fii gata să acţionezi.

Două ore mai târziu – ore de imobilitate şi privit în gol pentru Ambler – se auzi un semnal electronic, urmat de o voce parcă artificială: *Cod Doisprezece, Rezerva doi, Est.* Vocea suna la fel de artificial şi ciudat de iritant ca şi mesajele pe care le auzi în aeroporturi, în trenurile de mare viteză sau în staţiile moderne de metrou. *Cred că trebuie să fie moşul acela din 2E. E al doilea preinfarct, nu-i aşa?* Majoritatea gardienilor plecară spre rezerva de la etajul al doilea. Semnalul sonor şi mesajul continuară să fie difuzate pe sistemul audio la intervale regulate.

Un pacient în vârstă, victima unui infarct, aşa cum se zvonise. Ambler simţi o mână pe umăr. Era acelaşi gardian îndesat care îl scosese din cameră de dimineaţă.

— Procedura standard, spuse bărbatul. Pacienţii trebuie să se întoarcă în camerele lor în timpul situaţiilor de urgenţă.

— Ce se întâmplă? întrebă Ambler greoi, cu limba împleticită.

— Nimic important pentru tine. Tu o să fii în siguranţă în camera ta. Traducerea era: *E vremea să mergi în celulă.* Acum vino cu mine.

Câteva lungi minute mai târziu cei doi bărbaţi se opriră în faţa uşii camerei lui Ambler. Gardianul introduse cartela în dispozitivul de siguranţă, un aparat de plastic gri montat pe toc la nivelul şoldului şi uşa ca de navetă spaţială alunecă într-o parte.

— Intră, spuse îndesatul din Vestul Mijlociu.

— Am nevoie de ajutor pentru a... Ambler se îndreptă spre prag, apoi se întoarse spre gardian, făcând neputincios semn spre vasul de porţelan.

— Oh, la naiba! spuse gardianul cu nasul încreţit de dezgust şi îl urmă pe Ambler în încăpere.

N-ai decât o singură ocazie. Fără greşeli acum.

În vreme ce gardianul se îndrepta spre el, Ambler se aplecă, cu genunchii uşor îndoiţi, de parcă ar fi fost cuprins de crampe. Se îndreptă brusc, lovindu-l cu capul în falcă pe gardian. Pe faţa acestuia se putea citi durere şi uimire, pe măsură ce şocul loviturii era absorbit. Deţinutul împleticit şi ameţit de pastile se transformase într-un adevărat vârtej de agitaţie – ce se întâmplase? Câteva secunde mai târziu gardianul căzu greu pe podeaua acoperită cu linoleum. Ambler era deja deasupra lui, scotocindu-i prin buzunare.

Fără greşeli. Nu-şi putea permite nici măcar una.

Îi luă cartela cu cip şi ecusonul, apoi îmbrăcă hainele gri ale bărbatului aflat acum la podea. Nu erau măsura lui, dar diferenţa nu părea prea mare. Ar fi putut trece neobservată la o privire nu foarte atentă. Rulă repede pantalonii pe interior, scurtându-i astfel. Şi-i trase apoi peste centura de siguranţă. Ar fi dat orice să poată scăpa de ea, dar era practic imposibil s-o facă în timpul scurt pe care-l avea la dispoziţie. Nu putea decât să încheie peste ea cureaua gri a uniformei gardianului şi să spere că nailonul negru al centurii R.E.A.C.T. Nu va ieşi la iveală.

Trecu cardul gardianului prin dispozitivul interior şi deschise uşa camerei. Aruncă o privire pe hol. Momentan nu văzu pe nimeni. Tot personalul care nu era absolut necesar pentru desfăşurarea activităţii fusese transferat la locul urgenţei medicale.

Oare uşa avea să se închidă automat? Nu-şi putea permite să greşească. Ambler ieşi pe hol şi trecu cardul prin dispozitiv. După câteva clicuri uşa se închise.

Fugi până la uşa masivă, prevăzută cu o bară transversală, de la capătul culoarului. Avea patru puncte de închidere electronică.

Şi, bineînţeles, era încuiată. Folosi acelaşi card ca şi mai devreme. Se auziră câteva clicuri şi porni un motoraş. Apoi nimic. Rămase încuiată.

Pe aici nu era permis accesul gardienilor.

Îşi dădu seama de ce îi dăduse Laurel Holland cardul ei de acces: uşa dădea în acelaşi culoar de unde se ajungea şi la dispensar.

Folosi cardul ei.

De data aceasta uşa se deschise.

Se trezi într-un coridor îngust, de serviciu, luminat slab de câteva neoane. Se uită înainte, luându-şi ca punct de reper căruciorul pentru aşternuturi care se afla la celălalt capăt al coridorului şi începu să se târască spre el. Era evident că echipa de la curăţenie nu ajunsese astăzi aici. Pe podea erau mucuri de ţigări şi câteva ambalaje de celofan. Pantoful îi lovi un obiect metalic, plat. O cutie goală de Red Bull, pe care călcase cineva. Sub imperiul unui impuls de moment, Ambler luă bucata de metal şi o îndesă în buzunar.

Cât de mult timp mai avea la dispoziţie? Mai concret, cât va mai dura până când avea să fie observată dispariţia acelui gardian? În mai puţin de zece minute Codul Doisprezece se va fi terminat şi cineva va fi trimis să-l scoată pe Ambler din camera lui. Trebuia să iasă din clădire cât mai repede cu putinţă.

Degetele lui întâlniră o protuberanţă, ceva ce ieşea din perete. Găsise ce căuta: mânerul chepengului de la jgheabul pentru lenjerie. Se strecură înăuntru, ţinându-se încă de marginea chepengului şi începu să pipăie primprejur cu picioarele. Îşi făcuse griji că jgheabul acela avea să fie prea strâmt; în realitate era prea larg şi nu avea montată pe nici un perete vreo scară. Era căptuşit în schimb cu tablă netedă. Pentru a nu aluneca, era obligat să se proptească cu mâinile şi picioarele încălţate în adidaşi.

Se lăsă încet în jos pe hornul acela, repoziţionându-şi de fiecare dată membrele, într-o alunecare chinuitoare. Muşchii îi erau solicitaţi la maximum şi foarte curând începură să-l doară foarte tare. Însă nu avea cum să se odihnească – ar fi însemnat să se prăbuşească într-un hău ce părea nesfârşit.

Când ajunse în cele din urmă jos i se părea că trecuseră ore, deşi ştia că nu se scurseseră mai mult de două minute. Muşchii îi erau încordaţi, cuprinşi de spasme, înota prin maldăre de lenjerii murdare, aproape sufocat de mirosul fetid de transpiraţie şi

excremente. Parcă şi-ar fi croit drum afară dintr-un mormânt, zbătându-se, zgâriind, făcându-şi drum cu forţa printr-o substanţă rezistentă. Toate fibrele musculare din corpul lui ţipau după un pic de odihnă. Dar încă nu venise timpul pentru odihnă.

Reuşi în sfârşit să ajungă pe podeaua de ciment. Acum se afla – unde? – într-un fel de subsol fierbinte, cu tavan scund, plin cu maşini de spălat care făceau un zgomot infernal. Ridică încet capul. La capătul şirului alb de maşini de spălat industriale, doi muncitori încărcau o astfel de maşină.

Se ridică şi depăşi rândul de maşini, încercând din răsputeri să-şi controleze muşchii revoltaţi. Dacă era văzut, trebuia să pară că merge cu paşi siguri. După ce ieşi din raza vizuală a celor doi muncitori se opri lângă un şir de cărucioare cu care se căra lenjeria şi începu să se uite în jur, observând locul în care se afla.

Ştia că urgenţele medicale erau evacuate de pe insulă cu ajutorul unei bărci de mare viteză şi mai ştia că o astfel de barcă avea să acosteze în scurt timp, dacă nu cumva ajunsese deja. Chiar în aceste momente victima care suferise acel infarct era legată de o targă. Ambler nu-şi mai putea permite nici un fel de întârziere, dacă voia ca planul său să aibă vreo şansă de reuşită.

Trebuia să se urce pe barca aceea.

Ceea ce însemna că trebuia să găsească o modalitate de a ajunge la debarcader. *Nu vreau să mor aici.* Nu se jucase deloc cu sentimentele lui Laurel Holland când îi spusese asta. Vorbise foarte serios, poate mai serios decât vorbise vreodată în viaţa lui.

— Hei! se auzi o voce strigând. Ce dracu' faci aici?

În vocea aceea se simţea autoritatea meschină a unui gardian de nivel mediu, cineva care toată viaţa înghiţise toate rahaturile posibile de la şefii lui şi îşi vărsase la rândul lui nervii pe cei pe care-i avea în subordine.

Ambler îşi compuse un zâmbet inocent şi se întoarse spre un bărbat mic de statură, chel, cu un ten brânzos şi cu o pereche de ochi care păreau să se mişte asemenea unor camere de supraveghere.

— Ia-o uşor, amice, spuse Ambler. N-am fumat aici, pe cuvântul meu.

— Îţi arde de bancuri? Supraveghetorul se apropie de el. Se uită la ecusonul pe care Ambler îl purta agăţat de cămaşă. Cum stai cu limba spaniolă? Pentru că pot să te zbor direct la subsol, la întreţinere, neno… Se întrerupse brusc, dându-şi seama că

poza de pe ecuson nu era a omului îmbrăcat în uniformă. Rahat! şopti el.

Apoi făcu un lucru foarte curios. Se dădu cam şase-şapte metri în spate şi începu să-şi desfacă un dispozitiv de la centură. Era transmiţătorul radio care activa centura de siguranţă.

Nu! Ambler nu putea admite să se întâmple aşa ceva. Dacă transmiţătorii centurii erau activaţi, asupra lui se va prăvăli un imens val de durere şi avea să ajungă pe podea, zvârcolindu-se spasmodic. Şi din planurile lui avea să se aleagă praful. Avea să moară aici. Se simţi cuprins de o forţă nebănuită. Parcă de comun acord, mâinile lui Ambler se îndreptară spre cutia turtită de suc pe care o pusese în buzunarul de la spate. Subconştientul intrase în acţiune şi i-o luase înainte conştientului, cu numai o fracţiune de secundă.

Era imposibil să-şi desfacă centura. Dar putea să strecoare bucata aceea de metal *sub* centură – ceea ce şi făcu, împingând cu toată puterea, abia băgând de seamă durerea pe care i-o provoca acest lucru. Acum cele două contacte de metal ale centurii erau unite de bucata de metal.

— Fii bine venit în lumea durerii! spuse supraveghetorul cu vocea aproape piţigăiată şi apăsă pe butonul dispozitivului care activa centura.

Ambler auzi un pârâit care venea din partea din spate a centurii. Corpul lui nu mai juca rolul de conductor între cei doi electrozi ai centurii, acum legătura se făcea prin intermediul bucăţii de metal. Simţi un miros înţepător de fum, apoi pârâitul acela încetă.

Centura fusese scurtcircuitată.

Ambler se repezi la supraveghetor, luându-l aproape pe sus şi îl doborî la podea. Capul bărbatului se lovi de podeaua de beton. Gemu uşor. Ambler îşi aminti ce-i spunea mereu unul dintre ofiţerii care se ocupaseră de pregătirea lui în cadrul diviziei de Operaţiuni Consulare: că norocul nu era decât reversul ghinionului. *În fiecare situaţie nefericită există o oportunitate care poate fi exploatată.* Nu prea avea logică, dar Ambler nu de puţine ori intuise parcă un anume sens. Aruncă o privire iniţialelor care erau tipărite pe ecusonul bărbatului, sub nume şi văzu că respectivul supraveghetor avea responsabilităţi în ceea ce privea inventarul stabilimentului. Asta însemna că supraveghea intrările şi ieşirile în perimetru – aşadar folosea în mod regulat intrarea de serviciu. Punctele de acces în clădire

erau mult mai bine păzite ca punctele de trecere din interior, accesul fiind permis numai după o verificare biometrică a personalului autorizat. Bărbatul care zăcea acum la picioarele lui Ambler făcea parte din acest personal autorizat. Înlocui ecusonul gardianului, pe care-l purtase până atunci, cu cel al supraveghetorului. Chiar dacă era inconştient, tipul avea să-l ajute să iasă de aici.

Poarta de metal care străjuia ieşirea de serviciu din partea de vest a clădirii era împodobită cu o pancartă albă cu roşu, pe care scria sec: FOLOSIREA ACESTEI CĂI DE ACCES DE CĂTRE PERSONALUL NEAUTORIZAT – STRICT INTERZISĂ. ÎN CAZ DE FORŢARE VA PORNI ALARMA. Lângă o poartă nu era nici un dispozitiv de citire a cardurilor. În schimb, pe zidul alăturat era montat un dispozitiv simplu, care consta într-o cutie cu un dreptunghi de sticlă şi un buton. Era un dispozitiv de citire a retinei – practic infailibil. Vasele capilare care pornesc din nervul optic şi se ramifică pe suprafaţa retinei au o configuraţie unică pentru fiecare individ în parte. Spre deosebire de dispozitivele care permiteau accesul pe baza verificării amprentelor şi care verificau doar şaizeci de puncte de identificare, scanerele de retină verificau sute de astfel de puncte. Astfel indicele de eroare al acestor dispozitive era practic zero.

Asta însă nu însemna că erau infailibile. *Salutaţi-l pe membrul personalului vostru autorizat,* se gândi Ambler în vreme ce-şi trecea braţele pe sub cele ale supraveghetorului inconştient. Îl ridică în faţa dispozitivului de siguranţă şi-i ţinu ochii deschişi cu degetele. Apăsă butonul aparatului cu cotul. Două fascicule roşii ieşiră din dispozitiv. După câteva secunde lungi, se auzi zgomotul unui motoraş şi poarta de metal se deschise. Ambler lăsă trupul bărbatului să cadă pe podea, ieşi pe poartă şi coborî câteva trepte de beton.

Se afla lângă un debarcader micuţ, în partea de vest a clădirii. Respira aerul nefiltrat pentru prima oară după o lungă perioadă de timp. Vremea era urâtă: frig, umezeală, o atmosferă sinistră. Dar era *afară.* Se simţi cuprins de o bucurie naivă, prostească, înlocuită repede de o şi mai mare îngrijorare. Aici se afla în mai mare pericol decât înainte. Ştia de la Laurel Holland că gardurile din jurul spitalului erau electrificate. Nu puteai ieşi de acolo decât escortat de personalul autorizat. Sau ca parte a escortei.

Auzi în depărtare zgomotul produs de o barcă cu motor, apoi mai clar, mai aproape sunetul unui alt motor. Văzu un vehicul

electric, asemănător unei maşinuţe de golf de mari dimensiuni care se apropia de partea de sud a clădirii. După foarte puţin timp în partea din spate a maşinii fu încărcată o targă. Maşina aceea avea să-l ducă pe pacient până la barcă.

Ambler respiră adânc, ocoli clădirea şi se apropie în fugă de vehicul. Bătu cu putere în portiera de pe partea şoferului. Şoferul îl privi mirat.

Eşti calm, eşti plictisit. Îţi faci doar meseria.

— Mi-au spus că trebuie să stau cu tipul care a făcut infarct, să-l duc până la centrul medical, spuse Ambler urcându-se în maşină. Expresia feţei şi tonul vocii spuneau foarte clar: „îmi convine chestia asta la fel de puţin ca şi ţie”. Cei noi primesc însărcinările cele mai de rahat, continuă el. Îşi păstră tonul plângăcios, de parcă şi-ar fi cerut scuze. Încrucişă braţele peste piept, ascunzându-şi astfel ecusonul cu tot cu fotografia care nu prea se potrivea cu figura lui. Şi-n fundătura asta lucrurile stau la fel ca în toate locurile unde am lucrat până acum.

— Faci parte din echipa lui Barlowe? mormăi şoferul.

Barlowe?

— Îl ştii?

— Mare nemernic, nu-i aşa?

— Deci îl ştii, repetă Ambler.

Odată ajunşi la debarcader cei trei bărbaţi care se aflau deja în şalupă – pilotul bărcii, un asistent medical şi un gardian înarmat – mormăiră nemulţumiţi când aflară că bolnavul avea să fie însoţit de un membru al personalului din spital. Ce, credeau că nu sunt în stare să facă singuri treaba? *Asta* era mesajul pe care voiau să li-l transmită? Pe lângă asta, spuse asistentul, pacientul era deja mort. Trebuiau doar să facă un drum până la morgă. Dar ridicatul din umeri al şoferului, combinat cu atitudinea blazată a lui Ambler îi linişti. Şi, oricum, nimeni nu voia să stea prea mult pe vremea asta mizerabilă. Membrii echipajului apucară fiecare de câte o parte a tărgii de aluminiu, zgribulindu-se în canadienele lor albastre şi duseră trupul neînsufleţit sub punte, într-un compartiment poziţionat spre partea din spate a bărcii.

Ambarcaţiunea, un Culver Ultra Jet, avea cam doisprezece metri lungime, era mai mică decât navele care transportau de obicei personalul spitalului. Dar avea o viteză superioară acestora – putea ajunge la centrul medical de pe continent în mai puţin de zece minute. Timpul era mai scurt decât cel necesar

deplasării, aterizării şi încărcării unui eventual elicopter de la Baza Aeriană Langley sau de la cea a Marinei Militare. Ambler rămase lângă pilot – ambarcaţiunea era un model nou din dotarea forţelor armate şi el voia să se asigure că putea înţelege în totalitate panourile cu comenzi. Îl urmări pe pilot cum ajustează turaţia motorului principal şi a celui auxiliar, apoi cum porneşte cu viteză maximă. Ambarcaţiunea tăia valurile cu botul ridicat, avansând cu peste treizeci şi cinci de noduri.

Până la ţărm aveau să facă zece minute. Oare va reuşi să supravieţuiască atât? Nu-i era foarte greu să-şi murdărească fotografia de pe ecuson cu nişte noroi şi ştia că oamenii puneau în general mare preţ pe atitudine, pe tonul vocii, pe comportament în general şi mai puţin pe documente. După câteva minute, Ambler se alătură asistentului care stătea lângă gardianul înarmat, pe o băncuţă, în spatele cârmei.

Asistentul – un tip de aproape treizeci de ani, cu obrajii roşii şi cu părul negru şi cârlionţat – părea în continuare deranjat de prezenţa lui Ambler pe ambarcaţiune. Într-un târziu, se întoarse spre Ambler şi spuse:

— Mie nu mi-au spus nimic despre un eventual însoţitor al pacientului. Îţi dai seama că tipul e deja mort, nu-i aşa?

Avea un accent sudist. Vorbea ca o persoană plictisită şi iritată, probabil că nu-i prea convenea că fusese trimis să aducă la ţărm un pacient care murise deja.

— E mort? Ambler îşi înăbuşi un căscat, sau se prefăcu c-o face. *Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta n-are de gând s-o lase baltă odată?*

— La dracu', da. L-am verificat personal. Aşa că nu cred că are cum să evadeze, înţelegi?

Ambler îşi aminti că tipul al cărui ecuson îl purta arbora un aer oficial, înţepat. *Acela* era tonul pe care trebuia să-l adopte şi el.

— Până când nu se eliberează un certificat oficial, vorbele tale nu valorează nici cât o ceapă degerată în ochii lor. Nimeni de la Parrish nu are autoritatea necesară pentru a elibera un astfel de certificat. Regulile sunt reguli.

— E un mare rahat.

— Nu te mai lua de el, Olson, spuse gardianul. Nu era vorba de o manifestare de solidaritate, ci mai degrabă de una de simpatie, dar părea să fie şi altceva la mijloc. Ambler îşi dăduse seama că cei doi nu se cunoşteau prea bine, ba mai mult, că nu se simţeau prea bine unul în prezenţa celuilalt. Probabil că era vorba de

problema clasică a conflictului de autoritate: asistentul voia să pară că el era şeful, dar gardianul avea arma.

Ambler îi aruncă o privire prietenoasă gardianului. Era un tip solid, de douăzeci şi ceva de ani, cu o tunsoare tipic militară. Părea a fi un fost vânător de munte. Pistolul pe care-l avea la şold era un HK P7, o armă mortală, una dintre favoritele vânătorilor de munte. Era singura persoană înarmată de pe ambarcaţiune, dar Ambler îşi putea da seama că nu părea un tăntălău.

— Mă rog, spuse asistentul, după câteva secunde. Dar din tonul vocii lui reieşea că nu recunoştea autoritatea gardianului, ci mai degrabă că întreba: *Ce problemă mai are şi ăsta?*

Cei trei tăcură din nou. Ambler îşi permise să simtă o umbră de uşurare.

Ambarcaţiunea nu se îndepărtase decât câteva mile de insula Parrish când pilotul, care purta căşti, începu să gesticuleze pentru a le atrage celorlalţi atenţia şi apăsă pe un buton. Radioul se auzi în boxele cabinei.

> „Aici cinci – zero – cinci de pe insula Parrish. Vocea operatorului părea agitată. Se pare că a evadat un deţinut. Repet. Un deţinut a evadat."

Ambler simţi că i se strânge stomacul. Trebuia să acţioneze, trebuia să *folosească* această nouă criză creată. Sări în picioare.

— Hristoase, a fugit cu o plută, mormăi el.

Din difuzor răsună din nou vocea operatorului radio.

> „Ambarcaţiunea 12 – 647 – M, deţinutul s-ar putea ascunde la bordul vostru. Vă rog confirmaţi sau infirmaţi imediat. *Aştept."*

Gardianul îi aruncă lui Ambler o privire dură. În capul acestuia începea să prindă contur o idee. Trebuia să le-o ia înainte, să redirecţioneze suspiciunea.

— Rahat, spuse Ambler. Presupun că acum v-aţi dat seama de ce sunt aici. Urmă o pauză de o secundă. Credeţi că degeaba au insistat ei să pună însoţitori în fiecare dintre vehiculele care părăsesc insula? În ultimele douăzeci şi patru de ore am auzit noi ceva zvonuri cu privire la o încercare de evadare.

— Ne-ai fi putut spune şi nouă, zise gardianul, nu foarte prietenos.

— Nu e deloc genul de zvon pe care cei de la spital să-l răspândească cu plăcere, spuse Ambler. Mă duc imediat să verific cadavrul acela. Se grăbi spre partea din spate a ambarcaţiunii. Înăuntru, sub punte, în partea stângă era un dulap

îngust de scule, încastrat în peretele cabinei. Pe podea se vedeau câteva cârpe pline de ulei. Pe o platformă acoperită cu metal era aşezată targa. De ea era prinsă cu ajutorul unor bretele trupul unui bărbat – un cadavru umflat, de aproape o sută douăzeci şi cinci de kilograme. Paloarea gri a morţii era inconfundabilă.

Şi acum ce putea să facă? Trebuia să acţioneze repede, înainte ca ceilalţi să se decidă să vină după el.

Douăzeci de secunde mai târziu intra în fugă în cabină.

— Tu, strigă Ambler acuzator, arătând cu degetul către asistent. Ai spus că pacientul e mort. Ce rahat mai e şi ăsta? Tocmai i-am pipăit gâtul tipului ăla şi, ce să vezi? Avea puls.

— Cred că nu ştii ce vorbeşti, spuse indignat asistentul. Ăla de jos nu e decât un blestemat de cadavru.

Ambler încă gâfâia.

— Un cadavru care are pulsul peste şaptezeci? Nu prea cred.

Gardianul îşi plimba privirea de la unul la celălalt, iar după expresia pe care o afişa se vedea că începe să gândească: *Hei, tipul ăsta chiar ştie ce spune.* Ambler simţea că, pentru moment cel puţin, se afla în avantaj. Trebuia să profite de asta cât mai mult.

— Eşti şi tu implicat în asta? întrebă Ambler fixându-l pe asistent cu o privire acuzatoare. Te-ai *băgat* şi tu?

— Ce dracu' spui acolo? replică asistentul, obrajii lui îmbujoraţi înroşindu-se şi mai tare. Felul în care gardianul începuse să se uite la el îl irita, aşa că începuse să se comporte defensiv, nesigur. Asistentul se întoarse spre gardian. Becker, sper că nu-l iei în serios pe tipul ăsta. Ştiu foarte bine cum se ia un puls, iar pe targa aceea nu e decât un cadavru blestemat.

— Arată-ne, spuse Ambler aproape rânjind, îndreptându-se înaintea lor spre partea din spate a bărcii. Pronumele *noi* era unul puternic; ştia asta. Trăgea parcă o linie între bărbatul pe care-l acuza şi ceilalţi. Ambler trebuia să-i ţină pe toţi într-un echilibru precar, trebuia să semene suspiciuni, să le alimenteze. Altfel, suspiciunea generală s-ar fi îndreptat asupra lui.

Aruncă o privire în spate şi văzu că gardianul venea în urma celorlalţi doi, cu pistolul scos din toc. Cei trei bărbaţi ocoliră platforma şi ajunseră la cabina din spate, de sub punte. Asistentul deschise uşa acesteia cu o mişcare bruscă şi spuse, cu vocea îngrozită:

— Ce mama dracului…?!?

Ceilalţi doi se întinseră şi ei să se uite înăuntru. Targa zăcea într-o parte, cu legăturile desfăcute. Cadavrul dispăruse.

— Mincinos nenorocit! explodă Ambler.

— Nu înţeleg, spuse asistentul cu o voce nesigură.

— Ei bine, cred că noi, restul, înţelegem foarte bine, spuse Ambler pe un ton glacial. Tertipurile subtile ale sintaxei – cu cât folosea mai mult pronumele de persoana întâi plural, cu atât autoritatea sa părea mai mare. Se uită spre uşa închisă a dulapului de scule, sperând că nimeni n-avea să bage de seamă că încuietoarea laterală a acestuia începuse să se îndoaie sub imensa greutate care apăsa uşa.

— Vrei să spui că un *cadavru* s-a ridicat pur şi simplu şi a şters-o de-aici? întrebă gardianul cu părul scurt întorcându-se spre sudistul cârlionţat. Îşi apucă pistolul cu un gest hotărât.

— Probabil că a alunecat şi s-a dus să înoate puţin, pufni Ambler. *Pedalează pe scenariul tău, împiedică-i astfel să se gândească la altele.* N-am auzit nimic şi în ceaţa asta nici n-am fi putut vedea nimic. Până la ţărm sunt mai puţin de cinci kilometri. Nici nu trebuie să te chinui prea mult, dacă ştii să-ţi pui sângele în mişcare. Un comportament obişnuit pentru un cadavru, nu-i aşa?

— E o *nebunie!* protestă asistentul. N-am nici o legătură cu asta! Trebuie să mă credeţi. Dezvinovăţirea reprezenta un gest automat, dar constituia o confirmare a presupunerii că bărbatul de pe targă era de fapt evadatul.

— Acuma bănuiesc că ţi-ai dat seama de ce era atât de iritat de prezenţa mea la bord, îi spuse Ambler gardianului, cu destulă tărie pentru a acoperi sunetul motoarelor. Cred c-ar trebui să raportezi chestia asta cât mai repede cu putinţă. Eu o să îl ţin pe suspect sub observaţie.

Gardianul părea foarte confuz – Ambler îi putea citi dar pe faţă sentimentele contradictorii care-l chinuiau. Se aplecă spre el şi-i vorbi încet la ureche:

— Ştiu că tu n-ai nimic de-a face cu toată încurcătura asta, spuse el. În raportul meu o să apară totul foarte clar. Aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. Nu acesta era de fapt mesajul pe care voia el să-l transmită cu cuvintele acelea. Ambler îşi dădea foarte bine seama că nu de asta îşi făcea griji gardianul – lui nici nu-i trecuse prin cap că ar putea fi considerat la rândul lui implicat în evadarea unui deţinut dintr-un stabiliment psihiatric de maximă siguranţă. Dar asigurându-l în acest sens şi, mai ales, vorbind

despre „raportul” pe care avea să-l întocmească, Ambler încerca în mod subtil să-şi consolideze autoritatea – bărbatul în veston gri reprezenta acum autorităţile, procedurile şi comanda erau atribuţiile lui.

— Am înţeles, zise gardianul şi se întoarse spre Ambler pentru a se asigura că spusese ce trebuia.

— Dă-mi pistolul tău şi o să-l păzesc eu pe măscăriciul ăsta, spuse Ambler cu o voce calmă. Dar tu trebuie să anunţi *imediat* prin radio toată tărăşenia asta.

— Aşa am să fac, zise gardianul. Ambler îşi dădu seama că tipul nu se prea simţea în largul lui, dar evenimentele care se petreceau în jurul lui – evenimente uimitoare şi neobişnuite – îl făcură să treacă peste precauţia pe care ar fi manifestat-o în mod normal. Ezită pentru o clipă înainte de a-i întinde bărbatului în veston gri pistolul său Heckler & Koch P7.

Dar numai o secundă.

2

Langley, Virginia

Chiar şi după aproape treizeci de ani de serviciu, Clayton Caston admira încă micile detalii ale Complexului CIA – ca de exemplu sculptura de afară, cea cunoscută sub numele de Kryptos, o placă de bronz în formă de S, în care erau perforate litere. Respectivul monument reprezenta rezultatul colaborării între un sculptor şi un criptograf al agenţiei. Sub basorelieful care-l înfăţişa pe Allen Dulles, situat pe zidul dinspre nord, erau incrustate câteva cuvinte pline de elocvenţă: *Monumentul lui e în jurul nostru.*

Totuşi, nu toate adăugirile făcute în ultima vreme erau la fel de plăcute. Intrarea principală în agenţie era de fapt doar un hol al clădirii cunoscută sub numele de Sediul Original – devenise „original” după ce se terminaseră lucrările la Noul Sediu, în 1991. Trebuia să alegi între Sediul Original şi Noul Sediu – un grup ordonat de clădiri de birouri cu şase etaje, construit pe un deal în vecinătatea OHB[5]. Pentru a putea ajunge la intrarea principală în NHB[6] trebuia să urci până la etajul al patrulea. Asta era ceva foarte neobişnuit, ceea ce, după părerea lui, nu putea fi un lucru bun.

Biroul lui Caston se afla în OHB, bineînţeles, dar nu în preajma pereţilor exteriori, care erau acoperiţi cu geamuri strălucitoare. De fapt, biroul lui era destul de ascuns – într-un spaţiu închis, fără ferestre, de genul acelora folosite de obicei pentru depozitarea consumabilelor de birou şi a copiatoarelor. Reprezenta un loc foarte potrivit pentru cei care nu doreau să fie deranjaţi, dar prea puţini apreciau acest lucru. Chiar şi agenţii mai vechi trăiau cu impresia că Clayton Caston fusese oarecum exilat de conducere. Îl priveau ca pe un angajat mediocru, care nu reuşise prea multe în cariera lui, un agent trecut de cincizeci de ani care învârtea şi el nişte hârtii în aşteptarea pensiei.

Oricine l-ar fi văzut aşezându-se la biroul său în această dimineaţă, cu ochii pe ceasul, pe creioanele şi pe pixurile aliniate

---

[5] Original Heaquarters Building – Sediul Original *(n. trad.).*

[6] New Headquarters Building – Sediul Nou *(n. trad.).*

pe suprafaţa biroului asemenea tacâmurilor la o masă simandicoasă şi-ar fi văzut astfel confirmate aceste supoziţii. Ceasul arăta ora 8 şi 54 de minute. Mai erau doar şase minute până când ziua avea să înceapă cu adevărat, în opinia lui Caston. Scoase un exemplar din *Financial Times* şi se opri la pagina cu rebusul zilnic. Îşi aruncă privirea spre ceasul de pe birou. Cinci minute. Apoi se apucă de lucru. Unu orizontal – *Un obstacol. Ce rămâne pe o faţadă, după ce eu sunt dat la o parte?* Unu vertical. *O neplăcere: se pare că o persoană vizitează closetul.* Patru orizontal. *Vă ajută să vă ridicaţi în al nouălea cer.* Doi vertical. *Monedă britanică.* Pixul umplea în tăcere căsuţele goale, rareori făcând o pauză mai mare de o secundă. *Impediment. Inconvenient. Brevet. Liră.*

Terminase. Ceasul arăta 8 şi 59 de minute. Auzi un zgomot la uşă – era asistentul lui, ajunsese la timp, gâfâind din cauză că parcursese holul în fugă. Punctualitatea fusese subiectul unei conversaţii recente care avusese loc între ei. Adrian Choi deschise gura, pregătindu-se să se scuze, apoi se uită la ceas şi se aşeză în tăcere la biroul său, mai mic şi mai scund. Ochii migdalaţi îi erau cam somnoroşi şi avea părul pleoştit de la duş. Adrian Choi avea douăzeci şi unu de ani şi purta un cioc discret, pe care însă îl tundea foarte scurt.

La ora nouă fix Caston aruncă ziarul la coş şi îşi deschise e-mailul securizat. Câteva dintre mesaje proveneau de la Serviciul de personal al Agenţiei şi nu prezentau un interes prea mare: un nou program de sănătate, o modificare minoră a asigurărilor contractuale de sănătate, privitoare la serviciile stomatologice, o adresă de intranet unde angajaţii îşi puteau verifica situaţia în cadrul planurilor de asigurare socială. Mai primise un mesaj de la un funcţionar al Fiscului de la Biroul din St. Louis, care deşi se arăta foarte surprins de cererea celor de la Biroul de Afaceri Interne al CIA, era fericit să poată furniza datele solicitate în legătură cu asociaţiile cu statut special fondate de către o companie din domeniul industriei uşoare în ultimii şapte ani. Un alt mesaj era de la o companie micuţă listată la bursa din Toronto şi conţinea lista cu vânzările şi cumpărările de acţiuni realizate în ultimele şase luni de către membrii consiliului de administraţie, listă pe care Caston o solicitase. Cenzorul respectivei firme nu înţelesese prea bine de ce Caston avea nevoie de ora exactă la care fusese făcută fiecare tranzacţie, dar se conformase fără să comenteze.

Caston îşi dădea seama cât de plicticoase puteau părea activităţile lui în ochii majorităţii colegilor săi. Agenţii de teren – foşti atleţi, tipi petrecăreţi din fire, sau chiar şi cei care nu ajunseseră încă să lucreze pe teren, dar sperau din toată inima că o vor face, îl tratau cu destulă condescendenţă. „Trebuie să mergi la faţa locului, dacă vrei să afli cu adevărat ce se petrece" era lozinca lor. Caston nu se ducea niciodată nicăieri, bineînţeles, dar, pe de altă parte, el nu era partizanul acestei politici. De cele mai multe ori putea afla tot ce dorea stând la biroul lui, analizând un teanc de acte contabile.

Cu toate acestea, foarte puţini dintre colegii lui Caston ştiau exact cu ce se ocupă el. Nu cumva era unul dintre cei care analizau deconturile de deplasări şi cheltuielile de protocol? Sau responsabilităţile lui aveau o oarecare legătură cu asigurarea stocurilor de hârtie şi de toner pentru imprimante – şi nimeni nu voia să se amestece în treburile celor care lucrau în birourile acelea izolate, nu-i aşa? Oricum ar fi fost, îndatoririle lui erau probabil echivalente cu cele ale unui custode, ori administrator. Existau totuşi şi câţiva colegi care-l tratau cu deferentă, ba chiar cu un soi de teamă. Cei mai mulţi dintre aceştia făceau parte din cercul de apropiaţi ai directorului CIA sau din conducerea departamentului de contrainformaţii. Aceştia ştiau cum fusese de fapt capturat Aldrich Ames, în 1994. Şi mai ştiau şi cum o foarte mică, dar vizibilă neconcordanţă între veniturile declarate şi cheltuielile făcute dusese la demascarea lui Cordon Blaine şi la descoperirea unei mari reţele de intrigi. Şi mai aflaseră şi de alte câteva zeci de astfel de victorii, unele de magnitudine comparabilă, care nu ajunseseră la cunoştinţa publicului larg.

Era vorba despre un amestec de calităţi şi aptitudini care-i permiteau să reuşească acolo unde cei din alte departamente dădeau greş. Fără să iasă din birou se afunda adânc în labirintul vast al venalităţii umane.

Cu toate acestea, domeniul emoţiilor şi trăirilor umane nu-l interesa deloc, sau poate prea puţin; avea mai degrabă tendinţa să se aplece cu meticulozitatea unui contabil asupra unor şiruri de cifre care în final nu coincideau. O excursie plătită dar în care nu s-a plecat efectiv niciodată; o chitanţă de decont de la o conferinţă care nu coincidea deloc cu itinerarul pe care persoana respectivă îl declarase; plata de pe cardul de credit a unei facturi pentru un al doilea telefon mobil, nedeclarat – existau mii de astfel de mici scăpări din partea unui escroc şi descoperirea

uneia singure era de ajuns. Şi totuşi acei agenţi care nu aveau abilitatea de a corobora informaţiile – nu se asigurau că rezultatul de la 1 orizontal se potrivea cu cel de la 1 vertical – nu le detectau niciodată.

Adrian, al cărui păr începuse să se usuce, se apropie de biroul lui ţinând în mână mai multe note informative. Vorbea cu însufleţire, explicând ce selectase şi ce dăduse la o parte. Caston ridică privirea spre el, studiindu-i tatuajul de pe antebraţ şi observând şi strălucirea ocazională a ornamentului metalic cu care îşi împodobise limba; când se angajase el nu s-ar fi permis aşa ceva, dar Agenţia trebuise, fără îndoială, să se menţină în pas cu timpul.

— Să nu uiţi să trimiţi formularele trimestriale 166 la procesat, spuse Caston.

— Super, spuse Adrian. Folosea expresia asta, *super,* foarte des. Lui Caston cuvântul îi aducea aminte de anii 1950, dar se pare că acum revenise la modă. Însemna: „Am auzit ceea ce tocmai mi-ai spus şi-am băgat la cap”, sau cel puţin aşa credea Caston. Poate că însemna mai puţin decât atât; cu siguranţă nu însemna mai mult.

— Acum despre ce a sosit în dimineaţa asta – ceva neobişnuit? Ceva… ieşit din comun?

— Am primit un mesaj de la directorul adjunct de la spionaj, Caleb Norris? În vocea lui îşi făcuse loc o urmă din modul de vorbire specific celor din California, o modulaţie ascendentă care făcea ca fraza să sune a întrebare – tinerii o foloseau cel mai adesea.

— Mă întrebi sau îmi spui?

— Îmi cer scuze. Vă spun. Adrian făcu o pauză. Am eu o presimţire că e vorba de ceva urgent.

Caston se lăsă pe spate în scaunul său.

— *Simţi* tu chestia asta?

— Da, domnule.

Caston îl studie pe tânărul din faţa lui cu atenţia şi scrupulozitatea cu care un entomolog cercetează o viespe sălbatică.

— Şi îmi… împărtăşeşti sentimentele tale. Interesant. Spune-mi totuşi, sunt eu cumva un membru al familiei tale, îţi sunt părinte sau frate? Suntem cumva *pretenari?* Sunt cumva soţia sau prietena ta?

— Cred că…

— Nu? Voiam doar să verific, să mă asigur. În cazul ăsta, uite ce-ţi propun eu: te rog nu-mi mai împărtăşi sentimentele tale, nu-mi mai spune ce *simţi.* Pe mine nu mă interesează decât ce *gândeşti* tu. Ce *crezi* tu, dintr-un motiv sau altul, chiar dacă eşti doar parţial sigur. Ce *ştii* tu, ce ai aflat, ce ai observat, ce ai descoperit. În ceea ce priveşte chestiile alea nebuloase numite *sentimente,* ai face mai bine să le ţii pentru tine. Făcu o pauză. Îmi cer scuze, ţi-am rănit cumva sentimentele?

— Domnule, eu…

— Asta a fost o întrebare capcană, Adrian. Nu trebuie să răspunzi la ea.

— Foarte înţelept din partea dumneavoastră, maestre, spuse Adrian şi un zâmbet îi flutură pe buze, fără însă să se lipească de ele. Am înţeles lecţia.

— Dar să revenim. Spuneai ceva despre nişte mesaje neobişnuite.

— Ei bine, e vorba de chestia asta galbenă, o adresă de la biroul directorului adjunct.

— Până acum trebuia să te fi familiarizat deja cu codurile de culori folosite în Agenţie. Aici, la CIA, nu există „galben”.

— Îmi cer scuze, spuse Adrian. *Canar.*

— Cod care ce semnifică?

— Semnifică… Se opri pentru un moment, cu mintea goală. E vorba de un incident statal cu implicaţii de securitate. Deci în afara competenţelor CIA. Aici sunt incidente care intră în sfera atribuţiilor altor servicii. E treaba OGA[7]. Alte Agenţii Guvernamentale. Un termen foarte convenabil pentru „resturi”.

Caston dădu scurt din cap şi luă plicul de un galben-intens. I se părea de un prost-gust teribil, semăna cu o pasăre tropicală asurzitoare, colorată ţipător: de fapt, chiar un canar. Rupse chiar el sigiliul de siguranţă, îşi puse ochelarii de citit şi mătură documentul cu o privire rapidă. Un potenţial incident de securitate care implica un deţinut evadat. Un pacient, numărul 5312, care era internat într-un centru de tratament clandestin, de maximă siguranţă.

Era foarte ciudat, reflectă Caston, că numele pacientului nu fusese dezvăluit. Reciti raportul pentru a vedea unde anume avusese loc incidentul.

Spitalul Psihiatric de pe insula Parrish.

---

[7] Other Guvernmental Agencies – Alte Agenţii Guvernamentale *(n. trad.).*

Numele ăsta parcă îi spunea ceva. Un semnal de alarmă.

Ambler îşi croi drum prin vegetaţia care îmbrăca ţărmul – zeci de metri de tufişuri, iarbă înaltă şi arbuşti ţepoşi – spinii şi frunzele tăioase sfâşiindu-i hainele ude leoarcă, apoi trecu printr-un pâlc de copaci fără frunze, împietriţi de sare. Vântul reîncepu să bată în rafale şi îl făcea să tremure. Încerca pe cât posibil să ignore nisipul care îi intrase în pantofii cu câteva numere mai mari şi care-i zgâria pielea la fiecare pas. Având în vedere faptul că Baza Aeriană a celor de la Langley era la numai treizeci-patruzeci de kilometri spre nord şi Baza Navală a Marinei Militare la aceeaşi distanţă spre sud, se aştepta, din moment în moment, să audă zgomotul inconfundabil pe care-l fac palele elicei unui elicopter militar. Autostrada 64 era la numai un kilometru distanţă de locul unde se afla acum. N-avea deci timp de odihnă. Cu cât Ambler rămânea mai mult singur într-un loc atât de deschis, cu atât pericolul în care se afla creştea.

Iuţi pasul până când la urechi îi ajunse zumzetul specific autostrăzii. Urcă terasamentul înalt, se scutură de frunze şi de nisip, ridică degetul mare şi începu să zâmbească. Era ud leoarcă şi murdar şi purta o uniformă ciudată. Aşa că zâmbetul trebuia să fie unul cât mai încurajator.

Un minut mai târziu un camion care avea pictată pe o parte sigla Frito-Lay trase pe dreapta şi opri. Şoferul, un tip cu trăsături de maimuţă, un burdihan imens şi o pereche de ochelari de soare Ray-Ban, îi făcu semn să se urce. Ambler găsise o maşină.

Îi veniră în minte cuvintele unui vechi cântec religios: *Doar cu credinţă am ajuns atât de departe.*

Un camion, o maşină, un autobuz; după câteva schimbări succesive de mijloc de transport ajunse pe asfaltul capitalei, acum învăluit în penumbră. Intră într-un complex comercial, găsi un magazin de articole sportive şi-şi cumpără rapid câteva articole de îmbrăcăminte cu totul şi cu totul obişnuite. Le plăti cu banii găsiţi în buzunarele uniformei. Ieşi din magazin, se ascunse după un morman de cutii de lemn şi se schimbă. Nu avusese timp să se privească într-o oglindă, dar ştia cum arată: pantaloni largi, tricou flauşat, geacă încheiată cu fermoar – asta era costumaţia obişnuită a majorităţii bărbaţilor americani, în afara orelor de program.

Aşteptă preţ de cinci minute în staţia de autobuz: Rip Van

Winkle[8] se întorcea acasă.

Pe măsură ce autobuzul înainta spre centrul Washingtonului şi peisajul începea să devină din ce în ce mai aglomerat, dispoziţia lui Ambler deveni contemplativă, întotdeauna exista un moment în care sistemul de apărare al organismului împotriva stresului îşi făcea simţită prezenţa şi surescitarea ori frica erau înlocuite cu o stare de amorţeală. Ambler ajunsese acum în acest punct. Mintea îi rătăcea aiurea. Feţe şi voci care aparţineau locului pe care-l părăsise începură să îi bântuie gândurile.

Îi lăsase în urmă pe cei care-l ţinuseră captiv, însă nu şi amintirea lor.

Ultimul psihiatru care-l „evaluase” fusese un tip suplu, uscăţiv, abia trecut de cincizeci de ani. Purta o pereche de ochelari cu rame negre. Avea părul cărunt pe la tâmple şi îşi lăsase o meşă mai mare spre frunte, asemenea unui puştan, dar asta nu făcea decât să sublinieze cât de mult se deosebea de un puştan. Când îl privi, Ambler mai văzu şi alte lucruri.

Avea în faţa lui un om care se vedea după modul în care îşi tot aranja dosarele din faţa lui şi creioanele cu vârf moale (pixurile sau stilourile ar fi putut fi folosite ca arme de către pacienţi) că urăşte slujba pe care o avea, urăşte locul unde se află, urăşte faptul că se află într-o instituţie guvernamentală unde principala preocupare era păstrarea secretului, nu găsirea unui tratament adecvat. Cum ajunsese aici? Ambler putea să-şi imagineze traiectoria pe care o urmase cariera lui – liceul şi facultatea de medicină urmate cu o bursă oferită pentru ofiţeri în rezervă, rezidenţialul la un spital militar de psihiatrie. Dar parcă nu aşa trebuia să se termine, nu-i aşa? O mie de semne diferite care trădau tristeţea şi îngrijorarea îi dădeau de înţeles lui Ambler că avea în faţa lui un om care visase la o altfel de viaţă, poate la o viaţă de genul acelora descrise în cărţi sau văzute în filme – un birou plin cu rafturi de cărţi, situat undeva în zona şic a Manhattanului, o canapea moale, căptuşită cu piele şi un fotoliu larg, o pipă şi o clientelă formată din scriitori, artişti şi muzicieni,

---

[8] *Rip Van Winkle* este numele unei nuvele scrise de Washington Irving, publicată în 1819, Cartea, ca şi personajul principal cu acelaşi nume au intrat în mitologia americană. „Rip Van Winkle" înseamnă în limbaj comun fie o persoană care a dormit pentru o lungă perioadă de timp, fie cineva care, inexplicabil, nu cunoaşte realitatea curentă *(n. trad.).*

provocări profesionale fascinante. Acum singurele provocări, singurele dificultăţi pe care le întâmpina erau reprezentate de rutina zilnică, de programul de lucru în ture, plin de pacienţi şi asistenţi în care nu putea avea încredere. Era frustrat, probabil că îşi căuta provocările în altă parte, poate că făcea şi altceva, ceva care să-l ajute să se simtă viu, special, nu doar un alt angajat guvernamental care-şi ridica în fiecare lună salariul pe baza formularului E9. Poate că îi plăcea să călătorească prin lumea întreagă, poate că în concedii pleca în expediţii în deşerturi sau în pădurile tropicale. Poate că era un colecţionar de vinuri, poate că reuşise deja să strângă o colecţie remarcabilă, sau poate că era un fanatic al handbalului sau un obsedat de golf, poate că era *ceva.* Toţi rataţii de genul ăsta aveau o astfel de pasiune. În acelaşi timp, fiecare dintre amănuntele raţionamentului lui Ambler putea fi complet eronat. Şi totuşi simţea că reuşise să-i desluşească structura emoţională. Ştia să citească oamenii. Cu asta se ocupase.

Întotdeauna reuşea să *vadă.*

Psihiatrului nu-i plăcea de el – Ambler îi provoca instinctiv o oarecare stânjeneală. În mod normal pregătirea lui îi oferea posibilitatea de a-şi forma o imagine despre pacienţii lui; asta îi dădea sentimentul unei superiorităţi, a unei anume autorităţi specifice relaţiei profesor – elev, psihiatru – pacient. Dar în preajma lui Ambler nu avea sentimentul acela de autoritate.

— Aş vrea să-ţi reamintesc că scopul acestor şedinţe este strict evaluarea stării tale, îi spuse bărbatul pacientului său. Sarcina mea este să monitorizez progresele pe care le faci şi să fiu atent la eventualele efecte secundare ale medicaţiei prescrise. Să începem deci cu acestea din urmă. Au apărut cumva efecte secundare noi, despre care nu mi-ai spus nimic până acum?

— Mi-ar fi mult mai uşor să vorbesc despre efectele secundare ale medicaţiei, spuse Ambler încet, dacă aş şti care ar trebui să fie efectul principal.

— Medicamentele ţi se administrează pentru ca manifestările psihiatrice să poată fi ţinute sub control, după cum ştii. Vorbim aici despre manifestări paranoide, sindrom ego-distonic, tulburări disociative…

— Cuvinte, spuse Ambler. Fără înţeles. Sunete fără sens.

Psihiatrul notă ceva în laptopul său. Ochii de un verde-pal îi erau foarte reci în spatele ochelarilor.

— Mai multe echipe de psihiatri s-au luptat cu tulburările disociative privitoare la identitate, tulburări pe care le-ai acuzat. Am mai trecut o dată prin toate acestea. Doctorul apăsă un buton de pe o telecomandă micuţă. O casetă începu să meargă şi din boxele ascunse vederii începu să se reverse sunetul. O voce – vocea lui Ambler – se auzea debitând cu repeziciune teorii ale conspiraţiei: „Tu eşti în spatele acestor lucruri. Şi voi toţi. Şi ei la fel. Urmele omului-şarpe sunt peste tot.” Şi banda mergea mai departe *Comisia trilaterală… Opus Dei… familia Rocke…*

Ambler simţea o durere aproape fizică la auzul vocii lui, o înregistrare dintr-o şedinţă psihiatrică anterioară.

— Opreşte-o, spuse el încet, incapabil să-şi ascundă puternica încărcătură emoţională. Opreşte-o, te rog.

Psihiatrul opri înregistrarea.

— Mai crezi în… teoriile acelea?

— Sunt fantasme paranoide, spuse Ambler cu greutate, dar clar, distinct. Şi răspunsul este nu, nici măcar nu-mi mai aduc aminte de ele.

— Negi că e vocea ta pe caseta aceea?

— Nu, spuse Ambler. Nu pot să neg. Doar că nu-mi… amintesc să fi spus asta. Parcă nu sunt eu, înţelegi? Vreau să spun că… nu sunt eu.

— Înseamnă că eşti altcineva. Poate eşti doi oameni diferiţi. Sau poate mai mulţi.

Ambler ridică din umeri, neajutorat.

— Când eram copil visam să ajung pompier. Acum nu mai vreau să fiu aşa ceva. Copilul acela nu sunt eu.

— Săptămâna trecută mi-ai spus că atunci când erai copil îţi doreai să fii jucător de baseball. Sau poate că atunci am vorbit cu o persoană complet diferită? Psihiatrul îşi scoase ochelarii. Ceea ce vreau eu să te întreb este exact acelaşi lucru pe care ar trebui să încerci şi tu să-l afli. Cine eşti?

— Problema cu întrebarea asta, spuse Ambler după o pauză lungă, este că tu crezi că are mai multe răspunsuri posibile. Vrei să aleg dintr-o listă de opţiuni.

— Şi asta e o problemă? Psihiatrul ridică privirea din laptop. Eu aş spune că de fapt problema este că tu bifezi mai multe răspunsuri.

Ambler avu nevoie de mai multe secunde pentru a se ridica atunci când autobuzul ajunse la staţia Cleveland Park, dar reuşi

să coboare la timp. Odată ajuns pe stradă, îşi puse şapca pe cap şi se uită în jur. Prima dată cu repeziciune, căutând orice ar fi părut ieşit din comun, apoi încă o dată minuţios, scrutător, aşa cum făcea de obicei.

Se întorsese.

Îi venea să ţopăie de bucurie. Îi venea să îşi ridice braţul victorios în aer. Îşi dorea să pună mâna pe cei responsabili pentru închiderea lui şi să le-o plătească cu vârf şi îndesat. *Ce credeaţi, că n-am să scap? Asta credeaţi?*

Vremea nu era chiar aşa cum şi-o imaginase el pentru o întoarcere triumfală acasă. Cerul era încă întunecat şi o ploaie rară uda trotuarele, înnegrindu-le. Îşi dădu seama că era de fapt o zi obişnuită, că se afla într-un loc obişnuit, dar, după lunga perioadă de izolare, se simţea copleşit de activitatea frenetică pe care o vedea desfăşurându-se la tot pasul în jurul lui.

Trecea pe lângă postamentele octogonale de beton ale stâlpilor de lumină, pe care erau lipite postere şi tot felul de anunţuri. Cafenele unde se citeau poezii. Cluburi unde se produceau trupe de rock care abia părăsiseră garajele unde repetau. Un restaurant nou, cu meniu în exclusivitate vegetarian. Un club de comedie cu un nume nefericit – „Kilometri de zâmbete”. O grămadă de activităţi umane, nou apărute care ţipau la el de pe bucăţi colorate de hârtie. Viaţa de-afară. Nu, se corectă el. Pur şi simplu viaţa.

Înălţă capul, în stare de alertă. O stradă obişnuită, pe o vreme câinoasă. Existau, desigur, tot felul de pericole. Dar dacă reuşea să ajungă în apartamentul lui, avea să-şi poată relua cursul normal al existenţei. Într-adevăr, tocmai această normalitate o preţuia el atât de mult. Normalitatea la care tânjise, normalitatea de care avea atâta nevoie.

Oare vor îndrăzni să vină după el aici? *Aici* – unul dintre puţinele locuri de pe Pământ unde existau oameni care-l cunoşteau. Cu siguranţă, aici era cel mai sigur loc din lume. Chiar dacă ei şi-ar fi făcut apariţia, nu se temea să-i înfrunte deschis. Aproape că tânjea după o astfel de confruntare. Nu, nu se temea de ce-i care-l închiseseră, acum venise vremea ca *ei* să se teamă de el. Era evident că un element rău intenţionat manipulase sistemul, încercând să-l îngroape de viu într-un loc al sufletelor pierdute, printre spioni cu depresii cronice sau atinşi de demenţă. Acum că reuşise să scape, inamicii lui ar fi trebuit să încerce să fugă, să intre în pământ. Nu-şi puteau permite o

confruntare cu el, mai ales aici, la vedere, unde poliţia locală s-ar fi implicat fără doar şi poate. Şi cu cât aflau mai mulţi oameni de situaţia lui, cu atât ar fi crescut riscul ca ei să fie descoperiţi.

Ajunse la colţul dintre Connecticut Avenue şi Ordway Street şi văzu chioşcul de ziare pe lângă care obişnuia să treacă în fiecare dimineaţă atunci când era în oraş. Îl văzu pe bărbatul cărunt şi ştirb din spatele tejghelei şi zâmbi. Purta aceeaşi căciuliţă tricotată, de lână roşie.

— Reggie, strigă Ambler. Reggie, omul meu de bază.

— Salut, spuse bărbatul din chioşc. Era însă doar un reflex, nu un salut adevărat.

Ambler se apropie de el.

— A trecut cam mult timp, nu-i aşa?

Bărbatul din chioşc se uită din nou la el. Pe faţa lui nu se putea citi nici o urmă de recunoaştere.

Ambler aruncă o privire spre un teanc de ziare *Washington Post,* primul exemplar era înnegrit de ploaie şi simţi o strângere de inimă la vederea datei. Se aflau în a treia săptămână din ianuarie. Nici nu-i de mirare că era aşa de frig. Clipi greu. *Aproape doi ani.* Îi fuseseră furaţi aproape doi ani din viaţă. Doi ani de disperare, de uitare şi de amorţeală.

Dar acum venise vremea să recupereze timpul pierdut.

— Haide, Reggie. Ce mai faci? Lucrezi sau doar te faci?

Pe chipul ridat al lui Reggie uimirea începea să se transforme în suspiciune.

— N-am mărunt să-ţi dau, frăţioare. Şi nici cafele pe gratis n-ai să găseşti la mine.

— Haide, Reggie, doar mă *cunoşti.*

— Fă paşi, tipule, spuse Reggie. N-am nevoie de necazuri.

Ambler se întoarse, redus la tăcere şi mai merse o jumătate de cvartal până la Baskerton Towers, o clădire mare, construită într-un stil care amintea de cel gotic, în care avea şi el un apartament închiriat de mai bine de zece ani. Era o clădire cu şase etaje, din cărămidă roşie, împodobită cu jumătăţi de coloane şi de piloni din ciment gri. Ferestrele care dădeau în holurile fiecărui etaj aveau storurile lăsate pe jumătate – semănau cu nişte ochi pe jumătate închişi.

Baskeron Towers. Un fel de casă pentru bărbatul care nu avusese niciodată cu adevărat una. Serviciul în cadrul programului de acces special – cel mai înalt compartiment operaţional al forţelor de securitate – însemna să-ţi asumi

aproape mereu identităţi false. Nici o altă divizie din cadrul Serviciului Operaţiuni Consulare nu era mai secretă decât Unitatea de Stabilizare Politică. Şi nici unul dintre agenţii acelei divizii nu-i cunoştea pe colegii lui decât după numele pe care-l purta pe teren. Cu modul ăsta de viaţă nu prea putea să păstreze prea multe legături cu tot ce însemna civilia. Din cauza serviciului petrecea majoritatea zilelor departe de casă, în locuri unde nu putea fi găsit, unde petrecea perioade de timp nedeterminate. Oare avea vreun prieten adevărat? Cu toate acestea, întâlnirile cu vecinii şi cu cunoştinţele pe care şi le făcuse aici aveau o anumită greutate în mizeria care era viaţa lui „domestică”. Şi pentru scurtul timp pe care şi-l petrecea la Baskerton Towers, apartamentul acela fusese un cămin adevărat pentru el. Nu se ridica la nivelul de sanctuar, aşa cum se întâmpla cu cabana de lângă lac, dar era o insulă de normalitate. Un loc unde putea ancora.

Blocul de apartamente nu era situat chiar la stradă, ci un pic mai retras. Exista un scuar oval care îl despărţea de carosabil, scuar care permitea autovehiculelor să ajungă chiar până la uşa de la intrarea în holul blocului. Ambler cercetă strada şi trotuarele, nu văzu nici o persoană care să pară că-i acorda o importanţă specială şi se îndreptă spre clădire. Cineva de-acolo trebuia să-l recunoască – unul dintre portari, poate chiar administratorul – şi astfel avea să ajungă în apartamentul lui.

Se uită la lista cu locatari, o placă albă acoperită cu şiruri de litere negre de plastic, numele aranjate în ordine alfabetică.

Pe listă nu exista nici un Ambler. După *Alston* urma direct *Ayer.*

Asta însemna că îi luaseră apartamentul? Era dezamăgit, dar nu foarte surprins.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? Era unul dintre portari, care ieşise din vestibulul încălzit. Greg Denovich. Maxilarul puternic îi era acoperit, ca întotdeauna, cu o barbă deasă, parcă imună la aparatele de bărbierit.

— Greg, spuse Ambler jovial. *Greg* era probabil o prescurtare de la *Gregor,* cel puţin aşa presupusese el dintotdeauna; tipul venea din fosta Iugoslavie. A trecut ceva timp, nu-i aşa?

Expresia care apăruse pe faţa lui Denovich începea să-i devină familiară lui Ambler – era uimirea cuiva care se trezea salutat de un străin.

Ambler îşi scoase şapca şi zâmbi.

— Nu te grăbi, Greg. Apartamentul 3C?

— Vă cunosc de undeva? întrebă Denovich. Dar nici de data asta nu era vorba de o întrebare în adevăratul sens al cuvântului, ci de o declaraţie. O declaraţie negativă.

— Bănuiesc că nu, spuse Ambler uşor. Apoi uimirea lui cedă locul panicii.

Auzi în spatele lui scrâşnetul cauciucurilor unei maşini care frâna pe asfaltul ud al străzii. Ambler se întoarse brusc şi văzu o dubiţă albă oprindu-se pe partea cealaltă a străzii. Auzi portierele deschizându-se, apoi trântindu-se cu putere şi văzu trei bărbaţi coborând din maşină. Purtau uniformele paznicilor de la spital. Unul dintre ei avea o puşcă. Ceilalţi doi îşi scoseseră pistoalele. Toţi trei fugeau spre el.

Dubiţa. O recunoscu, ştia despre ce e vorba. Un astfel de vehicul era folosit în „operaţiunile de recuperare” de către serviciile clandestine ale agenţiilor guvernamentale, când acestea aveau de „ridicat” pe cineva de la domiciliu. Indiferent că era vorba de agenţi străini sau de spioni care se aflau pe teritoriul american, ţintele acestui gen de operaţiuni aveau în comun faptul că nu ajungeau niciodată în sistemul oficial de justiţie. Şi în dimineaţa aceasta rece şi umedă de ianuarie ţinta era Harrison Ambler. Cei din poliţia locală nu aveau nevoie de nici o explicaţie, pentru că „ţinta” avea să dispară cu mult înainte ca ei să fie anunţaţi şi să ajungă la faţa locului. N-avea să fie vorba de vreo confruntare deschisă – se pusese la cale o răpire rapidă pe care nimeni n-avea s-o bage de seamă.

Când se decisese să vină aici acţionase sub imperiul unui impuls de moment, nu ascultase vocea raţiunii. Nu-şi mai putea permite să facă greşeli.

Să gândească, trebuia *să gândească.*

Sau, mai degrabă, trebuia să *simtă.*

După aproape două decenii de muncă de teren, ca agent operativ, Ambler devenise expert în tactici de evadare şi evitare. Toate acestea îi deveniseră un fel de a doua natură. Dar niciodată nu căuta scăparea analizând situaţia în mod logic, cu ajutorul aşa-numitelor grafice de decizie sau al altor asemenea scheme asupra cărora profesorii de la cursurile de pregătire insistau câteodată. Adevărata provocare o reprezenta simţul efectiv al situaţiei, rezolvarea pe cale de intuiţie, improvizând atunci când nu era altceva de făcut. Altfel s-ar fi scufundat într-o rutină. Şi rutina putea fi anticipată şi contracarată de eventualii

adversari.

Ambler scrută strada din faţa clădirii Baskerton. Procedura standard implica poziţionarea a încă două maşini, câte una la fiecare capăt al blocului, maşini care ar fi trebuit să ajungă acolo înainte de sosirea dubiţei. Într-adevăr, Ambler putea acum să vadă bărbaţi înarmaţi, unii purtând uniforme, ceilalţi nu, îndreptându-se spre clădire din ambele direcţii. Mergeau repede şi apăsat, se vedea că sunt agenţi cu experienţă în astfel de operaţiuni. Ce să facă acum? Ar putea să se repeadă în holul clădirii şi să caute o a doua ieşire din bloc. Dar probabil că această mişcare îi fusese deja anticipată şi se luaseră măsuri de contracarare a ei. Ar fi putut aştepta apariţia unui grup de civili în care să se amestece şi să încerce să se descotorosească prin fugă de bărbaţii postaţi la capătul îndepărtat al clădirii. Dar şi această variantă avea pericolele ei de care trebuia să ţină seamă. *Nu te mai gândi,* îşi spuse Ambler. Numai aşa putea avea o şansă să scape de ei.

Îşi pironi privirea asupra bărbatului care purta o carabină cu ţeava retezată şi care traversa în fugă bulevardul din faţa clădirii. Încercă să îi vadă cât mai bine faţa, în ciuda ploii care se înteţise. Apoi se hotărî să facă cel mai periculos lucru posibil.

Fugi *direct* spre bărbatul respectiv.

— Ce-aţi stat atât? strigă Ambler la el. Mişcaţi-vă fundurile mai repede, fir-ar a dracului de treabă! Ne *scapă!* Se întoarse brusc şi făcu semn cu degetul mare spre vestibulul clădirii Baskerton.

— Am venit cât de repede am putut, îi replică bărbatul cu carabina. Ambler îi observă acum şi pe ceilalţi doi, care îi depăşiră în fugă, fiecare purtând câte un pistol de calibrul patruzeci şi cinci, în al cărui încărcător încăpeau douăsprezece cartuşe. Erau foarte bine înarmaţi, parcă prea bine pentru capturarea unui singur om. Asta presupunând că aveau ordin să-l captureze.

Ambler traversa acum grăbit strada, îndreptându-se spre duba parcată acolo. Pasagerii vehiculului ocupaseră deja poziţii tactice în jurul intrării în vestibulul clădirii Baskerton. Peste doar câteva secunde aveau să-şi dea seama de eroarea făcută.

Ambler se apropie de portiera din partea şoferului, deschise cu un gest grăbit portofelul pe care-l furase de la gardianul de pe insula Parrish şi îl ţinu pentru un scurt moment în faţa şoferului de parcă i-ar fi arătat un certificat sau o legitimaţie. Era oricum prea departe pentru ca tipul să poată vedea ceva; trebuia să fie

convins doar de gestul autoritar. Geamul se lăsă în jos şi Ambler se apropie şi mai mult. Ochii bărbatului de la volan erau duri şi atenţi. Avea gâtul scurt şi musculos, asemenea unui halterofil.

— Aţi primit schimbarea de ordin? întrebă Ambler. Trebuie să-l omorâm, nu să-l capturăm. Şi de ce ziceţi c-aţi stat atât? Dac-aţi fi ajuns un minut mai devreme, până acum am fi fost gata.

Şoferul rămase tăcut pentru un moment. Apoi privirea îi deveni şi mai aspră.

— Ştii, chestia aia pe care mi-ai arătat-o? N-am apucat să mă uit prea atent.

Brusc, Ambler simţi cum palma mare, cărnoasă a tipului îi cuprinde încheietura dreaptă.

— Am *spus* că n-am apucat să văd prea bine. Vocea şoferului era joasă, ameninţătoare. Mai arată-mi-o o dată.

Ambler îşi băgă mâna stângă în geacă, încercând să apuce pistolul pe care-l luase de la gardianul de pe barcă, dar şoferul era foarte bine antrenat şi avea reflexe extraordinare. Lovi cu podul palmei în patul pistolului P7 şi arma zbură cât colo, aterizând pe pavajul ud. Ambler trebuia să reacţioneze imediat. Îşi răsuci încheietura, îşi trase braţul spre el şi-l ridică la nivelul umerilor, apoi îl trase brusc în jos şi, folosindu-şi antebraţul ca pe o rangă, lovi cu putere braţul şoferului de marginea geamului lăsat aproape în totalitate.

Tipul strigă de durere, dar nu-i dădu drumul. Strânsoarea lui era ca de oţel. Cu cealaltă mână începuse să pipăie în torpedoul maşinii, fără îndoială în căutarea unei arme pe care o păstra acolo.

Ambler simţea că braţul drept începe să-i amorţească şi-l lăsă pe şofer să-l tragă pe jumătate în cabină. Apoi, cu mâna cealaltă, îl lovi pe şofer cu putere în laringe.

Tipul îi dădu drumul din strânsoare şi se aplecă în faţă, ţinându-se cu ambele mâini de gât. Se străduia din răsputeri să respire în timp ce cartilagiul distrus îi bloca traheea. Ambler deschise portiera şi-l trase pe şofer afară. Tipul mai făcu doar câţiva paşi pe pavajul umed apoi se prăbuşi.

Ambler urcă în maşină şi porni motorul. Putea deja să audă strigătele confuze ce veneau dinspre membrii celei de-a doua echipe. Dar pentru aceştia era prea târziu să acţioneze.

Ambler nu-l invidia deloc pe comandantul echipei care acum trebuia să le explice superiorilor săi nu numai că ţinta reuşise să le scape de sub nas, ci şi că se făcuse nevăzută în chiar mijlocul

lor de transport. Şi totuşi manevrele lui nu putuseră fi prevăzute ori anticipate. Gândindu-se retroactiv îşi dădu seama că acţiunile sale fuseseră inspirate de expresia pe care o zărise pe faţa primului om – un amestec de incertitudine, grijă şi nesiguranţă. Parcă era un vânător care nu ştia cu certitudine dacă îşi găsise sau nu prada. Probabil echipa operativă fusese trimisă prea repede pe teren şi nu avusese timp să vadă vreo fotografie a omului pe care îl căutau. Probabil se aşteptau ca Ambler să se identifice singur, făcând ceea ce era normal pentru un evadat – încercând să fugă. Dar cum să vânezi atunci când vulpea fugea între hăitaşi?

Dubiţa albă se dovedea o excelentă maşină de fugă. Cu toate acestea, în numai câteva minute agenţii aveau să-i ia urma. Mai parcurse câţiva kilometri pe Continental Avenue, apoi abandonă maşina pe o alee lăturalnică, lăsând cheile în contact. Cu puţin noroc, avea să se găsească cineva care s-o fure.

Acum trebuia să treacă neobservat şi pentru asta era necesar să se afle într-o zonă populată, într-o zonă rezidenţială şi comercială în acelaşi timp, o zonă care să aibă ambasade, muzee de artă, biserici, librării, blocuri de apartamente. Un loc cu mult trafic pietonal. Adică un loc asemeni lui Dupont Circle. Situat la intersecţia a trei dintre cele mai mari bulevarde din oraş, Dupont Circle era de multă vreme o zonă foarte şic şi foarte populată şi chiar şi într-o astfel de dimineaţă mohorâtă de ianuarie trotuarele erau destul de pline. Ambler luă un taxi până acolo şi coborî la intersecţia dintre New Hampshire Avenue şi strada 20, pierzându-se cu uşurinţă printre trecători. Îşi fixase în minte o destinaţie anume, dar pe faţă păstra o expresie plictisită, de om care se plimbă fără nici o ţintă.

În timp ce se strecura prin mulţime, încerca să fie atent la ce-l înconjura, fără să se uite prea atent la cineva. Cu toate acestea, ori de câte ori privirea îi aluneca peste un trecător simţea că îi revine vechiul sentiment – mai ales atunci când se afla în stare de alertă maximă se simţea de parcă ar fi citit o pagină din jurnalul respectivului. Îi ajunse o privire fugară aruncată unei femei care mergea cu pas grăbit – avea în jur de şaizeci de ani, părul blond, era îmbrăcată cu o bluză albastră, plisată şi cu o haină cu pătrate albe şi negre, asemenea unei table de şah. În urechi purta o pereche de cercei mari, auriţi, în mâna pătată de bătrâneţe ţinea strâns, prea strâns parcă, o pungă de plastic inscripţionată Ann Taylor. Se vedea că îşi petrecuse ore gătindu-

se pentru a ieşi în oraş, adică la cumpărături. Pe faţa ei se citea o expresie tristă, însingurată; picăturile de ploaie care i se prelingeau pe obraji ar fi putut fi la fel de bine lacrimi. Nu avea copii, ghici Ambler şi poate şi asta era una dintre cauzele regretului pe care-l emana prin toţi porii. Fără îndoială avusese în trecut un soţ care trebuia s-o facă să se simtă împlinită, soţ care poate cu zece ani în urmă, poate cu mai mult, devenise neliniştit şi îşi găsise pe altcineva, o femeie mai tânără, pe cineva care să-i împlinească *lui* viaţa, să-l facă să se simtă *el* împlinit. Aşa că ei nu-i mai rămăsese decât plăcerea cumpărăturilor, pe care şi-o satisfăcea rar şi atunci cu cumpătare, se întâlnea cu prietenii la ceai, juca bridge şi alte jocuri de societate, dar nici asta atât de des pe cât ar fi vrut. Ambler simţea în atitudinea ei că era foarte dezamăgită de oameni în general. Probabil simţea şi ea că şi tristeţea ei îi respingea subliminal; erau prea grăbiţi pentru ea; şi izolarea ei nu făcea decât să-i adâncească tristeţea; din cauza asta compania ei nu mai era căutată de ceilalţi. Aşa că nu îi mai rămâneau decât cumpărăturile şi asta şi făcea – cumpăra articole de îmbrăcăminte care erau prea tinereşti pentru ea, căuta „reduceri" şi „oferte", deşi lucrurile pe care le cumpăra astfel nu arătau deloc mai scumpe decât preţul afişat. Oare toate supoziţiile lui Ambler erau corecte? Nu prea conta. Ştia că adevărul era undeva pe acolo.

Ochii îi alunecară acum peste un tânăr de culoare, cu o înfăţişare leneşă, care purta o pereche de jeanşi largi, cu talie joasă şi o şapcă cu cozoroc trasă peste o bandană, cu un cercel cu diamant într-o ureche şi o umbră de barbă sub buza inferioară. Mirosea de la o poştă a apă de colonie Aramis. Îi aruncă o privire unui alt tânăr, pe partea cealaltă a străzii – un tânăr ţanţoş, cu părul lung şi blond, care purta o pereche de pantaloni de trening mulaţi, asemenea celor purtaţi de atleţi – apoi îşi întoarse privirea, hotărât să nu-şi trădeze interesul pentru bărbatul acela. O tânără cu piept amplu, cu pielea de culoarea cafelei cu lapte, cu părul lung şi îndreptat cosmetic şi buze pline, date din belşug cu un ruj lucios, mărunţică în ciuda pantofilor cu toc înalt pe care îi purta se străduia să ţină pasul cu tipul de culoare: era prietenul ei, sau cel puţin asta o lăsa el să-şi imagineze. Până la urmă avea să înceapă să se întrebe de ce prietenul ei, atât de ţanţoş şi de mândru pe stradă, era atât de timid şi de ezitant atunci când rămâneau singuri. Şi de ce întâlnirile lor se terminau atât de devreme şi unde se ducea el

după aceea. Dar Ambler putea să vadă că ea încă nu se gândise la asta – n-avea nici cea mai vagă idee că el s-ar fi simţit mult mai în largul lui alături de un tânăr cu aceeaşi orientare sexuală.

Internet-cafe-ul era acolo unde îşi amintea Ambler că se află, lângă intersecţia dintre Strada 17 şi Church, la trei cvartale spre est de rond. Îşi alese un calculator a cărui poziţie îi permitea să ţină sub observaţie partea din faţă a magazinului, pentru a nu mai fi luat prin surprindere de data asta. După câteva comenzi tastate în faţa computerului respectiv deschise pagina Watchlist[9], o bază de date colectivă, gestionată şi coordonată de Ministerul de Justiţie şi folosită de mai multe agenţii guvernamentale implicate în aplicarea legii şi menţinerea ordinii de drept. Îşi aminti cu greutate codurile şi parolele de acces, dar constată cu bucurie că încă mai erau operaţionale. Apoi tastă numele lui întreg, Harrison Ambler, în caseta motorului de căutare. Voia să vadă dacă exista vreo referinţă recentă, vreo etichetă aplicată în ultima vreme. După câteva secunde pe ecran apăru un mesaj:

> „Nu s-a găsit nici o înregistrare referitoare la HARRISON AMBLER.”

Era ceva foarte ciudat; toţi angajaţii federali, chiar şi cei care nu se mai aflau acum în serviciu, ar fi trebuit să apară măcar menţionaţi în respectiva bază de date. Şi deşi identitatea lui în cadrul Serviciului Operaţiuni Consulare trebuia în mod normal să fie ţinută secretă, informaţiile referitoare la slujba lui de acoperire, cea civilă, de faţadă, de funcţionar în cadrul Departamentului de Stat erau de interes public şi accesibile oricărei persoane interesate.

Ridică iritat din umeri şi tastă adresa site-ului Departamentului de Stat, apoi intră într-o bază de date protejată cu un sistem minim de securitate. Era o bază de date de uz intern ce conţinea informaţii despre angajaţi. Trebuia să fie foarte uşor să-şi verifice datele referitoare la slujba lui „de civil”. Ani buni de zile, Hal Ambler ar fi putut să explice în orice moment oricui l-ar fi întrebat că nu este decât un funcţionar de nivel mediu de la Departamentul de Stat, că lucrează într-un birou în cadrul serviciului ce se ocupa de domeniile cultural şi educaţional. Putea susţine în faţa oricui, dacă era nevoie, desigur, că se

[9] Watchlist – lista de control *(n. trad.)*.

ocupă de „diplomaţia culturală”, „prietenia între popoare prin intermediul educaţiei” şi aşa mai departe. Nu conta că asta n-avea nimic de-a face cu adevărata lui meserie.

Obişnuia să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă, la o petrecere, întrebat fiind cu ce se ocupă, ar fi răspuns: *Eu? Lucrez pentru o divizie secretă din cadrul unui şi mai secret serviciu de securitate denumit Operaţiuni Consulare. Este de fapt un compartiment la care are acces foarte puţină lume şi de care ştiu maximum douăzeci şi cinci de persoane din structurile guvernamentale de top. Se numeşte Unitatea de Stabilizare Politică. Ce face această divizie? Ei bine, o grămadă de lucruri. Deseori se ocupă de uciderea unor persoane. Persoane care, se speră, sunt mult mai rele decât cei a căror protejare se încearcă astfel. Dar, bineînţeles, nu putem fi întotdeauna siguri. Vă mai pot oferi un pahar?*

Îşi tastă numele în căsuţa motorului de căutare din baza de date a Departamentului de Stat, apăsă pe Enter şi aşteptă câteva secunde.

> „Nu a fost găsit nici un angajat cu numele de HARRISON AMBLER.
>
> Vă rugăm verificaţi ortografierea şi mai încercaţi o dată.”

Aruncă o privire spre fereastra localului şi, deşi nu văzu nimic care să-i atragă atenţia, se simţi invadat de un val de transpiraţie rece. Reuşi să intre în baza de date a Asigurărilor Sociale şi îşi căută numele şi acolo.

> „Nu a fost găsit nici un articol care să corespundă criteriilor de căutare.”

> „Nu s-a găsit nici o înregistrare cu privire la HARRISON AMBLER.”

> „HARRISON AMBLER nu a fost găsit.”

O jumătate de oră mai târziu, verificase deja peste nouăsprezece baze de date federale şi statale. Degeaba. Parcă nu existase niciodată.

Nebunie?

Auzi parcă în depărtare vocile diferiţilor psihiatri de pe insula Parrish, intonând diverse diagnostice. Erau prostii, desigur,

numai prostii. Trebuia să fie aşa. Ştia foarte bine cine este. Îşi amintea cât se poate de clar toată perioada de dinainte de internare. Sigur, fusese un mod de viaţă destul de neobişnuit, aceasta alăturându-se neobişnuitei sale vocaţii, dar era singura viaţă pe care o avusese. Probabil că era vorba de o încurcătură, o eroare tehnică, fără îndoială.

Continuă să tasteze cu rapiditate adrese, parole şi coduri şi nu obţinu decât răspunsuri negative. Şi începu să se întrebe dacă nu cumva certitudinea, siguranţa deveniseră un lux. Un lux pe care el nu şi-l mai putea permite.

O maşină albă – nu, era de fapt o dubiţă albă – trecu cu viteză prin faţa internet-cafe-ului, detaşându-se net de restul traficului de pe bulevard. Apoi încă una. Apoi încă una, a treia, frână brusc în faţa intrării.

Cum îl localizaseră atât de repede? Probabil că în bazele de date guvernamentale fusese amplasat un detector, un semnal care să se declanşeze dacă anumite date sunt căutate. Şi respectivul semnal fusese declanşat de investigaţiile lui şi trimisese instantaneu celor care-i instalaseră acolo adresa şi IP-ul calculatorului de pe care se făcuse căutarea.

Ambler sări în picioare şi se repezi prin uşa pe care scria „Accesul persoanelor străine strict interzis”. Se îndreptă în fugă spre scări – dacă avea noroc putea ajunge în timp util pe acoperiş şi de acolo pe acoperişul unei clădiri învecinate… Dar trebuia să se mişte repede, înainte ca echipele trimise să-l captureze să-şi ocupe poziţiile. În timp ce muşchii îi lucrau la capacitate maximă şi plămânii i se luptau pentru aer, prin cap îi trecu o întrebare: Dacă Hal *Ambler nu exista, pe cine încercau ei să captureze?*

3

Casa aceea însemnase întotdeauna un sanctuar pentru el. Nu era decât o căbănuţă simplă, construită în totalitate din buşteni. Reprezenta un adăpost la fel de primitiv ca şi natura care-l înconjura. Duşumelele şi căpriorii acoperişului, pereţii de buşteni, întăriturile, chiar şi hornul din argilă armată cu beţe – totul era făcut de mâna lui. Reuşise s-o construiască doar într-o lună, într-un iunie cald, folosindu-se numai de o grămadă de buşteni şi de o drujbă pe benzină. Era o căsuţă destinată unei singure persoane şi niciodată nu adusese pe nimeni cu el aici. Nu povestise nimănui despre ea. Încălcase ordinele şi regulile de la locul său de muncă şi nu îşi înştiinţase şefii de achiziţionarea bucăţii de pământ de pe malul lacului – mai mult, pentru a-şi ascunde identitatea făcuse respectiva tranzacţie prin intermediul unei societăţi off-shore[10], foarte greu de descoperit. Cabana respectivă nu mai era a nimănui. El era unicul proprietar. Câteodată ajungea pe Aeroportul Internaţional Dulles secătuit de puteri, incapabil să dea ochii cu lumea, se urca în maşină şi mergea direct la construcţia simplă de lemn, parcurgând cei trei sute şi ceva de kilometri în doar trei ore. Se urca apoi în barcă şi ieşea pe lac la pescuit de caraşi, încercând să salveze ce-i mai rămăsese din suflet din tot labirintul acela de minciuni şi disimulări – elementele definitorii ale meseriei lui.

Lacul Aswell nu era îndeajuns de mare pentru a apărea pe hărţi, dar lui îi făcea inima să tresalte de bucurie. Se afla la poalele munţilor Sourland, într-o zonă unde se terminau fermele şi începeau pădurile şi era înconjurat de pâlcuri dese de stejari, sălcii şi arţari, iar malurile îi erau câteodată acoperite de tufişuri dese. Primăvara şi vara pădurea era plină de flori şi de tufe de fructe de pădure. Acum, în ianuarie, aproape toţi copacii erau desfrunziţi. Chiar şi aşa locul avea o anume eleganţă sumbră –

---

[10] În traducere literală înseamnă din afara graniţelor. Sintagma denumeşte în general societăţi comerciale, firme care îşi au sediul în aşa-numitele paradisuri fiscale, state care sunt extrem de permisive cu societăţile constituite pe teritoriul lor. Tocmai datorită relaxării legislative aceste firme sunt extrem de greu de găsit şi de controlat *(n. trad.).*

eleganţa potenţialului. Asemenea lui, pădurea avea nevoie de o perioadă de recuperare.

Resimţea oboseala până la os, preţul nenumăratelor ore de veghe. Pornise la drum într-un Dodge Blue vechi, o dubiţă pe care o pescuise la o distanţă de două cvartale de cafenea. Era o maşină ciudată, care-i dădea sentimentul că merge cu o barcă. O alesese tocmai pe aceea pentru simplul motiv că proprietarul îşi păstra o cheie de rezervă lângă volan. O prostie făcută adesea de şoferii care preţuiau mai puţin propria maşină şi mai mult siguranţa că vor avea întotdeauna o cheie la îndemână în caz că o uită acasă. Honda Civic pe care o conducea acum avea doisprezece ani şi o luase din parcarea de lângă gara din Trenton, proprietarul ei dovedindu-se la fel de puţin preocupat de siguranţa maşinii sale. Era o maşină cu înfăţişare anonimă, aşa cum îşi dorise şi Ambler şi până acum îşi făcuse bine treaba.

În vreme ce se îndrepta spre nord pe Route 31 mintea îi lucra cu febrilitate: cine îi făcuse una ca asta? Era aceeaşi întrebare care îl chinuia de luni bune. Forţele clandestine, chiar dacă legitime, ale serviciilor secrete ale Statelor Unite fuseseră mobilizate contra lui. Ce însemna asta? Că exista cineva care spusese minciuni despre el, care cumva îi înscenase ceva, care convinsese autorităţile că el înnebunise, că devenise o ameninţare la adresa securităţii naţionale. Sau că acel cineva, sau acel grup de persoane, care avea acces la puterea instituţiilor de stat încercau să-l facă să dispară. Capul începu să-i pulseze de durere, simţea că în spatele ochilor începe să se dezvolte, asemenea unei flori otrăvitoare, o migrenă, în cadrul Unităţii de Stabilizare Politică avea colegi care ar fi putut să-l ajute, dar cum să ajungă la ei? Bărbaţii şi femeile care lucrau în cadrul acelei unităţi nu se duceau la serviciu în fiecare dimineaţă, ca nişte funcţionari obişnuiţi. Îşi schimbau cu regularitate locaţia, asemenea pieselor pe o tablă de şah. Şi dintr-un motiv sau altul nu mai putea intra pe nici un forum unde ar fi putut să-i întâlnească. Nu mai putea folosi nici o bază de date. *Harrison Ambler nu a fost găsit* – era o nebunie, dar o nebunie metodică. *Simţea* asta. O simţea la fel de pregnant ca şi durerea intensă de cap care îi transforma gândurile în spasme chinuitoare. Încercaseră să scape de el. Încercaseră să-l îngroape. *Ei!* Pluralul exasperant de simplu şi de gol. *Ei!* Un cuvânt care spunea totul şi nimic.

Pentru a supravieţui trebuia să afle mai multe; în acelaşi timp

nu putea să afle mai multe dacă nu supravieţuia. Barrington Falls din ţinutul Hunterdon, New Jersey se afla la o aruncătură de băţ de Route 31 – şoseaua care traversa toată partea de sud-vest a statului New Jersey şi care se intersecta la tot pasul cu o grămadă de drumuri comunale. De două ori o cotise pe unul dintre aceste drumuri, oprise maşina şi aşteptase să vadă dacă era urmărit, dar nu remarcase nimic care să-l facă să creadă aşa ceva. Observă micul semn care indica direcţia către Barrington Falls şi aruncă o privire către ceasul de la bordul maşinii. Era trei şi jumătate după-amiaza. De dimineaţă fusese închis într-un spital psihiatric de maximă siguranţă. Acum aproape că se afla acasă.

Ajunse la o jumătate de kilometru de locul unde începea drumul de acces spre lac, scoase Honda Civic de pe şosea şi o ascunse într-un pâlc de cedri. Jacheta cafenie pe care şi-o cumpărase pe drum îi ţinea cald. Pe măsură ce păşea pe pământul umed, zdrobind sub tălpi covorul de frunze uscate şi de ace de brad, simţea că tensiunea îl părăseşte încetul cu încetul. Cu cât se apropia de lac i se părea că recunoaşte fiecare copac. Auzi o bufniţă bătând din aripi într-un chiparos enorm şi fără frunze. Trunchiul roşiatic al acestuia părea lipsit de coajă, noduros şi încolăcit, asemenea gâtului unui bătrân. Aproape că vedea coşul din piatră de râu de pe cabana dublă a bătrânului Megruder, situată periculos de aproape de malul apei. Arăta de parcă la prima furtună avea să se prăbuşească în lac.

Trecu de un desiş de pini şi ieşi dintre copaci. Ajunsese în poiana magică unde, în urmă cu şapte ani, decisese să-şi ridice cabana. Pădurea de conifere care o înconjura din trei părţi îi asigura nu numai izolarea de care avea nevoie, ci şi linişte şi o minunată privelişte asupra lacului.

Se întorsese acasă, în sfârşit. Trase adânc în piept aerul purificator, se strecură printr-o spărtură în şirul des de copaci şi se uită spre...

...un luminiş mic şi gol, unde odată fusese cabana lui. Era acelaşi luminiş pe care-l descoperise cu şapte ani în urmă, când se hotărâse să îşi construiască acolo o cabană.

Simţi un val de ameţeală, simţi că îl copleşeşte o senzaţie de dezorientare. Simţea că pământul îi fuge de sub picioare. *Era imposibil.* Nu exista nici o cabană. Nici o cabană şi nici o urmă, nici un semn că acolo s-ar fi aflat vreodată o cabană. Vegetaţia nu era deranjată deloc. Amintirea acelui loc, unde ridicase cu

mâna lui o cabană simplă de lemn, era foarte vie şi totuşi acum nu vedea decât câteva petice de muşchi, o tufă de jnepeni şi un copăcel mâncat de căprioare care părea a avea cel puţin douăzeci-treizeci de ani vechime. Înconjură luminişul, încercând să găsească vreun semn că acolo locuia sau locuise cineva. Nimic. Era o bucată de pădure neatinsă de mâna omului. Exact aşa cum fusese atunci când o cumpărase el. Într-un târziu, fu copleşit de ameţeală şi de dezorientare şi căzu în genunchi pe pământul rece, acoperit de licheni. Chiar dacă până şi gândul la întrebarea aceea îl îngrozea, trebuia să şi-o pună – oare mai putea avea încredere în propriile lui amintiri? Pentru început, ultimii şapte ani din viaţa lui. Amintirile lui erau reale oare? Sau trăia o iluzie, un vis? Oare avea să se trezească dintr-un moment într-altul şi avea să descopere că este în continuare închis în rezerva albă W4?

Auzise odată că în vis o persoană nu poate percepe mirosurile. Dacă era adevărat, ăsta nu era un vis. Simţea mirosul lacului, cu uşoare urme de materie organică intrată în descompunere, mirosul frunzelor aproape putrezite, aroma puternică a coniferelor. Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu visa.

Ceea ce însemna că trăia un coşmar.

Se ridică în picioare şi dădu drumul unui strigăt gutural de furie şi frustrare. Ajunsese în sfârşit la casa atât de dragă sufletului său şi nu mai găsise nimic. Un deţinut putea măcar să spere la evadare; victima unei torturi – şi asta aflase pe pielea lui – spera măcar la o pauză. Dar ce speranţe mai putea avea cineva care-şi pierduse sanctuarul, locul lui intim?

Totul aici îi părea familiar, dar şi străin în acelaşi timp. Asta era chestia cea mai înnebunitoare. Începu să păşească uşor, ascultând ciripiturile şi trilurile păsărilor care nu plecaseră spre tărâmuri mai calde. Apoi auzi un şuierat slab, diferit de sunetele pădurii şi simţi ceva acut – o împunsătură dureroasă – chiar sub zona gâtului.

Timpul parcă se scurgea mai încet. Îşi duse mâna în zona respectivă, simţi că avea ceva înfipt în trup şi-l trase afară. Era o săgeată lungă, asemănătoare cu un stilou. Îl lovise în partea superioară a sternului, chiar sub beregată. Îl lovise acolo şi rămăsese înfiptă, asemeni unui cuţit într-un trunchi de copac.

Ambler îşi aminti că în manualele pe care le studiase în perioadele de pregătire partea aceea osoasă avea un nume specific – *manubrium.* În lupta corp la corp, zona aceea era

descrisă ca una foarte bine protejată, de evitat în atacuri. Ceea ce însemna că el fusese foarte norocos. Plonjă în spatele crengilor joase ale unui copac şi, profitând de camuflajul temporar, studie proiectilul de metal.

Nu era chiar o săgeată. Ţinea în mână de fapt un fel de seringă făcută din metal şi material plastic. Pe rezervorul aşa-zisei seringi era tipărită cu caractere negre denumirea conţinutului – carfentanyl – un drog sintetic, de zece mii de ori mai eficient decât morfina. Doar zece miligrame din respectiva substanţă puteau imobiliza un elefant de zece tone. Doza minimă care ar fi putut avea efect în cazul unui om putea fi măsurată în micrograme. Osul sternului se afla foarte aproape de piele, astfel încât acul respectivei săgeţi nu avusese posibilitatea să se înfigă în carne. Dar conţinutul seringii? Nu avea cum să-şi dea seama dacă se golise înainte sau după ce o scosese din piept. Se pipăi din nou cu degetele pe suprafaţa tare de sub gât. În locul în care săgeata îl lovise simţea o uşoară umflătură. Până acum nu simţea nici un efect al substanţei, era încă în stare de alertă. *Cât timp fusese înfiptă săgeata aceea în el?* Avea reflexe rapide, în mod sigur apucase să şi-o scoată în mai puţin de două secunde. Cu toate acestea, o singură picătură din substanţa aceea ar fi fost de ajuns. Şi modelul respectivei seringi era proiectat astfel încât să-şi deverseze conţinutul în câteva fracţiuni de secundă.

Atunci de ce nu era deja inconştient? Probabil că în scurtă vreme avea să afle răspunsul la întrebarea respectivă. Îşi dădu seama că gândirea îi devenise neclară, concentrarea începea să-l părăsească. Era o senzaţie familiară. Îşi dădu seama că mai fusese drogat cu aceleaşi narcotice, probabil de mai multe ori, pe timpul şederii pe insula Parrish. Era posibil ca expunerea repetată la aceste substanţe să-l fi ajutat să-şi dezvolte o oarecare toleranţă.

Mai exista încă un factor care se putea dovedi în avantajul său. Săgeata respectivă era prevăzută cu un ac de seringă, gol pe dinăuntru. În momentul în care acesta se înfipsese în os orificiul de evacuare a lichidului fusese obturat. Şi, bineînţeles, doza fusese stabilită astfel încât să nu fie letală, altfel un glonţ ar fi fost o variantă mult mai simplă, mai lipsită de bătaie de cap. Un astfel de proiectil se folosea de obicei ca preludiu pentru o răpire, nu era destinat uciderii ţintei.

Ar fi trebuit să fie deja în stare de inconştienţă. Dar el simţea că singurul efect era o oarecare încetineală în mişcări. Şi asta

într-un moment în care nu-şi putea permite să nu fie în deplinătatea facultăţilor fizice. Covorul de ace de brad de sub picioarele lui îi părea acum un loc foarte bun pentru a se întinde şi a trage un pui de somn. *Doar pentru câteva secunde.* Avea să se odihnească puţin şi după aceea o să se simtă proaspăt şi odihnit. *Doar câteva secunde.*

Nu! N-avea să se dea bătut. Trebuia să simtă frica. Carfentanylul avea efect doar nouăzeci de minute, îşi aminti el. În caz de supradoză cel mai bun tratament era injectarea antidotului, naloxone. Dar dacă antidotul nu era la îndemână, se putea apela şi la o injecţie cu epinefrină. Epinefrină. Mai cunoscută şi sub numele de adrenalină. Putea supravieţui în prezenţa fricii, îmbrăţişând-o, nu ţinând-o la depărtare.

Simte teroarea, îşi repeta, târându-se pe sub ramurile pinului în spatele căruia se ascunsese. Şi, deodată, o simţi, în momentul în care auzi din nou şuieratul acela slab. Era sunetul produs de aripioarele de stabilizare ale unui proiectil, proiectil care-l rată doar cu câţiva centimetri. Simţi cum adrenalina i se varsă în sânge: gura i se uscă, inima începu să-i bată cu putere şi stomacul i se strânse ghem. Cineva îl vâna. Ceea ce însemna că exista cineva care ştia cine este cu adevărat. Frica i se evaporă şi fu înlocuită de starea inoculată de anii lungi de antrenamente şi de instinctele lui de vânător.

Amândouă săgeţile veniseră din aceeaşi direcţie, dinspre malul lacului. Dar de la ce distanţă oare? Procedura standard în astfel de cazuri era ca vânătorul să evite pe cât posibil să se apropie prea mult de ţinta sa. Un om înarmat cu o puşcă cu săgeţi tranchilizante putea acţiona foarte bine de la distanţă. Cu toate acestea, având în vedere faptul că proiectilele respective nu puteau ajunge prea departe, raza de acţiune a puştii nu era prea mare. Deci tipul n-avea cum să fie prea departe. Ambler evaluă mental caracteristicile terenului. Spre sud-vest era un pâlc mare de pini, cu ramurile pline de mici conuri maronii, apoi un şir de bolovani care puteau fi escaladaţi asemenea treptelor unei scări. Urma apoi o mică ravină care vara se umplea de brusturi şi de tufe de condurul-doamnei. Şi, ascuns bine într-un ulm secular, un stand pentru vânătoare, pentru vânătoarea de cerbi.

Sigur că da. Era un stand solid, portabil, pe care, ca pe atâtea alte chestii „temporare”, îl instalase în copac cu ani în urmă şi nu-l mai dăduse jos. Placa pe care se stătea avea în jur de un

metru pătrat şi era legată de copac cu chingi groase şi asigurată cu două scoabe. Îşi aminti că respectivul stand de vânătoare se afla la o înălţime de aproximativ trei metri deasupra solului. Orice profesionist ar fi profitat de avantajele pe care le oferea un asemenea loc. Oare cât timp îl studiase tipul care stătea acolo înainte de a apăsa pe trăgaci? Şi cine dracului erau oamenii ăştia?

Incertitudinile începeau să-l obosească pe Ambler, de parcă ar fi reactivat cumva carfentanylul care îi curgea acum prin vene. *M-aş putea opri aici, să mă odihnesc puţin. Măcar câteva minute.* Se simţea de parcă însăşi substanţa aceea îi şoptea la ureche aceste cuvinte. *Nu!* Ambler se smulse din mrejele somnolenţei şi se întoarse la *aici* şi *acum,* în mijlocul crizei. Atâta vreme cât era liber, mai avea o şansă. Numai atât cerea. O singură şansă.

Şansa de a-l face pe vânător să simtă şi el gustul fricii, al terorii pe care o insufla victimelor sale. Şansa de a-l vâna pe vânător.

Cel mai greu avea să-i fie să-şi menţină o poziţie joasă în timp ce se va deplasa printre copaci. O să fie nevoit să apeleze la tehnicile de antrenament care aproape îi intraseră în sânge. Se ridică dintre ramurile tufişurilor şi rămase ghemuit, pe vine. Apoi îşi ridică încet genunchiul, îşi re laxă glezna şi partea de jos a piciorului, după care îl întinse, fără să-şi mişte genunchiul. Atinse pământul cu vârful piciorului şi apăsă încet, atent la eventualele vreascuri care ar fi putut trosni sub greutatea lui. Apoi urmă şi restul talpei, până la călcâi, într-o mişcare continuă, fluentă.

Îşi menţinu greutatea distribuită egal pe toată talpa, încercând să maximizeze suprafaţa pe care era aplicată forţa şi să reducă astfel riscul de zgomote. *Încet, dar sigur,* îşi spuse el, dar acesta nu fusese niciodată stilul lui. Dacă n-ar fi fost vorba şi de urmele acelea de carfentanyl din sânge, nu era foarte sigur că şi-ar fi putut reprima pornirea de a o lua la fugă.

Ajunse în sfârşit la capătul drumului pe care şi-l alesese, o curbă care-i permisese să depăşească ulmul în care era situat standul de vânătoare şi să ajungă drept în spatele lui. Se apropie la circa zece metri de copac şi dădu la o parte câteva ramuri pentru a putea vedea mai bine locul unde ştia că este aşezat standul acela.

Dar, deşi copacul se afla în locul ştiut, pe el nu era agăţat nici un stand. Şi nu se vedea nici un semn că un asemenea stand ar fi fost vreodată plasat acolo. În ciuda frigului de afară, simţi că-l

cuprinde o fierbinţeală. Nu înţelegea – dacă nu se trăsese din vechiul stand de vânătoare…

Vântul se opri pentru câteva momente şi Ambler auzi – slab, dar foarte clar – un sunet de lemn care se freca de alt lemn. Se întoarse în direcţia de unde auzise zgomotul şi îşi dădu seama ce se petrecea de fapt. Era vorba de un alt stand – mai mare, mai nou şi plasat mai sus pe trunchiul unui copac imens. O luă spre copacul respectiv, încercând să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă. În jurul părţii de jos a trunchiului crescuse un trandafir sălbatic. Ce bine ar fi fost dacă odată cu frunzele planta şi-ar fi pierdut şi spinii la căderea iernii. Era o specie invazivă, originară din Asia, căţărătoare asemenea iederei. Şi, la fel cum s-ar fi întâmplat şi cu iedera, se încolăcise pe trunchiul copacului înalt de peste treizeci de metri.

Ambler se uită printre ramuri, dincolo de ghindele ce atârnau asemenea unor arici de mare şi reuşi într-un târziu să distingă o siluetă. Era un bărbat solid, îmbrăcat într-o uniformă de camuflaj şi, din fericire, întors în direcţia opusă celei din care-l privea Ambler. Asta însemna că mişcările lui nu fuseseră detectate – puşcaşul presupunea că Ambler era încă în zona de pe malul lacului. Miji ochii încercând să vadă mai bine în semiîntunericul înserării. Puşcaşul se uita printr-un binoclu Steiner – din nou era vorba de un model militar, cu lentilele tratate special pentru a nu reflecta lumina şi cu o carcasă verde cauciucată – cercetând metodic zona de lângă lac.

Pe umăr îi atârna o puşcă cu ţeava lungă – arma folosită pentru săgeţile cu somnifer. În afară de puşcă, bărbatul mai avea încă o armă la şold – după formă părea un Beretta M92 de 9 milimetri, o armă folosită de forţele militare ale Statelor Unite, dar utilizată mai ales de membrii echipelor de Operaţiuni Speciale.

Oare tipul era singur?

Aşa *părea.* Nu avea nici o staţie de emisie-recepţie, nici un alt mijloc de comunicare la distanţă, cel puţin la vedere, nici o cască, aşa cum te-ai fi aşteptat de la un vânător ce făcea parte dintr-o echipă. Dar Ambler nu putea să rişte.

Se mai uită o dată în jur. Vederea îi era parţial blocată de o ramură groasă a platanului în care fusese fixat standul de vânătoare. Coaja crengii era groasă, dar netedă. *Creanga aceea* – dacă s-ar fi deplasat puţin spre stânga şi ar fi sărit, probabil că ar fi reuşit să se prindă de ea într-un loc unde era îndeajuns de

groasă pentru a-i suporta greutatea. Ramura pornea direct din trunchiul copacului şi era aproape orizontală. Avea cam opt metri lungime, iar pe aproape cinci era mai groasă decât coapsa lui. Ceea ce, presupuse el, însemna că e îndeajuns de groasă pentru a putea fi folosită aşa cum plănuia el să o facă. Dacă s-ar fi urcat pe ea, s-ar fi putut strecura printre celelalte ramuri şi ar fi ajuns la mai puţin de un metru de standul de vânătoare.

Aşteptă ca vântul să înceapă să sufle din nou în direcţia dorită – dinspre bărbatul înarmat spre el şi sări cât de sus putea. Mâinile sale se încleştară pe creangă fără să se lovească de ea, pur şi simplu încercuind-o uşor şi în linişte deplină. Sub impulsul unui nou val de adrenalină, reuşi să se ridice pe creangă dintr-o singură mişcare.

Lemnul gemu uşor sub greutatea lui şi craca se lăsă puţin. Dar zgomotul nu fu nici pe departe atât de puternic pe cât se temuse Ambler că avea să fie, iar tipul de pe standul de vânătoare – Ambler îl putea vedea acum foarte bine – nu dădu nici un semn că ar fi auzit ceva. Vântul suflase, copacul trosnise, sunetul avea oricum o explicaţie plauzibilă. Nu atrăsese atenţia vânătorului.

Ambler înaintă uşor pe cracă, folosindu-se de mâini şi de picioare, cu mişcări încete până când ajunse foarte aproape de chinga de nailon a standului. Sperase să poată desprinde cumva chinga de trunchiul copacului şi astfel platforma să se prăbuşească la pământ, dar acest lucru nu era posibil. Nodul chingii era poziţionat de cealaltă parte a copacului, spre platformă. De fapt, nu se putea apropia mai mult fără să facă zgomot, lucru care l-ar fi dat de gol. Ambler îşi încleştă maxilarul, încercând să se concentreze. *Niciodată lucrurile nu merg aşa cum ai plănuit. Revizuieşte planul şi improvizează.*

Se ridică pe altă creangă, închise ochi pentru o secundă, îşi umplu plămânii cu aer şi sări, aruncându-se asupra bărbatului înarmat. Încerca o doborâre aeriană, din săritură, chestie pe care n-o mai făcuse din şcoala generală.

Însă făcuse o greşeală. Alertat de zgomotul pe care-l făcuse Ambler în săritură, vânătorul se întoarse. La rândul lui, Ambler îl lovi prea jos – la nivelul genunchiului şi nu în vintre, unde intenţionase să-l lovească – şi în loc ca acesta să se prăbuşească de pe platformă, căzu înainte şi-l prinse pe Ambler într-o strânsoare de oţel. Tot ce putea acum Ambler să facă era să încerce să pună mâna pe pistolul bărbatului.

Cu o lovitură puternică tipul îi zbură lui Ambler pistolul din

mână. Cei doi bărbaţi erau acum faţă în faţă pe platforma îngustă. Ambler îşi dădu seama că mai rău nu putea să fie. Bărbatul din faţa lui era înalt, de aproape doi metri, musculos şi foarte agil. Avea craniul ras, părea a fi o prelungire a gâtului gros şi musculos. Lovea asemenea unui boxer profesionist – fiecare lovitură era precisă şi puternică, antrena întreaga forţă a părţii superioare a trunchiului, iar braţul se retrăgea imediat într-o poziţie defensivă. Ambler nu putea face decât să-şi protejeze capul. Trupul îi rămăsese descoperit şi ştia că loviturile acelea nimicitoare aveau să-l facă, mai devreme sau mai târziu, să-şi piardă cunoştinţa.

Ambler se dădu înapoi, se trânti cu spatele de trunchiul copacului şi îşi lăsă mâinile în jos. Nu putea să spună de ce făcuse asta.

Bărbatul masiv păru mai mult încântat decât surprins şi se pregăti să îi aplice lovitura decisivă.

4

În timp ce se zbătea pentru o gură de aer, cu întreg trupul tremurându-i din cauza efortului şi oboselii, Ambler văzu strălucirea din ochii bărbatului masiv din faţa lui, o strălucire care-i spunea tot ce avea nevoie să ştie în momentul acela şi anume că tipul se pregătea să-i dea lovitura de graţie – un pumn în bărbie, aplicat cu toată puterea de care era în stare.

Numai că Ambler făcu singurul lucru de care mai era în stare, singurul lucru pe care nici un profesionist nu l-ar fi putut anticipa: se lăsă brusc la pământ, sincronizându-se perfect cu lovitura celuilalt. Şi pumnul acestuia lovi cu putere trunchiul copacului.

Bărbatul urlă de durere şi în momentul acela Ambler sări drept în sus, lovindu-şi oponentul cu capul în plexul solar, apoi, chiar înainte de a auzi expiraţia reflexă a omului, îi cuprinse gleznele şi se opinti. Într-un târziu puşcaşul se prăbuşi de pe stand şi Ambler se aruncă după el. Cel puţin avea să-i amortizeze căderea.

Cu mişcări rapide şi precise, Ambler scoase cureaua puştii celei lungi şi o folosi pentru a-i lega soldatului mâinile la spate. Monturile din mijloc de la mâna dreaptă îi erau roşii, însângerate şi începuseră să se umfle. Era clar că îşi rupsese câteva oase în zona aceea. Bărbatul gemea de durere.

Ambler scrută împrejurimile în căutarea pistolului Beretta. Îl văzu strălucind sub tulpina plină de spini a unui trandafir sălbatic şi decise să îl ia de acolo mai târziu.

— În genunchi, soldăţelule, spuse Ambler. Cunoşti poziţia. Încrucişează-ţi gleznele.

Bărbatul se supuse, mişcându-se încet, dar sigur, asemenea cuiva care forţase la rândul său alte persoane să ia aceeaşi poziţie. Fără îndoială că era familiarizat cu antrenamentul de bază al trupelor combatante ale Statelor Unite. Dar cu siguranţă că antrenamentul lui nu se rezuma doar la atât.

— Cred că mi-am rupt ceva, omule, spuse bărbatul cu vocea strangulată de durere, strângându-şi braţele pe lângă corp. Avea un accent tipic sudist, probabil era originar din Mississippi, presupuse Ambler.

— O să supravieţuieşti, spuse Ambler scurt. Sau nu. Asta rămâne să hotărâm noi, nu-i aşa?

— Nu cred că înţelegi situaţia, spuse bărbatul.

— Şi exact aici intervii tu, îi replică Ambler. Începu să-i pipăie buzunarele pantalonilor şi scoase de acolo un briceag model militar. Acum o să jucăm un joc care se numeşte „adevăr sau provocare”. Scoase brusc lama briceagului şi o apropie foarte mult de faţa omului. Vezi tu, eu nu prea am la dispoziţie foarte mult timp. Aşa că o să intru direct în miezul problemei. Ambler se strădui să-şi controleze respiraţia. Trebuia să pară cât mai calm şi mai stăpân pe situaţie. Şi trebuia să se concentreze asupra feţei bărbatului îngenuncheat, chiar în timp ce-l ameninţa cu lama briceagului. Prima întrebare. Lucrezi singur?

— Nici gând. Suntem mai mulţi aici.

Minţea. Chiar şi amorţit de carfentanyl, Ambler îşi putea da seama, aşa cum întotdeauna reuşise să-şi dea seama. Când colegii lui îl întrebaseră cum reuşeşte, le dăduse răspunsuri diferite, în funcţie de situaţia în care se afla. Un tremur al vocii, în unele cazuri. Alteori vocea era prea calmă şi tonul prea liniştit, lipsit de griji. Sau expresia gurii. Uneori a ochilor. Dar întotdeauna era ceva.

Cei de la Operaţiuni Consulare aduseseră la un moment dat o persoană care să studieze această ciudată aptitudine a lui, să încerce să o reproducă. El o numea *intuiţie.* Această *intuiţie* însemna de fapt că habar n-avea cum reuşea. Uneori se întreba dacă această abilitate a lui nu era de fapt un dezavantaj: nu putea să nu *vadă.* Majoritatea persoanelor filtrau ceea ce vedeau atunci când se uitau la faţa cuiva. Se conduceau după regula deducerii-celei-mai-bune-explicaţii. Adică tot ceea ce nu corespundea explicaţiei care li se părea cea mai potrivită era ignorat. Lui Ambler îi lipsea capacitatea de a ignora ceea ce nu corespundea.

— Deci eşti singur, îi spuse el agentului îngenuncheat. Aşa cum mă şi aşteptam.

Bărbatul protestă, dar fără prea multă convingere.

Chiar şi fără să ştie exact cine erau sau ce voiau cei care-l urmăreau, Ambler îşi dădu seama că ei crezuseră că sunt şanse foarte slabe ca el să apară aici. Se putea duce în cincizeci de alte locuri şi presupunea că şi în locurile respective fuseseră poziţionaţi deja oameni. Ţinând seama de şansele ca el să apară într-un anume loc şi de timpul scurt pe care-l avuseseră la dispoziţie, cea mai bună strategie era poziţionarea unui singur om în fiecare locaţie. Era o problemă legată de numărul de

oameni care puteau fi angrenaţi într-o astfel de operaţiune.

— Următoarea întrebare. Cum mă cheamă?

— Nu am fost informat, spuse bărbatul pe un ton aproape ostil.

Afirmaţia părea incredibilă. Însă tipul spunea adevărul.

— N-am găsit vreo fotografie a ţintei în buzunarele tale. Cum trebuia să mă identifici?

— Nu ni s-a dat o fotografie. Am primit misiunea cu doar câteva ore în urmă. Ne-au spus că ai în jur de patruzeci de ani, un metru optzeci înălţime, păr şaten, ochi albaştri. Pentru mine eşti un om ca oricare altul. Oricine altcineva şi-ar fi făcut apariţia astăzi în locul ăsta uitat de Dumnezeu, aş fi zis că eşti tu. Aşa ne-au explicat misiunea. Era ca şi cum aş fi fost trimis la o întrunire a Asociaţiei Vânătorilor, înţelegi?

— Foarte bine, spuse Ambler. Răspunsul primit fusese destul de ciudat, dar nu înşelător. Mi-ai spus adevărul. Vezi tu, eu îmi dau seama întotdeauna.

— Cum spui tu, zise omul. Nu-l credea.

Dar Ambler trebuia să-l facă să creadă. Interogatoriul ar fi decurs mult mai bine dacă bărbatul era convins că Ambler poate detecta minciuna.

— Pune-mă la încercare. O să-ţi adresez câteva întrebări nevinovate, la care tu o să-mi răspunzi drept sau nu, cum vrei. Şi vezi dacă pot să-mi dau seama că spui adevărul sau nu. De exemplu, ai avut un câine când erai mic?

— Nu.

— Vezi, acum minţi. Cum îl chema pe câine?

— Elmer.

— Un răspuns sincer. Cum o chema pe mama ta?

— Marie.

— Greşit. Dar pe tatăl tău?

— Jim.

— Greşit, spuse Ambler şi observă că bărbatul îngenuncheat era vizibil înspăimântat de uşurinţa cu care răspunsurile sale erau evaluate. Cum a murit Elmer?

— L-a călcat o maşină.

— Foarte bine, spuse Ambler încurajator. Un răspuns adevărat. Acum reţine ideea asta. Pentru că de acum înainte nu voi mai accepta decât răspunsurile sincere. Aştepţă o fracţiune de secundă. Acum începe următoarea sesiune de examinare. Pentru cine lucrezi?

— Am coastele rupte.

— Acesta nu este un răspuns valabil. Te-am avertizat că nu am vreme de pierdut.

— O să-ţi explice ei. Eu nu-ţi pot spune. În glasul bărbatului începea să se simtă o urmă de încredere. Ambler trebuia să elimine acea încredere, altfel risca să nu afle nimic din ce-l interesa.

— Să-mi explice? Cred că nu înţelegi. Acum ei nu mai sunt deasupra ta. Eu sunt. Apăsă lama zimţată a briceagului de obrazul drept al bărbatului.

— Te rog, spuse omul cu un puternic accent sudist.

Acolo unde lama se înfipsese în carne apăruseră mici picături de sânge.

— Să-ţi dau un sfat. Dacă vii cu puşca la o bătaie cu cuţitele, asigură-te că şi câştigi. Vocea lui Ambler era rece şi sigură. Asta făcea parte din tehnica de interogare – afişarea unei imagini dure, hotărâte şi nemiloase.

Aruncă o privire puştii cu ţeava lungă. Era un Paxarms MK24B. O armă de calibrul 509, folosită pentru proiectarea unor săgeţi gen seringă.

— Drăguţă piesă, spuse Ambler. Parcă nu face parte din arsenalul obişnuit al soldăţeilor. Care-i treaba? Apropie din nou lama briceagului de faţa omului.

— Te rog, spuse bărbatul, părând că dă afară tot aerul din plămâni.

— Ai fost instruit să duci la capăt o misiune de capturare. Ai primit ordin să mă imobilizezi şi după aceea ce?

— Nu au fost chiar astea ordinele. Vocea bărbatului era foarte înspăimântată. Se pare că tipii pentru care lucrez sunt foarte interesaţi de tine.

— Tipii pentru care lucrezi, repetă Ambler. Vrei să spui guvernul.

— Ha? Bărbatul îi aruncă o privire uimită, de parcă ar fi crezut că Ambler îşi bătea joc de el, însă nu era prea sigur. E vorba de o unitate în totalitate privată, OK? Te asigur că nu sunt pe statul de plată al vreunei agenţii guvernamentale. Mi s-a spus că s-ar putea să apari pe aici şi că, dacă apari, eu trebuie să încerc să te abordez.

Ambler arătă cu capul spre puşca Paxarms.

— Aşa înţelegi tu să faci o abordare?

— Mi-au spus să fiu cât mai discret cu putinţă dacă mi se pare

că eşti un tip periculos. Ridică din umeri. Aşa că am luat cu mine şi puşca cu tranchilizante, în caz că aveam nevoie de ea.

— Şi?

Bărbatul ridică din nou din umeri.

— M-am gândit că ai putea fi un tip periculos.

Ambler continuă să-l privească fără să clipească.

— Şi, în scenariul ăsta, trebuia să mă duci undeva?

— Nu mi s-a spus dinainte. Mi-au zis că aveau să mă contacteze prin radio după ce raportam că sunt împreună cu tine sau că te-am capturat. Asta dacă apăreai. Nu ştiu cât de slabe îşi închipuiau ei că erau şansele ca tu să apari.

— *Ei?* Trebuie să-ţi mărturisesc că ăsta nu e cuvântul meu preferat.

— Ascultă, tipii ăştia mă angajează pentru diferite slujbe, dar o fac întotdeauna de la distanţă. Nu suntem amici care se întâlnesc duminica la un şeptic, înţelegi? Dacă e să mă întrebi pe mine, cred că au aflat de curând că eşti pe piaţă, liber de contract şi vor să te racoleze înainte să le-o ia altcineva înainte.

— E bine să te ştii dorit. Ambler se strădui să proceseze informaţiile pe care le primise. În acelaşi timp trebuia să fie atent să nu slăbească ritmul întrebărilor. Care este metoda de contact?

— Avem un fel de relaţie la distanţă. Am primit de dimineaţă un e-mail cifrat cu toate instrucţiunile. O sumă de bani reprezentând o plată parţială a fost virată într-un cont. Şi aşa a pornit toată afacerea. Vorbele îi ieşeau cu repeziciune din gură. Nu ne întâlnim niciodată. Lipsa de contact ne asigură siguranţă totală.

Tipul îi spunea adevărul – şi cuvintele pe care le folosea erau mai grăitoare decât conţinutul. *Lipsa de contact, securitate totală.* Era jargonul folosit de cei din Serviciile de Informaţii ale Statelor Unite.

— Eşti agent în slujba serviciilor americane, spuse Ambler.

— Pensionat, după cum ţi-am spus. Eram în MI. Serviciul de Informaţii al Armatei. Am fost membru al forţelor speciale timp de şapte ani.

— Şi acum lucrezi pe cont propriu.

— Cam aşa ceva.

Ambler deschise fermoarul unui buzunar al vestei bărbatului din faţa lui. Scoase de acolo un telefon mobil Nokia, cam şifonat. Era folosit probabil în interes personal. Ambler îl băgă în buzunar. De asemenea mai găsi, după cum se aştepta, de altfel, o

versiune militară a unui terminal Blackberry[11], cu ajutorul căruia se puteau transmite mesaje scrise. Mesajele erau protejate la ambele capete – şi la cel care trimitea şi la cel care primea – prin sistemul RASP[12]. Deci şi puşcaşul şi cei care-l angajaseră pentru treaba asta erau familiarizaţi foarte bine cu sistemele folosite de armată, ba chiar utilizau sisteme şi echipamente proprii, asemănătoare şi clandestine.

— Uite care-i înţelegerea, spuse Ambler. Tu-mi spui care e sistemul de criptare a e-mailurilor şi modul în care se comunică pe această cale, plus toate parolele pe care le foloseşti.

Urmă o scurtă pauză. Apoi bărbatul scutură din cap şi-l privi cu un aer hotărât.

— Visezi.

Ambler tresări. Era din nou cazul să-şi recâştige poziţia dominantă. Ştia, îşi dăduse seama studiind trăsăturile şi modul în care se reflectau emoţiile pe faţa bărbatului, că nu avea în faţă un fanatic, ci un tip care credea cu adevărat în cauza lui. Tipul acesta lucra pentru bani, era un mercenar. Obiectivul lui îl reprezenta menţinerea unei reputaţii bune, de om de încredere. De asta depindea primirea de contracte viitoare. Ambler trebuia să-l convingă că numai el va decide dacă mai voia să aibă un viitor şi asta în funcţie de cât de cooperant avea să fie. În astfel de momente nu era potrivită o atitudine calmă şi înţelegătoare. Dimpotrivă, trebuia proiectată imaginea unui sadic hotărât să facă rău, gata să profite bucuros de orice ocazie i se oferea pentru a-şi satisface plăcerile perverse.

— Ştii cum arată faţa unui om după ce a fost jupuită? spuse Ambler cu voce egală. Eu ştiu. Pielea e surprinzător de rezistentă, dar este prinsă foarte superficial de stratul de grăsime şi de muşchi de sub ea. Cu alte cuvinte, odată ce ai desfăcut capătul unei fâşii, este foarte uşor să desprinzi întreaga bucată de piele de fâşia musculară de dedesubt. Ca gazonul dintr-o curte. Şi după ce dai la o parte pielea se pot vedea foarte bine striaţiile delicate ale muşchilor faciali. Briceagul nu e cea mai potrivită sculă pentru o astfel de treabă – face prea multă mizerie, tăieturile sunt prea neregulate. Cu toate astea, poate fi folosit. Mă tem că tu n-o să te poţi uita, dar o să-ţi descriu ni tot

---

[11] Terminal asemănător cu un telefon mobil, de fapt o încrucişare între telefon mobil şi palmtop, un minicomputer de buzunar *(n. trad.).*

[12] Random Access Stored Program – un program special de criptare pe bază de algoritmi *(n. trad.).*

ce văd. Aşa n-o să pierzi nimic. Putem să începem? O să simţi o înţepătură mică. Mă rog, mai mult decât o înţepătură – de fapt o să simţi cum ţi se rupe faţa.

Ochii bărbatului îngenuncheat se îngustară de frică.

— Ai pomenit de o înţelegere, spuse omul. Eu cu ce mă aleg din asta?

— Ah, de asta. Păi, te alegi cu… cum să spun… te alegi cu faţa întreagă.

Bărbatul înghiţi în sec.

— Parola este 1345GD, spuse el cu o voce răguşită. Repet, 1345GD.

— Foarte drăguţ din partea ta că mi-ai reamintit. Dacă minţi, o să-mi dau seama imediat, spuse Ambler. Dacă greşeşti fie şi numai un singur detaliu, ne întoarcem la lecţia de anatomie. Trebuie să înţelegi foarte bine asta.

— Nu mint.

Zâmbi rece.

— Ştiu.

— Criptarea mesajelor se face automat de către aparat. Subiectul mesajului trebuie să fie „în căutarea lui Ulise”. Nu contează dacă se folosesc majuscule sau minuscule. La sfârşitul mesajului se scrie „Ciclop”. Bărbatul continuă să-i dea detaliile protocolului de comunicaţii pe care-l stabilise cu angajatorii lui şi Ambler le memoră. Trebuie să-mi dai drumul, omule, spuse sudistul după ce Ambler îl puse să repete totul de trei ori.

Ambler îşi scoase jacheta cafenie şi se îmbrăcă cu vesta de camuflaj a bărbatului şi cu haina cu inserţii de Kevlar. Poate că se va dovedi folositoare la un moment dat. Desfăcu borseta pe care tipul o purta în jurul taliei şi se încinse cu ea. Majoritatea agenţilor care acţionau de obicei pe teren purtau asupra lor sume mari de bani gheaţă şi aceştia s-ar putea dovedi foarte folositori la un moment dat. Pistolul Beretta rămase aruncat undeva sub tufele de trandafir sălbatic.

Cât despre puşcă, aceasta s-ar fi dovedit mai mult o piedică decât un avantaj, cel puţin pe termen scurt – şi acum totul i se părea a fi pe termen scurt. O descărcă şi aruncă toate cele şase săgeţi cu tranchilizante în tufişuri. Abia apoi îi dezlegă mâinile bărbatului şi-i întinse jacheta cafenie.

— Ca să nu îngheţi, îi spuse el.

Ambler simţi o înţepătură slabă pe gât, în lateral – un tăune, un ţânţar? – şi se plesni absent cu palma peste locul acela. Doar

după câteva momente îşi dădu seama că nu putea fi vorba de vreo astfel de insectă, nu în perioada asta a anului şi abia atunci observă că vârfurile degetelor îi erau mânjite cu propriul sânge. Nu era o insectă. Nu era nici o săgeată.

Era un glonţ.

Se întoarse brusc. Bărbatul pe care tocmai îl dezlegase se prăbuşise la pământ. Din gură îi ţâşnea sânge de un roşu-aprins, iar pe faţă avea zugrăvită expresia fixă a morţii. Glonţul unui lunetist – acelaşi glonţ care îi ştersese şi lui Ambler gâtul – îi intrase probabil pe gură şi îi ieşise prin ceafă. Ambler decisese să-i cruţe viaţa. Dar se pare că altcineva nu era de aceeaşi părere.

Sau poate glonţul acela îi era destinat lui Ambler?

Trebuia să fugă. Ambler se năpusti în pădure cu toată viteza. Probabil că jacheta cafenie pe care i-o dăduse tipului reprezentase de fapt condamnarea lui la moarte. Un lunetist poziţionat la o distanţă mai mare ţintise probabil culoarea respectivă. Dar ce sens ar avea să trimiţi pe cineva care să încerce o „abordare” dacă plănuieşti să omori persoana respectivă? Oare era vorba de un plan de rezervă, în caz că o eventuală abordare ar fi eşuat?

Ambler trebuia să plece din Sourland. Fără îndoială, Honda fusese deja reperată şi localizată. Oare ce alte vehicule ar mai fi putut găsi prin zonă? Îşi aminti că văzuse un Gator acoperit cu o prelată la o jumătate de kilometru pe deal. Era un vehicul de teren verde, scund, capabil să traverseze orice zonă – mlaştini, dealuri, izvoare.

Când ajunse lângă maşină, constată, fără surprindere, că avea cheile în contact. În partea asta de lume oamenii nu ajunseseră încă să-şi încuie uşile. Gator-ul porni cu uşurinţă şi Ambler traversă pădurea cu viteză maximă, ţinându-se de volan când maşina trecea peste bolovani mai mari şi lăsându-se în jos atunci când trecea pe sub crengile groase şi lăsate ale unor copaci. Maşina se descurca de minune printre tufişuri şi lăstari. Atâta vreme cât avea să poată ocoli copacii, nimic n-avea să-l oprească – nici tufişurile, nici bălţile pline de pietre, nici pârâiaşele. Drumul era dificil şi îl cam zdruncina – se simţea de parcă ar fi călărit un armăsar care nu fusese prea bine îmblânzit – dar maşina se ţinea foarte bine.

Parbrizul Gator-ului explodă brusc, deveni opac, acoperindu-se de crăpături radiale, asemenea unei pânze de păianjen.

Sosise şi al doilea glonţ.

Trase nebuneşte de volan, conducând la întâmplare, sperând că salturile maşinii pe terenul accidentat aveau să-l facă mai greu de văzut pentru lunetist. În acelaşi timp se simţea cuprins de incertitudini. După linia de ochire, glonţul părea a fi tras de undeva de pe cealaltă parte a lacului – din zona vechii case a lui Megruder. Sau dinspre pilonul de pe coasta dealului. Sau – calculă el revăzând în minte harta locului – din silozul pentru grâu de la ferma Steptoe, aflată mai sus pe deal. Da, el acolo s-ar fi poziţionat dacă ar fi fost trimis într-o astfel de operaţiune. Mai sus era mai în siguranţă – sus pe deal, acolo unde pantele acestuia i-ar fi oferit o vizibilitate mai bună şi o arie mai mare de acţiune. De-a lungul dealului era un drum pavat. Dacă ar fi putut ajunge acolo ar fi ieşit din raza de acţiune a lunetistului.

Ambală motorul la maximum şi descoperi că vehiculul urca destul de uşor pantele dificile ale munţilor Sourland. Zece minute mai târziu ajunse la drumul pietruit. Dar Gator-ul era prea lent pentru a face faţă traficului rapid al maşinilor obişnuite şi parbrizul cu o gaură de glonţ ar fi atras imediat atenţia, aşa că îl trase în spatele unui pâlc des de cedri roşii şi opri motorul.

Nu auzi nici o altă maşină urmărindu-l. Nu mai desluşea nici un alt sunet în afara ticăitului motorului încins al maşinii şi zumzetului maşinilor care treceau pe un drum de munte alăturat.

Scoase palmtop-ul bărbatului ucis. *Vor să te înroleze.* Tipul chiar credea chestia asta, dar era oare vorba de o stratagemă? Cert este că oricare ar fi fost organizaţia care-l recrutase pe fostul agent american, se ţineau la distanţă. Din raţiuni de securitate. Cu toate acestea, Ambler trebuia să afle ce ştiau ei de fapt. Acum el era cel care trebuia să procedeze la o „abordare”, dar în condiţiile stabilite de el. Şi în acelaşi timp trebuia să se dea drept altcineva atunci când avea să stabilească detaliile unei posibile întâlniri. Mesajul trebuia să conţină ceva în genul unei promisiuni – poate chiar o ameninţare? Imaginaţia juca un rol foarte important. Cu cât mesajul avea să fie mai ambiguu, cu atât mai bine.

După câteva momente de gândire, tastă cu degetul mare un mesaj care era în acelaşi timp concis, dar şi foarte bine ticluit.

Întâlnirea cu subiectul, explică el, nu decursese aşa cum fusese plănuită, dar acum se afla în posesia unor „documente interesante”. Trebuia fixată o întâlnire. Dăduse minimum de explicaţii, fără nici un fel de amănunte suplimentare.

Aştept instrucţiuni, tastă el. Apoi trimise mesajul către persoana de la celălalt capăt al liniei criptate.

Se îndreptă spre marginea drumului. Îmbrăcat cu jacheta de camuflaj, arăta ca un braconier, pentru că sezonul de vânătoare se terminase, dar prin locurile astea nu erau prea mulţi oameni care să aibă ceva împotriva braconierilor. Câteva minute mai târziu, lângă el opri un GMC condus de o femeie între două vârste şi-l luă. Scrumiera maşinii era plină ochi şi femeia părea a avea foarte multe pe cap – vorbi întruna până când el coborî la Motelul 6, situat în apropierea autostrăzii 173. Ambler era sigur că scosese şi el câteva sunete aprobatoare, politicoase în timpul monologului femeii, dar nu auzise aproape nimic din ce spusese ea.

Şaptezeci şi cinci de dolari pentru o cameră. Pentru câteva secunde se temu că nu are atâţia bani la el, apoi îşi aduse aminte de borsetă. Se cază sub un nume ales la întâmplare, străduindu-se să reziste oboselii extreme care ameninţa să-l înghită dintr-un moment în altul. Probabil că s-ar fi simţit aşa chiar şi fără resturile de carfentanyl pe care le mai avea în sânge. Simţea nevoia să se odihnească.

Camera era indescriptibil de comună, aşa cum sperase că va fi. Era decorată într-un amestec de stiluri. Trecu repede în revistă conţinutul borsetei pe care o luase de la bărbatul ucis. Găsi două seturi de acte de identitate. Cel mai de folos avea să-i fie un permis de conducere emis în Georgia, acolo unde sistemul computerizat era încă destul de rudimentar. Permisul părea destul de comun, dar în momentul în care Ambler îl îndoi îşi dădu seama că era făcut special pentru a fi falsificat cu uşurinţă. N-avea să-i fie prea greu să-şi facă o fotografie potrivită la centrul comercial din apropiere şi s-o pună pe permisul respectiv de conducere – care fusese deja falsificat. Înălţimea şi culoarea ochilor nu se potriveau cu cele ale fostului agent operativ, dar diferenţele nu erau îndeajuns de mari pentru a pune probleme deosebite. Mâine – dar erau deja atât de multe lucruri pe care trebuia să le rezolve mâine. O grămadă de lucruri la care acum era prea obosit pentru a se mai putea gândi.

Într-adevăr, simţea că atinsese limita stării de oboseală – combinaţia dintre stresul fizic şi cel emoţional era aproape copleşitoare. Se forţă să meargă la duş, dădu drumul la apă şi o potrivi cât mai fierbinte. Rămase sub jetul de apă multă vreme, încercând să scape de stratul gros de transpiraţie, sânge şi noroi,

frecându-se până când termină micul baton de săpun pe care motelul îi punea la dispoziţia oaspeţilor săi. Abia după aceea se târî afară din cabina de duş şi începu să se şteargă cu un prosop alb de bumbac.

Avea atâtea de făcut, trebuia să se gândească la atât de multe şi cu toate acestea simţea cumva că n-ar trebui să se apuce de ele. Nu acum. Nu astăzi.

Îşi şterse părul şi se apropie de oglinda de deasupra chiuvetei. Era aburită, aşa că trebui s-o încălzească cu uscătorul de păr până reuşi să dezaburească un oval. Nici nu-şi mai amintea de când nu-şi mai văzuse faţa reflectată într-o oglindă – oare câte luni trecuseră? — aşa că se pregăti pentru o figură epuizată.

Când se văzu în cele din urmă în oglindă, simţi că îl cuprinde ameţeala.

Era faţa unui străin.

Ambler simţi cum îi cedează genunchii şi se trezi prăbuşit la podea.

Nu-l cunoştea pe bărbatul care-l privea din oglindă. Nu era un chip obosit, epuizat. Nu era brăzdat de riduri şi nici nu avea cearcăne imense sub ochi. Nu era el.

Pometţii înalţi, proeminenţi, nasul acvilin: era un bărbat chipeş. Chiar mai chipeş decât îşi amintea el că fusese. Totuşi figura emana o urmă de cruzime. Nasul lui era parcă mai rotund, mai lat şi parcă mai cărnos. Obrajii îi erau mai rotunzi, bărbia parcă avea o gropiţă. *Nu sunt eu,* se gândi Ambler şi se simţi copleşit de senzaţia că nimic nu avea sens.

Cine era bărbatul pe care-l văzuse în oglindă?

Nu recunoştea faţa aceea, dar putea foarte bine să desluşească expresia întipărită pe ea. Era exact aceeaşi senzaţie care-i cuprinsese şi lui pieptul – spaimă. Nu, ceva mai intens decât spaimă, teroare.

O cascadă de termeni din jargonul psihiatric, care-l înconjuraseră pe parcursul lunilor pe care le petrecuse închis – „sindromul identităţii disociate”, „fragmentare a personalităţii” şi aşa mai departe – îi umplu brusc mintea. Putea auzi foarte clar, parcă murmurate de un cor, cuvintele doctorilor care insistau că el suferea de o afecţiune de natură psihiatrică şi că îşi asuma tot felul de identităţi fictive.

Oare aveau dreptate?

Oare până la urmă chiar nu era în toate minţile?

Partea a doua

5

Se cufundă în sfârşit într-un somn agitat, dar nici inconştienţa nu-i oferi linişte. Visele sale erau influenţate de amintirile despre un tărâm îndepărtat. În minte îi apăru o imagine unduitoare şi strălucitoare, asemenea unei fotograme de celuloid prinsă de un proiector supraîncălzit – apoi îşi dădu seama unde era.

Changhua. Taiwan. Un oraş vechi de secole, înconjurat din trei părţi de munţi. Spre vest se întindea strâmtoarea Taiwan, sute de kilometri de apă sărată care separau insula de continent. Imigranţii Fukien se stabiliseră prima dată aici în secolul şaptesprezece, în perioada dinastiei Ching. Apoi au urmat şi alte valuri de imigranţi. Fiecare nou val îşi avea specificul său, dar oraşul, asemenea unui organism inteligent, decidea care dintre aceste adăugiri aveau să fie păstrate şi peste care urma să se aştearnă praful istoriei. La poalele Munţilor Baghua, în mijlocul unui parc, trona un imens Buddha negru, flancat de doi lei din piatră. Vizitatorii erau impresionaţi de statuia lui Buddha, dar localnicii îi tratau şi pe cei doi lei cu un respect aproape egal – cu muşchii lor încordaţi şi cu ghearele lungi reprezentau embleme ale rezistenţei oraşului. Cu doar câţiva ani înainte Changhua era un important fort al ţării. Acum oraşul populat devenise un altfel de garnizoană – o garnizoană a democraţiei.

La periferia oraşului, lângă o fabrică de hârtie şi o fermă de flori, fusese instalată o tribună. Bărbatul pe care mulţi îl considerau viitorul preşedinte al Taiwanului, Wai-Chan Leung, urma să apară în faţa unei mulţimi de câteva mii de oameni. Susţinătorii lui veniseră şi din Tianwei şi Yungjing, orăşelele amplasate de-a lungul şoselei care traversa provincia, maşinile lor mici şi prăfuite umpleau toate străzile şi aleile din zona în care era instalată tribuna. Niciodată un candidat la o funcţie

publică nu se dovedise mai iubit şi nu fusese mai ascultat de oamenii de rând din Taiwan.

Din multe puncte de vedere era o figură neconvenţională. În primul rând era cu mult mai tânăr decât ceilalţi candidaţi. Provenea dintr-o familie bogată, negustori din tată în fiu şi totuşi era un populist autentic, cu o carismă care reuşea să-i impresioneze pe cei mai săraci. Fondase un partid politic care înregistrase cea mai mare creştere în preferinţele electoratului din Taiwan şi era în mod direct responsabil pentru această popularitate crescută. În republica insulară existau destule partide şi alte organizaţii politice, dar partidul lui Wai-Chan Leung se detaşase dar dintre acestea datorită declaraţiilor clare în favoarea reformei. După ce condusese cu succes mai multe campanii anticorupţie la nivel local, Leung cerea acum electoratului să-l învestească cu autoritatea publică necesară pentru a putea trece la curăţirea politicii, a comerţului naţional, pentru a lupta împotriva corupţiei şi incompetenţei la nivel naţional. Dar viziunea lui politică nu se oprea aici. În timp ce ceilalţi candidaţi încercau să profite la maximum de teama şi ura de secole pe care taiwanezii le aveau pentru „Imperiul Chinez” reprezentat de tot ce se afla dincolo, pe continent, Leung vorbea despre „o nouă direcţie în relaţiile politice cu noua Chină” – o politică bazată pe relaţii conciliante, comerciale şi pe idealul unei suveranităţi comune.

Pentru mulţi dintre specialiştii din Departamentul de Stat, oameni care se ocupaseră toată viaţa de studiul Chinei şi al problemelor legate de aceasta, tipul părea prea bun ca să fie sincer. Dosarul pe care cei de la Operaţiuni Consulare – Unitatea de Stabilizare Politică i-l întocmiseră cu destul efort dovedea într-adevăr că nu era sincer.

Tocmai de aceea fusese expediat Ambler la Changhua, ca parte a unei „echipe de acţiune” trimise de Unitatea de Stabilizare Politică – era unul dintre „băieţii Stab”, o prescurtare ironică[13]. Ceea ce însemna că aici venise nu ca Hal Ambler, ci ca Tarquin, numele lui de agent de teren, nume care îi fusese atribuit încă de când începuse să lucreze ca agent sub acoperire. Uneori simţea că Tarquin nu era doar un personaj pe care şi-l asuma, ci o persoană de sine stătătoare. Când era pe teren *devenea* Tarquin. Această formă de compartimentare psihică îi

[13] Stab, deşi prescurtare de la Stabilization Unit, înseamnă în limba engleză şi „a înjunghia” – *to stab (n. trad.).*

permitea să facă tot ce trebuia să facă.

Tarquin înaintă prin mulţimea de oameni. Fiind unul dintre puţinii europeni într-o mare de asiatici se presupunea automat că era un angajat al companiilor de presă străine. În timp ce îşi făcea loc prin mulţime nu-şi dezlipi ochii de tribună. Bărbatul urma să apară acolo, din clipă-n clipă. Marea speranţă a noii generaţii taiwaneze. Tânărul idealist. Vizionarul charismatic.

Monstrul.

Faptele erau detaliate cu foarte multă acurateţe în dosarul USP (Unităţii de Stabilizare Politică). Acolo era dezvăluit fanatismul ucigător care se ascundea în spatele acestei imagini de om moderat şi înţelegător. Acolo erau arătate legăturile ideologice pe care personajul le avea cu Khmerii Roşii. Şi dovezile de implicare a lui în „Triunghiul Auriu”, o organizaţie care se ocupa cu traficul de droguri şi în o serie de asasinate politice ce avuseseră loc pe tot întinsul Taiwanului.

Demascarea lui nu era posibilă fără a se compromite o duzină de agenţi racolaţi, care aveau astfel să fie torturaţi şi ucişi de aliaţii secreţi ai lui Leung. Cu toate acestea nu putea fi lăsat să reuşească ce-şi propusese – să ajungă în fruntea Congresului Naţional Taiwanez. Pentru supravieţuirea sistemului democratic era necesar ca acest populist otrăvit să fie îndepărtat din arena democratică.

Unitatea „Stab” se specializase tocmai în astfel de operaţiuni. Cruzimea şi lipsa de scrupule de care dăduseră dovadă unii dintre agenţii săi nu fuseseră tocmai pe placul analiştilor de informaţii din Departamentul de Stat, oameni moi şi miloşi de felul lor. Într-adevăr, uneori era nevoie de acţiuni dezagreabile pentru a împiedica apariţia unor consecinţe şi mai dezagreabile. Subsecretarul de stat Ellen Whitfield, directorul „Stab”, era devotată întru totul acestui principiu şi-l urma cu o încăpăţânare care o transformase într-o persoană foarte eficientă. Acolo unde alţi directori se mulţumeau să analizeze situaţia şi să calculeze posibilităţile, Whitfield acţiona şi încă rapid, „îndepărtează cancerul înainte să apuce să se întindă” era motto-ul ei şi placa pe care o punea atunci când venea vorba de ameninţări politice. Ellen Whitfield nu credea în discuţii diplomatice care nu se mai terminau atunci când pacea putea fi păstrată printr-o intervenţie rapidă, de o precizie chirurgicală. Cu toate acestea, de puţine ori lucrurile fuseseră într-atât de serioase.

Casca din urechea lui Tarquin trosni uşor:

„Alfa Unu am ocupat poziţia”, murmură o voce. Asta însemna că responsabilul cu explozibilii se poziţionase deja la o distanţă sigură de locul în care îşi ascunsese dispozitivul şi era gata să detoneze încărcătura prin radio, la semnalul lui Tarquin. Operaţiunea era complexă, aşa şi trebuia să fie. Familia lui Leung se temea pentru siguranţa lui şi nu avea încredere nici în poliţie, aşa că-i angajase o echipă de securitate foarte eficientă. Toate locurile în care s-ar fi putut poziţiona un lunetist fuseseră verificate şi asigurate. Câţiva bodyguarzi experţi în arte marţiale, dar şi în metodele de luptă moderne scanau mulţimea şi probabil alţi câţiva erau răspândiţi printre oameni, la intervale neregulate. Orice semn de agresiune avea să fie contracarat în forţă. Leung călătorea într-o maşină blindată, iar camerele de hotel în care se caza erau păzite cu grijă de loialişti. Nimeni nu-şi imagina însă că pericolul avea să vină dinspre tribuna aceea atât de comună.

Spectacolul era pe cale să înceapă.

După agitaţia în creştere a mulţimii de oameni, Tarquin îşi dădu seama că dintr-o clipă în alta candidatul urma să-şi facă apariţia. Ridică privirea chiar la timp pentru a-l vedea pe Leung păşind cu încredere pe platformă.

Izbucniră aplauzele, care mai apoi crescură în intensitate, în timp ce candidatul exulta. Încă nu ajunsese în partea din faţă a podiumului, chestie care era crucială. Pentru a evita apariţia unor victime colaterale, mica încărcătură de explozibil fusese concepută să detoneze într-o direcţie precisă. Tarquin aşteptă, încleştându-şi degetele pe carneţelul de jurnalist şi pe pixul cu care se înarmase.

Aştept semnalul tău, se auzi o voce metalică în cască. Un semnal ce avea să aducă cu el moartea.

Aştept semnalul tău.

Sunetul păru să se schimbe cu altul, temperatura coborî parcă şi el auzi din nou un sunet slab – un sunet, îşi dădu el seama acum, care-l trezise la realitate la zeci de mii de kilometri depărtare, de cealaltă parte a globului, la o distanţă de mai bine de doi ani. Ambler se foi în patul de motel, cu cearşafurile lipicioase, ude de propria transpiraţie. Un bâzâit care venea dinspre noptieră. Palmtopul celui care-l urmărise începuse să vibreze, indicând primirea unui mesaj. Mesajul era scurt, dar conţinea indicaţii precise. Fusese stabilită o întâlnire la ora 2 şi jumătate după-amiaza, la Aeroportul Internaţional Philadelphia. Poarta CI9.

Erau isteţi. Se foloseau de personalul de securitate al aeroportului şi de detectoarele de metale cu care acesta era dotat pentru a se asigura că avea să vină neînarmat. Locul de întâlnire fiind public, îi proteja şi mai mult de o eventuală reacţie violentă din partea lui. Cu toate acestea, la ora la care era stabilită întâlnirea aveau să fie foarte puţini pasageri aşteptând să se îmbarce în avion, într-un terminal aproape gol – şi Ambler îşi dădea seama că poarta respectivă fusese aleasă tocmai pentru că era mai puţin folosită – aveau să poată lua câteva măsuri de precauţie. Locul era îndeajuns de izolat pentru a conferi un anumit grad de intimitate şi în acelaşi timp îndeajuns de public pentru a se asigura siguranţa, securitatea participanţilor la întâlnire. O treabă foarte bine făcută. Tipii se pricepeau. Şi ăsta nu era un gând prea plăcut pentru el.

Clayton Caston stătea la masă îmbrăcat, ca de obicei, într-unul din cele douăsprezece costume gri pe care le purta cu rândul. Când le cumpărase – prin poştă de la Jos. A. Banks – beneficiase de reducere, astfel că plătise doar jumătate din preţ, chestie care contase destul de mult în alegerea făcută. În plus, materialul, un amestec de lână şi poliester, se şifona greu, un alt amănunt foarte practic. „Costume cu trei nasturi, potrivite pentru orice anotimp”, scria în catalogul respectiv. Caston luase de bune cele scrise în slogan şi purta costumele respective pe tot parcursul anului. Le asorta cu o serie de cravate roşii cu dungi verzi sau albastre cu dungi roşii. Era conştient că unii dintre colegii lui îl priveau ca pe un excentric, care se îmbrăca tot timpul la fel. Dar ce rost avea să se îmbrace diferit doar de dragul varietăţii în sine? Găsise ceva ce se potrivea scopului pe care-l urmărea şi rămăsese fidel acelei alegeri.

La fel se întâmplase şi cu micul dejun. Îi plăceau fulgii de porumb. Astfel că mânca fulgi de porumb în fiecare dimineaţă. Fulgi de porumb mânca şi acum.

— E o *porcărie!* izbucni Andrea, fiica lui de şaisprezece ani. Nu i se adresa lui, bineînţeles. Vorbea cu fratele ei, Max, care era mai mare cu un an. Chip e de-a dreptul *dezgustător.* Oricum lui îi place de Jennifer, nu de mine, slavă Domnului!

— Eşti *atât* de transparentă, spuse Max calm.

— Dacă vrei să tai grepfrutul acela, foloseşte cuţitul pentru grepfrut, spuse mama lor, cu o urmă de reproş în glas. Tocmai pentru asta le-am luat. Era îmbrăcată într-un halat de baie şi în

picioare avea o pereche de papuci din acelaşi material ca şi halatul. Părul îl avea strâns într-un prosop. Pentru Clay Caston era întruchiparea drăgălăşeniei.

Max acceptă cuţitul cu lama curbată fără să scoată nici un cuvânt, încă preocupat de sora sa.

— Chip o urăşte pe Jennifer şi Jennifer îl urăşte pe Chip, de chestia asta te-ai asigurat chiar tu atunci când i-ai zis lui Chip ce i-a povestit Jennifer despre el lui T.J. Şi, apropo, sper că i-ai spus mamei ce s-a întâmplat ieri în timpul orei tale de franceză.

— Să nu îndrăzneşti! Andrea sări de pe scaun, spumegând de furie adolescentină. Ce-ar fi să vorbim despre zgârietura aceea mică de pe aripa Volvoului? Nu-mi amintesc să fi existat o astfel de zgârietură înainte să te urci tu la volan aseară. Crezi că mama a văzut chestia asta?

— Ce fel de zgârietură? întrebă Linda Caston aşezând pe masă cana imensă de cafea.

Max îi aruncă surorii lui o privire ucigătoare, de parcă s-ar fi gândit ce metodă de tortură ar fi mai potrivită pentru a se răzbuna.

— Să spunem că Mad Max[14] încă n-a desluşit toate secretele parcării paralele.

— Ştii ceva? spuse Max fără să-şi ia ochii de la sora lui. Cred că a venit momentul să stau puţin de vorbă cu prietenul tău Chip.

Caston îşi ridică privirea din *Washington Post* pe care-l citea. Ştia foarte bine că el nu prea conta în ochii copiilor săi în momentul acesta şi nu-i displăcea deloc acest lucru. Parcă nu erau copiii lui, aşa de puţin semănau cu el.

— N-ai îndrăzni să faci aşa ceva, ticălos mic!

— Ce fel de zgârietură? repetă Linda.

Persoanele din jurul mesei ţipau una la cealaltă, făcând abstracţie totală de prezenţa lui. Caston era obişnuit cu asta. Chiar şi la micul dejun se purta ca un birocrat veritabil, iar Andrea şi Max erau un pic absurzi şi concentraţi asupra universului lor, asemenea tuturor adolescenţilor. Andrea, cu luciul ei de buze cu aromă de zmeură şi cu jeanşii desenaţi cu markerul. Max, vedeta în ascensiune a echipei de fotbal a liceului care nu reuşea niciodată să se bărbierească cum trebuie şi care se dădea cu prea multă Aqua Velva. Caston se corectă în gând:

[14] Max Nebunul, referire la o celebră serie de filme care l-au avut pe Mel Gibson în rolul principal *(n. trad.).*

oricâtă Aqua Velva ar fi folosit ar fi fost oricum *prea* multă.

Erau nişte copii neascultători şi certăreţi, care s-ar fi luat la harţă din orice motiv. Şi Clayton Caston îi iubea ca pe ochii din cap.

— Mai e suc de portocale? Erau primele cuvinte pe care Caston le rostea la masă în dimineaţa aceea.

Max îi întinse cutia. Nu ştia prea multe despre ce gândea fiul lui, dar din când în când ghicea un fel de milă în privirea lui: un tânăr încercând să-şi categorisească tatăl după criteriile folosite în liceu – atlet, tocilar, tăntălău, fraier, ratat – şi dându-şi seama că, dacă ar fi fost colegi de clasă, *în nici un caz* n-ar fi fost amici.

— A mai rămas o înghiţitură sau două, tată, spuse el.

— Cu o înghiţitură nu se face primăvară, replică Clay Caston.

Max îi aruncă o privire încurcată.

— Mă rog.

— Trebuie să vorbim despre zgârietura aceea, spuse Linda.

Două ore mai târziu, în biroul lui Caleb Norris de la CIA, era mai linişte. Dar tonul mai scăzut al vocilor nu făcea decât să sublinieze tensiunea deja existentă. Norris era unul dintre directorii adjuncţi de la Informaţii şi când îl convocase pe Caston pentru ora 9 nu-i spusese despre ce este vorba. Nici nu trebuia s-o facă. De când sosise buletinul informativ de pe insula Parrish cu o zi înainte, mai primiseră şi alte ştiri în legătură cu respectivul incident, cea mai mare parte dintre ele contradictorii sau înnebunitor de vagi.

Norris avea o faţă lată, de ţăran rus, cu obraji bucălaţi şi ochi mici şi depărtaţi. Avea pieptul lat şi era foarte păros; smocuri de păr negru îi ieşeau pe la mâneci şi pe sub gulerul cămăşii atunci când îşi slăbea cravata. Deşi era ofiţerul cel mai mare în grad în departamentul de analiză a informaţiilor şi făcea parte din cercul intim al directorului Agenţiei, cine i-ar fi văzut fotografia ar fi zis că are cu totul altă profesie – bătăuş, eventual garda de corp a unui şef mafiot. Nici manierele sale de lider sindical nu-i dădeau de gol CV-ul – avea o diplomă în fizică obţinută la Universitatea Catolică din America; primise o bursă de la Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă pentru a se dedica studiului aplicaţiilor militare ale teoriei jocului. Lucrase pentru Institutul de Analiză a Apărării şi pentru Corporaţia Lambda. Lui Norris îi lipsea răbdarea necesară pentru a-şi construi o carieră în sensul tradiţional al cuvântului, recunoscuse chiar el chestia asta. Cu toate acestea, în cadrul

Agenţiei nerăbdarea sa devenise o virtute. Reuşise să treacă peste obstacole care pentru alţii se dovediseră prea mari. Îşi dăduse seama că într-o organizaţie aveai atâta putere câtă îţi asumai tu, nu câtă era atribuită în mod formal poziţiei pe care o ocupai. Pur şi simplu nu accepta să i se răspundă cu fraze de genul „încă mai lucrăm la chestia asta”. Caston îl admira pentru asta.

Când Caston ajunse la uşa lui, Norris se afla în obişnuita stare de agitaţie – se plimba prin birou cu paşi mari, cu braţele puternice încrucişate peste piept. Incidentul de pe insula Parrish nu-l îngrijora pe Norris, ci îl enerva. Şi asta pentru că îi aducea aminte de numărul mare de instituţii specializate în colectarea şi managementul informaţiilor care se aflau în afara ariei sale decizionale. Aceasta era o problemă mai mare şi încă una perpetuă. Fiecare ramură a armatei – Infanteria, Marina, Forţele Aeriene şi Corpul Infanteriştilor Marini – avea propriul său serviciu de informaţii interne, iar Ministerul Apărării dispunea de o Agenţie de Informaţii proprie.

Consiliul Naţional de Securitate al Casei Albe avea la rândul său un serviciu separat de analiză a informaţiilor. Agenţia Naţională de Securitate, cu sediul în Fort Meade, dispunea de propriile structuri informaţionale, destul de vaste, în mare parte bazate pe un întins sistem de agenţi şi informatori. Oficiul Naţional de Recunoaştere şi Agenţia Naţională de Informaţii Geospaţiale aveau aparatele lor de agenţi, la rândul lor. De asemenea, în cadrul Departamentul de Stat exista un birou propriu de informaţii şi cercetare, asta pe lângă divizia clandestină de Operaţiuni Consulare. Şi fiecare dintre aceste organizaţii era la rândul său fragmentată în interior. Fisurile şi greşelile erau numeroase, fiecare dintre ele putând reprezenta o potenţială catastrofă.

Cu toate acestea, incidentul minor semnalat în acel buletin informativ îl enerva asemenea unui fir de păr crescut sub piele. Una era să nu ştii ce se întâmplă undeva departe, ca de exemplu în stepele Uzbekistanului şi alta să nu ai habar de ceva care se petrecea chiar în curtea ta din spate. Cum era posibil ca nimeni să nu cunoască identitatea persoanei care reuşise să evadeze de pe insula Parrish?

Locaţia respectivă era folosită în comun de toate serviciile clandestine de operaţiuni care acţionau în America. Un tip care nu numai că fusese internat în spitalul de pe insula Parrish, dar

fusese izolat şi într-o aripă specială a stabilimentului era normal să fie considerat foarte periculos, fie din cauza a ceea ce era capabil să dezvăluie, fie din cauza a ceea ce putea să *facă.*

Dar când cei din cadrul biroului directorului CIA încercaseră să afle identitatea respectivului evadat, nimeni nu le putuse oferi un răspuns. Asta însemna fie o formă de nebunie, care nu era tratată în insula Parrish, fie ceva ce aducea a insubordonare.

Uite care-i treaba, îi spuse directorul adjunct lui Caston în momentul când acesta intră pe uşă, de parcă s-ar fi aflat deja în mijlocul unei discuţii. Fiecare pacient din spitalul acela are o – cum îi spune? – o semnătură de primire, un cod de facturare. „Finanţare comună” înseamnă că fiecare agenţie contribuie la facilităţile folosite de pacienţii lor. Astfel, dacă cei de la Langley îl internează acolo pe vreun nebun de-al lor, atunci cei din Langley plătesc factura cu serviciile prestate acelui pacient, sau cel puţin cea mai mare parte din ea. Dacă e vorba de cineva de la Fort Meade, atunci cei de acolo sunt buni de plată. Asta înseamnă că fiecare pacient are un cod de facturare. Un cod format din douăsprezece cifre. Din motive de securitate, procedurile de plată sunt evidenţiate separat de dosarele operative ale pacienţilor, dar şi acolo trebuie menţionat numele ofiţerului care a autorizat reţinerea. Numai că în cazul de faţă nu există aşa ceva. Sper ca tu să-ţi dai seama unde s-a strecurat o greşeală. Din contabilitatea celor de pe insula Parrish rezultă că respectivul cod de facturare al pacientului a funcţionat, cheltuielile lui au fost plătite întotdeauna la timp. Dar tipii de la contabilitatea celor de la Operaţiuni Consulare spun că respectivul cod de facturare nu există în baza lor de date. Prin urmare noi încă n-am reuşit să aflăm nici măcar cine a autorizat reţinerea lui.

— Aşa ceva n-am mai auzit niciodată.

Norris era cuprins de indignare.

— Ori ne spun adevărul, caz în care au încurcat-o, ori vor să ne aburească pentru a mai câştiga timp, adică încearcă să ne-o tragă. Şi dacă e aşa, vreau să găsesc o metodă să le-o trag şi eu, la rândul meu. Când era agitat, Norris avea tendinţa să vorbească în fraze care conţineau invariabil cuvintele „ori… ori”. Pe cămaşa bleumarin a directorului adjunct începuseră să apară nişte pete umede, mai închise la culoare, la subsuori. Însă asta e bătălia mea, nu a ta. Ce vreau eu de la tine, Clay, e o rază de lumină în bezna asta. Ceea ce-ţi cer de obicei, nu-i aşa?

Caston îşi plecă uşor capul.

— Dacă trag de timp, Cal, bătălia asta se dă la un nivel foarte înalt. Pot să-ţi spun de pe-acum chestia asta.

Directorul adjunct se întoarse spre el cu o privire întrebătoare şi făcu un gest încurajator cu mâna.

— Spune-mi mai multe, zise el.

— Mie mi se pare destul de clar că evadatul este un fost agent destul de important.

— Un agent important care a luat-o razna.

— Asta ni s-a spus nouă. Din câte îmi dau eu seama, cei de la Operaţiuni Consulare ne-au trimis câteva informaţii despre pacientul 5312. Şi din insula Parrish am primit un profil psihiatric. Un raport plin de termeni luaţi din manualul de diagnostic şi statistică editat de Asociaţia Americană de Psihiatrie. Pe scurt, e vorba de o formă severă de tulburări disociative.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că el crede că e altcineva decât este.

— Atunci cine e de fapt?

— Păi, asta-i întrebarea care frământă pe toată lumea, nu-i aşa?

— La dracu'! spuse Norris, aproape ţipând din cauza frustrării. Cum poţi pierde identitatea cuiva, de parc-ar fi o blestemată de şosetă în maşina de spălat? Ochii îi fulgerau de mânie. După câteva momente întinse mâna şi-l bătu pe Caston pe umăr. Pe faţă îi apăru un zâmbet înşelător. Ştia că Clay Caston poate fi foarte alunecos. Dacă voiai să te ajute, nu trebuia să-l presezi, să-i subestimezi eforturile. Dacă se simţea încolţit sau forţat, Caston reacţiona rău, devenind birocratul afectat care părea a fi. Caleb Norris îşi învăţase lecţia. Acum directorul adjunct îşi exercită farmecul personal asupra contabilului cu umerii căzuţi din faţa sa. Ţi-am spus vreodată cât de mult îmi plac cravatele tale? Te prind foarte bine.

Caston primi complimentul cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Nu încerca să te dai bine pe lângă mine, Caleb. Pe lângă mine nimeni nu se poate da bine. Ridică din umeri. Uite care e situaţia. După cum am spus, avem toate datele de investigaţie psihiatrică din dosarul pacientului cu numărul 5312. Dar din informaţiile pe care le avem nu putem să identificăm un număr de dosar de personal din cadrul celor de la Operaţiuni Consulare – indiferent ce modalitate de căutare ai folosi. Detaliile legate de persoana respectivă pur şi simplu nu apar.

— Ceea ce înseamnă că au fost şterse.

— Ceea ce înseamnă, mai degrabă, că ele au fost scoase din sistem. După toate probabilităţile datele există încă undeva, dar nu se poate ajunge la ele. Dacă vrei, este echivalentul digital al unei fracturi de coloană. Informaţiile pur şi simplu nu mai ajung la destinaţie.

— Se pare că ţi-ai pierdut ceva timp cu sistemele noastre de calculatoare.

— Sistemele informaţionale majore din Statele Unite nu sunt complet integrate şi sistemele noastre au uneori grave incompatibilităţi legate de platformele de operare. Dar pe aceste platforme se folosesc aceleaşi programe pe care le utilizăm şi noi la managementul statelor de plată, al deducerilor, al informaţiilor privitoare la costuri şi la achiziţii. Caston recita aceste categorii contabiliceşti asemenea unui ospătar trecând în revistă specialităţile zilei din meniu. Dacă te descurci destul de bine cu programele de contabilitate, poţi foarte uşor să treci la celelalte. Ca şi cum ai folosi o scândură pentru a trece de pe o navă pe alta.

— Cum făcea Căpitanul Kidd cu Barbă Albastră[15]?

— Îmi cer scuze că te întrerup, dar nu sunt sigur că Barbă Albastră chiar a existat. Aşa că mă îndoiesc foarte tare că s-a întâlnit vreodată cu Căpitanul Kidd.

— Barbă Albastră nu a existat? Şi-acuma o să-mi spui că nu există nici Moş Crăciun?

— Cred c-ai primit nişte informaţii eronate de la părinţii tăi în privinţa asta, spuse Caston. Dezinformare specifică sărbătorilor. Şi dacă tot eşti la capitolul ăsta, ai putea să faci curăţenie şi în dosarul referitor la Zâna Măseluţă. Se uită la biroul lui Norris, dezaprobator la vederea teancurilor dezordonate de corespondenţă nesortată. Dar cred că înţelegi care-i ideea de bază. Pe o navă se poate ajunge prin metodele obişnuite. Dar în lipsă de alternative, o scândură lungă se poate dovedi surprinzător de eficientă.

— Deci, ce-ai aflat după ce ai întins scândura aceea şi-ai alergat peste ea?

— Până acum nu prea multe. Încă mai studiem dosarul medical al pacientului. Şi-am mai găsit câteva frânturi din dosarul său operativ, dosar care poartă numele lui de cod,

[15] Celebru pirat, personaj în esenţă ficţional, urmărit în aventurile sale de Căpitanul Kidd, duşmanul său de moarte *(n. trad.)*.

Tarquin.

— Tarquin, repetă Norris. Un pseudonim folosit pe teren, dar nici un nume. Curios, foarte curios. Mă rog, deci ce-am aflat până acum despre tipul ăsta?

— Principalul lucru pe care-l ştim este că agentul Tarquin nu făcea parte doar din departamentul de Operaţiuni Consulare. Era membru al Unităţii de Stabilizare Politică.

— Dacă se număra printre cei de la „Stab”, probabil că era specialist în treburi murdare.

Treburi murdare. Lui Caston nu-i prea plăcea acest eufemism. Toate informaţiile pe care le avea dovedeau faptul că tipul era un sociopat periculos. Se părea că asta reprezenta o cerinţă obligatorie pentru cei care doreau să aibă o carieră de succes în cadrul Unităţii de Stabilizare Politică.

— Nu avem decât câteva fragmente din dosarul lui operativ. Tot ce am reuşit să aflu prin descifrarea sistemului de codare al celor de la USP. Cei din cadrul respectivei unităţi au la legitimaţii numere care se termină cu 7588 şi am încrucişat informaţiile de acolo cu cele găsite în dosarul pacientului cu nr. 5312. Dar după aceea, când ne-am întors la bazele de date ale instituţiilor statului, lucrurile n-au mai stat la fel de bine. Accesul la restul dosarului lui Tarquin fusese blocat.

— Ţie ce-ţi spune nasul?

— Nasul?

— Da, ce spun instinctele tale despre chestia asta?

După câteva secunde Caston îşi dădu seama că Norris îl lua peste picior.

Încă de la începuturile relaţiilor lor profesionale, Caston fusese foarte clar în ceea ce priveşte părerea lui despre amestecul „nasului” în treburile de serviciu. De fapt, era una dintre obsesiile lui. Devenea foarte iritat de câte ori cineva voia să ştie „ce-i spunea nasul lui” înainte ca datele problemei să ofere o direcţie bine definită a viitoarei desfăşurări a anchetei respective. Din punctul lui Caston de vedere, să te bazezi pe fler era echivalentul plecării la drum cu idei preconcepute. Te împiedica să analizezi lucrurile logic şi să aplici tehnicile riguroase de analiză a probabilităţilor.

Caston observă că pe faţa lui Norris apăruse un rânjet: directorului adjunct îi plăcea să-l facă pe Caston să-şi spună părerea în legătură cu respectivul subiect.

— Glumeam, zise Norris. Dar, spune-mi, ce-ar trebui să ştim

despre tipul ăsta? Ce spune… ăăă… matricea decizională?

Caston îi răspunse cu un zâmbet subţire.

— Deocamdată nu pot să-ţi dau decât informaţii preliminare. Există câteva indicii clare care dau de înţeles că e un soi rău. Presupun că ştii ce părere am eu despre agenţii care îşi depăşesc competenţele. Cât timp eşti plătit de stat, trebuie să te conformezi parametrilor stabiliţi de către superiorii tăi. Există o ordine care trebuie respectată. Tu poţi să vorbeşti despre aşa-numitele „treburi murdare”. Din punctul meu de vedere însă, o anumită acţiune este autorizată sau nu. Nu există cale de mijloc. Aş vrea să ştiu de ce avem oameni ca acest „Tarquin” angajaţi în structurile guvernamentale. Când oare vor învăţa serviciile noastre de securitate că astfel de acţiuni nu dau niciodată rezultate?

— Nu dau *niciodată* rezultate?

Norris ridică o sprânceană.

— Nu dau rezultatele scontate.

— Nimic în lumea asta nu dă rezultatele scontate. Nici măcar Creaţia Divină. Şi Dumnezeu a avut la dispoziţie şapte zile să facă lucrurile aşa cum trebuie. Eu nu-ţi dau decât trei.

— E aşa grabă mare? De ce?

— Am o presimţire. Norris ridică o mână, oprind cuvintele dezaprobatoare ale lui Caston. Adevărul e că în ultima vreme conducerea a primit semnale – destul de aluzive, dar în acelaşi timp îndeajuns de insistente pentru a nu le putea ignora – că au loc anumite activităţi ilegale. Desfăşurate de noi? Sau împotriva noastră? Încă nu ştiu şi nici directorul general nu ştie. Credem că sunt implicaţi membri de rang înalt din structurile guvernamentale – şi orice ar fi, totul se petrece cu o viteză destul de mare. Aşa că suntem toţi în alertă. N-avem deci cum să ştim dacă evenimentele ieşite din comun care au loc au sau nu legătură cu asta, dar este periculos să presupunem că nu au. Aşa că avem nevoie de un raport de la tine în trei zile. Află cine este de fapt acest Tarquin. Ajută-ne să-l aducem aici. Sau să-l eliminăm.

Caston dădu din cap. Nu avea nevoie de încurajări, îi displăceau profund anomaliile şi bărbatul care evadase de pe insula Parrish reprezenta o anomalie gravă. Nimic nu-i putea produce o satisfacţie mai mare decât identificarea acestei anomalii şi eliminarea ei.

6

La motelul 6 de lângă Flemington, New Jersey, Hal Ambler folosi aparatul Nokia al bărbatului ucis pentru a da câteva telefoane. Prima dată sună la Departamentul de Stat al Statelor Unite. Nu putea face nici un fel de presupuneri, nu avea de unde să ştie dacă serviciul de securitate în cadrul căruia îşi desfăşurase cariera îi era aliat sau inamic în momentul acesta. Nici nu putea folosi numerele de telefon de urgenţă pe care trebuise să le memoreze în decursul pregătirii de agent operativ; riscul de a declanşa un mecanism de urmărire şi depistare a sa era destul de mare. I se păru mai sigur să bată la uşa din faţă. Ca urmare, prima dată sună la biroul de presă al Departamentului de Stat. Se dădu drept un reporter de la *Reuters International* şi ceru să i se facă legătura cu biroul subsecretarului de stat Ellen Whitfield. Spuse că dorea să verifice dacă o declaraţie care îi era atribuită acesteia era adevărată sau nu. Secretara ei, la care ajunse după mai multe legături, se scuză – subsecretarul de stat nu era momentan la birou, făcea parte dintr-o delegaţie plecată în ţări străine.

— Aţi putea fi mai explicită? întrebă corespondentul Reuters. Secretara se scuză din nou, nu putea da mai multe informaţii.

O delegaţie în străinătate, fără îndoială că informaţia era corectă. Dar şi complet inutilă.

Oficial, Ellen Whitfield ocupa funcţia de subsecretar de stat, dar această denumire plicticoasă ascundea de fapt adevăratele ei atribuţii administrative, cele de director al Unităţii de Stabilizare Politică. Pe scurt, era şefa lui.

Oare colegii lui îl credeau mort? Nebun? Dispărut? Ce ştia Ellen Whitfield despre ce i se întâmplase lui?

Întrebările i se învălmăşeau în minte. Dacă nu ştia nimic, probabil că ar fi *dorit* să ştie, nu-i aşa? Se strădui să-şi amintească perioada de dinainte de a se trezi închis într-un spital de psihiatrie de maximă siguranţă. Totuşi, amintirile acelea rămâneau cumva opace, inaccesibile – ascunse în ceaţa care-i învăluise întreaga existenţă. Încercă să-şi amintească cât mai multe din perioada aceea de dinainte de ceaţă. Îşi aduse aminte de cele câteva zile pe care le petrecuse în Nepal, vizitând un

grup de persoane care-şi spuneau disidenţi tibetani şi care ceruseră ajutor americanilor. Ambler ajunse repede la concluzia că erau de fapt falşi disidenţi. În realitate reprezentau o mişcare insurgenţă maoistă, care fusese repudiată de China şi interzisă de guvernul şubred al Nepalului. Imediat după aceea începuse operaţiunea Unităţii de Stabilizare Politică de la Changhua – pregătirile pentru „îndepărtarea” lui Wai-Chan Leung şi apoi? Mintea îi era asemenea unei pagini smulse – nu exista o linie clară care să separe amintirile de uitare. Acestea se pierdeau cumva franjurate în ceaţă.

La fel se întâmpla şi când voia să-şi aducă aminte de perioada petrecută pe insula Parrish înainte de ultimele câteva luni. Nu-şi amintea decât frânturi lipsite de orice sens sau repere temporare.

Poate că trebuia să încerce să se întoarcă mai departe în timp – înainte de cele câteva săptămâni care precedaseră răpirea lui, în perioada din care avea încă amintiri vii, cu o succesiune logică în timp, care erau la fel de reale ca şi pământul de sub picioarele lui. Dacă ar fi putut să găsească pe cineva cu care să poată împărtăşi acele amintiri... Cineva ale cărui amintiri ar fi putut să-i ofere completările de care avea atâta nevoie, care să-i dea siguranţa că era cine credea el că este.

Sub imperiul unui impuls de moment, ceru la informaţii numărul lui Dylan Suteliffe, cu domiciliul în Providence, Rhode Island.

Se gândise foarte rar la Dylan Suteliffe de-a lungul anilor. Îl întâlnise acum mulţi ani, trecuse de atunci aproape o jumătate de viaţă. Îl cunoscuse pe Dylan pe vremea când erau amândoi boboci la Colegiul Carlyle, o mică şcoală de arte liberale din Connecticut şi se înţeleseseră de minune încă de la început. Dylan era un tip vesel şi expansiv, foarte vorbăreţ, gata să istorisească oricând una dintre multele sale poveşti despre copilăria petrecută în Pepper Pike, Ohio. Avea, de asemenea, o slăbiciune deosebită pentru farse.

Într-o dimineaţă de sfârşit de octombrie – era în primul lor an de facultate – studenţii din campus au fost surprinşi să descopere că în vârful antenei de pe McIntyre Tower apăruse un dovleac gigantic. Respectivul dovleac cântărea pe puţin treizeci şi cinci de kilograme şi era un mister cum ajunsese să fie înfipt acolo. Pentru studenţi, dovleacul se dovedi o sursă excelentă de distracţii, semănând în acelaşi timp consternare printre

administratorii campusului. Nici unul dintre oamenii de serviciu nu riscase să-şi rupă gâtul în încercarea de a-l da jos din vârful turnului, aşa că dovleacul fu lăsat să coboare singur până la baza antenei. În dimineaţa următoare, la baza clădirii apăruse un grup întreg de bostani sculptaţi, poziţionaţi de parcă s-ar fi uitat în sus, la dovleacul de pe antenă. În unii dintre ei erau înfipte mici pancarte pe care scria „Sari!” Această veselie crescândă a studenţilor nu făcea decât să sporească iritarea conducerii colegiului. Cu o lună înainte de absolvire, doi ani mai târziu, când celor de la Administraţia colegiului le trecuse deja supărarea, începu să circule un zvon conform căruia pentru respectiva farsă trebuiau să-i mulţumească lui Dylan Suteliffe, un foarte bun alpinist, care avea şi echipamentul necesar unei ascensiuni atât de dificile. Suteliffe era un farseur înrăit, dar unul destul de prudent. Nu lăsa niciodată să se înţeleagă că el pusese la cale vreo şotie şi apreciase întotdeauna discreţia lui Ambler. Pentru că Ambler, observând expresia de pe faţa lui Suteliffe atunci când se vorbea despre farsa respectivă, fusese primul care ghicise că el pusese totul la cale şi deşi îi spusese lui Suteliffe că ştia că el o făcuse, nu mai împărtăşise nimănui acest lucru.

Ambler îşi aminti de tricourile stil Charlie Brown, care îi plăceau atât de mult lui Suteliffe – nişte tricouri cu dungi orizontale late şi colorate, de colecţia lui de pipe din lut, pe care rareori le folosea, dar care erau mult mai interesante decât sticlele de bere sau casetele demo cu Grateful Dead pe care le colecţionau majoritatea celorlalţi studenţi. Îşi aduse aminte de asemenea că la fix un an de la absolvire participase la nunta lui Suteliffe; ştia că îşi găsise o slujbă bunicică la Banca Populară din Providence, independentul de altădată transformându-se într-o rotiţă din sistemul naţional.

— Dylan Suteliffe la telefon, se auzi o voce la capătul celălalt al firului. Ambler nu recunoscu imediat vocea, dar se simţi cuprins de un val de căldură.

— Dylan! spuse Ambler. Hal Ambler sunt. Îţi mai aduci aminte de mine?

Urmă o pauză lungă.

— Îmi pare rău, spuse bărbatul părând un pic derutat. Nu cred c-am reţinut bine numele.

— Hal Ambler. Am învăţat împreună la Carlyle acum douăzeci de ani. Erai în an cu mine, în primul an am fost în aceeaşi serie. *Am fost la nunta ta.* Acum îţi aminteşti? A trecut o grămadă de

vreme, nu-i aşa?

— Ascultă, n-am obiceiul să cumpăr prin telefon lucruri de la străini, spuse scurt bărbatul de la celălalt capăt al firului. Ţi-aş sugera să încerci chestiile astea cu altcineva.

Oare nu era acel Dylan Suteliffe pe care-l căuta el? Nu prea semăna cu acel Suteliffe pe care şi-l amintea.

— Stai puţin, spuse Ambler. Poate am greşit persoana. Adică n-ai fost la Carlyle?

— Ba da. Numai că n-am avut nici un coleg de serie pe nume Hal Ambler. Se auzi un clic, semn că bărbatul închisese.

Cuprins de furie şi în acelaşi timp cu teamă, Ambler formă numărul Colegiului Carlyle şi ceru să i se facă legătura cu biroul de evidenţă. Ambler îi explică tânărului care răspunse la telefon că era un inspector de resurse umane pentru o mare firmă, care intenţiona să angajeze un anume Harrison Ambler. Înainte de angajare, respectiva companie verifica anumite aspecte din CV-ul aplicantului. Tot ce voiau ei să afle era dacă Harrison Ambler absolvise într-adevăr cursurile Colegiului Carlyle.

— Desigur, domnule, spuse tipul de la biroul de evidenţă. Întrebă apoi cum se scria exact numele. Ambler auzi câteva clicuri, semn că se folosea o tastatură în timpul acesta. Îmi cer scuze, se auzi din nou vocea de la capătul celălalt al firului. Îmi mai puteţi spune o dată cum se scrie exact numele respectiv?

Parcă presimţind ceva, Ambler se conformă.

— Cred că aţi făcut foarte bine că ne-aţi sunat înainte de a-l angaja, spuse persoana de la telefon.

— Deci n-a absolvit cursurile colegiului dumneavoastră?

— Nici o persoană cu acest nume nu a fost înmatriculată aici.

— Există posibilitatea ca baza dumneavoastră de date să nu includă decât persoanele înscrise după un anume an?

— Nu. Colegiul nostru este unul destul de mic, aşa că bazele noastre de date sunt complete. Credeţi-mă, domnule, aici apar toate persoanele înmatriculate la noi în tot secolul douăzeci.

— Mulţumesc, spuse Ambler cu o voce stinsă. Mulţumesc pentru timpul acordat. Închise telefonul cu mâna tremurândă.

Era o nebunie!

Oare întreaga lui conştiinţă de sine era o fantasmă? Să fie oare posibil acest lucru? Închise ochii şi se lăsă cuprins în vârtejul nenumăratelor amintiri strânse în patruzeci de ani. Erau o grămadă de amintiri şi toate îi aparţineau lui Hal Ambler, asta dacă nu înnebunise de-a binelea. Îşi aduse aminte de ziua aceea

în care, copil fiind, în timp ce explora curtea din spatele casei dăduse peste un cuib îngropat de viespi – cum ţâşniseră viespile din cuib, asemenea unui vulcan negru-auriu şi cum ajunsese el la urgenţă, cu peste treizeci de înţepături pe tot corpul. Îşi aminti de tabăra din acel iulie fierbinte, când învăţase să înoate în lacul Candaiga şi când reuşise să vadă în treacăt prima pereche de sâni – când una dintre angajatele taberei, Wendy Sullivan, se schimbase într-o toaletă portabilă care avea uşa stricată. Sau acel august în care, pe când avea doar cincisprezece ani, lucrase la un restaurant din cadrul unui târg situat la şaisprezece kilometri sud de Camden, unde învăţase să-i întrebe pe clienţi: „Doriţi şi un porumb proaspăt împreună cu ce aţi comandat?” atunci când aceştia cereau doar un platou de coaste de porc cu piure de cartofi. Îşi aminti conversaţiile îndrăzneţe pe care le purta după program cu Julianne Daiches, o fată cu părul creţ care locuia în Frialator, despre care erau diferenţele majore dintre mângâiere şi pipăială. Existau şi amintiri mai puţin plăcute; unele dintre ele aveau legătură cu plecarea tatălui său, când el avea doar cinci sau şase ani, altele cu slăbiciunea pentru alcool pe care o avuseseră ambii săi părinţi. Îşi aminti de noaptea aceea din primul an de facultate, pe care şi-o petrecuse în întregime jucând pocher, îşi aminti de expresiile din ce în ce mai supărate ale studenţilor mai în vârstă care vedeau cum grămada de fise din faţa lui creştea constant – se gândeau probabil că găsise o modalitate nouă de a trişa. Îşi aminti şi relaţia furtunoasă pe care o avusese în primul an la Carlyle – Dumnezeule, felul în care amândurora li se tăia respiraţia atunci când se vedeau la începutul relaţiei, apoi lacrimile, certurile furtunoase, împăcările la fel de furtunoase, mirosul de lămâiţă al şamponului ei, care i se părea atât de exotic şi care mulţi ani după aceea îi aducea în suflet o urmă de nostalgie şi de dor.

Îşi aminti modul în care fusese recrutat şi antrenat de cei de la Operaţiuni Consulare, de profesorii pe care-i avusese, de fascinaţia crescândă a acestora faţă de darul lui ciudat. Îşi aminti de postul acoperit pe care-l ocupa în cadrul Departamentului de Stat, la Biroul pentru educaţie şi cultură, cel de responsabil pentru schimburile culturale, o persoană care pleca în străinătate în mod regulat. Toate aceste lucruri şi le amintea cu foarte multă claritate şi precizie. Avusese o viaţă dublă. Sau poate era doar o iluzie dublă? În timp ce ieşea din cameră simţea că-i plesneşte capul.

Într-un colţ al simulacrului de hol al motelului se afla un computer conectat la internet, pus la dispoziţia oaspeţilor în mod gratuit. Ambler se aşeză în faţa lui şi intră în baza de date pentru ziare Lexisnexis, folosindu-se de un cod utilizat de biroul de analiză al Departamentului de Stat. Ziarul local din Camden, Delaware, locul unde copilărise Ambler, publicase la un moment dat un mic articol despre el, atunci când, elev în clasa a şasea fiind, câştigase concursul districtual de împărţit pe litere[16]. *Enthalpy. Dithyramb. Heelebore.* Ambler le ştiuse perfect pe toate, le împărţise pe litere corect şi fluent, fiind declarat cel mai bun nu numai din Şcoala Generală din Camden, ci din întregul district Kent. Când făcea o greşeală îşi dădea imediat seama după expresia celor din juriu. Mama lui, care pe vremea aceea îl creştea deja singură, fusese extrem de încântată, îşi aminti el. Dar acum era ceva mai mult în joc decât mândria unui copil.

Declanşă căutarea în sistemul Nexis.

Nimic. Nimic nu se potrivea cu descrierea făcută de el. Îşi amintea foarte clar de articolul acela din *Dover Post* – îşi amintea cum mama lui îl decupase şi îl păstrase pe uşa frigiderului, fixat acolo cu un magnet care întruchipa o felie de pepene. Îl ţinuse acolo până când bucata de hârtie se îngălbenise şi începuse să se încreţească din cauza luminii. În baza sistemului Lexisnexis erau arhivate exemplarele din *Dover Post* publicate de-a lungul a zeci de ani, existau în arhiva aceea tot felul de articole despre ştiri locale, despre câştigătorii şi perdanţii alegerilor pentru consiliul local, despre concedierile de la Compania Robbins Hose, despre renovarea clădirii primăriei. Dar după Nexis, Harrison Ambler nu exista. Nu existase nici atunci. Nu exista nici acum.

Nebunie!

Clădirea aeroportului era o junglă de mozaic, metal şi sticlă, ce emana atmosfera familiară de instituţie foarte bine organizată. Peste tot se vedeau angajaţi ai companiilor aeriene, hamali, membri ai serviciilor de securitate, toţi purtând ecusoane, insigne şi uniforme diferite. Lui Ambler i se părea că aeroportul arăta ca încrucişarea dintre un centru de distribuţie a corespondenţei şi o staţiune balneoclimaterică.

Cumpără un bilet dus spre Wilmington. Îl costă o sută cincizeci de dolari – era un fel de acoperire pentru întâlnire. Se prefăcu la

[16] Spelling – împărţit pe litere. în Statele Unite copiii se întrec, chiar şi în competiţii oficiale, la împărţit pe litere cuvinte dificile *(n. trad.).*

fel de plictisit ca şi femeia de la ghişeul de bilete, care-şi înăbuşise un căscat în timp ce-i ştampila permisul de îmbarcare. Legitimaţia a cărei fotografie o schimbase cu a lui – permisul de conducere emis de statul Georgia – n-ar fi trecut cu brio peste un control mai atent, dar nu se confruntă cu aşa ceva.

Poarta 14D era tocmai la capătul unui pasaj lung şi se învecina cu alte două. Aruncă o privire împrejur. Se vedeau mai puţin de jumătate de duzină de călători. Era două şi jumătate. Următorul avion avea să plece de la aceste terminale peste cel puţin nouăzeci de minute. În mai puţin de o jumătate de oră vor sosi pasagerii pentru cursa de Pittsburgh, dar deocamdată era linişte.

Oare persoana cu care trebuia să se întâlnească venise deja? Părea foarte posibil. Cine era oare? „O să-ţi dai seama cine sunt”, scria în mesaj.

Ambler se plimbă printre zonele de aşteptare, studiindu-i pe pasagerii prea grăbiţi şi pe cei care rătăceau fără direcţie prin terminal. O femeie grasă care îi dădea bomboane fetei ei, de asemenea supraponderală. Un bărbat cu un costum prost croit care se uita peste o prezentare în PowerPoint[17]. O tânără cu cercei peste tot şi cu o pereche de blugi pe care desenase cu pixuri de diverse culori – nici unul dintre ei nu părea a fi persoana căutată. Ambler simţi cum îl cuprinde frustrarea. *O să-ţi dai seama cine sunt.*

Într-un târziu, privirea i se opri asupra unei persoane care stătea singură pe un rând de scaune, lângă fereastră.

Era un bărbat care purta un turban Sikh[18]. Citea un ziar, *USA Today,* mişcându-şi în acelaşi timp şi buzele. Ambler se apropie de el şi observă că sub turbanul acela nu se vedea nici o urmă de păr, nici măcar o singură şuviţă. Strălucirea discretă a unei urme de adeziv pe bărbia omului sugera că barba aceea stufoasă fusese aplicată de curând. Oare bărbatul îşi mişca buzele în timp ce citea, ori comunica cu cineva printr-un microfon cu fibră optică?

Pentru oricine altcineva, bărbatul ar fi părut liniştit, calm, chiar plictisit. Nu însă şi pentru Ambler. Din instinct, făcu un ocol şi ajunse *în spatele* tipului. Apoi, cu o mişcare fulgerătoare, apucă turbanul şi-l ridică. Sub el zări craniul ras, palid al bărbatului.

---

[17] Program de calculator, componentă a pachetului Microsoft Office, special conceput pentru prezentări de planuri, programe, grafice, date statistice etc *(n. trad.).*

[18] Turban purtat de hinduşi (n. *trad.).*

Lipit de acesta cu o bucată de leucoplast era un mic Glock.

După ce pistolul ajunse în mâna lui, Ambler dădu drumul turbanului, care căzu la locul lui. Bărbatul aşezat rămase nemişcat, tăcerea şi imobilismul trădându-i buna pregătire tactică şi operativă. Doar un agent bine pregătit ştia când cel mai prudent răspuns era lipsa unui răspuns. Numai o scurtă ridicare a sprâncenelor îi trădă surpriza, întreaga manevră durase mai puţin de două secunde şi nimeni altcineva nu văzuse ce se întâmplase. Ambler camuflase mişcarea cu propriul lui corp.

Pistolul părea ciudat de mic în mâna lui. Recunoscuse imediat modelul. Carcasa armei era făcută din material plastic şi ceramică. Percutorul conţinea mai puţin metal decât se găseşte de obicei în catarama unei curele. Erau foarte puţine şanse să declanşeze reacţia unui detector de metale şi chiar mai mici ca vreun gardian să se apuce să umble la turbanul unui Sikh. Un tub de cremă autobronzantă şi câţiva metri de muselină – un costum ieftin şi eficient. Din nou eficienţa şi priceperea celui cu care trebuia să se întâlnească îi stârneau admiraţia, dar şi neliniştea.

— Bravo, spuse falsul Sikh cu voce scăzută, colţurile gurii ridicându-i-se într-un zâmbet slab. O foarte bună mişcare defensivă. Nu că asta ar schimba ceva. Vorbea engleza cu o pronunţie care sugera că o învăţase în afara ţării, de la o vârstă fragedă totuşi.

— Eu am arma acum. Asta nu schimbă cu nimic situaţia? Din câte ştiu eu, e o schimbare destul de mare.

— Uneori cel mai bun mod de a folosi o armă este să o oferi inamicului, spuse bărbatul, cu ochii aproape strălucind. Spune-mi, îl vezi pe bărbatul îmbrăcat în uniformă de pilot, cel care stă la ghişeul terminalului? Tocmai a ajuns.

Ambler se uită în direcţia indicată.

— Îl văd.

— E cu noi. E gata să te împuşte, dacă va fi necesar. Bărbatul de pe scaun se uită în sus spre Ambler, care rămăsese în picioare. Mă crezi? Nu era neapărat o provocare, ci mai degrabă o simplă întrebare.

— Cred c-ar putea să încerce să mă împuşte, răspunse Ambler. Ar trebui să speri, pentru binele tău, că nu dă greş.

Falsul Sikh dădu aprobator din cap.

— Cu toate acestea, spre deosebire de tine, eu port o vestă antiglonţ, pentru orice eventualitate. Se uită din nou în sus, spre

Ambler. Mă crezi?

— Nu, răspunse Ambler după un moment. Nu te cred.

Zâmbetul bărbatului se lăţi.

— Eşti cu adevărat Tarquin, nu-i aşa? A sosit pachetul, nu şi curierul. Vezi tu, reputaţia ta e bine cunoscută. Se spune că te pricepi al dracului de bine să descifrezi oamenii. Trebuia să mă asigur.

Ambler se aşeză pe scaunul liber de alături. Altfel, ar fi atras privirile curioase ale celor din jur. Nu ştia exact ce avea omul de gând, dar în mod sigur nu plănuia să-l omoare rapid.

— Ce-ar fi să îmi explici şi mie despre ce este vorba? spuse Ambler.

Bărbatul îi întinse mâna, în semn de salut.

— Numele meu este Arkady. Vezi tu, mi s-a spus că un agent legendar pe nume Tarquin ar fi devenit de curând „disponibil”.

— Disponibil?

— Pentru recrutare. Şi nu, nu îţi cunosc numele real. Ştiu că eşti în căutare de astfel de informaţii, însă eu nu te pot ajuta. Ce pot eu să-ţi ofer este o cale spre această informaţie. Sau, mai degrabă o modalitate de a ajunge la oamenii care se află în posesia acestei informaţii. Nu cred că te-ar surprinde să afli că organizaţia din rândurile căreia fac parte este foarte atent compartimentată.

Informaţiile circulă doar atunci când acest lucru este necesar.

În timp ce vorbea, Ambler îl privea foarte intens, concentrat. Ştia că speranţa putea câteodată să-i afecteze acuitatea percepţiei, la fel şi disperarea. După cum le explicase de multe ori colegilor săi uimiţi de darul lui, *nu vedem ceea ce nu vrem să vedem.* Încetează să-ţi mai doreşti. Încetează să-ţi mai faci planuri. Mărgineşte-te să recepţionezi semnalele care, cu sau fără voie, erau transmise. Ăsta era tot secretul.

Sikh-ul din faţa lui era un mincinos. Dar acum nu minţea.

— Trebuie să recunosc că viteza cu care aţi făcut invitaţia e de natură să mă descumpănească puţin, spuse Ambler.

— Nu ne place să pierdem timpul. Aş spune că măcar atât avem în comun. O mişcare rapidă face cât zece, după cum spuneţi voi, americanii. În cazul de faţă, am auzit măcăitul ieri-dimineaţă. *Măcăit* era un cuvânt folosit în jargonul serviciilor de informaţii. Se trimisese o alertă radio tuturor serviciilor de securitate – un *măcăit.* Canalul respectiv se folosea atunci când urgenţa era foarte mare, atât de mare încât discreţia şi secretul

informaţiei treceau pe planul doi. Era o modalitate de comunicare nesigură. Ar fi fost imposibil ca un mesaj destinat atât de multor urechi să nu ajungă şi la câţiva ascultători de ocazie.

— Chiar şi aşa, zise Ambler.

— Cred că poţi să faci singur legăturile. E clar că admiratorii dumitale aşteptau de mult momentul ăsta. Mai mult, sperau să te poată recruta încă înainte să dispari. Şi, fără îndoială, sunt şi alţii interesaţi de serviciile dumitale. Nu vor să rateze acest moment favorabil.

E clar… mai mult… fără îndoială…

— Acum faci nişte simple speculaţii, nu enunţi un fapt.

— După cum ţi-am spus, informaţiile circulă destul de restrictiv în cadrul organizaţiei noastre. Eu nu ştiu decât ceea ce trebuie să ştiu. Sigur, pot să fac şi eu anumite presupuneri. Şi, bineînţeles, mai sunt o grămadă de lucruri pe care prefer să nu le ştiu. Sistemul lucrează pentru noi toţi. Astfel suntem în siguranţă. Inclusiv eu.

— Dar eu nu sunt în siguranţă. Unul dintre oamenii voştri a încercat să mă omoare.

— Mă îndoiesc foarte tare de chestia asta.

— Glonţul de mare calibru care mi-a zgâriat gâtul dovedeşte contrariul.

Arkady păru foarte surprins.

— Nu înţeleg.

— Mda, mă rog şi tipul pe care l-aţi trimis după mine a fost destul de surprins cu o fracţiune de secundă înainte ca respectivul glonţ să-i găurească scăfârlia. Vocea lui Ambler era joasă şi dură. Ce fel de joc blestemat jucaţi?

— N-am fost noi, spuse Arkady. Apoi murmură, aproape ca pentru el: Se pare că e vorba de o interferenţă, înseamnă că n-am fost singurii care am auzit măcăitul şi am acţionat în consecinţă.

— Vrei să spui că mai sunt şi alţii implicaţi în chestia asta?

— Trebuie să fie vorba de alţii, spuse Arkady după o pauză lungă. O să analizăm şi noi situaţia, să ne asigurăm că n-au avut loc scurgeri de informaţii. Dar cel mai probabil e vorba de o vizită a unor elemente parazitare, ca să spun aşa. N-o să se mai întâmple aşa ceva. Nu şi după ce ni te vei alătura.

— E o promisiune, sau o ameninţare?

Arkady se încruntă.

— Oh, Doamne. Se pare c-am pornit-o cu stângul, nu-i aşa? Dar o să-ţi spun doar atât. Cei care m-au angajat ţin foarte mult la siguranţa ta – cel puţin atâta timp cât speră ca şi tu să faci acelaşi lucru pentru ei. Încrederea trebuie să funcţioneze din ambele părţi.

— În ceea ce priveşte încrederea pe care o pot avea în mine, spuse Ambler calm, ei bine, va trebui să ia lucrurile aşa cum sunt.

— Dar ei nu pot face una ca asta. Arkady parcă se scuza. Ştiu, e plicticos. Au însă o altă idee. De fapt, vor să împuşti doi iepuri dintr-un foc. Au o mică slujbă pentru tine. Pentru prima dată Ambler putu să distingă diftongii specifici limbii materne a interlocutorului său. Omul era evident de origine slavă.

— Ca un fel de interviu.

— Exact! Ochii lui Arkady se luminară. Şi amândouă părţile vor avea de câştigat, aşa cum le place angajatorilor mei să spună. Treaba pe care o avem pentru tine e mică, dar… sensibilă.

— Sensibilă?

— N-o să te mint – de ce-aş face-o? zâmbi larg. E o treabă simplă, dar alţii n-au fost în stare s-o ducă la capăt. Cu toate acestea, trebuie făcută. Vezi tu, angajatorii mei au o problemă. Sunt nişte persoane foarte grijulii – o să-ţi dai singur seama de chestia asta şi o să le fii recunoscător. După cum spune şi proverbul, păsările cu acelaşi penaj încearcă să stea împreună. Dar poate că nu toţi prietenii lor sunt la fel de grijulii ca ei. Şi poate că un agent sub acoperire a reuşit să se infiltreze într-una dintre confreriile lor. Din păcate, nu tot ce străluceşte este de aur. Poate că un astfel de agent, după ce a obţinut nişte informaţii compromiţătoare, este gata să depună mărturie într-un proces. O chestie foarte supărătoare.

— Un agent sub acoperire? Să fim mai clari. Vorbeşti despre un agent federal sub acoperire.

— Ciudat, nu-i aşa? spuse Arkady. De fapt este de la ATF[19].

Dacă agentul era de la Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc, probabil că investigaţia privea un caz de contrabandă cu arme. Asta nu însemna că organizaţia în care lucra Arkady se ocupa cu un astfel de negoţ. Arkady folosise cuvântul „confrerie”. Presupunerea imediată era că cel care aproviziona respectiva organizaţie cu arme fusese prins.

[19] Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc *(n. trad.).*

— Într-o bună zi omul ăsta are să moară, continuă falsul Sikh, cu un aer contemplativ. Un atac cerebral. Un infarct. Cancer. Cine poate şti? Dar e sigur că, asemenea nouă şi el este muritor şi într-o bună zi va muri. Noi nu vrem decât să grăbim un pic lucrurile. Asta-i tot.

— De ce eu?

Sikh-ul se strâmbă.

— Asta-i chiar stânjenitor, zău aşa.

Ambler continuă să-l privească în tăcere.

— Ei bine, adevărul e că noi nu prea ştim cum arată. Riscurile meseriei, nu-i aşa? Persoana cu care avea contact direct nu mai este în măsură să ne ajute.

— Pentru că a murit?

— Motivul este irelevant – să nu ne lăsăm distraşi de la problema principală. Avem informaţiile, avem timp, dar nu vrem să eliminăm altă persoană. Nu dorim să facem vreo greşeală. Vezi cât de scrupuloşi suntem? Alţii i-ar ucide pe toţi cei implicaţi, la grămadă. Dar noi nu lucrăm aşa.

— Sunteţi un fel de Maica Tereza.

— Nu spun că am fi nişte sfinţi, Tarquin. Dar, pe de altă parte, nici tu nu eşti. Ochii întunecaţi îi străluciră. Ca să mă întorc la problema noastră – tu vei putea să-ţi dai seama cine e într-o fracţiune de secundă, pentru că individul e conştient că este ceea ce este. Şi tu eşti foarte bun la depistarea acestor chestii.

— Înţeleg, spuse Ambler şi chiar înţelegea, sau cel puţin începuse să înţeleagă. Un fel de organizaţie ilegală avea nevoie de serviciile sale. Slujba respectivă era într-adevăr asemănătoare unui interviu. Dar ei nu aveau nevoie să se convingă de capacitatea lui de a descifra oamenii. Nu, prin uciderea unui agent federal şi-ar fi dovedit fidelitatea, ar fi demonstrat că nu mai este loial foştilor săi angajatori, ca să nu mai vorbim de moralitate. Probabil că aveau motive întemeiate să creadă că era suficient de pornit şi de supărat pe aceştia încât să accepte respectivul angajament.

Poate că fuseseră dezinformaţi. Sau poate pur şi simplu ştiau mai multe decât el, poate că ştiau motivul pentru care fusese internat pe insula Parrish. Poate că avea mai multe motive de răzbunare decât ştia el acum.

— Deci ne-am înţeles?

Ambler se gândi pentru un moment.

— Şi dacă refuz?

— Asta n-ai de unde să ştii, nu-i aşa? Arkady zâmbi. Poate că *trebuie* să refuzi. Şi să te laşi cuprins de nepăsare. Există şi lucruri mai rele care se pot întâmpla. Se spune că curiozitatea s-a dovedit fatală pentru felină.

— Şi că satisfacţia a înviat-o. Ignoranţa era singurul lucru peste care nu putea trece. Trebuia să ştie. Şi mai trebuia să se răzbune pe cei care încercaseră să-i distrugă viaţa. Ambler aruncă o privire spre bărbatul în uniformă albastră din spatele ghişeului. Cred că putem face afaceri împreună.

Era o nebunie, dar în acelaşi timp numai asta îl putea salva din nebunie. Ambler îşi aminti o oră de istorie de demult, când învăţase despre legenda greacă a labirintului din Creta, unde sălăşluia Minotaurul. Labirintul acela era atât de întortocheat încât cei aruncaţi acolo nu mai puteau găsi niciodată ieşirea. Dar Tezeu fusese ajutat de Ariadna, care-i dăduse un ghem de sfoară. Legase un capăt al sforii de uşa labirintului. Urmând calea arătată de sfoară, acesta reuşise să iasă la lumină. În momentul acesta, bărbatul de lângă el putea reprezenta un fel de capăt de sfoară. Ce nu ştia era către ce capăt al labirintului ducea acea sfoară – către libertate, sau către moarte. Prefera însă să aleagă oricare dintre aceste variante decât să rămână pierdut pe vecie în labirint.

Într-un târziu, Arkady începu să vorbească pe tonul unui om care trebuise să memoreze instrucţiuni precise.

— Mâine, la ora 10 dimineaţa, agentul acoperit are întâlnire cu procurorul-şef al părţii de sud din districtul New York. Credem că va fi adus de o limuzină blindată la colţul străzii 1, lângă Andrew Piaza, lângă Piaţa Foley, în partea de sud a Manhattanului. S-ar putea să fie însoţit, să fie într-un grup. N-ar fi exclus să fie şi singur. Oricum ar fi, va exista un scurt interval în care va fi vulnerabil, atunci când va trebui să traverseze o zonă pietonală, deci va trebui să meargă pe jos. Tu trebuie să fii acolo.

— Fără ajutoare?

— Acolo vom avea şi noi un om, care te va ajuta. La momentul potrivit respectiva persoană îţi va da o armă. Restul depinde de tine. Singurul aspect asupra căruia insistăm este să respecţi întocmai instrucţiunile. Îmi dau seama că este ca şi cum ai cere unui muzician de jazz să urmeze o partitură în loc să improvizeze, dar în această situaţie nu este loc de improvizaţii. După cum spuneţi voi, americanii, faci ca mine, sau pe-aici ţi-e

drumul[20], nu-i aşa? Încă un idiom american pe care-l învăţase în limba sa natală şi care-şi pierduse aproape de tot sensul prin retraducere. Planul trebuie respectat în amănunt.

— Riscul este foarte mare, protestă Ambler. E un plan prost.

— Oricât de mult ţi-am respecta experienţa în domeniu, spuse Arkady, trebuie să ai încredere şi tu într-a noastră. Nu cunoşti detaliile din teren. Angajatorii mei le cunosc şi le-au studiat foarte bine. Ţinta este un om foarte precaut. Nu se plimbă pe sub poduri, aşa cum ţi-ar conveni ţie. Această ocazie este una foarte favorabilă. Ar putea trece foarte mult timp până să apară alta şi atunci ar fi prea târziu.

— Sunt o mulţime de probleme care pot apărea, insistă Ambler.

— Eşti liber să renunţi, spuse Arkady cu o nuanţă metalică în voce. Dar dacă duci la îndeplinire această sarcină şi respecţi instrucţiunile, vei fi prezentat unui superior de-al meu. Cunoşti deja persoana. Este cineva care a lucrat alături de tine.

Deci este vorba de cineva care trebuia să ştie adevărata poveste a lui Harrison Ambler.

— O să o fac, spuse Ambler. Nu se gândea la viitor – nu se gândea la ce fusese de acord să facă. Ştia că dacă lasă să scape acest capăt de sfoară n-avea să-l mai găsească niciodată. *Firul Ariadnei – dar unde oare ducea el?*

Arkady se aplecă spre el şi-l bătu uşor peste încheietura mâinii. De la distanţă gestul ar fi putut părea unul de afecţiune.

— Zău, nu-ţi cerem atât de mult. Doar să reuşeşti ceea ce alţii n-au fost în stare să facă. N-ar fi prima oară când faci asta.

Nu, se gândi Ambler, *dar ar putea fi ultima.*

---

[20] Referire la o expresie celebră – „My way or the highway" în traducere literală „Drumul meu sau autostrada", de fapt „Faci ca mine sau p-aci ţi-e drumul" (n. *trad).*

7

Langley, Virginia

Clayton Caston avea un aer foarte gânditor atunci când se întoarse în biroul lui fără ferestre. Nu *pierdut* în gânduri, decise Adrian Choi. Mai degrabă *pe* gânduri. Arăta de parcă şi-ar fi înfipt cârligele în ceva. Probabil în ceva ce avea legătură cu un bilanţ foarte lung, se gândi Adrian înnegurat.

Foarte multe lucruri din preajma lui Caston păreau să aibă cumva legătură cu nişte formulare de bilanţ. Adrian nu pretindea că reuşise să-l descifreze pe omul cu care lucra. Monotonia lui era uimitoare. Cu greu îţi puteai imagina că avea aceeaşi profesie cu, să zicem, Derek St. John, aventurosul erou al romanelor lui Clive McCarthy care îi plăceau atât de mult lui Adrian. Caston l-ar fi luat în balon dacă ar fi aflat că citea aşa ceva, dar Adrian avea chiar acum în rucsac ultimul roman cu Derek St. John şi la micul dejun reuşise să citească un capitol întreg. Era vorba despre un focos nuclear ascuns între rămăşiţele Lusitaniei. Adrian se întrerupsese din citit chiar în mijlocul unui pasaj plin de suspans. Derek St. John se scufundase între rămăşiţele navei şi reuşise să evite în ultimul moment un harpon-grenadă lansat de un agent inamic. Adrian avea să încerce să mai citească pe furiş un capitol sau două în timpul pauzei de prânz. Caston avea să citească probabil ultimul număr din *Revista de Contabilitate, Audit şi Finanţe.*

Poate că faptul că fusese repartizat să lucreze în subordinea unui om care părea să fie cea mai plicticoasă persoană din întreaga Agenţie era un fel de pedeapsă. Adrian îşi dădea seama că fusese probabil cam înfipt, pe parcursul interviului ce precedase angajarea lui. Era, fără îndoială, o glumă proastă făcută de cineva, probabil de cineva de la Resurse Umane, care se gândea acum la el şi căruia îi ieşea supa pe nas de atâta râs.

Şi astfel Adrian ajunse subiect de glumă. În fiecare zi tipul pentru care lucra îşi făcea apariţia în aceeaşi cămaşă Perma-Prest, albă, cu o cravată aproape identică şi cu un costum Jos. A. Bank care varia de la un sălbatic gri*-mediu* până la un nebunesc gri *cărbune.* Adrian ştia că nu lucrează pentru cine ştie ce şef,

dar nu cumva dusese toată această rutină prea departe? Caston nu numai că arăta plicticos, dar şi stilul lui de a mânca era la fel. Prânzul lui consta invariabil dintr-un ou moale cu o felie de pâine albă prăjită puţin, totul asezonat cu un pahar de suc de roşii şi cu un plic de Maalox. Preventiv. Odată, când îl rugase pe Adrian să-i aducă prânzul, acesta îi adusese V-8 în loc de suc de roşii şi Caston se uitase la el ca la un trădător. *Hei, încearcă şi tu să trăieşti periculos, măcar o dată în viaţă*, ar fi vrut Adrian să-i spună. Tipul părea că nu se atinsese niciodată de vreo armă sau de vreun obiect mai periculos decât un creion nr. 2 foarte bine ascuţit.

Cu toate acestea, erau momente când Adrian se întreba dacă nu cumva ar fi reuşit să-l cunoască pe de-a-ntregul pe omul de lângă el, dacă acesta ar fi putut avea şi o altă faţă, ascunsă.

— Vă pot ajuta cu ceva? îi spuse Adrian lui Caston, cu ochii plini de speranţă.

— Da, spuse Caston. Este ceva ce-ai putea să faci pentru mine. Când am cerut de la cei de la Operaţiuni Consulare dosarele privitoare la un anume agent cu regim special, cunoscut sub numele de „Tarquin”, n-am primit decât fragmente din acestea. Am nevoie de orice document pe care poţi pune mâna. Avem autorizarea directorului adjunct. Spune-le să verifice autorizarea şi să ne trimită cât mai repede dosarele solicitate. În glasul lui Caston se distinse un foarte slab accent de Brooklyn – lui Adrian îi luă ceva timp să-l depisteze – şi folosea jargonul tehnic şi limbajul contabilicesc cu aceeaşi fluenţă.

— Numai o clipă, spuse Adrian. Aţi reuşit să obţineţi autorizarea directorului adjunct?

— Aceste autorizări sunt acordate punctual, pe fiecare proiect în parte. Dar da, se poate spune şi aşa.

Adrian încercă să-şi ascundă surpriza. Auzise că doar o mână de oameni din întreaga Agenţie obţinuseră de-a lungul timpului o astfel de autorizare. Era oare Caston unul dintre aceşti oameni?

Dar în cazul în care Caston obţinuse autorizarea, asta însemna că şi el, ca asistent al lui, devenise cineva. Adrian roşi. Auzise că angajaţii noi care puteau avea acces la anumite secrete făceau obiectul unei supravegheri speciale. Oare îi montaseră microfoane în apartament? Înainte de a fi angajat, Adrian semnase o grămadă de documente; fără îndoială că printre acestea era şi vreun acord de renunţare la toate drepturile la intimitate şi la viaţă privată pe care le avea un cetăţean obişnuit.

Dar oare ar putea fi el obiectul unei supravegheri operative? Adrian răsuci problema pe toate feţele. Până la urmă, ei bine, trebuia să fie sincer cu el însuşi, până la urmă îi făcea plăcere.

— De asemenea, am nevoie de mai multe informaţii de la cei de pe insula Parrish, spuse Caston. Clipi de câteva ori. Vreau de la ei dosarele complete ale tuturor angajaţilor care au lucrat în aripa 4W în ultimele douăzeci de luni: doctori, asistente, personal de securitate, gardieni, toată lumea.

— Dacă au aceste date stocate în format electronic, ar putea să ni le trimită prin e-mail, pe canalul securizat, spuse Adrian. Transferul ar trebui să se poată face automat.

— Datorită faptului că sistemul informatic al Statelor Unite arată ca un covor din petice din cauza diferitelor platforme de operare folosite, nimic din ceea ce ar trebui să fie automatic nu este aşa. FBI-ul, INS-ul, ba chiar şi blestematul de Minister al Agriculturii, fiecare are propriul sistem informatic. Nivelul de ineficienţă este strigător la cer.

— În plus, o parte dintre aceste informaţii s-ar putea să fie ţinute pe suport de hârtie. Asta înseamnă c-ar putea să dureze destul de mult.

— Rapiditatea este esenţială în cazul de faţă. Te rog să te asiguri că toţi ştiu chestia asta.

Adrian rămase tăcut pentru un moment.

— Vă cer permisiunea să vorbesc liber, domnule.

Caston îşi dădu ochii peste cap.

— Adrian, dacă vrei să ţi se acorde permisiunea de a vorbi liber, ar fi trebuit să te înrolezi în armată. Aici eşti la CIA. Noi nu procedăm aşa.

— Asta înseamnă că pot vorbi liber?

Urmă o scurtă mişcare din cap.

— Se pare că ai crezut că te afli la Institutul Culinar American[21]. Se mai întâmplă.

Uneori, Adrian avea impresia că şeful lui era lipsit total de simţul umorului. Alteori, îşi dădea seama că exista o urmă de umor, însă foarte sec. Mai sec decât un deşert.

— Da, ei bine, am senzaţia că cei de la Operaţiuni Consulare cam trag de timp, spuse Adrian. N-au părut foarte încântaţi de solicitările noastre.

— Bineînţeles că nu. Asta ar însemna ca ei să recunoască că

---

[21] În original „Culinary Institute of America", prescurtat tot CIA *(n. trad.).*

Agenţia Centrală de Informaţii[22] este de fapt agenţia centrală de informaţii din ţara asta. Şi lucrul acesta le afectează mândria. Dar eu nu pot să mă apuc astăzi să rezolv toată mizeria asta organizaţională. Până una, alta sunt obligaţi să coopereze cu noi. Ceea ce înseamnă că tu trebuie să-i faci să coopereze. De fapt, mă bazez pe chestia asta.

Adrian dădu sobru din cap, simţind cum i se ridică părul de pe ceafă de plăcere. *Mă bazez pe chestia asta.* Sunase aproape la fel cu *Mă bazez pe tine.*

O oră mai târziu pe sistemul electronic sosi un fişier mare, compresat, trimis de cei de pe insula Parrish. După decompresare şi decriptare, cea mai mare parte a fişierului se dovedi a fi un fel de fişier audio.

— Ştii cum să faci chestia asta să meargă? mormăi Caston.

Ştia.

— Chestia asta este un fişier de date pe 24 de biţi, formatat într-un sistem integrat de înregistrări audio. Este un format PARIS. Se pare că este vorba de un clip audio de cinci minute. Adrian ridică din umeri, refuzând cu modestie laudele care întârziară să vină. Hei, am fost preşedintele clubului de audiovizual din liceul meu. Sunt as în orice are de-a face cu astfel de fişiere şi formate.

Dacă vă hotărâţi vreodată să vă începeţi cariera în televiziune, eu sunt omul de care aveţi nevoie.

— O să încerc să ţin minte.

După ce făcu ajustările necesare de software, Adrian dădu drumul fişierului PARIS să ruleze pe computerul lui Caston. După toate aparenţele era vorba de înregistrarea unei şedinţe de tratament psihiatric a pacientului cu numărul 5312, şedinţă menită să indice starea lui psihică.

După cum ştiau, pacientul cu numărul 5312 era un agent operativ guvernamental, un veteran foarte bine pregătit, cu douăzeci de ani de carieră, care se afla deci în posesia a douăzeci de ani de secrete – proceduri, cifruri, agenţi, informatori, surse, reţele.

Era de asemenea, după cum indica şi înregistrarea, nebun de legat.

— Am o presimţire neplăcută în legătură cu tipul ăsta, aruncă Adrian.

---

[22] Central Intelligence Agency (n. *trad.).*

Caston se strâmbă.

— De câte ori trebuie să-ţi mai spun? Dacă vrei să-mi spui ceva în legătură cu nişte informaţii logice, să-mi vorbeşti despre probe – sunt gata să te ascult cu atenţie. Dar nu-mi îndruga verzi şi uscate despre „presimţirile” tale. Mă bucur să aflu că simţi diverse lucruri. Este posibil, deşi discutabil, să am şi eu astfel de sentimente. Numai că locul lor nu este la birou. Am mai vorbit despre chestia asta.

— Îmi pare rău, spuse Adrian. Dar mă gândeam că dacă un astfel de personaj a reuşit să scape…

— Nu pentru multă vreme, spuse Caston, aproape pentru el. Apoi repetă, cu glas şi mai scăzut. Nu pentru multă vreme.

Beijing, China

Ca şef al Biroului Doi din cadrul Ministerului Securităţii Statului – biroul responsabil de operaţiunile străine – Chao Tang vizita Zhongnanhaiul în mod regulat. Cu toate acestea, inima îi bătea mai repede ori de câte ori ajungea aici. În locul ăsta era concentrată atâta istorie; atâtea speranţe şi atâtea dezamăgiri; atâtea reuşite şi atâtea eşecuri. Era o istorie pe care Chao o ştia bine şi care părea să-l însoţească la fiecare pas.

Zhongnanhai, cunoscut şi sub numele de Palatul Mării, era o capitală înăuntrul capitalei. Complexul imens, foarte bine păzit, unde trăiau şi de unde conduceau liderii Chinei, reprezenta un simbol imperial încă de pe vremea ocupaţiei mongole din timpul dinastiei Yuan, în secolul al paisprezecelea. Dinastiile care urmaseră reconstruiseră de-a lungul veacurilor, demolând şi ridicând edificii gigantice, unele dedicate puterii, altele plăcerii. Toate clădirile erau construite printre lacuri artificiale imense, presărate într-un peisaj mirific, creat de asemenea tot de mâna omului. În 1949, anul în care Mao obţinuse controlul absolut asupra întregii ţări, complexul, care între timp căzuse pradă ruinei, fusese reconstruit. Mai pe scurt, noii stăpâni ai ţării aveau o casă nouă.

Ceea ce fusese cândva o foarte îngrijită replică a peisajelor naturale cedase acum locul aleilor pavate şi parcărilor. Fineţea şi extravaganţa trecutului fuseseră înlocuite de cenuşiul şi lipsa de graţie specifice unui decor de stat comunist. Dar erau doar nişte

detalii estetice, nesemnificative. Revoluţionarii se dovediseră păstrătorii vechilor tradiţii ale secretului şi izolării. Din punctul lui Chao de vedere, întrebarea era dacă acele tradiţii aveau să reziste în faţa unui om care părea hotărât să le schimbe – tânărul preşedinte al Chinei, Liu Ang.

Chao îşi aduse aminte că fusese chiar decizia preşedintelui să îşi stabilească reşedinţa aici. Predecesorul lui nu locuise chiar în Zhongnanhai, ci în apropiere, într-o vilă foarte bine păzită. Cu toate acestea, Liu Ang avea motivele lui să locuiască în acelaşi complex împreună cu restul conducerii. Credea în puterea lui de convingere, punea mare preţ pe abilitatea lui de a înfrânge şi cele mai îndârjite rezistenţe cu ajutorul vizitelor informale, neoficiale, al plimbărilor printre tufe şi copaci, al invitaţiilor neprevăzute la ceai.

Întâlnirea din această seară nu era nici una informală, nici neprevăzută. Fusese într-adevăr aranjată pentru Ang, însă nu de către adversarii lui, ci chiar de către cei care-i erau loiali. Pentru că miza o constituia nici mai mult nici mai puţin decât însăşi supravieţuirea lui Ang şi viitorul celei mai numeroase naţiuni a lumii.

Cinci din cei şase bărbaţi aşezaţi în jurul mesei negre, lăcuite, la etajul al doilea al reşedinţei lui Ang erau aproape paralizaţi de frică. Cu toate acestea, preşedintele refuza să ia ameninţările în serios. Aici, într-un mic complex de granit situat lângă Palatul Plin de Compasiune, lui Liu Ang îi venea foarte greu să înţeleagă că era foarte vulnerabil. Deci trebuia *forţat* să conştientizeze asta.

Rapoartele serviciilor de securitate erau destul de neclare, pline de umbre, într-adevăr şi din ele nu rezulta nimic concret. Dar când rapoartele colegilor lui Chao de la Biroul Unu, cel specializat în problemele de securitate internă, fuseseră coroborate cu cele de la biroul lui Chao, umbrele se transformaseră în ceva mult mai întunecat.

Un bărbat cu umeri înguşti şi cu o voce joasă, aşezat în dreapta lui Liu Ang, schimbă o privire cu tovarăşul Chao şi apoi i se adresă preşedintelui:

— Iertaţi-mă că vorbesc atât de direct, dar ce rost ar mai avea toate planurile dumneavoastră de reforme dacă nu veţi mai fi în viaţă pentru a le pune în aplicare! spuse bărbatul. Era consilierul lui Ang pe probleme de securitate. Ca şi Chao, lucrase la Ministerul Securităţii Statului, însă la Biroul Unu. Dacă vrem să

înotăm liniştiţi trebuie să scoatem din piscină ţestoasele care ne pot muşca. Dacă vrem ca florile din grădina noastră să poată înflori nestingherite, trebuie să smulgem din rădăcini buruienile otrăvitoare. Dacă vrem…

— Dacă vrem să culegem roadele înţelepciunii, trebuie să mai cosim din metafore, îl întrerupse Ang, zâmbind uşor. Dar înţeleg ce vrei să spui. Mi-ai mai spus şi cu alte ocazii. Şi răspunsul meu rămâne acelaşi. Glasul îi crescu în intensitate. Refuz să devin paralizat de frică. Şi refuz să iau măsuri împotriva persoanelor doar pe baza unor suspiciuni, nesusţinute cu dovezi. Dacă aş face asta nu m-aş deosebi cu nimic de duşmanii mei.

— Duşmanii dumneavoastră vă vor distruge în timp ce dumneavoastră staţi şi discutaţi despre idealuri înalte! interveni Chao. Şi atunci vă veţi deosebi foarte mult de ei, într-adevăr – ei vor fi învingătorii şi dumneavoastră veţi fi dispărut. Vorbi politicos, dar cu înflăcărare în voce. Ang insistase întotdeauna în ceea ce priveşte politeţea, înflăcărarea venea însă de la sine.

— Unii dintre cei care mi se opun sunt bărbaţi şi femei cu principii, spuse Liu Ang fără să ridice vocea. Bărbaţi şi femei care pun mare preţ pe stabilitate şi mă privesc ca pe o ameninţare a acestei stabilităţi. Când îşi vor da seama că greşesc, vor înceta să mi se mai opună. Aici, insistase el întotdeauna, timpul era de partea lui. Putea să îşi susţină argumentele referitoare la ritmul reformelor continuându-şi pur şi simplu planurile şi demonstrând că acestea nu cauzau nici un fel de tulburări sociale.

— Confundaţi o bătaie cu cuţitele cu o discuţie în cadrul unui cerc literar! replică Chao. Sunt destui oameni puternici – unii dintre ei ocupă funcţii importante în aparatul de stat – pentru care adevăratul inamic îl reprezintă schimbarea – *orice fel* de schimbare. Nu avea nevoie să intre în mai multe detalii. Toţi cei de faţă ştiau despre acei adepţi ai liniei tradiţionale a partidului, care se opuneau oricărui pas făcut spre transparenţă, spre dreptate, spre eficienţă, tocmai pentru că prosperaseră în absenţa lor. Ei erau cei care-şi bătuseră joc de numele Palatul Plin de Compasiune. Cei mai periculoşi erau cei din comitetele guvernamentale – foarte bine reprezentaţi în Armata Populară de Eliberare şi în instituţiile ce vegheau la siguranţa naţională – care acceptaseră numirea lui Ang în speranţa că vor putea ajunge să-l controleze. Se spunea că protectorul lui Ang, vicepreşedintele Partidului Comunist, le dăduse asigurări ferme în acest sens. Însă descoperiseră că Ang nu era păpuşa nimănui şi nemulţumirea lor

căpătase nuanţe de trădare. Până acum nici unul dintre ei nu îndrăznise să facă vreun gest public împotriva lui; orice mişcare împotriva unui om atât de popular ar fi putut da naştere unei rebeliuni populare de amploarea unui seism. Dar se mulţumiseră să stea la pândă, să aştepte, pierduseră vremea şi acum deveniseră nerăbdători. Un mic grup de astfel de retrograzi îşi dăduseră seama că puterea lui Ang creştea în timp şi că trebuiau să acţioneze cât mai curând posibil, până nu era prea târziu.

— Voi, care v-aţi declarat loiali mie – de ce vreţi tocmai voi să mă transformaţi în ceea ce urăsc eu mai mult? protestă Ang. Se spune că puterea corupe, însă nu se precizează cum. Acum ştiu cum: *chiar aşa* – reformistul începe să dea ascultare unui consiliu al fricii. Ei bine, *refuz* să fac aşa ceva.

Chao abia se stăpâni să nu lovească cu pumnul în masă.

— Sunteţi cumva *invulnerabil?* întrebă el, cu înflăcărare. Dacă cineva trage un glonţ în capul reformistului, oare glonţul acela ricoşează? Dacă cineva încearcă să taie gâtul reformistului, se ciobeşte cumva lama cuţitului? Spuneţi că noi suntem un *consiliu al fricii.* Nu credeţi c-ar fi mai potrivit să ne consideraţi un *consiliu al sănătăţii mintale?*

Chao era foarte devotat tânărului preşedinte atât personal, cât şi profesional şi pe mulţi îi surprinsese această dualitate. Fiind un funcţionar care lucrase zeci de ani în cadrul serviciilor de securitate chineze, nu prea avea profilul obişnuitului suporter fervent al lui Ang. Dar încă de acum doi ani, când Ang devenise secretar general al Congresului Naţional Popular şi preşedinte al comitetului permanent al CNP, combinaţia de agilitate şi integritate care-l caracteriza îl făcuse pe Chao să înceapă să-l respecte. În opinia lui Chao, el întruchipa cele mai bune trăsături ale caracterului chinezesc. Cu toate acestea, ţinând seama de faptul că pe parcursul carierei sale avusese de-a face cu oamenii pe care Ang încerca acum să-i elimine, nu-i dădea prea multe şanse de izbândă. Lupta aceea avea să-i aducă lui Ang nu numai nereuşite, singurătate şi controverse interioare, ci şi o nemulţumire de sine şi pentru Chao ăsta era cel mai mare rău posibil.

De aici şi înflăcărarea cu care vorbise în seara asta. În ciuda protestelor preşedintelui, ei nu îşi dorea ca Liu Ang să se transforme în nici un fel. Voia pur şi simplu ca acesta să supravieţuiască. O abordare mai agresivă a problemei ar fi putut lăsa impresia unui preşedinte despotic, dar în cazul acesta

despotismul ar fi fost spre binele tuturor.

— Cunoaşteţi faptul că tovarăşul Chao şi cu mine avem păreri diferite în legătură cu multe probleme, spuse un bărbat în vârstă de cincizeci de ani, pe nume Wan Tsai. Ochii mari îi erau măriţi şi mai mult de lentilele ochelarilor săi cu ramă metalică. Însă, în acest caz suntem de acord. Precauţia trebuie să fie cuvântul de ordine. Wan Tsai avea pregătire economică şi era unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Ang. Tsai fusese primul care-l convinsese pe Ang, pe atunci un tânăr, să lucreze în interiorul sistemului. Distrugerea statu-quoului avea să poată fi făcută mult mai uşor şi mai eficient din interiorul sistemului. Spre deosebire de ceilalţi consilieri personali ai lui Ang, el nu se temea deloc de viteza reformelor promovate de tânărul preşedinte. Era chiar nerăbdător să facă mai multe, să se mişte mai repede.

— Hai să lăsăm eufemismele, reluă Ang. Vreţi să organizăm o operaţiune de curăţare.

— Doar să-i îndepărtaţi pe cei care nu vă sunt loiali! strigă Wan Tsai. E pur şi simplu autoapărare.

Preşedintele îi aruncă mentorului său o privire dură.

— Aşa cum se întreba şi înţeleptul Mencius[23], la ce e bună autoapărarea când aceasta duce la dispariţia sinelui?

— Vreţi să aveţi mâinile curate, spuse Chao, accentuând puţin cuvintele. În curând, zic eu, toată lumea o să vă poată admira aceste mâini impecabil de curate – la înmormântarea dumneavoastră. Chao se mândrea cu autocontrolul lui, dar acum se trezi respirând greu. N-am spus niciodată că aş avea experienţă în probleme juridice, economice sau filosofice. Dar mă pricep foarte bine la tot ce ţine de securitate. Mi-am petrecut întreaga carieră în cadrul Ministerului Securităţii Statului. Tot Mencius spunea că atunci când un măgar vorbeşte despre măgari, omul prudent se opreşte şi ascultă.

— Tu nu eşti măgar, ripostă Liu Ang schiţând un zâmbet subţire.

— Şi dumneavoastră nu sunteţi un om prudent, îi replică Chao tăios.

Ca şi ceilalţi bărbaţi de la masă, Chao nu numai că recunoscuse în Ang un potenţial imens, ci îl şi ajutase pe acesta să îşi pună ideile în practică. Cu toţii depindeau de siguranţa lui. În istoria Chinei mai existaseră oameni asemenea lui Ang, dar

[23] Filozof chinez, adept al filozofiei confucianiste, poate cel mai cunoscut confucianist după Confucius însuşi (n. *trad.).*

nici unul dintre ei nu reuşise să izbândească.

Era o binecuvântare şi nu prea faptul că tânărul preşedinte – la cei patruzeci şi trei de ani ai săi, Ang era cel mai tânăr bărbat care ocupase vreodată această poziţie şi arăta chiar mai tânăr decât vârsta lui – era atât de iubit de mulţimile de dincolo de porţile Zhongnanhai. Adoraţia lor, ca şi interesul arătat de mass-media occidentală nu făceau decât să mărească suspiciunea celor din vechea gardă faţă de reformele promovate de el. Însă acţiunile lui Ang provocau oricum reacţii negative din partea antireformiştilor. În numai doi ani, Ang reuşise să îşi câştige renumele unui promotor al libertăţilor, confirmând din plin temerile şi speranţele celor din jurul său. Se transformase într-un personaj charismatic. Dar printre cei din vechea gardă nu inspira decât greaţă şi presimţiri neplăcute.

Bineînţeles, jurnaliştii occidentali se grăbiseră să pună direcţia sa în politică pe seama trecutului său. Subliniau faptul că fusese odată unul dintre protestatarii din Piaţa Tienanmen, primul din grupul care se ridicase împotriva tancurilor Partidului. Scriseseră că fusese primul conducător chinez care îşi făcuse studiile în străinătate, exagerând importanţa acelui an pe care şi-l petrecuse studiind ingineria la M.I.T.[24]. Opinaseră că prieteniile pe care le legase în această perioadă îi întăriseră simpatiile prooccidentale. Tovarăşii care nu erau de acord cu el se temeau la rândul lor din aceleaşi motive că legăturile şi simpatiile prooccidentale îi umbreau judecata. Chinezii care fuseseră în Occident erau numiţi *hai gui* – cuvinte care însemnau „broască ţestoasă”, dar se foloseau şi cu sensul de „persoană care s-a întors de pe mare”. Chinezii suspicioşi, care erau ostili cosmopolitismului manifestat de *hai gui* se autointitulau cu mândrie *tu bie,* numele ţestoaselor locale. Pentru mulţi *tu bie* lupta împotriva influenţei *hai gui*-ilor trebuia dusă cu orice preţ.

— Nu mă înţelegeţi greşit, spuse Ang pe un ton grav. Nu am de gând să desconsider problemele pe care le ridicaţi, grijile pe care vi le faceţi. Făcu un gest spre fereastră, spre o insulă de pe Lacul Sudic, acum acoperită cu zăpadă ce strălucea în bătaia luminii artificiale. În fiecare zi mă uit într-acolo şi văd locul unde înaintaşul meu, împăratul Kuang-hsu, a fost întemniţat datorită faptului că a lansat Cele o Sută de Zile de Reforme. Ca şi mine, împăratul acela era motivat de idealism şi de realism în acelaşi

[24] Massachusetts Institute of Technology – celebră universitate americană *(n. trad).*

timp. Ceea ce a dus la prăbuşirea lui, în urmă cu un secol, poate să ducă şi la prăbuşirea mea. Nu uit nici o clipă asta.

În 1898 se petrecuse o legendară schimbare, o schimbare care pavase şi ea drumul spre convulsiile sociale masive din secolul care urmase. Împăratul, inspirat de sfaturile marelui învăţat şi om politic Kang Yuwei şi de situaţia naţională, destul de înapoiată pentru acele vremuri, făcuse ceva mai îndrăzneţ decât toţi predecesorii săi. Pe parcursul a o sută de zile promulgase o serie de decrete care transformaseră China într-un stat constituţional modern. Dar speranţele şi aspiraţiile înalte îşi găsiseră curând sfârşitul. După trei luni, împărăteasa văduvă, susţinută de câţiva generali, ordonase arestarea împăratului, nepotul ei şi închiderea acestuia pe una dintre insulele ornamentale de pe aşa-numita Mare de Sud, un lac artificial şi reinstaurase vechea ordine. Anumite cercuri de interese considerau reformele prea periculoase pentru existenţa lor – şi până la urmă acestea reuşiseră să triumfe, cel puţin până când restauraţia lor conservatoare şi înapoiată fusese îndepărtată de forţele revoluţionare, cu o vigoare şi o cruzime ce depăşeau cu mult şi cele mai îndrăzneţe planuri ale împăratului întemniţat şi ale consilierului său.

— Dar Kang a fost un învăţat fără susţinere populară, spuse un bărbat slab, cu ochii trişti, care stătea la celălalt capăt al mesei. Dumneavoastră aveţi în egală măsură credibilitate politică şi intelectuală. Ceea ce vă face cu atât mai ameninţător.

— Destul cu asta! spuse tânărul preşedinte. Nu pot face ce vreţi voi să fac. Voi spuneţi că aşa trebuie să-mi protejez poziţia. Cu toate acestea, dacă recurg la represalii – şi-mi distrug adversarii doar pentru că mi se opun – administraţia mea nu va mai merita această protecţie. Oamenii o pot apuca pe o astfel de cale din diferite motive, însă calea asta nu duce decât într-un singur loc. Duce la tiranie. Făcu o pauză. Pe aceia care mi se opun din cauza diferenţelor de principii, voi încerca să-i conving. Aceia care au motive mai puţin nobile, ei bine, aceia nu sunt decât nişte oportunişti. Şi dacă politica mea dă rezultate, vor face ceea ce fac oportuniştii întotdeauna. Vor sta să vadă din ce parte bate vântul şi apoi îşi vor schimba poziţia. O să vedeţi.

— E vocea umilinţei sau a aroganţei? întrebă un bărbat de la celălalt capăt al mesei. Bărbatul, Li Pei, avea părul alb şi o faţă ridată şi plină de vene care semăna cu coaja unei alune. Era mai bătrân cu o generaţie decât ceilalţi şi, în anumite privinţe, părea

cel mai nepotrivit dintre aliaţii lui Ang. Provenea dintr-o familie săracă, de la ţară şi era poreclit, nu fără admiraţie, *jiaohua de nongmin,* adică „ţăranul isteţ”. Prototipul supravieţuitorului perfect, reuşise să-şi păstreze locul şi poziţia în Zhongnanhai, fie în Consiliul de Stat, fie chiar în partid, pe timpul lui Mao şi al succesorilor acestuia, apoi pe timpul Revoluţiei Culturale şi al înăbuşirii ei, supravieţuind masacrelor, rupturilor şi reformelor şi la mii de corecţii succesive ale cursului ideologiei. Mulţi credeau despre el că e pur şi simplu un cinic care se ajustează după oricine ar fi la putere. Dar asta era numai o parte a realităţii. Asemenea majorităţii cinicilor şi el era de fapt un idealist rănit în idealurile sale.

La capătul mesei negre şi lăcuite, preşedintele Liu Ang luă o înghiţitură de ceai verde.

— Poate că sunt şi umil şi arogant. Dar nu sunt ignorant. Cunosc riscurile pe care le implică ignoranţa.

Se auzi o altă voce, vorbind încet.

— N-ar trebui să ne uităm numai în interior. Napoleon a spus: „Lăsaţi China să doarmă. Când se va trezi, toate popoarele vor tremura.” Printre inamicii dumneavoastră se află şi străini care nu doresc ca Imperiul de Mijloc să o ducă bine. Se tem că sub conducerea dumneavoastră China chiar va începe să se trezească.

— Acestea nu sunt nişte probleme teoretice, spuse Chao Tang, exasperat. Rapoartele de securitate pe care le-am citit sunt de-a dreptul *îngrijorătoare.* Aţi uitat ce i s-a întâmplat lui Wai-Chan Leung în Taiwan? Mulţi au văzut în el acelaşi spirit pe care-l aveţi şi dumneavoastră şi iată ce s-a ales de el. Este posibil ca şi dumneavoastră să vă confruntaţi cu acelaşi gen de duşmani – oameni care iubesc mai mult războiul decât pacea. Pericolul cu care vă confruntaţi e cât se poate de real. După cum vă spuneam, se pare că deja s-a pus în mişcare un fel de conspiraţie.

— „Un fel” de conspiraţie? repetă Ang. Mă avertizezi în legătură cu o conspiraţie internaţională şi, când colo, habar n-ai cine ar fi cei în cauză sau care ar putea fi scopurile lor. E o pierdere de vreme să vorbeşti despre o conspiraţie atâta vreme cât nu-i cunoşti natura.

— Doriţi certitudini? întrebă Chao. Certitudinile apar întotdeauna atunci când este prea târziu. Dacă am cunoaşte toate detaliile unei conspiraţii, acea conspiraţie s-ar fi produs

deja. Dar acum există prea multe şoapte, prea multe zvonuri şi indicii, prea multe vorbe aruncate cu înţeles ca să ne mai putem permite să ignorăm o astfel de situaţie…

— Simple presupuneri!

— Pe scurt, în chestia asta sunt implicaţi chiar şi membri ai propriului dumneavoastră guvern, spuse Chao. Făcea eforturi deosebite să-şi păstreze vocea calmă. De asemenea, nu putem ignora anumite dovezi care sugerează că ar putea fi amestecate şi anumite elemente din preajma guvernului Statelor Unite.

— Informaţiile dumitale nu pot constitui baza unei acţiuni, protestă Ang. Îţi apreciez grija, dar nu văd ce-aş putea face, mai ales în măsura în care vreau ca atitudinea mea să fie un exemplu pentru ceilalţi.

— Vă rog să luaţi în considerare… începu Wan.

— Voi puteţi să continuaţi discuţia, spuse tânărul preşedinte şi se ridică în picioare. Dar pe mine o să vă rog să mă scuzaţi. Sus mă aşteaptă tânăra mea nevastă, care începe să creadă că Republica Populară Chineză a lăsat-o văduvă. Sau cel puţin asta mi-a dat de înţeles. În cazul acesta chiar şi câteva informaţii parţiale reprezintă motive serioase pentru a se trece la acţiune. Hohotul de râs care urmă acestor cuvinte fu puternic, dar nu reuşi să mai destindă atmosfera din încăpere.

Poate tânărul preşedinte *nu voia* să ştie nimic despre ameninţările la adresa lui; părea să se teamă mai puţin de aceste ameninţări decât se temea de consecinţele unei paranoia politice. Ceilalţi nu-şi permiteau să fie atât de încrezători. Ceea ce Liu Ang nu ştia îl putea ucide.

8

St. Andrew Piaza. Partea sudică a Manhattanului

Ambler îşi simţea ochii parcă plini de nisip, inflamaţi. Îl dureau toţi muşchii. Şedea pe o băncuţă situată pe un platou larg de ciment poziţionat între clădirile a trei instituţii federale, toate cu faţadele gri şi reci. Ca şi în restul acestei părţi a Manhattanului, clădirile imense erau înghesuite laolaltă, asemenea unor copaci care se luptau pentru mai mult aer şi pentru o bucăţică de cer. În oricare alt oraş din lume toate aceste clădiri ar fi fost considerate edificii grandioase. În sudul Manhattanului însă nici una dintre ele nu lăsa vreo impresie aparte. Ambler îşi schimbă poziţia pe bancă, nu neapărat pentru a sta mai confortabil cât pentru a găsi o poziţie mai puţin incomodă. Pe o străduţă din apropiere o echipă de muncitori de la serviciile de electricitate începu să spargă asfaltul, zgomotul ciocanelor pneumatice prevestind o durere intensă de cap. Se uită la ceas. Citise deja *New York Post* de la un capăt la altul. De cealaltă parte a piaţetei un vânzător ambulant vindea nuci caramelizate. Ambler se gândea să meargă să-şi cumpere o pungă, doar pentru a face puţină mişcare, dar tocmai atunci văzu un bărbat între două vârste, îmbrăcat cu o jachetă sport coborând dintr-o limuzină neagră.

Ţinta sosise.

Bărbatul era destul de gras şi, în ciuda frigului de-afară, transpira abundent. Se uită agitat împrejur în timp ce urca, neînsoţit, treptele care duceau dinspre trotuar către piaţetă. Se purta ca o persoană care era foarte conştientă de vulnerabilitatea sa şi părea foarte apăsat de ceva.

Ambler se ridică încet în picioare. Şi acum? Se gândise să urmeze planul lui Arkady atât cât se putea, sperând că o să îi vină vreo idee la momentul potrivit. Era foarte posibil ca întreaga poveste să fie doar o încercare, să nu trebuiască să meargă până la capăt.

O femeie îmbrăcată într-un pardesiu verde de vinilin şi încălţată într-o pereche de pantofi cu tocuri înalte se îndrepta rapid spre Ambler. Avea părul blond şi buclat, buze pline şi ochii de un gri-verzui. Ochii aceia îi aminteau lui Ambler de cei ai unei

pisici, poate şi pentru că, asemenea unei pisici, femeia părea că nu clipeşte deloc, în mână ţinea o pungă maro de hârtie care nu se potrivea defel cu restul ţinutei ei. Când se apropie de Ambler, atenţia păru să-i fie atrasă de uşa rotativă a clădirii dinspre partea de nord a piaţetei. Ca urmare cei doi se ciocniră destul de tare.

— La naiba! Mă scuzaţi, murmură ea cu o voce răguşită.

Ambler se trezi cu punga maro de hârtie în mână. După cum bănuise, în pungă nu se afla ceva de mâncare.

Tipul în jachetă sport ajunsese deja pe platou şi se îndrepta acum spre clădire. Mai rămâneau probabil cam douăsprezece secunde.

Ambler îşi desfăcu pardesiul cafeniu – în orice cartier din oraş găseai cel puţin o duzină de oameni purtând aşa ceva – şi scoase arma din punga maro de hârtie. Era un pistol de oţel albăstrui, un Ruger calibrul 44 Redhawk. Mult mai puternic decât era necesar pentru operaţiunea aceasta şi cu siguranţă prea zgomotos.

Se întoarse şi văzu că blonda se aşezase pe o bancă din apropiere, lângă clădire. Îşi asigurase astfel o vedere panoramică asupra întregului câmp de bătălie.

Şi acum ce să fac? Ambler îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul. Acum trebuia să meargă până la capăt.

Era o nebunie.

Fusese o nebunie să se bage în chestia asta încă de la început. Nebunesc era şi faptul că ei îi ceruseră să facă aşa ceva.

Ţinta se opri brusc, se uită împrejur, apoi îşi reluă mersul. Acum nu era la mai mult de zece metri distanţă de Ambler.

În mintea lui Ambler începu să-şi facă loc o idee, asemenea soarelui care iese încet de sub un strat de nori. Acum înţelese ceea ce înainte subconştientul lui presupusese. *Nu-i ceruseră niciodată să facă asta.*

Fără îndoială că Arkady credea tot ce îi spusese, dar sinceritatea lui nu reprezenta o garanţie pentru adevăr. De fapt întreaga poveste nu prea avea sens: o astfel de organizaţie nu şi-ar fi asumat niciodată riscul de a însărcina o persoană de a cărei loialitate nu era sigură, mai ales pentru o astfel de misiune. El ar fi putut alerta autorităţile şi astfel ţinta ar fi fost avertizată, s-ar fi luat măsuri de asigurare a protecţiei acesteia. *Deci...*

Deci, întreaga misiune era de fapt un test. Deci, pistolul nu era încărcat.

Ţinta se afla la mai puţin de şapte metri depărtare, îndreptându-se încet spre clădirea situată în partea de est a piaţetei. Ambler se apropie de el cu paşi repezi, scoase pistolul de sub haină şi, ţintind spre spatele tipului, apăsă pe trăgaci.

Se auzi un clic slab, sunetul specific al unei arme descărcate, înghiţit repede de zgomotul traficului şi de hărmălaia ciocanului pneumatic folosit de echipa de la electricitate. Prefăcându-se disperat, apăsă trăgaciul încă o dată şi încă o dată până când butoiaşul pistolului făcu o rotaţie completă.

Era sigur că blonda văzuse că apăsase de mai multe ori trăgaciul, fără efect.

Observă o mişcare bruscă cu coada ochiului. Întoarse capul. Un gardian de la celălalt capăt al pieţei îl văzuse. Gardianul îşi scoase pistolul din veston şi se lăsă pe un genunchi, ţintindu-l.

Bineînţeles, pistolul gardianului era încărcat. Ambler auzi bubuitul asurzitor al unui pistol calibrul 38 şi apoi un glonţ îi trecu ţiuind pe lângă ureche. Gardianul acela fie era norocos, fie un ţintaş foarte bun. Dar până să afle care variantă era corectă, Ambler ar fi putut fi ucis.

Chiar în momentul în care Ambler o luă la fugă spre scările din partea sudică a pieţei, observă încă o mişcare bruscă: vânzătorul ambulant, cuprins parcă de panică, îşi împinsese căruţul în gardian, doborându-l la pământ. Ambler îl auzi pe bărbat gemând de durere, apoi zdrăngănitul metalic al pistolului care-i căzuse din mână.

Cu toate acestea ceva în scena respectivă nu se potrivea. Nici un trecător nevinovat nu s-ar fi năpustit *spre* locul în care se trăgea. Tipul care se dădea drept vânzător ambulant făcea în mod sigur parte dintr-o echipă.

Auzi motocicleta înainte să o vadă; câteva secunde mai târziu un Ducati Monster puternic, negru apăru parcă de nicăieri. Cel care o conducea avea faţa ascunsă de vizorul căştii. *Prieten sau duşman?*

— Urcă-te! strigă bărbatul la el, încetinind fără însă să oprească.

Ambler se aruncă pe scaunul din spate al motocicletei şi Ducati o porni din nou cu viteză. Totul se întâmplase prea repede, nu avusese timp să calculeze toate variantele – acţionase din instinct. Acum simţea puterea motorului între coapse.

— Ţine-te bine! urlă bărbatul din nou. Câteva clipe mai târziu

motocicleta cobora treptele din partea opusă a pieţei, cu partea din spate balansând puternic.

Pietonii de pe trotuar se împrăştiaseră deja speriaţi, însă motociclistul ştia ce face, aşa că după câteva momente se amestecaseră deja în trafic, ocolind un camion de gunoi, un taxi, apoi dubiţa unei firme de curierat. Tipul privea continuu în oglinzile retrovizoare, urmărind apariţia vreunei maşini de poliţie. Două cvartale mai spre nord o luă pe strada Duane şi opri lângă o limuzină parcată.

Maşina era un Bentley roşu; Ambler observă că şoferul era îmbrăcat într-o livrea de un verde-măslină. Portiera din dreapta se deschise pentru Ambler şi el urcă, lăsându-se pe bancheta cafenie, din piele. Limuzina era foarte bine insonorizată – zgomotele oraşului dispărură imediat ce uşa se închise cu o bufnitură surdă. Partea din spate a maşinii era spaţioasă. Geamurile negre îi fereau pe pasageri de privirile indiscrete ale pietonilor ori ale celorlalţi participanţi la trafic.

În ciuda senzaţiei de izolare, Ambler nu era singur în partea din spate a maşinii. Pe banchetă mai stătea un bărbat, care acum deschisese geamul ce-i separa de şofer şi începuse să-i vorbească acestuia într-o limbă guturală:

— *Ndiq harten. Mos ki frike. Pag fat te mbare. Falemnderit.*

Ambler se mai uită o dată la şofer – părul de un blond spălăcit, faţa construită parcă din suprafeţe plane şi unghiuri. Maşina porni uşor, strecurându-se în traficul oraşului. Celălalt pasager se întoarse apoi spre Ambler şi-i adresă un „Salut” cordial.

Ambler simţi fiorul unei recunoaşteri. Îl cunoştea pe bărbatul acesta. Era tipul pe care Arkady îi promisese că are să-l întâlnească. *E o persoană pe care o cunoşti. Cineva cu care ai lucrat.* Un bărbat pe care îl cunoştea doar sub numele de Osiris şi care-l cunoştea doar ca Tarquin.

Osiris era un tip solid, trecut de şaizeci de ani, chel, cu excepţia unei fâşii de păr roşcat în jurul urechilor. Pe vremea cât lucraseră împreună în cadrul Unităţii de Stabilizare Politică fusese cam rotofei, dar se mişca cu o agilitate uimitoare. Mai ales ţinând seama şi de celălalt handicap al său.

— A trecut ceva vreme, spuse Ambler.

Osiris îşi mişcă uşor capul auzind cuvintele lui Ambler şi zâmbi, ochii lui albaştri şi opaci aproape fixându-i pe cei ai lui Ambler.

— Nu ne-am mai văzut de mult, îl aprobă el. Osiris se pricepea

să-i facă pe interlocutorii săi să uite că era orb, deşi nu văzuse niciodată.

Osiris vorbea în termeni vizuali, vorbea despre lumina soarelui, despre textura jachetei cuiva, traducând mereu informaţiile pe care le recepta la nivel tactil şi auditiv. Traducerile erau de altfel punctul lui forte. Era cel mai strălucit lingvist pe care-l avuseseră vreodată cei de la Operaţiuni Consulare. Nu numai că putea să vorbească şi să înţeleagă toate limbile importante, ci era expert şi în dialecte creole, accente regionale şi alte specificităţi lingvistice minore – versiunile limbilor aşa cum erau ele vorbite de oameni de fapt, nu versiunile idealizate care se predau la şcoli. Ştia dacă un german era originar din Dresda sau din Leipzig, din Hessen sau din Turingia; putea distinge modul de pronunţie al vocalelor dintr-o regiune hanseatică sau din alta, putea diferenţia nu mai puţin de treizeci de versiuni ale limbii arabe vorbită pe stradă. În anumite zone din lumea a treia, acolo unde se vorbeau mai multe limbi în acelaşi cartier – de exemplu în Nigeria, unde într-o singură gospodărie mai mare era posibil să se vorbească Igbo, Hausa, Youba şi câteva versiuni creole sau băştinaşe ale limbilor engleză şi arabă – talentul lui Osiris se putea dovedi de nepreţuit. Omul putea asculta înregistrări care îi făceau pe experţii de la Departamentul de Stat, Serviciul pentru Africa să-şi pună mâinile în cap şi să ceară o perioadă de studiu de cel puţin trei luni, fiind capabil să traducă instantaneu o discuţie purtată la foc automat.

— Din păcate şoferul nostru nu înţelege nici o boabă de engleză, îi spuse lui Ambler bărbatul cunoscut sub numele de Osiris. Dar albaneza o vorbeşte asemenea unui prinţ local. De fapt sunt sigur că mulţi dintre compatrioţii săi exilaţi îl consideră cam simandicos în exprimare. Apăsă un buton şi un compartiment cu băuturi se deschise de sub cotiera banchetei. Scoase cu gesturi aproape sigure o sticlă de apă şi turnă în două pahare. Aşteptă ca Ambler să ia unul dintre pahare, apoi îl luă şi el pe celălalt. Reuşi astfel să îndepărteze o parte din suspiciunile fireşti ale bărbatului din faţa lui.

— Îmi cer scuze pentru toate încurcăturile astea, continuă Osiris. Sunt sigur că ţi-ai dat seama care e treaba. Angajatorii mei voiau să se asigure că nu eşti de fapt o momeală. Şi nici nu se poate spune că ar fi putut să primească vreo recomandare.

Ambler dădu din cap. Lucrurile stăteau aşa cum îşi imaginase el. Toată reprezentaţia din piaţă fusese pusă la cale doar pentru

a-i testa fidelitatea; voiau să-l vadă încercând să împuşte un tip despre care-i spuseseră că este agent guvernamental. Dacă ar fi lucrat încă pentru guvernul Statelor Unite, n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

— Ce s-a întâmplat cu ţinta? Tipul în jachetă sport?

— Cine ştie? Oricum n-avea nici o legătură cu noi. Se pare că organele federale au început o anchetă în privinţa modului de stabilire a preţurilor în construcţii şi au reuşit să-l racoleze pe tipul ăsta, care le-a predat nişte materiale compromiţătoare. Dacă ţi s-a părut cumva că tipul era speriat, nu te-ai înşelat. Sunt o grămadă de oameni, la fel de speriaţi, care şi-ar dori ca el să dea colţul. Numai că noi nu ne numărăm printre ei.

— Dar Arkady nu ştia chestia asta.

— Arkady ţi-a zis ceea ce ştia de la noi. Credea că-ţi spune adevărul pentru că fusese minţit de noi. Osiris râse. Eu l-am minţit pe el, el te-a minţit pe tine, dar el e fără de păcat, pentru că a crezut tot timpul că-ţi spune adevărul.

— O chestie bună de ţinut minte, spuse Ambler. De unde ştii, poate că şi tu ai fost minţit, la rândul tău – în legătură cu alte lucruri. Aruncă o privire spre oglinda retrovizoare din compartimentul şoferului, simţind că-l cuprinde ameţeala. Solidul şi chelul Osiris era aşezat lângă un bărbat pe care Ambler nu-l recunoscu imediat – păr şaten scurt, ochi albaştri şi o faţă…

…o faţă simetrică, de o frumuseţe aproape crudă. O faţă pe care Ambler nu reuşi să şi-o amintească decât după câteva secunde.

O faţă care era şi în acelaşi timp nu era a lui. O faţă pe care o văzuse pentru prima dată în camera de la Motelul 6, o faţă care îi făcea încă sângele să-i îngheţe în vine.

— Premisele întrebării ar nega chiar capacitatea mea de a-ţi răspunde, spuse Osiris pe un ton apăsat. Ochii lui albaştri îl ţintuiau inexpresivi. Aşa că încrede-te în instinctele tale. Nu aşa faci mereu?

Ambler înghiţi greu, trase adânc aer în piept şi se întoarse spre agentul orb.

— Ştii cum mă cheamă?

— La câte operaţiuni am participat împreună? La trei, la patru? Te cunosc de-atâţia ani, aşa că am mai aflat şi eu câte ceva despre tine. Tarquin. Numele adevărat este Henry Nyberg…

— Nyberg este un alt nume de acoperire, îl întrerupse Ambler. L-am folosit de câteva ori, apoi am renunţat la el. *Cum mă*

cheamă?

— Acum ai început să vorbeşti ca un peşte de pe Ninth Avenue, spuse el molcom, încercând să păstreze un ton jovial. „Cum mă cheamă?” „Cine e tăticul tău?”. Uite ce e, înţeleg faptul că ai anumite întrebări. Dar nu sunt birou de informaţii. Poate cunosc unele răspunsuri. Dar nu le am pe toate.

— De ce?

Ochii albaştri şi opaci ai lui Osiris păreau curios de alerţi sub sprâncenele subţiri, aproape porcine.

— Pentru că unele răspunsuri sunt cunoscute de… să spunem de cei de la un nivel superior.

— Accept orice îmi poţi oferi, spuse Ambler brusc.

— Informaţiile se pot dovedi periculoase, prietene. Cuvintele pot să rănească. S-ar putea să nu vrei să ştii ceea ce crezi că vrei să afli.

— Pune-mă la încercare.

Ochii lipsiţi de strălucire ai lui Osiris îl fixară lung, evaluându-l parcă.

— Ştiu un loc mai bun unde am putea să stăm de vorbă, spuse el.

9

Beijing

Deşi preşedintele Liu Ang se retrăsese în apartamentele sale private, într-o altă aripă a complexului discuţia continua.

— Ce e cu fotografiile acelea la care ai făcut referire? spuse veteranul de la Ministerul Siguranţei Statului întorcându-se spre Chao.

Şeful Biroului Doi, Chao Tang, dădu din cap şi scoase un dosar din mapa neagră pe care o adusese cu el. Răspândi câteva fotografii pe masă.

— Bineînţeles, i-am arătat deja aceste fotografii lui Ang. Am obţinut rezultatul la care mă aşteptam, adică zero. I-am cerut să-şi anuleze vizitele în străinătate, din motive de securitate. Refuză să facă aşa ceva. Dar ar trebui să vedeţi şi voi fotografiile astea. Bătu cu degetul pe una dintre poze – în ea apărea o mulţime de oameni, adunaţi în faţa unei tribune. Aceasta a fost făcută cu doar câteva minute înainte de asasinatul din Changhua, spuse Chao. Vă amintiţi evenimentul. S-a întâmplat acum mai bine de doi ani. Observaţi vă rog bărbatul caucazian care apare în mijlocul mulţimii. Mai scoase o fotografie, de data asta un prim-plan al persoanei în cauză. Asasinul. Omul care a pus la cale toată ticăloşia asta. O să vedeţi fotografii în care apare şi la locul altor crime de genul ăsta. Este într-adevăr un monstru. Oamenii noştri au aflat câte ceva despre el.

— Cum se numeşte acest monstru? întrebă bătrânul Li Pei, cu accentul lui pronunţat.

Chao păru încurcat de întrebarea lui Li Pei.

— Nu i-am aflat decât numele operativ, recunoscu el. Tarquin.

— Tarquin, repetă Li Pei, faţa ridată tremurându-i ca şi cea a unui şarpe. American?

— Aşa credem, deşi nu ştim cu siguranţă cine îl controlează. Este destul de dificil să filtrăm informaţiile importante şi să decelăm intoxicările. Cu toate acestea, avem motive întemeiate să credem că este unul dintre principalii actori în complotul care se pune la cale împotriva lui Liu Ang.

— Atunci va trebui eliminat, spuse bărbatul cu părul alb, lovind

masa cu palma. Isteţ, într-adevăr, se gândi Chao, dar tot ţăran.

— Gândim la fel, spuse şeful spionilor. Uneori cred că Liu Ang e prea bun pentru lumea asta. Făcu o pauză. Din fericire, eu nu sunt aşa.

Câţiva dintre cei din jurul mesei dădură din cap, îngânduraţi.

— În cazul acesta au fost deja luate anumite măsuri de precauţie. O echipă operativă din cadrul Biroului Doi se ocupă de această problemă. Ieri, când am primit informaţii credibile în legătură cu locul unde s-ar putea afla, am fost în măsură să trecem imediat la acţiune. Aveţi încredere în mine, la cazul acesta lucrează cei mai buni oameni pe care îi are ţara asta.

Suna ca o afirmaţie retorică, se gândi Chao şi totuşi el credea în veridicitatea cuvintelor sale. Chao îl găsise pe Joe Li când acesta era încă un adolescent. Tocmai câştigase premiul întâi într-o competiţie regională de tir, desfăşurată sub egida organizaţiei locale a Armatei Populare de Eliberare. Rezultatele concursului indicau faptul că băiatul, în ciuda mediului din care provenea, avea aptitudini ieşite din comun. Chao era întotdeauna în căutarea unor astfel de talente ascunse. Credea cu tărie că avantajul cel mai mare al Chinei stătea în imensitatea populaţiei sale – şi aici nu era vorba de gigantica forţă de muncă brută, ci de talentele pe care această mare de oameni le putea produce. Dacă desfaci un miliard de scoici, găseşti cu siguranţă mai mult decât câteva perle, era una dintre zicalele preferate ale tovarăşului Chao. Fusese convins că tânărul Joe Li era o astfel de perlă, aşa că se implicase personal pentru a se asigura că tânărul avea să fie pregătit aşa cum trebuie pentru o carieră extraordinară. Pregătirea lingvistică intensă începuse de la o vârstă fragedă. Joe Li va ajunge să cunoască la perfecţie nu numai principalele limbi occidentale, dar şi modul de viaţă al oamenilor din Vest; avea să asimileze informaţiile care acolo erau considerate componentele culturii generale. Fusese, de asemenea, bine antrenat în mânuirea armelor, în arta camuflajului, în stilul de luptă corp la corp practicat de occidentali şi în stilul de arte marţiale al călugărilor Shaolin.

Joe Li nu-l dezamăgise niciodată pe Chao. Nu se transformase într-un bărbat solid, dar statura lui se dovedise până la urmă un avantaj – lăsa impresia unui om obişnuit, nu bătea la ochi, nu inspira teamă. Extraordinarele lui abilităţi erau ascunse sub carapacea banalităţii. Chao chiar îi spusese odată că îi sugera un crucişător deghizat într-o bărcuţă.

Şi asta nu era totul. Joe Li îşi făcea treaba cu profesionalism şi cu detaşare, dar cu toate astea loialitatea faţă de ţară şi faţă de Chao însuşi nu putea fi pusă la îndoială. Chao se asigurase de acest lucru. Pe de-o parte din motive de securitate, pe de alta datorită faptului că ştia că în cercurile guvernamentale de nivel înalt era o agitaţie continuă pentru găsirea de resurse şi de oameni pregătiţi, Chao ţinuse secrete capacităţile operaţionale ale lui Joe Li. Ca să spunem lucrurilor pe nume, cel mai bun agent chinez răspundea numai ordinelor lui Chao.

— Dar acest Tarquin este mort? întrebă Tsai, economistul, bătând uşor cu degetele în blatul lăcuit al mesei.

— Încă nu, răspunse Chao. Dar asta se va întâmpla curând.

— Cât de curând? insistă Tsai.

— Operaţiunile de genul acesta sunt întotdeauna delicate, mai ales că se desfăşoară în străinătate, avertiză Chao. Dar, aşa cum v-am asigurat, de asta se ocupă cel mai bun agent al nostru. Omul ăsta nu m-a dezamăgit niciodată până acum şi vă pot spune că i-au fost furnizate cele mai noi şi precise informaţii. Viaţa şi moartea au momentele lor. Ce pot să spun e că momentul lui Tarquin se apropie cu paşi repezi.

— Cât de curând? repetă Tsai.

Chao se uită la ceas şi îşi permise un zâmbet subţire.

— Cât arată ceasul dumneavoastră?

New York

Situat la intersecţia Fifth Avenue şi Central Park South, hotelul Piaza fusese ridicat la începutul secolului douăzeci şi de atunci era un simbol al eleganţei Manhattanului. Clădirea cu cornişe cu margini de cupru şi cu interioarele împodobite cu brocarturi aurite sugera un castel franţuzesc amplasat în colţul Parcului Central. Celebrele sale Oak Room[25] şi Palm Court[26], galeriile şi magazinele scumpe din cadrul complexului atrăgeau o mulţime de oameni, care, chiar dacă nu ocupau una dintre cele opt sute de camere, contribuiau astfel la imensele cheltuieli de întreţinere.

Însă locul pe care Osiris îl alesese pentru continuarea conversaţiei era piscina de dimensiuni olimpice, situată la etajul

[25] Restaurant celebru din cadrul Hotelului Piaza *(n. trad.).*

[26] Palm Court – idem *(n. trad.).*

al cincisprezecelea.

Ambler aprecie locul de întâlnire ca fiind inteligent ales. Acolo oamenii se dezbrăcau şi se schimbau în costume de baie oferite de hotel. În aceste condiţii ar fi fost foarte greu să ascunzi vreo armă şi aproape imposibil să înregistrezi ceva peste clipocitul continuu al apei.

— Pentru cine mai lucrezi zilele astea? întrebă Ambler călcând apa în partea mai adâncă a piscinei, lângă Osiris. La celălalt capăt al bazinului o femeie în vârstă înota leneş, făcând tururi ale zonei unde apa era mai mică. În afară de ea, în piscină nu mai erau alte persoane. Două femei cu înfăţişarea unor văduve stăteau lungite pe şezlongurile de lângă marginea piscinei, îmbrăcate în costume de baie dintr-o bucată şi beau ceai sau cafea, încercând parcă să-şi adune puterile pentru câteva exerciţii fizice îndelung amânate.

— Pentru nişte tipi ca şi noi, răspunse Osiris. Zău, doar că sunt organizaţi în mod diferit.

— Sunt intrigat, spuse Ambler, dar nicidecum lămurit. Despre ce dracu' vorbeşti?

— E vorba pur şi simplu de punerea în valoare a talentelor. Sunt o grămadă de foşti agenţi operativi, de fapt foşti componenţi ai „Stab" care nu şi-au folosit până acum talentele la capacitatea maximă. Acum ei servesc tot interesele americane, dar sunt plătiţi şi folosiţi de către o organizaţie particulară. Straturile adipoase îl menţineau pe Osiris la suprafaţa apei. Călcatul apei îi solicita un efort minim.

— O afacere privată. Poveste veche. De pe vremea mercenarilor germani care s-au implicat în Revoluţia Americană.

— Poate un pic diferită, spuse Osiris, respirând uşor. Suntem organizaţi ca o reţea particulară de asociaţi. Cheia e faptul că alcătuim o reţea.

— Asemănătoare cu cele imaginate de Avon sau Tupperware, adică nu pe modelul unui cartel. Conducere stratificată.

Urmărind sunetul vocii lui Ambler, Osiris mişcă uşor capul; ochii lui orbi păreau acum că se holbează.

— Eu nu aş pune chiar aşa problema, dar să zicem că asta ar fi ideea. Agenţi independenţi, care lucrează independent, dar sunt coordonaţi şi plasaţi de către superiorul lor ierarhic. Deci înţelegi de ce echipa e atât de dornică să i te alături. Te vor pentru aceleaşi motive pentru care m-au ales şi pe mine. Capacităţile mele sunt unice. La fel şi ale tale. Şi aceşti oameni sunt

interesaţi să racoleze talentele unice. Asta înseamnă că te afli într-o poziţie favorabilă, din punctul de vedere al unor eventuale negocieri. Ştii, printre băieţii de la „Stab” erai un fel de mit. Şefii mei se gândesc că dacă măcar o jumătate dintre poveştile care circulă despre tine sunt adevărate… Şi eu te-am văzut la treabă, aşa că ştiu ce vorbesc. Vreau să spun că, pentru numele lui Dumnezeu, ce ai reuşit să faci în Kuala Lumpur… ăla da material pentru legende şi mituri. Şi, după cum probabil îţi aduci aminte, am fost şi eu acolo. Unitatea de Stabilizare Politică nu avea prea mulţi vorbitori de malaieză.

— Asta s-a întâmplat demult, spuse Ambler şi se lăsă pe spate, începând să facă pluta.

Kuala Lumpur. Trecuseră mulţi ani de când se gândise ultima oară la ce se întâmplase acolo, dar amintirile îi reveniră cu destul de multă rapiditate. Se afla într-o sală de conferinţe din Putra World Center, undeva în districtul financiar al oraşului, lângă Petronas Twin Towers şi Golden Triangle Area. Participa la un congres internaţional în probleme de comerţ şi Tarquin era – oficial – reprezentantul unei companii din New York, specializată în probleme de proprietate intelectuală. Henry Nyberg era numele pe care-l purta în cadrul acelei operaţiuni. Şefii lui aflaseră că un terorist se strecurase într-una dintre delegaţiile străine prezente la congres. Nu se ştia însă în care anume. Tarquin fusese trimis aici pe post de detector de minciuni ambulant. Crezuseră că va avea nevoie de toate cele patru zile pe parcursul cărora urma să se desfăşoare congresul, dar el reuşise să rezolve problema în mai puţin de o jumătate de oră. Se plimbase prin foaierul sălii de conferinţe, printre grupuri de oameni, toţi purtând ecusoanele albastre puse la dispoziţie de organizatorii congresului. Privise cum reprezentanţii companiilor făceau schimb de cărţi de vizită, îi văzuse pe antreprenori cum stăteau la pândă în căutarea unor potenţiali investitori, urmărise nenumăratele partide de „dans” în care se angajau conducătorii companiilor din toată lumea. În foaier era un miros persistent de cafea şi de produse calde de patiserie. Tarquin rătăci fără ţintă, străbătând de mai multe ori încăperea, dând din când în când din cap în semn de salut, în caz că s-ar fi uitat cineva prea atent la el. Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, ştia.

Nu era vorba de o singură persoană, ci de două. Cei doi se infiltraseră în delegaţia unei bănci din Dubai. Cum reuşise să-şi dea seama? Tarquin nu se obosise să caute semnele subliminale

ale minciunii şi ale fricii. Îi văzuse şi îşi dăduse seama, aşa cum făcuse mereu în astfel de cazuri. Asta era tot. O echipă de specialişti din cadrul Unităţii de Stabilizare Politică îşi petrecuse restul zilei pentru a confirma ceea ce el detectase în doar o fracţiune de secundă. Cei doi tineri erau nepoţii directorului băncii. Fuseseră racolaţi de o organizaţie teroristă în timpul studenţiei pe care şi-o petrecuseră la Cairo. Cei din organizaţie le ordonaseră să aducă anumite piese de echipament industrial, piese care, deşi inofensive, în combinaţie cu alte materiale relativ uşor de procurat, se puteau folosi la fabricarea muniţiei.

Ambler pluti în linişte preţ de câteva secunde. *Oamenii ăştia ştiu ce ştii tu să faci,* reflectă el. *Oare cum schimbă asta datele problemei?*

— Toată lumea te-a întrebat cum ai reuşit să-ţi dai seama şi tu le-ai spus tuturor că era evident, că tipii aceia transpirau ca nişte porci. Dar nu era deloc evident, nu şi pentru alţii în afară de tine. Şi nu transpirau deloc. Analiştii de la „Stab" au studiat ulterior înregistrările video. De fapt, pentru toţi ceilalţi, cei doi păreau perfect camuflaţi. Arătau plictisiţi şi îndatoritori, exact aşa cum şi trebuiau să arate. Numai că tu ai văzut altceva.

— I-am văzut aşa cum erau de fapt.

— Exact. Ceva ce nimeni altcineva n-a mai reuşit să facă. Noi doi n-am vorbit niciodată despre chestia asta. E o abilitate extraordinară. Un *dar.*

— Atunci pot spune c-aş vrea să înapoiez acest dar.

— De ce? E o pălărie prea mare pentru tine? Osiris chicoti. Deci, care-i treaba? Ai primit vreo amuletă de la un vrăjitor?

— Nu cred că sunt cea mai potrivită persoană pentru a-ţi spune exact despre ce e vorba, zise Ambler sobru. Dar cred că are cumva legătură cu faptul că oamenii văd în general ceea ce vor să vadă. Simplifică lucrurile, se angajează în cicluri ipoteză-confirmare. Eu nu fac asta. Nu pot. Nu e un lucru pe care să-l pot controla.

— Nu ştiu dacă e o binecuvântare sau un blestem, spuse Osiris. Sau câte puţin din amândouă. *Comme d'habitude*[27]*.* Te afli în situaţia de a şti prea multe.

— În momentul de faţă problema mea e că ştiu prea puţine. Ştii ce caut eu. Lămuriri. Într-adevăr, pentru el era o problemă de viaţă şi de moarte. Trebuia să afle *adevărul*, altfel risca să se

[27] Ca de obicei – în limba franceză în original *(n. trad).*

scufunde într-o mare de inconştienţă de unde n-avea să mai iasă niciodată.

— Dar lămuririle astea se fac în etape, zise Osiris. După cum ţi-am spus, ceea ce pot eu să-ţi ofer este raţiune mai degrabă decât informaţii. Spune-mi lucrurile relevante şi eu poate că voi reuşi să te ajut să le înţelegi aşa cum trebuie.

Ambler se uită la Osiris, care călca încă apa, fără să dea semne că ar face vreun efort deosebit. Pe umerii largi îi străluceau picături de apă, dar fâşia de păr roşu îi rămăsese uscată. Ochii albaştri şi goi ai bărbatului erau calzi, chiar prietenoşi parcă; tensiunile pe care le detecta nu erau provocate de vreo stratagemă sau înşelăciune pusă la cale. Resentimentele lui Ambler veneau în mod automat, aşa că trebuia să le lase deoparte. Ocazia, dacă era reală, nu trebuia lăsată să-i scape.

Chinezul îmbrăcat într-un costum bine croit – un costum de lână fină, cu un model subtil, distins – nu atrase atenţia nimănui în momentul în care intră în holul hotelului Piaza prin uşa rotativă care dădea în Fifth Avenue. Era un tip slăbuţ, chipeş, cu trăsături delicate şi ochi strălucitori, prietenoşi. O salută cu o mişcare a capului pe una dintre recepţionere şi aceasta îi răspunse la rândul ei la salut, gândindu-se că o confunda cu vreo colegă, eventual cea care îi făcuse tipului formele de cazare. Îl salută şi pe portar, care-i aruncă un zâmbet politicos şi îndatoritor şi se îndreptă cu paşi măsuraţi spre zona lifturilor. Dacă ar fi dat semne de nesiguranţă sau dacă s-ar fi oprit să se orienteze, era posibil ca unul dintre angajaţii hotelului să-l interpeleze cu un serviabil „Vă pot ajuta cu ceva?”. Dar într-un hotel cu opt sute de camere nimeni nu s-ar fi deranjat să acosteze o persoană care arăta ca un oaspete obişnuit al locaţiei.

În câteva minute reuşi să-şi dea seama că persoana pe care o căuta nu se afla în hol şi nici în vreunul dintre restaurantele din cadrul hotelului; după alte câteva minute verificase şi celelalte spaţii deschise publicului aflate la nivelurile inferioare – galeriile de artă, magazinele, saloanele de coafură, centrul de tratament balnear.

Joe Li eliminase deja din calcul posibilitatea ca ţinta sa să fi închiriat vreo cameră aici. Cazarea la un hotel de rangul acestuia ar fi dat prea multe bătăi de cap – acte de identitate, cărţi de credit şi aşa mai departe. Persoana pe care o urmărea nu părea genul de om care să-şi fi dorit ca vizita lui aici să lase vreo urmă.

Dat fiind faptul că nu se afla în principalele spaţii deschise publicului, mai rămâneau doar două posibilităţi. Una dintre acestea era sala de fitness a hotelului.

Nici unul dintre numeroşii angajaţi ai hotelului nu-l văzu luând-o pe un coridor mochetat dintre două lifturi şi apoi pe o intrare de serviciu marcată discret. Nu-l văzură deschizându-şi servieta diplomat şi scoţând de acolo echipamentul pe care şi-l pregătise. Nu-l văzură îmbrăcându-se cu o salopetă gri-petrol de îngrijitor, care acoperea complet costumul uşor pe care-l purta şi nici urcându-se într-un lift de serviciu, înarmat cu un mop şi o găleată aflată pe o platformă cu rotile.

Dacă l-ar fi întâlnit acum, nu l-ar mai fi recunoscut. Doar prin modificarea ţinutei şi atitudinii se transformase într-un bărbat mai bătrân cu douăzeci de ani; acum era un om gârbovit, preocupat de găleata lui şi de nesfârşita listă de treburi pe care le avea de făcut, era pur şi simplu un om de serviciu, o prezenţă invizibilă pentru toţi ceilalţi.

Osiris începuse să respire parcă mai greu, dar nu din cauza efortului fizic.

— Nu vezi? spunea el. Există şi o altă ipoteză. Călca apa cu mişcări scurte şi graţioase, de parcă ar fi dirijat o mică orchestră de cameră. Albastrul ochilor lui se armoniza cu cel al apei din piscină.

— În legătură cu ce mi s-a întâmplat în ultimele douăzeci şi patru de ore?

— Da, spuse bătrânul lui coleg. Contul tău a fost curăţat în mod admirabil. Eşti uimit de faptul că informaţiile pe care le ai despre cine eşti nu se potrivesc cu lumea în care te mişti şi ai presupus că această lume este manipulată, că aici s-a umblat. Dar dacă presupunerea ta este greşită? Dacă manipularea s-a făcut chiar asupra minţii tale?

Ambler simţea cum în suflet i se strecoară teama în timp ce asculta. Agentul supraponderal de lângă el începu să explice.

— Lama lui Occan[28] – care-i cea mai simplă explicaţie? continuă Osiris. Este mai uşor să fie schimbată mintea ta decât

[28] *Occam s răzor* – este un principiu atribuit logicianului englez din secolul al XIV-lea William of Ockham. Conform acestui principiu, toate explicaţiile oricărui fenomen ar trebui să evite pe cât posibil presupunerile, fiind astfel eliminate – sau „rase" acele explicaţii neclare, care nu ajută prea mult deducţia logică *(n. trad.).*

întreaga lume care te înconjoară.

— Ce încerci să-mi spui? Ambler simţea că amorţeşte.

— Ai auzit despre Bluebird, Artichoke, Mkultra – toate studiile acelea comportamentale din anii 1950, nu-i aşa? Au fost declasificate, s-a trecut uşor peste ele. Oamenii le privesc acum doar ca pe nişte mici episoade hazlii din istoria agenţiilor de spionaj.

— Şi pe bună dreptate, se strâmbă Ambler. Vorbeşti despre nişte nebunii de pe vremea Războiului Rece, fantezii dintr-o eră de mult apusă. Studiile acelea au fost întrerupte cu multă vreme în urmă.

— Ei bine, tocmai asta e chestia. Numele programelor s-a schimbat, dar cercetările n-au fost niciodată abandonate. Şi povestea nu este irelevantă în cauza de faţă. Totul a început cu Josef Cardinal Mindszenty – numele ăsta îţi spune ceva?

— Încă o victimă a regimurilor comuniste, de la mijlocul secolului trecut, undeva imediat după război. Ungurii au instrumentat un proces trucat, l-au pus să-şi mărturisească în faţa camerelor de luat vederi vinovăţia pentru fapte de trădare şi corupţie. Dar totul a fost o farsă sinistră.

— Sigur că a fost. Dar cei de la CIA erau curioşi. Au făcut rost de filmul în care era imortalizată mărturia bietului nenorocit şi au cercetat-o în amănunt, urmărind toţii indicatorii de stres, încercând să demonstreze că personajul în cauză minţea. Ei bine, n-au reuşit să facă asta. Toate testele indicau că spusese adevărul. Cu toate acestea se ştia că acuzaţiile aduse erau false. Ceea ce i-a cam pus pe gânduri. Oare preotul acela chiar *credea* ce spune? Şi dacă era aşa, oare cum îl convinseseră, cum îl făcuseră să creadă în această… realitate alternativă? Dacă fusese drogat, oare ce droguri folosiseră? Şi aşa mai departe. Ceea ce ne-a determinat să iniţiem experimente prin care se urmărea găsirea unei căi de controlare a minţii umane. Primele zeci de ani n-au adus nimic palpabil. Băgau pe câte unul în comă cu pentothal, apoi îi injectau dexedrină până îi săreau ochii din cap. Oare ce efect aveau aceste substanţe – îl făceau pe subiect receptiv la sugestii narcohipnotice? Şefii erau fascinaţi de posibilităţile oferite. Destul de repede s-au implicat în proiect şi cei de la Serviciile Tehnice. Dar aveau nevoie de şi mai multe resurse pentru continuarea experimentelor, aşa că au găsit o cale să-i implice şi pe cei de la Divizia de Operaţiuni Speciale a Armatei, cei din Fort Detrick, din Maryland, unde exista şi un

centru de cercetări biologice.

— Cum de ştii atât de multe despre asta? întrebă Ambler. Simţi un fior rece pe şira spinării.

— De ce crezi că ne-au pus să lucrăm împreună? Osiris ridică din umeri. Eu aveam pregătire psihologică. Ca şi cei mai mulţi dintre lingvişti. Limbajul, limba în general era o unealtă folosită destul de mult în încercările de control al minţii. În zilele bune agenţi-psihologi interogau deseori un dezertor rus, de exemplu, într-o casă conspirativă din Germania, ori vreun nord-coreean într-un apartament din Seul. În general tipul respectiv era drogat după o anumită procedură complicată. Dar după ce erau drogaţi, nu dura mult până ce respectivii alunecau într-o stare de inconştienţă şi începeau să bolborosească incoerent în limba folosită în satul lor natal şi maimuţele astea de la Agenţie habar n-aveau ce spuneau cei interogaţi şi nici nu putea comunica cu ei. Atunci au decis că au nevoie de oameni ca mine. După eforturi considerabile, ne-au găsit şi ne-au recrutat. Aşa că ne-am adus şi noi contribuţia la proiectele care implicau prezenţa psihoagenţilor. După aceea, la revedere, eram împrumutaţi la alte agenţii. Ei numeau asta „colegialitate”, de fapt era vorba de o redistribuire a resurselor umane şi a costurilor.

— La alte agenţii guvernamentale. Ca de exemplu la Operaţiuni Consulare. Sau la Unitatea de Stabilizare Politică din subordinea acesteia.

— Ştii procedura. În cele din urmă am cerut transferul în cadrul Departamentului de Stat pentru că am crezut că munca acolo va fi mai stimulativă, mai ales în ceea ce priveşte folosirea cunoştinţelor mele de limbi străine. Totuşi, cei de la Operaţiuni Consulare erau interesaţi de pregătirea psihologică pe care o primisem. Pe vremea aceea încă îşi mai făceau griji din cauza ta. Se întrebau cât de mult se puteau baza pe tine. Aşa că le-a convenit de minune să mă trimită în câteva misiuni cu tine.

— Deci făceai rapoarte despre mine.

— Te-ai prins. Tu făceai rapoarte despre băieţii răi, eu făceam rapoarte despre băiatul bun care ne ajuta să-i prindem pe cei răi. Dar sunt sigur că tu ai ştiut tot timpul chestia asta. Asta era treaba, nu?

— Din câte îmi aduc eu aminte, *mie* mi s-a cerut să fac rapoarte despre tine, spuse Ambler. Încă încercau să se obişnuiască cu ideea unui agent orb. Probabil voiau să fie siguri.

Osiris zâmbi vesel.

— Ca să vezi, un orb care-l conduce pe alt orb. După cum am spus, tu probabil că ştiai care era misiunea mea acolo. Părerea mea e că nu m-ai demascat din pură politeţe.

— N-am făcut-o pentru că nu consideram că-mi poţi face vreun rău.

— Nici nu ţi-am făcut, spuse Osiris. De fapt, îmi plăcea de tine. Încă de la misiunea din Kuala Lumpur.

— Zău, episodul acela a fost lăudat cam mult.

— Prinderea micilor terorişti? Nu la asta m-am referit.

— Atunci la ce?

— Gândeşte-te la ce s-a întâmplat înainte ca tu să-i demaşti pe cei doi.

— Tu trebuia să lucrezi la uşa de la Putra World Center. Asta înseamnă că te aflai la capătul barului, bând un fel de suc de mere. Arăta ca berea. Aveai o cască în ureche şi ascultai prin rotaţie ce captau microfoanele instalate în diferite puncte ale foaierului. Dacă auzeai ceva interesant sau ieşit din comun, trebuia să-mi semnalezi despre ce este vorba.

— N-am făcut asta, n-a fost nevoie. Dar eu vorbesc despre ce s-a întâmplat puţin mai devreme. Ne îndreptam împreună spre locul acela, purtând amândoi ecusoane date de organizatorii congresului. Şi eram amândoi îmbrăcaţi în costumele acelea „Kilgour French & Stanbury”, care ne făceau să arătăm ca nişte oameni de afaceri sadea.

Ambler mormăi.

— Dacă zici tu.

— Degetele astea nu mint niciodată. Un material foarte bun, care se mula perfect pe umeri şi în jurul gâtului. Osiris îşi ridică mâinile şi agită degetele prin aer. Şi, cum spuneam, eram pe trotuar, nu departe de destinaţia noastră şi atunci a apărut un biet ţăran, un om din provincie, care întreba în stânga şi în dreapta cum poate să ajungă la cea mai apropiată gară şi nimeni nu-l băga în seamă. După accentul lui mi-am dat seama că e vorba de un Dyak, ştii, un membru al comunităţii aceleia cvasiprimitive, care populează satele răspândite pe ceea ce a mai rămas din Malaysia rurală. Ţine cont că ne aflam în inima centrului financiar al ţării. Oamenii sunt ocupaţi, nimeni n-are timp pentru un Dyak, aşa că toată lumea îl ignora, ca şi când ar fi fost invizibil. Disperat, tipul ăsta – un Dyak, deci probabil avea sandale în picioare şi era îmbrăcat cu o togă caraghioasă – vine la tine, tocmai la tine, să te întrebe cum ajunge la gară.

— Dacă zici tu, spuse Ambler.

— Dar tu nu erai de-acolo, habar n-aveai unde e gara. Însă în loc să-i spui tipului „îmi pare rău, nu vă pot ajuta”, l-ai oprit pe unul dintre grăbiţii oameni de afaceri care mişunau prin zonă. Bineînţeles, văzând un occidental care arăta prosper, aşa, ca tine, respectivul s-a oprit pe dată. Apoi, cu micul Dyak lângă tine, l-ai întrebat pe tip „Poţi să ne spui şi nouă unde este cea mai apropiată gară?” şi-ai rămas acolo până când respectivul a explicat cum se ajunge la gară. În timpul ăsta eu stăteam şi-mi trosneam degetele în buzunarele pantalonilor, pentru că aveam o treabă foarte importantă de rezolvat, iar tu pierdeai vremea ajutându-l pe un ţăran să ajungă acasă.

— Şi?

— Tu nu mai ţii minte nimic, fiindcă pentru tine n-a însemnat nimic neobişnuit. Pentru mine a însemnat totuşi ceva. Până atunci mi se păruse că eşti un ticălos de primă clasă, ca şi majoritatea celor din „Stab”, dar brusc am început să mă gândesc că poate nu erai chiar aşa.

— Nici măcar un ticălos obişnuit?

— Nu, cel mult unul amator. Osiris râse din nou. Ambler îşi aminti că tipului îi plăcea să râdă. E ciudat că îţi aminteşti anumite lucruri şi la fel de ciudat că despre altele nu mai ştii nimic. Chestie care ne aduce la următoarea fază a experimentelor psihologice. Războiul din Vietnam era încă în plină desfăşurare. Nixon nu ajunsese încă în China. Şi acum intră în scenă un tip foarte inteligent, foarte periculos şi foarte puternic.

— Îmi ţii o lecţie de istorie?

— Ştii ce se spune: cei care-şi uită istoria…

— Pică examenele la materia asta, spuse Ambler. Mare pagubă. Uneori mă gândesc că numai cei care-şi amintesc trecutul sunt condamnaţi să-l repete.

— Înţeleg ce vrei să spui. Vorbeşti despre acei oameni care încă mai păstrează ranchiună pentru lucruri care s-au întâmplat cu secole în urmă. Dar dacă îţi otrăvesc tarta cu fructe? Dacă îţi pun un pic de mătrăgună între fragi? N-ai vrea să ştii?

— Ce vrei să spui?

— Vorbesc despre James Jesus Angleton şi despre una dintre numeroasele victime pe care le-a făcut opera lui.

— Despre cine, pentru numele lui Dumnezeu?

— Poate chiar despre tine.

Nu era nici în sala de fitness. Joe Li verificase atent toată zona, inclusiv vestiarele. Era remarcabil cât de puţin reuşise să atragă atenţia – parcă odată cu salopeta de îngrijitor îşi trăsese peste el şi un fel de mantie care-l făcea invizibil. Acum îşi împingea găleata spre vestiarele piscinei. Ţinta lui nu se vedea nicăieri. Ultimul loc unde îl putea căuta era chiar piscina. Într-adevăr, piscina reprezenta un loc perfect pentru o astfel de întâlnire.

Joe Li intră în zona piscinei, târşâindu-şi picioarele – mersul pe care şi-l alesese pentru a întregi personajul pe care-l juca. Nimeni nu se uitase cu luare-aminte la el. Nimeni nu se uitase prea atent nici la capătul mopului pe care-l ţinea în mână. Faptul că ustensila avea un diametru mai mare decât una obişnuită era mult prea greu de observat pentru cineva prea ocupat pentru a privi mai atent. Se uita de jur împrejur în vreme ce manevra găleata cu rotile pe plăcile de gresie ale podelei. Bărbatul pe care-l urmărea îi scăpase printre degete în munţii Sourland. Asta n-avea să se mai întâmple.

Dacă ţinta lui era aici, misiunea lui avea să se sfârşească în curând.

Ambler închise ochii şi se lăsă la fundul piscinei, apoi se ridică repede la suprafaţă. Avea nevoie de o pauză. Angleton, eminenţa cenuşie a CIA în privinţa contraspionajului pe timpul Războiului Rece, era un geniu ale cărui obsesii paranoice aproape distruseseră agenţia din care făcea parte.

— Angleton era implicat într-o mulţime de lucruri, continuă Osiris. Când Comisia Church a început investigaţiile şi CIA a trebuit să suspende Mkultra, pe la începutul anilor 1970, Angleton s-a dat peste cap ca proiectul să nu fie oprit. Pur şi simplu a fost mutat în ograda Pentagonului. La scurt timp după aceea Angleton a fost înlăturat, dar partizanii lui au continuat proiectele începute de el. An după an s-au cheltuit milioane de dolari pe cercetare, înăuntrul şi în afara structurilor guvernamentale. Aveau pe statele de plată cercetători şi oameni de ştiinţă care lucrau în laboratoarele institutelor farmaceutice şi în centrele universitare. Şi, în timpul ăsta, ei îşi vedeau la rândul lor de treabă, fără să fie deranjaţi de vreo organizaţie pentru drepturile omului. Lucrau cu scopolamină, bofontenină, corynantină. Stimulente, narcotice, mai mult sau mai puţin uşoare. Au construit versiuni modificate ale vechilor aparate

Wilcox-Reiter, care erau folosite pentru terapie prin electroconvulsii. Au făcut progrese considerabile în domeniul „spargerii modelelor comportamentale”, unde se puteau juca cu mintea unei persoane până când aceasta începea să-şi piardă complet capacitatea de orientare în spaţiu şi timp, traseele neuronale obişnuite, în principiu întreaga conştiinţă de sine. Toate astea combinate cu o tehnică pe care ei o numeau „manipulare psihică” – procedeu prin care aduceau pacientul în stare de inconştienţă, apoi îl bombardau cu mesaje înregistrate la infinit pe o bandă magnetică – şaisprezece ore pe zi, săptămâni la rând. Şi pe vremea aceea tehnicile folosite erau destul de primitive. Dar Angleton văzuse şi o aplicaţie practică pentru aceste descoperiri. Bineînţeles, era obsedat de tehnicile folosite de sovietici pentru controlul minţii. Ştia că dacă agenţii noştri aveau să fie capturaţi, aşa cum s-a şi întâmplat, mintea avea să le fie spălată prin metode care implicau supunerea la un stres maxim, la traume şi la substanţe farmaceutice puternice. Dar dacă ar fi fost posibilă modificarea amintirilor unei persoane?

— Aşa ceva e imposibil.

— Angleton nu era de aceeaşi părere. El voia să adapteze rezultatele vechilor cercetări la tehnicile de spargere a modelului comportamental şi de manipulare psihică şi să aducă totul la un nivel mai înalt de performanţă. Să trecem acum la divizia de Strategie neuropsihică din cadrul Pentagonului, unde s-a dezvoltat o tehnică specială, numită acoperire mnemonică. Vechile benzi magnetice erau date uitării. Acum am trecut de asta, avem ceva mai bun. Este vorba de un „flux îmbogăţit” – stimuli audio, video şi olfactivi – şi de fabricarea a sute de mici amintiri. Subiecţilor li se administrează mai întâi substanţe chimice psihotomimetice, apoi urmează *fluxul* – un şuvoi de episoade foarte credibile şi vii prezentate amestecat, într-o ordine care se schimba mereu – de la defecatul pe oliţă pe vremea pruncieі până la o partidă de pipăieli cu o fată de treisprezece ani, fata vecinilor de alături… o scenă de la absolvirea liceului… o petrecere de pe vremea studenţiei, stropită din belşug cu bere… Un nume repetat iar şi iar, noua identitate, cea suprapusă peste cea reală. Rezultatul era crearea unei identităţi paralele, pe care agentul şi-o asuma automat în condiţii de stres extrem sau în cazul în care se încerca alterarea capacităţilor sale mentale. Scopul era producerea unui agent imun la orice fel de interogatoriu. Dar tu ştii cum lucrează

serviciile astea clandestine. Odată ce creează o tehnică nouă, numai bunul Dumnezeu ştie cum o vor folosi.

— Şi tu sugerezi că…

— Da, spuse agentul fără vedere. Sugerez. Nu pot spune că ştiu sigur, pentru că te-aş minţi. Îţi spun doar. Din ce ştii tu, ce ţi se pare cel mai logic?

Ambler simţea că-l cuprinde o fierbinţeală, în ciuda apei reci. *Fragmentarea identităţii… reacţii pe care ego-ul nu putea să le accepte… Jargonul psihia*tric îi revenea acum în minte, făcându-l să se înfioare.

Nebunie!

Încercă să-şi confirme faptul că simţurile sale aveau contact cu realitatea, încercă să se ancoreze în real. Simţi răceala apei din jur şi durerea din muşchi. Înălţă capul, încercând să absoarbă toate micile particule care-l înconjurau. Bătrâna aceea care înota de-a latul piscinei – probabil avea vreo optzeci de ani. Fata – probabil nepoata ei – era îmbrăcată într-un costum de baie roşu, cu şnururi. Cele două grase care îşi beau cafeaua aşezate pe şezlonguri pe marginea piscinei purtau nişte costume de baie modeste, dintr-o bucată; discutau, fără îndoială, despre diete şi despre programe de exerciţii fizice. De cealaltă parte a piscinei erau un îngrijitor cocoşat, cu o găleată şi un mop în mână. Un chinez, de vârstă incertă… doar că era ceva care nu se potrivea, nu-i aşa?

Ambler clipi. Cocoaşa aceea nu era prea credibilă şi, îşi dădu el seama studiind întreaga scenă, nici mopul nu părea autentic.

Oh, Dumnezeule!

Oare avea halucinaţii? Căzuse pradă din nou unei crize de paranoia?

Nu – nu-şi putea permite să gândească aşa.

— Osiris, spuse Ambler brusc. Văd un îngrijitor. Un chinez. Vreunul de-ai tăi?

— Imposibil, spuse Osiris. Am venit aici sub imperiul unui impuls de moment. N-am anunţat pe nimeni.

— E ceva ciudat cu tipul ăsta. Ceva… Nu pot spune exact ce. Dar nu mai putem sta aici. Ambler intră sub apă, intenţionând să iasă la suprafaţă câţiva metri mai încolo, ca să se poată uita mai bine la îngrijitorul acela, fără să pară interesat. Ambler nu putea să scape de senzaţia că era ceva nelalocul lui cu tipul ăla.

Câteva fracţiuni de secundă mai târziu apa din jurul lui deveni tulbure, întunecată.

Ambler se opri instinctiv din mişcarea de revenire la suprafaţă şi se lăsă repede spre fundul piscinei. Abia după aceea se uită din nou în sus.

Sângele ţâşnea din trupul lui Osiris – viteza şi presiunea cu care curgea indicau dar faptul că fusese străpunsă artera carotidă – împrăştiindu-se în apa clorinată a piscinei asemenea unui nor purpuriu.

Kevin McConnelly încerca din răsputeri să-şi păstreze calmul şi răbdarea în faţa unui arogant între două vârste în ceea ce cei de la Piaza insistau să numească „zona pentru schimbat”. „Vestiar” era un cuvânt prea comun. Dacă spuneai „Vestiar” te gândeai automat la adidaşi mirositori şi la tricouri transpirate. Dar la Piaza nu veneau decât bogătani răsfăţaţi care credeau că toată lumea a fost făcută doar pentru ei, de parcă un croitor cu ştaif îşi luase acele şi foarfecele şi se apucase de lucru asupra întregii emisfere vestice, pentru a le îndeplini dorinţele. Cincinnati vă deranjează cumva, domnule? O să-l mutăm imediat. Lacul Michigan nu e îndeajuns de mare pentru dumneavoastră? O să-l mai mărim puţin, domnule. Aşa vorbeau. Aşa *gândeau.* Şi dacă exista vreun loc pe planeta asta unde puteau transforma astfel de fantezii în realitate, atunci hotelul Piaza era acela.

— Deloc, îi spuse McConnelly arogantului, un tip roşu la faţă şi aproape fără gât. Dacă credeţi că v-a furat cineva portofelul, trebuie să tratăm cu seriozitate această problemă. Tot ce spun este că s-a întâmplat foarte rar să avem de-a face cu astfel de furturi în zona pentru schimbat.

— Există totuşi întotdeauna un început, mormăi bărbatul cu faţa roşie.

— Aţi verificat în buzunarul de la haină? întrebă McConnelly, arătând spre umflătura din buzunarul de jos al jachetei albastre.

Bărbatul se strâmbă, dar se bătu peste buzunar. Apoi scoase portofelul şi îl deschise, de parcă ar fi vrut să verifice cui aparţinea obiectul respectiv.

Al cui portofel te-ai fi aşteptat să-l găseşti acolo, grăsan nenorocit? McConnelly îşi înăbuşi un zâmbet, pentru a nu fi interpretat greşit.

— Deci s-a rezolvat, spuse el.

— Eu nu-mi ţin niciodată portofelul aici, spuse bărbatul pe un ton arogant. Ciudat. Îi aruncă lui McConnelly o privire plină de suspiciune, de parcă el ar fi fost făptaşul. De parcă asta ar fi fost

ideea lui pentru o farsă. Urmă un zâmbet tăios. Asta e, îmi pare rău că v-am făcut să pierdeţi vremea. Dar din tonul folosit se înţelegea cumva că tot McConnelly era de vină.

O chestie plină de distincţie. McConnelly ridică din umeri.

— Staţi liniştit. Se întâmplă destul de des. *Mai ales când ticăloşi aroganţi ca tine nu vor să recunoască faptul că au greşit.* N-avusese niciodată probleme de genul ăsta pe vremea când lucra în Poliţia Militară. Acolo avea de-a face cu oameni care-şi ştiau locul. Acesta era stabilit cu exactitate de plăcuţele de pe umăr.

Tocmai se pregătea să întindă mâna după mapă şi să înceapă să completeze un raport cu privire la „incidentul” respectiv – doar că ar fi trebuit să se numească „non-incidente”, pentru că de cele mai multe ori era vorba de plângeri nefondate – când auzi ţipete dinspre piscină.

Un alt glonţ străpunse apa, lăsând în urmă o dâră de bule de aer, asemănătoare unui şirag de perle. Trecu la mai puţin de un metru de Ambler. Indicele de refracţie al apei îl derutase pe trăgător. Dar n-avea să mai repete această greşeală. Care fusese unghiul din care se trăsese – cât de departe era „îngrijitorul” acela de marginea piscinei? Menţinându-se la fundul apei, Ambler începu să se deplaseze cu viteză, cu mişcări puternice ale braţelor şi picioarelor, către marginea piscinei mai apropiată de trăgător. Cu cât se afla mai aproape de el, cu atât era mai în siguranţă. Trăgătorul avea să fie obligat să-şi schimbe poziţia pentru a putea avea un unghi favorabil.

Ambler aruncă o privire spre trupul însângerat de la mijlocul capătului adânc al piscinei. Osiris murise deja, se vedea asta. Acum plutea cu membrele răşchirate.

Oh, Doamne, Dumnezeule, nu!

Unde ar fi fost mai în siguranţă? Ambler era sub apă de aproape cincisprezece secunde. Îşi putea ţine respiraţia vreme de cincizeci, poate chiar şaizeci de secunde. Apa clară şi albastră a piscinei nu-i oferea nici un loc unde să se poată ascunde. Cu excepţia sângelui, zona tulbure aflată la câţiva metri depărtare. Trupul lipsit de viaţă al lui Osiris era singura pavăză pe care putea conta. Deocamdată însă, fiindcă Ambler, îmbrăcat numai cu slipul pus la dispoziţie de hotel, era al dracului de vulnerabil. Ţâşni spre suprafaţă, lângă marginea cea mai apropiată de asasin şi trase adânc aer în piept, cu gura larg deschisă pentru a

face cât mai puţin zgomot. Ţipetele umpleau aerul. Toţi cei din piscină şi cei care stătuseră până atunci pe margine urlau şi fugeau care-ncotro. Probabil personalul de securitate al hotelului avea să sosească în curând, dar pentru Ambler putea fi deja prea târziu şi oricum bănuia că n-aveau să-i reziste prea mult chinezului acela.

Fără protecţie – nu era chiar aşa, nu? Apa însăşi se putea dovedi o armură. Piscina avea aproape cinci metri adâncime la capătul acela. Apa era de o mie de ori mai densă decât aerul, ceea ce înseamnă că forţa de frecare era de o mie de ori mai mare. Gloanţele nu puteau parcurge mai mult de câţiva metri înainte să-şi piardă direcţia şi viteza.

Se scufundă din nou şi când se mişcă spre suprafaţă se ascunse în spatele norului de sânge care se scurgea din cadavrul agentului. Apoi trase trupul fără viaţă spre zona trambulinelor. Încă un glonţ străpunse apa şi trecu la câţiva centimetri de umărul lui Ambler. O armă care putea fi asamblată şi dezasamblată rapid şi a cărei ţeavă putea să fie camuflată într-un mop, era un compromis. Cel mai probabil nu putea trage decât câte un cartuş, trebuind să fie reîncărcată manual de fiecare dată. Asta însemna că avea la dispoziţie patru-cinci secunde între două împuşcături.

Aruncă o privire prin apa însângerată spre trambulina mai înaltă, aflată acum chiar deasupra capului său. Pilonul de beton care o susţinea îi oferea o oarecare protecţie.

Chinezul îşi ţinea puşca lungă, ce semăna cu o vergea, lipită de obraz. Părea să fie o armă cu ţeava îngustă, poate o AMT Lighting modificată, o armă cu pat rabatabil, destinată lunetiştilor.

Se auzi un *crac* şi din armă porni un nou glonţ. Ambler, care putea să anticipeze momentul în care chinezul apăsa pe trăgaci cu doar câteva fracţiuni de secundă, se smuci cu putere într-o parte, evitând traiectoria proiectilului. Apoi se scufundă din nou.

Acum totul depindea de coordonare. Până când asasinul avea să poată trage din nou urmau să treacă cinci-şase secunde. Oare avea Ambler timp să ajungă până la pilonul de beton care susţinea trambulina? Şi dacă ajungea, ce avea să facă după aceea?

Dar nu mai era timp de planuri. Trebuia să trăiască momentul, sau să moară în clipa următoare. N-avea de ales. *Acum!*

Nu erau ţipete de durere, decise Kevin McConnelly, ci de panică. Era leneş şi cam ieşit din formă – oglinda nu minţea niciodată – dar în cei cincisprezece ani pe care îi petrecuse în Poliţia Militară dobândise instincte de supravieţuitor. Îşi băgă capul în *Centrul Nautic* – aşa cum pretenţios anunţa semnul că se cheamă piscina, apoi şi-l trase înapoi. Văzuse un tip, care părea profesionist, trăgând cu ceea ce părea o puşcă artizanală; ştia că nu poate înfrunta o asemenea persoană fără o armă. Se năpusti în zona vestiarelor şi se uită disperat în jur. Transpira abundent, stomacul i se întorsese pe dos. Îşi aminti de ce plecase din Poliţia Militară. Cu toate astea, trebuia făcut ceva şi el era cel care trebuia să facă acel ceva.

Ceva. Dar ce?

Nu se considera un tip prea deştept, dar următorul lucru pe care-l făcu, avea să se gândească el mai târziu, fu unul foarte, foarte isteţ. Găsi întrerupătorul pentru sala piscinei şi stinse toate luminile. Un întuneric negru ca tuşul se lăsă peste tot, însoţit de o linişte curioasă – motoarele şi ventilatoarele se opriseră şi ele. Îşi dădea seama că astfel îi permitea bărbatului înarmat să scape, dar nu asta era principala lui problemă. El trebuia să oprească împuşcăturile. Nimeni nu trăgea cu arma pe întuneric, nu-i aşa? Aşa, acum trebuia să găsească pe undeva o lanternă.

Auzi zgomot de paşi venind spre el. Întinse un picior şi-i puse piedică celui care se apropia.

Bărbatul care intrase în fugă în zona vestiarelor fu proiectat cu capul într-unul din dulapuri. McConnelly aprinse din nou lumina şi descoperi că era vorba de un tip de un metru şi optzeci înălţime, îmbrăcat doar cu un slip. Avea părul şaten, tuns scurt şi un trup zvelt şi musculos – cam treizeci şi ceva, patruzeci de ani. Era destul de greu de ghicit vârsta celor care aveau grijă de corpul lor.

— De ce dracu’ ai făcut asta? izbucni bărbatul în timp ce-şi masa umărul rănit.

Nu era cel care trăsese. Mai curând cel asupra căruia se trăsese.

McConnelly aruncă o privire rapidă împrejur. Nu se vedea nicăieri nici asasinul, nici vreo armă.

Răufăcătorul o ştersese – o ştiau amândoi. McConnelly, cel puţin, se simţea uşurat.

— Uite care-i treaba. Lui McConnelly îi plăcea să folosească

expresia aceasta. Suna foarte autoritar şi cu ajutorul ei reuşise să-i liniştească şi pe cei mai înţepaţi dintre înţepaţi. Eu o să chem poliţia, care o să vină, o să închidă zona şi apoi o să ne povesteşti, mie şi lor, cum s-au întâmplat mai exact lucrurile. Stătea cu o mână în şold, cu vestonul descheiat şi cu tocul pistolului la vedere.

— Asta crezi tu? Bărbatul merse direct la dulapul lui, îşi şterse părul cu un prosop şi începu să se îmbrace în hainele de oraş.

— Asta ştiu eu, spuse McConnelly apăsat, venind după el.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat: bărbatul îşi văzu reflexia într-una dintre oglinzile montate pe peretele vestiarului şi înlemni, de parcă ar fi văzut o fantomă. După o clipă, trase adânc aer în piept şi se întoarse.

— Mai bine ai suna la unul din ziarele de scandal, spuse tipul repede. Aş vrea să le povestesc şi lor ce s-a întâmplat aici. „Măcel în piscina de la hotelul Piaza”, parcă şi văd titlurile.

— Nu e nevoie, spuse McConnelly simţind că-l ia ameţeala. Nu se gândea deloc cu plăcere la momentul când avea să le explice celor din conducerea hotelului ce se întâmplase. Simţea că mai degrabă ar fi renunţat la slujbă. Oricum probabil că ar fi dat vina pe el, ca şi ticălosul acela roşu la faţă şi probabil cu la fel de multă logică.

— De unde până unde decizi tu ce e nevoie şi ce nu?

— Eu n-am spus decât că poliţia poate face o anchetă fără să fie nevoie de prea multă publicitate.

— Eu cred că ziarele de scandal pot să găsească un titlu mai bun. Poate „Piscina însângerată de la Piaza”.

— Este foarte important ca tu să rămâi aici, spuse McConnelly. Dar n-o spuse cu prea multă convingere, pentru că în adâncul sufletului lui nu prea mai credea nici el ce spunea.

— Uite care-i treaba, spuse tipul peste umăr, în timp ce se îndepărta. Nu m-ai văzut niciodată.

Langley, Virginia

Caston se uita trist la o listă cu agenţi acoperiţi ai Departamentului de Stat.

Problema era, bineînţeles, că după toate probabilităţile pe lista respectivă nu se afla şi numele pe care-l căuta el. Numele acela fusese şters. Cum putea să găsească ceva care nu mai exista?

Privirea îi alunecă pe exemplarul din *Financial Times* care se odihnea acum în coşul de gunoi de lângă biroul lui. Fără îndoială era foarte împrăştiat. Pentru prima oară greşise rebusul. Definiţia era: *Nimic important; triplu înainte de a începe transportul.* El scrisese *trivia*[29]*,* deşi răspunsul era în mod evident *trifle*[30]. Scoase ziarul mototolit din coş şi se uită la rebus. Câteva scame făcute cu guma de şters se mai vedeau încă pe suprafaţa hârtiei.

Caston lăsă ziarul să cadă în coş, simţind că rotiţele din creierul său încep să se învârtă. A şterge înseamnă a îndepărta ceva. Dar nu întotdeauna atunci când îndepărtezi ceva, ajungi să şi pui ceva în loc?

— Adrian, strigă el.

— Da, stăpâne, spuse Adrian plecându-şi capul cu ironie. Dacă ar fi spus-o pe un ton mai puţin afectuos, ar fi fost la un fir de păr de insubordonare.

— Pregăteşte o cerere 1133A, te rog.

Adrian strânse buzele.

— Asta e o cerere de informaţii, nu-i aşa? Pentru informaţii aflate în arhivele nestocate în bazele de date?

— Foarte bine, Adrian.

Tânărul îşi făcuse temele.

— Funcţionarii fug de chestiile astea ca dracu' de tămâie. O mare pacoste.

Cu siguranţă tocmai acesta era motivul pentru care rezolvau întotdeauna astfel de cereri după foarte mult timp de la primirea lor. Lui Adrian, Caston i se părea glacial:

— Asta scrie în fişa postului?

Adrian Choi se înroşi.

— Ştiu pe cineva care lucrează acolo.

— Şi de cine ar fi vorba, mă rog frumos?

— E vorba de o fată, murmură Adrian, regretând că adusese vorba despre asta.

— O fată, adică o femeie de aproximativ aceeaşi vârstă cu tine?

— Bănuiesc, spuse Adrian, coborându-şi pleoapele.

— Ei bine, Adrian, mă grăbesc foarte tare cu cererea aia 1133A.

— OK.

— Crezi că sunt un bărbat fermecător?

---

[29] Ceva neimportant, fără prea multă însemnătate *(n. trad.).*
[30] Idem *(n. trad.).*

Adrian îi aruncă o privire şocată, asemenea unui animal încremenit în lumina farurilor unei maşini.

— Ăăă, nu? spuse el într-un final, dându-şi seama că nu putea răspunde afirmativ fără să zâmbească.

— Corect, Adrian. Îmi pare bine că n-ai pierdut contactul cu realitatea. Ăsta e avantajul nou-veniţilor. Cineva de aici mi-a spus odată că am ceea ce se numeşte un „deficit de farmec” şi respectiva persoană chiar mă plăcea. Aşa, acum am câteva instrucţiuni foarte precise pentru tine. Vreau să-ţi suni tânăra prietenă de la Arhivă şi – îşi drese vocea – să o vrăjeşti bine de tot. Poţi să faci chestia asta?

Adrian îşi lăsă capul într-o parte, uimit.

— Cred… cred că da, pot. Înghiţi în sec: ţara lui avea nevoie de el! Adăugă, cu mai multă convingere. Cu siguranţă.

— Şi vreau să faci ca cererea mea 1133A să fie rezolvată mai repede ca orice altă cerere 1133A care a fost făcută vreodată în istoria Agenţiei. Zâmbi. Consideră asta o provocare.

— Super, spuse Adrian.

Apoi Caston întinse mâna după telefon. Trebuia să vorbească cu directorul adjunct. Nu se mai mişcase din scaun de câteva ore bune. Dar se apropia de ţintă.

10

Gaithesburg, Maryland

Era o casă cu un singur etaj, construită în stilul unui ranch. Se deosebea de cele ale vecinilor doar prin faptul că avea în jur câteva tufe de plante perene îngrijite, care-şi păstrau frunzele ţepoase chiar şi pe timpul iernii. Nu prea părea un loc sigur, poate că nici nu era. Dar Ambler trebuia să afle.

Apăsă butonul soneriei şi aşteptă. Oare era acasă?

Auzi paşi apropiindu-se şi în minte îi apăru o nouă întrebare: oare era singură? În garaj nu era decât o singură maşină, o Corolla veche. Pe alee nu mai văzu altă maşină. Nu auzise nici un zgomot care să indice că acolo ar locui mai multe persoane. Dar asta nu însemna nimic.

Uşa se deschise câţiva centimetri – lanţul de siguranţă rămăsese pus.

O pereche de ochi îi întâlniră pe ai săi şi se măriră.

— Te rog, nu-mi face rău, spuse Laurel Holland cu o voce speriată, aproape şoptind. *Te rog, pleacă!*

Şi asistenta ce-l ajutase pe Ambler să fugă de pe insula Parrish îi închise uşa în nas.

Se aştepta să audă din nou paşi, de data asta îndepărtându-se de uşă, apoi se aşteptase să o audă dând un telefon. Uşa era una ieftină – o simplă placă de fibră de sticlă, cu ornamente aplicate prin lipire. Lanţul de siguranţă era o glumă proastă. Ar fi cedat la o simplă împingere cu umărul. Cu toate astea, intrarea forţată nu reprezenta o opţiune demnă de luat în seamă. Ambler nu avea decât o singură şansă. Să fie corect.

Ea se îndepărtase de uşă, dar nu foarte mult. Rămăsese aproape, înlemnită parcă de nesiguranţă, de indecizie.

Sună din nou la uşă.

— Laurel, spuse el.

În casă se lăsase liniştea; ea se mulţumea să asculte. Cuvintele pe care el avea să le spună acum erau cruciale.

— Laurel, dacă tu vrei să plec, am să plec şi n-ai să mă mai vezi niciodată. Promit. Mi-ai salvat viaţa, Laurel. Ai văzut ceva ce nimeni altcineva n-a mai văzut. Ai avut curajul să mă asculţi, ţi-ai

riscat cariera, ai făcut ceva ce n-a mai avut nimeni curajul să facă. Şi eu n-o să uit niciodată asta. Făcu o pauză scurtă. Dar am nevoie de tine, Laurel. Am nevoie din nou de ajutorul tău. Aşteptă câteva clipe lungi. Te rog, iartă-mă, Laurel. N-o să te mai deranjez.

Se întoarse de la uşă, simţind o strângere de inimă şi coborî cele două trepte ale verandei. Mătură cu privirea strada. Părea imposibil să fi fost urmărit – în mod sigur nu exista nici un motiv ca el să-l viziteze pe unul dintre angajaţii stabilimentului de pe insula Parrish, dar, cu toate acestea, se mai asigură o dată. Drumul de la New York până aici îl făcuse cu un taxi şi cu două maşini închiriate şi, pe tot parcursul călătoriei, fusese atent la un eventual urmăritor. Înainte să se apropie de casa ei cercetase în amănunt întregul cartier. Şi nu detectase nimic ciudat. În mijlocul după-amiezii străzile erau aproape pustii. Nu treceau decât maşinile celor care, ca şi Laurel Holland, lucrau de dimineaţă şi acum îşi terminaseră tura. Se îndreptau spre casă, aşteptând să li se întoarcă copiii de la şcoală. Prin ferestrele unor apartamente se auzeau emisiuni de divertisment, sau posturi de radio care difuzau muzică uşoară în timp ce gospodinele, o specie care, în ciuda avertismentelor din ultima vreme, nu era deloc pe cale de dispariţie, călcau sau lustruiau mobila modulară cumpărată de la magazinul universal.

Înainte să ajungă pe alee auzi uşa deschizându-se în spatele lui. Se întoarse.

Laurel Holland clătina din cap, parcă reproşându-şi ceva.

— Intră repede în casă, zise ea, înainte să-mi dau seama ce fac.

Fără să spună nimic, Ambler intră în locuinţa modestă şi se uită împrejur. Perdele din material ieftin. Un covor de import, destul de ieftin şi el, întins peste podeaua acoperită cu parchet de stejar. O canapea comună, îmbrăcată însă într-un material cu broderii care-i dădea un aer oriental. În bucătărie nu se schimbase nimic de când fusese construită casa. Blaturile erau acoperite cu linoleum, electrocasnicele păreau destul de vechi, iar pe podea era întins un linoleum cu model multicolor, dintr-acela care se vindea la metru.

Laurel Holland părea speriată, furioasă pe el, dar şi mai furioasă pe ea însăşi. Dar în acelaşi timp fu impresionat de frumuseţea ei. Pe insula Parrish nu era decât o asistentă drăguţă; acasă însă, cu părul lăsat, îmbrăcată cu o pereche de jeanşi şi un

jerseu, arăta mai mult decât drăguţ. Era frumoasă, elegantă chiar. Trăsăturile ei dure erau îndulcite de claia de păr roşu, ondulat; avea o graţie naturală în mişcări. Sub jerseul larg i se ghicea trupul suplu şi mlădios. Avea talia îngustă şi totuşi umflătura sânilor îi dădea un aer maternal. Ambler îşi dădu seama că se holba la ea şi-şi mută privirea.

Primul lucru pe care-l văzu fu micuţul revolver – un Smith & Wesson de calibrul 22 – fixat într-un suport, lângă dulăpiorul pentru condimente. Prezenţa armei acolo spunea multe. Dar faptul că Laurel Holland nu făcuse nici o mişcare spre suportul respectiv spunea şi mai multe.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, aruncându-i o privire rănită. Îţi dai seama ce mi se poate întâmpla?

— Laurel…

— Dacă vrei să-mi fii recunoscător, pleacă! Lasă-mă în pace.

Ambler clipi des, ca şi când ar fi primit o pereche de palme şi-şi plecă capul.

— Aşa o să fac, spuse el cu o voce aproape şoptită.

— Nu, zise ea. Nu vreau… Nici eu nu ştiu ce vreau. În vocea ei se simţea frustrarea, angoasa şi o urmă de stânjeneală, că toate astea se întâmplau în faţa lui.

— Ai avut necazuri din cauza mea, nu-i aşa? Pentru ce ai făcut pentru mine. Vreau să-ţi mulţumesc şi să-mi cer scuze.

Cu un gest absent, Laurel îşi trecu nervoasă mâna prin părul ei des.

— Cartela de acces? De fapt aceea nu era a mea. Asistenta din tura de noapte îşi lasă întotdeauna cartela într-un sertar la cabinet.

— Deci au crezut că am reuşit singur să pun mâna pe ea, într-un fel sau altul.

— Da. Înregistrările video au arătat exact ce s-a întâmplat, sau cel puţin asta a fost concluzia pe care au tras-o ei. Toată lumea a primit o săpuneală zdravănă şi asta a fost tot. În schimb, cei doi tipi au trebuit să primească îngrijiri medicale. Deci. Ai plecat. Şi acum te-ai întors.

— Nu m-am *întors,* o corectă Ambler.

— Ne-au spus că eşti periculos. Nebun.

Privirea lui Ambler alunecă din nou spre revolverul fixat pe perete. Oare de ce nu-l luase de acolo, de ce nu se înarmase? Într-un fel se îndoia că ea îl pusese acolo. Probabil că altcineva fixase pistolul pe perete. Un soţ, un prieten. Nu era un pistol de

bărbat. Dar era unul pe care un bărbat i l-ar fi putut procura unei femei. Un anume tip de bărbat.

— Ţi-au spus toate aceste lucruri şi tu nu i-ai crezut, spuse Ambler. Altfel nu cred că ai fi lăsat un nebun periculos să-ţi intre în casă. Mai ales că locuieşti singură.

— Nu fi aşa sigur, spuse ea.

— N-ai fost singură, până de curând, spuse Ambler. Povesteşte-mi despre fostul tău bărbat.

— Văd că ştii destul de multe despre el, aşa că mai bine spune tu.

— Este, sau a fost, de două ori „fost". Fostul tău prieten sau soţ şi fost militar.

Ea dădu din cap, părând un pic surprinsă.

— Mai exact veteran.

Ea dădu din nou din cap. Culoarea începuse să-i piară din obraji.

— Poate era un pic paranoic, spuse Ambler arătând cu capul spre pistolul fixat pe perete. Hai să ne gândim un pic la asta. Tu eşti asistentă la psihiatrie, lucrezi într-un spital care face parte din complexul Walter Reed[31]. Oare de ce? Poate pentru că bărbatul tău s-a întors dintr-o misiune – poate Somalia, poate Furtună în Deşert[32] – cam dereglat la cap.

— Sindromul de stres posttraumatic, spuse ea încet.

— Şi tu ai încercat să-l vindeci, să-l faci bine.

— Am încercat, spuse ea. Vocea începuse să-i tremure.

— Şi n-ai reuşit, zise Ambler. Dar nu pentru că n-ai fi depus destul efort. Aşa că te-ai dus la şcoală, poate la una dintre şcolile finanţate de armată şi ei te-au încurajat să te specializezi şi tu te-ai angajat cu toate forţele la proiectul ăsta, aşa că te-ai descurcat foarte bine. Asistentă la psihiatrie, pregătire militară. Walter Reed, insula Parrish.

— Eşti bun, replică ea, supărată că era redusă la un simplu studiu de caz.

— *Tu* eşti bună – tocmai de aceea ai şi intrat în bucluc. Ştii cum se spune, faptele bune nu scapă nepedepsite.

— De-asta ai venit aici? spuse ea, încordându-se. Să te asiguri că sunt pedepsită cum trebuie?

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu.

---

[31] Centru medical unde sunt trataţi soldaţii americani *(n trad.).*

[32] Desert Storm – numele pe care l-au purtat operaţiunile militare americane în timpul războiului din Golf (1990-1991) *(n. trad.).*

— Atunci de ce naiba…

— Pentru că… în capul lui Ambler era un vârtej de gânduri. Poate pentru că îmi este teamă că sunt cu adevărat nebun. Şi pentru că tu eşti singura persoană cunoscută care nu mă consideră aşa.

Laurel scutură uşor din cap. Ambler nu-şi putea da seama dacă încă îi mai era frică.

— Vrei să-ţi spun că nu eşti bolnav psihic? Nu cred că eşti bolnav psihic. Dar ce cred eu nu contează nici cât o ceapă degerată.

— Pentru mine contează.

— Vrei o cafea?

— Doar dacă o faci tu.

— Ness-ul îţi convine?

— N-ai altceva care se prepară mai repede?

Îi aruncă o privire lungă. I se păru din nou că parcă privea prin el, parcă-i vedea miezul, esenţa de normalitate.

Se aşezară şi începură să-şi bea cafeaua şi brusc el îşi dădu seama de ce venise aici. Ea emana o căldură şi o umanitate de care el simţea că are disperată nevoie acum, la fel cum avea nevoie de oxigen pentru a supravieţui. Discuţia cu Osiris, cea despre tehnicile de control ale minţii, despre *acoperirea mnemonică,* fusese chinuitoare pentru el. Se simţea de parcă îi fugise pământul de sub picioare. Spectacolul grotesc al morţii agentului şi el terifiant în sine, nu făcuse decât să întărească, să dea mai multă autoritate cuvintelor lui.

În timp ce alţii, după câte se părea, nu-l priveau decât ca pe un fost spion numai bun de angajat, Laurel Holland era singura persoană din lume care, dintr-un motiv sau altul, credea în el aşa cum şi el voia să creadă în el. Ironia era dureroasă – o asistentă de la psihiatrie, care-l văzuse în cea mai proastă perioadă a vieţii sale, era singurul martor al sănătăţii lui mintale.

— Mă uit la tine, spuse ea încet şi parcă mă văd pe mine. Ştiu că suntem cât se poate de diferiţi. Închise ochii pentru un moment. Dar avem ceva în comun. Nu ştiu exact ce.

— Eşti portul meu de vreme rea.

— Uneori mă gândesc că porturile atrag furtunile, spuse asistenta.

— Un fel de dovadă a necesităţii lor?

— Ceva în genul ăsta, zise ea. Că tot veni vorba, a participat la Furtună în Deşert.

— Fostul.

— Fostul meu soţ. Fost infanterist marin. Cred că asta, fost infanterist marin, e un fel de identitate de sine stătătoare. Nu scapi niciodată de acest statut. De altfel, el n-a reuşit să scape de nimic din ce i s-a întâmplat în Golf. Deci ce înseamnă toate astea? Că sunt atrasă de probleme?

— Nu era bolnav atunci când v-aţi întâlnit prima oară, nu?

— Nu, atunci nu. Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Dar a fost trimis în Golf şi-a satisfăcut două stagii unul după celălalt, fără pauză şi când s-a întors nu mai era la fel.

— Şi nu se schimbase în bine.

— A început să bea şi încă mult. A început să mă lovească. Puţin.

— Puţin e prea mult.

— Da, pentru mine a fost prea mult. Am tot încercat să ajung la el, de parcă înăuntrul lui ar fi fost un băieţel rănit şi eu aş fi putut să-l fac bine dacă îl iubeam îndeajuns de tare. Şi l-am iubit. Şi el mă iubea. Voia să mă protejeze, tocmai asta a fost problema. A devenit paranoic, a început să-şi imagineze duşmani peste tot. Dar se temea şi pentru mine, nu numai pentru el. Singurul lucru care nu i-a trecut prin cap a fost că eu mă temeam numai de el. Pistolul acela de pe perete, el l-a pus acolo, a insistat să învăţ să-l folosesc. Eu de cele mai multe ori uit de prezenţa lui. Dar uneori mă gândesc să-l folosesc pentru a mă apăra…

— … de el.

Ea închise ochii şi dădu afirmativ din cap, stânjenită. Rămase apoi tăcută pentru o vreme.

— Ar trebui să-mi fie frică de tine. Habar n-am de ce nu mă tem de tine. Sunt aproape speriată de faptul că nu mi-e frică de tine.

— Eşti ca şi mine. Te ghidezi după instincte.

Ea făcu un gest larg, arătând spre ceea ce o înconjura.

— Şi iată unde m-a adus chestia asta.

— Eşti o persoană bună. Ambler vorbi simplu. Fără să se gândească, întinse o mână şi o puse peste a ei.

— Asta-ţi spune instinctul?

— Da.

Femeia cu ochi verzi şi strălucitori clătină din cap.

— Spune-mi, ai şi tu un veteran şocat de bombe în trecutul tău?

— Stilul meu de viaţă nu a favorizat relaţiile lungi, profunde. Ca să fiu sincer, nici pe cele superficiale. E greu să ai o iubită atunci când pleci pentru şapte luni în Sri Lanka, Madagascar, Cecenia sau Bosnia. E greu să-ţi faci prieteni printre civili când ştii că din cauza ta ei vor fi supuşi unei supravegheri continue şi amănunţite. Asta e procedura standard, atunci când te afli într-un program cu acces special, civilii cu care ai contact sunt fie persoane pe care le foloseşti, fie persoane care te folosesc pe tine – situaţie de care se tem cel mai mult şefii. Este un mod de viaţă foarte bun pentru un singuratic. E o viaţă bună dacă nu te deranjează ca relaţiile tale să aibă încă de la început un termen de expirare, asemenea unei cutii de lapte. Este un sacrificiu. Unul destul de mare. Dar numai aşa puteai fi mai puţin vulnerabil.

— Şi a funcţionat?

— Am început să cred că a avut exact efectul invers.

— Nu ştiu, spuse Laurel. Lumina slabă a becurilor de deasupra îi făcea părul să strălucească. La norocul pe care-l am, probabil că mi-ar fi fost mult mai bine singură.

Ambler ridică din umeri.

— Ştiu cum e atunci când persoanele iubite îşi schimbă comportamentul faţă de tine. Am avut şi eu un tată care obişnuia să bea. Se abţinea foarte bine pentru o perioadă, apoi nu mai reuşea să se controleze.

— Era un beţiv furios?

— Până la urmă aproape toţi devin furioşi.

— Te bătea?

— Puţin, spuse Ambler.

— Chiar şi un pic e prea mult.

Ambler îşi feri privirea.

— Devenisem foarte priceput să-i descifrez starea de spirit. Cu beţivii chestia asta e destul de dificilă, pentru că sunt foarte schimbători. Acum glumesc şi râd, sunt veseli şi în secunda următoare *pleosc!* Îţi ard o palmă sau chiar un pumn, depinde de situaţie şi figura li se înnegurează, se simt luaţi peste picior.

— Dumnezeule!

— După aceea îi părea rău, întotdeauna. Îi părea foarte, foarte rău. Ştii şi tu cum se întâmplă – tipul spune că o să se schimbe, că de data asta vorbeşte serios şi tu-l crezi, pentru că vrei să-l crezi.

Ea dădu din cap.

— Trebuie să-l crezi. La fel cum crezi şi că ploaia are să se oprească într-o bună zi. Ce ţi-e şi cu instinctele astea.

— Eu cred că atunci când îţi ignori instinctele încerci să te înşeli pe tine însuţi. Vezi tu, copilul acela a devenit foarte bun la ghicitul stării de spirit a tatălui său. A învăţat să recunoască după faţă când tatăl său e într-o dispoziţie proastă, însă doar pentru că e trist. Atunci îi poţi cere bani de buzunar, îl întrebi dacă îţi poate cumpăra jucăria aceea nouă pe care ţi-o doreşti şi el se uită la tine ca şi când tu îi faci un serviciu. Îţi dă cinci dolari, poate chiar zece şi-ţi spune: „Du-te, fii fericit.” îţi spune că eşti un copil bun. Alteori, când pare vesel şi fericit, dacă te uiţi cruciş la el odată se înnegurează şi ştii sigur că o să-ţi tragă o mamă de bătaie cu cureaua.

— Deci nu ştiai niciodată cum va reacţiona. Era complet imprevizibil.

— Nu, tocmai asta e, spuse Ambler. *Am învăţat.* Am învăţat cum să disting diferenţele, am învăţat subtilităţile, am descifrat mecanismul schimbărilor lui de dispoziţie. Când am împlinit şase ani îi cunoşteam dispoziţiile pe dinafară, ca alfabetul. Ştiam când să dispar din ochii lui. Ştiam când e într-o dispoziţie generoasă. Ştiam când e furios şi agresiv, ştiam când era abătut şi când îşi plângea de milă. Ştiam când mă minţea pe mine sau pe mama.

— Un lucru destul de greu, mai ales pentru un copil.

— M-a părăsit când am împlinit şapte ani.

— Tu şi mama ta v-aţi simţit mai uşuraţi?

— Era o situaţie mai complicată. Se opri.

Laurel rămase tăcută pentru o vreme; băură din cafeaua nu prea bună.

— Ai avut vreodată o altă slujbă? Vreau să spun în afară de cea de fantomă.

— Am avut câteva slujbe sezoniere, pe perioada verii. Am lucrat la un restaurant într-un târg plasat în afara oraşului. Ai zice că oamenii vin să mănânce coaste de porc prăjite *după* ce se dau în montagne-russe. Eram, de asemenea, destul de bun la desen. Într-unul din primii ani de studenţie am fost la Paris, am încercat să câştig bani ca artist de stradă. Ştii tu, faci portrete la trecători, încerci să smulgi de la ei câţiva franci.

— Era drumul tău spre bogăţie, ha?

— A trebuit să ies rapid de pe drumul acela. Oamenii erau incredibil de supăraţi când vedeau ce am desenat.

— Nu prea semănau cu schiţele tale?

— Nu, nu era asta. Făcu o pauză. Dumnezeule, nu m-am mai gândit la asta de ani de zile. A durat ceva timp până când mi-am dat seama care era problema. Pe scurt, felul în care îi vedeam eu pe oamenii aceia nu coincidea cu felul în care voiau ei să fie văzuţi. Cumva în desenele mele arătau speriaţi, cuprinşi de îndoieli sau chiar de disperare – şi poate ăsta era adevărul. Dar nu era adevărul pe care voiau ei să-l vadă. De cele mai multe ori îi speria ce vedeau, sau chiar îi înfuria. Eu le dădeam desenul şi ei o luau razna – îl mototoleau şi îl rupeau în bucăţi înainte de a-l arunca la gunoi. Parcă era o superstiţie. Parcă nu voiau ca desenul respectiv să mai fie văzut de altcineva, nu voiau să lase pe nimeni să arunce o privire în sufletul lor. Pe vremea aceea, după cum ţi-am spus, nu pricepeam exact ce se întâmpla.

— Acum înţelegi ce se întâmplă?

O privi fix.

— Ai vreodată senzaţia că nu ştii cu exactitate cine eşti de fapt?

— Tot timpul, răspunse ea, privirea ei de linx atrăgându-l ca un magnet. Ce ţi-au făcut?

— Nu vrei să ştii, îi răspunse el cu un zâmbet trist.

— Ce ţi-au făcut? repetă ea. Îşi puse mâna peste a lui, căldura atingerii părând să-i cuprindă toată mâna.

Încet, începu să-i povestească despre dispariţia lui din toate bazele de date şi din toate arhivele electronice şi apoi, în linii mari, îi relată ce-i spusese Osiris. Îl ascultă atentă, privindu-l. Calmul ei se dovedi contagios.

Într-un târziu, îl întrebă:

— Vrei să ştii ce cred eu?

O aprobă cu o mişcare a capului.

— Cred c-au încercat să se joace cu mintea ta câtă vreme ai fost înăuntru. De fapt, sunt sigură. Cu medicamente, electroşocuri şi cu Dumnezeu ştie mai ce. Dar nu cred că se poate schimba cu adevărat caracterul şi personalitatea cuiva.

— Când eram… înăuntru, spuse el încet, am auzit o înregistrare. Cu mine. Palid, îi descrise ce auzise pe casetă.

— De unde ştii că persoana respectivă erai chiar tu?

— Pur şi simplu… ştiu, spuse el şi făcu un gest cu mâna.

Laurel îl privea foarte concentrată.

— Există o explicaţie.

— O explicaţie? Care?

— La şcoala de asistente am făcut şi un curs de farmacologie,

spuse Laurel. Stai să aduc manualul şi am să-ţi arăt.

Când se întoarse, după câteva minute, avea cu ea un tom gros cu copertă maro cu auriu.

— Genul de psihoză despre care vorbeai poate fi indusă. Răsfoi cartea până ajunse la capitolul referitor la substanţele anticolinergice. Uite aici, la efectele în caz de supradozaj. Scrie că anticolinergicele pot duce la instalarea psihozelor.

— Dar nu-mi amintesc nimic. Nu-mi amintesc de nici o psihoză. Nu-mi amintesc să mi se fi administrat substanţe de genul ăsta.

— Ar fi putut să combine anticolinergicul cu un alt medicament, ca de exemplu cu Versed. Răsfoi din nou paginile subţiri ale cărţii, până la un alt pasaj. Uite aici. Bătu cu degetul un pasaj scris cu litere îngroşate. Medicamentele ca Versedul afectează centrii de memorie. Aici este un întreg alineat care avertizează asupra efectului de „amnezie anterogradă”, adică uitarea evenimentelor ce au loc după injectarea medicamentului. Ce vreau eu să spun e că prin intermediul amestecului potrivit de medicamente ţi s-ar fi putut provoca o criză de nebunie, de care să nu-ţi aminteşti. Pentru câteva ore te-ai fi putut transforma într-un nebun furios…

Ambler dădu încet din cap. Entuziasmul îi zbârlise părul de pe ceafă.

— … Şi ei te-ar fi putut înregistra în acea perioadă, continuă ea. Şi astfel te-ar fi putut face să crezi că eşti cu adevărat nebun. Au încercat să te convingă că eşti nebun. Probabil că aveau motivele lor s-o facă.

Motivele lor.

Întrebările mai complicate – *cine? de ce?* – se căscau asemenea unui abis care-i răsplătea cu distrugerea totală pe cei care aveau curajul să se uite prea atent în el. Chiar şi lupta cu întrebarea mai simplă – *ce?* – era istovitoare.

Motivele lor.

Să cauţi motive pentru nebunie era un paradox. Metoda inducerii artificiale a demenţei făcea parte din arsenalul de mizerii folosite de către cei de la contraspionaj. Era o metodă foarte bună pentru discreditarea unei persoane. O înregistrare cu o astfel de criză putea fi arătată oricărei persoane care trebuia convinsă că subiectul în cauză era nebun de legat. Eventualele întrebări puteau fi evitate cu uşurinţă.

Perspectivele erau îngrozitoare. Şi totuşi Hal Ambler se simţea

mai bine, revigorat parcă. De ce? Pentru că nu mai era singur. Pentru că acum punea piesele cap la cap, împreună cu cineva.

Cineva care-l credea. Care credea în el. Şi a cărui credinţă îl ajuta să-şi regăsească încrederea în sine. Poate că era încă pierdut în labirint. Dar acest Tezeu îşi găsise Ariadna.

— Cum îţi explici dispariţia mea din bazele de date? insistă Ambler. Parcă n-aş fi existat niciodată.

— Ştii foarte bine câte chestii pot face oamenii puternici. Şi eu ştiu la fel de bine. Aud şi eu câte o bârfă la serviciu, lucruri despre care oamenii n-ar trebui să vorbească, dar o fac oricum. Am auzit despre crearea de identităţi pentru nişte persoane care n-au existat niciodată. Nu e cu mult mai greu să ştergi orice înregistrare, orice urmă a unei persoane care chiar a existat.

— Îţi dai seama cât de nebuneşte sună asta?

— Mai puţin nebuneşte decât o eventuală alternativă, spuse Laurel cu fermitate. În vocea ei se simţea siguranţa, o siguranţă care desfiinţa fără drept de apel ipotezele lansate de Osiris. Te îngroapă în sistemul psihiatric, înseamnă că vor să înlăture posibilitatea apariţiei unor întrebări incomode. Ca şi cum ar împinge scara la o parte după ce au reuşit să pătrundă prin fereastra de la etaj.

— Dar atunci ce poţi spune despre ce am văzut în munţii Sourland? Nu mai era nici o cabană, nici un semn că acolo ar fi existat vreodată o cabană.

— Şi tu crezi că o agenţie guvernamentală puternică n-ar fi putut să angajeze specialişti care să facă totul să arate aşa cum vor ei?

— Laurel, ascultă-mă, spuse el, cu glasul aproape tremurat. M-am uitat în oglindă şi *nu m-am recunoscut.*

Ea întinse mâna şi-l mângâie pe obraz.

— Înseamnă că te-au schimbat.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Nu sunt chirurg, spuse ea. Dar am auzit zvonuri despre anumite metode de chirurgie plastică, despre modul cum pot să schimbe fizionomia unei persoane fără măcar ca respectivul să ştie că a fost operat. Ştiu cu siguranţă că un om poate fi anesteziat complet săptămâni la rând. Fac aşa ceva în secţiile de arşi uneori, pentru a-i scuti astfel pe pacienţii de acolo de chinurile pe care le îndură. Acum există tot felul de metode chirurgicale care implică foarte puţine operaţiuni „invazive”. Este posibil ca ei să-ţi fi schimbat faţa şi apoi să te fi ţinut anesteziat

până când urmele operaţiei se vor fi vindecat complet. Chiar dacă în acest timp ai avut momente de luciditate. Administrarea de Versed te-ar fi putut împiedica să-ţi aminteşti aceste momente. Şi aşa, cum ai fi putut să-ţi dai seama?

— E o nebunie, repetă Ambler.

Ea veni foarte aproape de el şi-şi puse mâinile pe faţa lui. Îi examină pielea obrazului de-a lungul liniei maxilarului, urechile, apoi căută eventuale cicatrici ascunse în păr. Se uită cu luare-aminte la pleoapele lui, la obraji, la nas. Ambler simţea căldura emanată de faţa ei, acum foarte apropiată de a lui şi apoi, când ea începu să-şi treacă vârfurile degetelor peste figura lui, avu o tresărire. *Dumnezeule, ce frumoasă era!*

— Vezi ceva? întrebă agentul.

Laurel clătină din cap.

— N-am găsit nici o urmă de incizie, dar asta nu înseamnă nimic, zise ea. Există tehnici chirurgicale non-invazive de care eu n-aş avea cum să fi auzit. Scalpelul ar putea să intre prin mucoasa nazală, prin partea interioară a pleoapelor, există tot felul de portiţe chirurgicale. Nu e domeniul meu de activitate.

— N-ai nici o dovadă. E doar o presupunere de-a ta. Deşi părea sceptic, Ambler se lăsă influenţat de convingerea ei puternică.

— Este singura variantă credibilă, care are sens, spuse ea cu înflăcărare. Numai aşa se pot explica toate experienţele tale.

— Asta, bineînţeles, dacă presupunem că experienţele mele – amintirile mele – ar avea sens. Rămase tăcut pentru câteva momente. Dumnezeule, mă simt ca o blestemată de *victimă!*

— Poate chiar asta vor ei, să te simţi ca o victimă. Ascultă, cei care ţi-au făcut asta nu sunt nişte oameni de treabă. Sunt nişte *manipulatori.* Nu cred că te-au internat pe insula Parrish pentru că erai slab. Probabil că au făcut-o fiindcă erai prea puternic. Fiindcă începuseşi să vezi ceva ce nu trebuia să vezi.

— Ai început să vorbeşti la fel de nebuneşte ca şi mine. Îi zâmbi.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală? spuse ea cu timiditate.

— Dă-i drumul.

— Cum te cheamă?

Pentru prima oară în ziua aceea el izbucni în râs – un râs puternic, zgomotos, care parcă-i ieşea din suflet. Întinse mâna, într-o parodie de salut:

— Încântat de cunoştinţă, Laurel Holland, spuse el. Numele meu e Harrison Ambler. Dar poţi să-mi spui Hal.

— Îmi place mai mult decât Pacientul numărul 5312, spuse ea. Îşi trecu ambele mâini prin părul lui şaten tuns scurt şi apoi îl mângâie din nou uşor peste faţă. Îi întoarse capul într-o direcţie, apoi în cealaltă, de parcă s-ar fi jucat cu un manechin. Apoi se aplecă şi-i netezi obrazul.

Dură câteva momente până când el fu capabil să răspundă la mângâierile ei. Când o făcu însă, se comportă asemenea unui călător însetat prin deşert, care întâlneşte o oază. O trase cu putere spre el, cu ambele braţe, o strânse şi ea era tot ce avea pe lume şi era tot ce-i trebuia.

Când se desprinseră din îmbrăţişare, amândoi aveau lacrimi în ochi.

— *Te cred,* spuse ea cu o voce tremurândă, dar hotărâtă. Cred că eşti *tu.*

— S-ar putea să fii singura, spuse el încet.

— Dar prietenii tăi?

— Ţi-am spus, în ultimii douăzeci de ani am fost, mai mult sau mai puţin, un singuratic. Asta era procedura în meseria mea. Prietenii mei erau colegii de muncă şi pe ei n-am cum să-i găsesc – în momentul ăsta ar putea fi în orice punct de pe glob, în funcţie de misiunea primită. Oricum, nici unul dintre agenţi nu cunoştea numele adevărate ale celorlalţi. Asta era regula de bază.

— Lasă asta. Eu vorbeam de prietenii din copilărie, din adolescenţă, de la facultate.

Amintirea bruscă a celor întâmplate îi dădu fiori reci. Îi povesti despre discuţia telefonică pe care o purtase cu Dylan Suteliffe.

Asta o opri, dar numai pentru câteva momente.

— Poate suferă de Alzheimer. Poate a avut un accident de maşină care l-a făcut să-şi piardă minţile. Poate că te-a urât dintotdeauna. Sau poate a crezut că vrei să-i ceri bani împrumut. Cine ştie? Se ridică în picioare, aduse o foaie de hârtie şi un creion şi i le puse în faţă. Scrie aici numele persoanelor pe care ţi le poţi aminti şi care şi-ar putea aduce aminte de tine. Un puşti de prin vecini, care să te ştie de pe vremea când eraţi amândoi copii. Un coleg de cameră din timpul facultăţii. Orice. Încearcă să începi cu numele mai puţin comune, ca să avem mai multe şanse de reuşită.

— Habar n-am cum să dau acum de oamenii ăştia…

— Scrie, îl îndemnă ea cu un gest brusc.

Ambler scrise. O duzină de nume, la întâmplare – vecini din

Camden, colegi din şcoala generală, din liceu, copii pe care îi cunoscuse în tabere, colegi de facultate de la Carlyle. Ea luă lista şi merseră împreună spre un separeu de lângă bucătărie, acolo unde ea avea un computer care nu arăta prea bine – părea a fi cumpărat de la magazinul de solduri al armatei.

— Am o conexiune dial-up[33], se scuză ea, dar e uimitor câte lucruri poţi găsi pe internet.

— Ascultă, spuse el grijuliu. Nu sunt foarte sigur că vrei să faci asta. Deja o băgase mai mult decât îşi dorea în coşmarul lui, n-ar fi vrut să o implice într-o măsură şi mai mare.

— E casa mea. Aici fac ce vreau eu.

Se aşeză la computer şi tastă numele într-un motor de căutare specializat în găsirea de oameni, în timp ce el se uita peste umărul ei. Cinci minute mai târziu reuşiseră să găsească o jumătate de duzină de numere de telefon, pe care ea le copie pe foaie, cu scrisul ei ordonat.

Apoi îi întinse telefonul.

— Încearcă să găseşti pe cineva. În ochii ei se citea siguranţa.

— Nu, spuse el. Nu de la telefonul tău.

— Te gândeşti la costul convorbirilor interurbane? Drăguţ din partea ta. Poţi să laşi câteva fise pe masă, ca Sidney Poitier în „Ghici cine vine la cină”.

— Nu e vorba de asta. Ambler făcu o pauză; nu voia să-l considere paranoic, dar ştia că măsurile de precauţie pe care un agent şi le lua instinctiv puteau părea ciudate pentru un civil. Doar că nu sunt sigur dacă…

— Dacă telefonul meu e ascultat sau nu? Păru puţin dezorientată de această eventualitate. Nu există vreo cale prin care să verificăm acest lucru?

— Nu prea.

Clătină din cap.

— În ce lume trăim! O privi cum introduce numele lui în motorul de căutare. Rezultatul i se păru inevitabil. Nu exista nici un document care să conţină acest nume.

— O să folosesc telefonul mobil, spuse Ambler şi scoase aparatul Nokia. Aşa e mai sigur. Trase adânc aer în piept şi formă primul număr de pe listă.

— Pot vorbi cu Elaine Lassiter? întrebă el, încercând să

[33] Tip de conexiune la internet care se face prin intermediul telefonului. Este caracterizată de o viteză mică de transfer a datelor *(n. trad.).*

păstreze o voce calmă.

— Soţia mea a murit anul trecut, replică o voce şoptită.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Ambler repede. Al doilea număr era al lui Gregson Bums, care răspunse imediat.

— Îl caut pe Gregson Bums, începu Ambler.

— La telefon, îl întrerupse vocea.

— Greg! Hal Ambler aici. Ştiu, a trecut o grămadă de vreme…

— Dacă mi-ai dat telefon ca să fii amabil, te rog să mă ştergi de pe lista dumitale, spuse vocea, alterată de furie de la capătul celălalt al firului.

— În copilărie aţi locuit în Camden, pe strada Hawthorn? insistă Ambler.

— Da, răspunse vocea mirată. În fundal se auzi o voce piţigăiată de femeie: *Cine e la telefon?*

— Şi nu vă aduceţi aminte de un anume Hal Ambler, care locuia vizavi? Vă amintiţi vreo persoană pe nume Ambler?

— Am auzit de Eric Ambler[34], scriitorul. E mort. Dacă vrei, poţi să te duci după el, ca să nu-mi mai iroseşti timpul de pomană. Trânti telefonul.

Ambler simţi podeaua clătinându-i-se sub picioare. Formă rapid şi următorul număr de pe listă. Julianne Daiches – sau Julianne Daiches Murchinson, aşa cum apărea acum în cartea de telefoane, locuia tot în Delaware. Cu toate acestea, femeia păru să nu recunoască numele lui Ambler. Spre deosebire de Gregson Bums, atitudinea ei fu una cordială. Era foarte amabilă, nesuspicioasă, părea chiar cuprinsă de confuzia interlocutorului său.

— Nu cumva aţi vrut să spuneţi *Sandler?* întrebă ea, dornică să-l ajute. Pentru că-mi aduc perfect aminte de un băiat pe nume Sandler.

Când ajunse la jumătatea listei cu numere de telefon, Ambler avea faţa acoperită cu sudoare rece şi simţea că nu se mai poate concentra. Se uită lung spre bucata de hârtie, o făcu ghemotoc, strângând-o în pumn. Apoi se lăsă pe vine şi închise ochii.

Când îi deschise din nou o văzu pe Laurel Holland stând lângă el, trasă la faţă.

— Nu vezi, n-are nici un rost. Vorbele-i semănau cu un geamăt greu, care venea de undeva departe, din adâncul fiinţei lui. Nu mai pot să fac asta.

---

[34] Scriitor englez (28 iunie 1909-22 octombrie 1998), autor a numeroase romane de spionaj *(n. trad.).*

— Dă-o dracului, spuse ea. Toată lumea e implicată în chestia asta. Ori asta, ori… ori nu mai ştiu ce să zic. Nu trebuie să ne gândim la asta acum. N-ar fi trebuit să te pun să faci acest lucru.

— Nu, o contrazise el. Dar îmi pare rău, pur şi simplu nu pot…

— Şi nici n-o să mai faci asta. N-ai de ce să-ţi ceri scuze. N-o să le dai satisfacţia asta.

— *Ei.* Cuvântul acela gol, de necuprins.

— Da, ei. Cei care sunt responsabili de toată şarada asta blestemată. N-o să le dai satisfacţie. Poate încearcă să te scoată din minţi. Ei bine, mai dă-i dracului. N-o să le mai facem jocul. De acord?

Ambler se ridică cu greu în picioare.

— De acord, spuse el, însă din vocea lui răzbătea neputinţa de a-şi stăpâni sentimentele.

Îl luă în braţe şi îmbrăţişarea ei păru că-i dă puteri noi.

— Ştii, poate că toţi nu suntem decât idei în mintea unui zeu. Am avut un prieten care spunea că cea mai bună cale de a deveni nemuritori este să devenim conştienţi de faptul că nu existăm. Bineînţeles, era drogat când a spus chestia asta. Îşi lipi fruntea de a lui şi el putu să-i simtă zâmbetul. Nu vreau să spun decât că uneori trebuie să *alegem* ceea ce vrem să credem. Şi, la naiba, eu te aleg pe tine. Mă încred în instinctul meu, nu-i aşa?

— Dar, Laurel…

— Taci din gură, bine? Cred în *tine,* Harrison Ambler. Te cred.

Ambler se simţea de parcă în mijlocul nopţii ar fi apărut soarele, fierbinte şi radios.

11

Ambler simţea că pluteşte, asemenea unui vapor cu carena spartă care e purtat pe sus de un val. Conduse Pontiacul închiriat spre ieşirea de pe strada ei, apoi o luă la stânga, pe şoseaua principală cu două sensuri, destul de aglomerată la această oră. Deşi simţea o reală uşurare, se hotărâse să nu-şi mai prelungească vizita la Laurel, oricât de mult ar fi vrut. Laurel Holland făcuse deja atât de multe pentru el; n-o putea lăsa să mai facă şi alte sacrificii.

Câţiva kilometri mai încolo, la prima intersecţie, opri cuminte la un semafor, schimbând farurile pe fază scurtă. Din direcţia opusă văzu apropiindu-se o dubă. Semaforul se schimbă pe verde şi, în timp ce traversa intersecţia, Ambler simţi un fior rece. Verifică dacă prin sistemul de ventilaţie al maşinii venea aer cald, aruncând în acelaşi timp şi o privire în oglinda retrovizoare, unde văzu…

Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule – dubiţa! Şoferul cu înfăţişare dură! Era o echipă de recuperare!

Sau chiar mai rău.

Ar fi vrut să întoarcă imediat maşina, dar pe contrasens treceau maşini într-un şir neîntrerupt. Irosea timp preţios şi nu avea nici o secundă de pierdut.

Cum fusese posibil să se întâmple asta? *E casa mea, deci fac ce vreau.* Calculatorul lui Laurel Holland. Blestematul ei de calculator. Căutările ei probabil că declanşaseră o alarmă. Existau mai multe agenţii guvernamentale care aveau programe de localizare şi urmărire prin care monitorizau traficul pe internet – programul „Carnivore” al FBI-ului era doar cel mai bine cunoscut dintre ele, însă nu şi singurul. Aceste sisteme foloseau aşa-numitele „detectoare de pachete”, cu ajutorul cărora monitorizau anumite noduri ale reţelei de internet şi anumite locaţii unde se aflau informaţii specifice. Ca şi computerul pe care-l folosise la internet-cafe-ul din Dupont Circle şi cel al lui Laurel avea o adresă digitală unică, cu ajutorul căreia putea fi găsit şi prin intermediul căreia se puteau afla cu uşurinţă toate datele despre proprietar, inclusiv adresa acestuia.

Văzu o spărtură în şirul de maşini şi făcu o întoarcere de o

sută optzeci de grade, cu cauciucurile scârţâind. Auzi claxonul insistent al maşinii căreia îi tăiase calea, şoferul frânase ca să evite accidentul. La intersecţie semaforul era din nou pe roşu, dar nu acest lucru îl opri, ci maşinile care treceau cu viteză pe şoseaua perpendiculară. Dacă acestea ar fi mers mai încet, ar fi încercat să se strecoare printre ele, dar aşa riscul de accident era prea mare. Mai bine să accepte o întârziere de un minut sau două decât să rişte să nu ajungă deloc la destinaţie.

Totuşi secundele păreau că trec cu o încetineală chinuitoare. În sfârşit, traficul se mai descongestionă şi – *acum, acum, hai!* – Ambler profită de cele nici trei secunde de pauză şi se năpusti pe culoarea roşie, trecând în viteză prin intersecţie, acompaniat de claxoane şi scârţâit de frâne.

Câteva momente mai târziu se trezi blocat în spatele unei rulote, care mergea cu cincizeci de kilometri la oră într-o zonă în care viteza maximă permisă era de şaptezeci. Ţinu mâna apăsată pe claxon – *la naiba, nu avea timp!* – dar rulota îşi menţinu viteza, parcă vrând să-i facă în ciudă. Ambler trase de volan cu putere şi tură motorul la maximum, tăie linia continuă dublă, depăşind autovehiculul din faţă. Când coti pe Orchand Lane îşi dădu seama că avea cămaşa leoarcă de transpiraţie. Străbătu în viteză străduţa şi opri brusc maşina în faţa casei cu un etaj a lui Laurel Holland, unde…

Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule… dubiţa deja parcase de-a curmezişul aleii, cu portiera din spate deschisă spre verandă. Auzi ţipete – Laurel – şi apoi văzu uşa din faţă trântindu-se de perete. Doi bărbaţi solizi, îmbrăcaţi în cămăşi negre, cărau spre maşină un fel de targă improvizată pe care se afla imobilizată ea, palidă, bătută, redusă la dimensiunile unui pachet. Nu! Oh, *Doamne Dumnezeule, nu!*

Erau doar doi, dar – *Doamne Dumnezeule, nu!* – scoase o seringă imensă al cărei ac strălucea în lumina ce se revărsa din felinare şi se pregăti să îi înţepe la întâmplare trupul imobil. Dar ceea ce-l îngrozea cel mai tare pe Ambler era calmul desăvârşit, profesional care se citea pe faţa omului.

Ştia ce avea să urmeze. Ambler n-ar fi trebuit niciodată să scape din gaura aceea unde-l închiseseră, din puşcăria aceea deghizată într-un spital de psihiatrie. Acum acelaşi lucru avea să i se întâmple şi lui Laurel. Acum ea ştia prea multe. N-avea să mai fie eliberată niciodată, nu va putea niciodată să-şi spună povestea. Dacă erau miloşi, aveau s-o ucidă. Dacă nu, Laurel

avea să-şi petreacă tot restul zilelor aşa cum Ambler ar fi trebuit s-o facă. N-avea să fie internată, ci mai degrabă îngropată de vie. Aveau să se facă experimente medicale pe ea. Apoi va fi lăsată să vegeteze, în timp ce toate urmele existenţei ei aveau să fie şterse de pe faţa pământului.

Nu! Pentru numele lui Dumnezeu, nu putea lăsa să i se întâmple aşa ceva!

Unul dintre cei doi bărbaţi, şoferul cu faţa dură, străbătută de câteva cicatrice, o luă la fugă spre Ambler.

Ambler apăsă pedala de acceleraţie până la podea, cu maşina scoasă din viteză, apoi, în timp ce motorul mugea, apăsă brusc ambreiajul şi cuplă viteza întâi. Maşina ţâşni spre dubiţă, care se afla la aproximativ zece metri distanţă. Bărbatul cu faţa brăzdată de cicatrice era acum foarte aproape de partea stângă a maşinii lui Ambler. În ultimul moment Ambler deschise brusc portiera şi-l lovi pe tip, lăsându-l în stare de inconştienţă. Apoi călcă frâna şi roti volanul spre stânga. Spatele maşinii se deplasă în direcţia opusă, lovindu-se de dubiţă. Partea din spate absorbi întreaga forţă distructivă a impactului, aşa că Ambler rămase nevătămat.

Încă se mai auzeau ţipete când Ambler se dădu jos din maşină, dar acest lucru îi dădea un sentiment curios de uşurare. Ţipetele însemnau că Laurel era încă în viaţă, acul seringii încă n-o atinsese. Se năpusti spre partea din spate a dubiţei, unde Laurel se zbătea din toate puterile, legată cu câteva fâşii de pânză, încercând să-i reziste musculosului atacator. Ambler se strecură în spatele portierei dubiţei, care se deschisese în urma impactului.

— Dă-te la o parte de lângă ea sau vei muri, ticălosule! strigă Ambler. Un glonţ în cap şi unul în burtă. Ştia că indicarea exactă a locurilor în care avea să-l împuşte era de natură să-l convingă pe atacator că vorbea serios, în semiîntuneric, atacatorul presupuse că Ambler era înarmat, deşi nu putea să vadă clar mâinile celui care-l ameninţa. Tipii respectivi erau profesionişti, nu inconştienţi. Făceau toate astea pentru bani, nu din pură convingere şi pasiune. Acum! mugi Ambler.

Bărbatul făcu ce i se spuse. Ridică mâinile în sus şi începu să înconjoare încet dubiţa. Când ajunse în faţă făcu exact ce se aştepta Ambler să facă. Sări brusc în maşină şi porni motorul. În momentul acela supravieţuirea devenise singurul lui scop. Ambler fugi în spatele dubiţei şi se asigură că Laurel nu mai era înăuntru, în timp ce atacatorul ambală motorul şi porni maşina,

împinse la o parte Pontiacul şi traversă gazonul în viteză, năpustindu-se pe stradă.

Plecase, dar în curând avea să se întoarcă şi nu singur.

— Laurel, strigă Ambler uşor în timp ce, cu mişcări blânde, dar iuţi desfăcea nodurile fâşiilor de pânză cu care femeia era legată.

— Au plecat? întrebă cu o voce tremurătoare.

— Trebuie să plecăm de-aici, se mulţumi el să spună.

Ea se lăsă brusc pe el, prinzându-l cu braţele scuturate de tremurături.

— Ştiam că vei veni după mine, repeta ea, cu gura aproape lipită de gâtul lui. Ştiam că vei veni după mine.

— Trebuie s-o ştergem de aici, o întrerupse Ambler repezit. Ştii vreun loc în care ai putea să stai, undeva unde să fii în siguranţă?

— Fratele meu locuieşte în Richmond.

— Nu! Ei cunosc adresa aceea, te-ar găsi imediat. Ne trebuie altcineva, o persoană pe care ei să nu o poată urmări.

Laurel îl privi, trasă la faţă.

— E o femeie, pe vremea copilăriei mele era cea mai bună prietenă a mamei mele. A fost ca o mătuşă pentru mine. Acum locuieşte în Virginia de Vest. Undeva lângă Clarksburg.

— Merge, spuse Ambler.

— Te rog… începu ea şi el putu să-i vadă disperarea şi frica întipărite pe faţă. Nu voia să fie lăsată singură.

— O să te duc eu acolo, spuse Ambler.

Drumul până la Clarksburg dură câteva ore. Folosiră autostrăzile 68 şi 79. Mergeau cu maşina ei, un Mercury vechi. Ambler era atent la trafic, cu ochii în patru după vreun eventual urmăritor sau vreo echipă de supraveghere. Laurel îşi petrecu o parte din timp plângând; între reprizele de plâns se cufunda într-o tăcere împietrită. Se confrunta cu ceva nou, cu ceva ce nu mai experimentase niciodată şi în ultimă instanţă răspundea la traumă cu furie şi hotărâre. În acelaşi timp Ambler îşi făcea reproşuri în tăcere. Într-un moment de slăbiciune o asistentă îl ajutase; acum viaţa ei era pusă în pericol din această cauză şi probabil că n-avea să mai fie niciodată la fel. Îşi dădea seama că femeia care acum stătea lângă el îl privea ca pe un salvator, ca pe cineva care îi putea oferi siguranţa de care avea nevoie. Dar de fapt lucrurile stăteau chiar pe dos. Dar el n-avea de gând să-i spună asta. Era realitatea logică, ce nu se potrivea deloc cu realitatea ei emoţională.

Când se despărţiră – el chemă prin telefon un taxi care urma să-l aştepte la o intersecţie aflată în apropierea destinaţiei ei – ea aproape că se strâmbă de durere, de parcă i-ar fi fost smuls un bandaj de pe o rană. Şi el avea o senzaţie asemănătoare.

— Eu am adus toate astea pe capul tău, murmură Ambler, aproape ca pentru el. Eu sunt *vinovat*...

— Nu, zise ea cu tărie. Să nu mai spui *niciodată* asta. Ei sunt cei vinovaţi, la naiba. *Ei* sunt de vină. Oameni de genul ăsta… Se întrerupse.

— O să te descurci?

Ea dădu scurt din cap.

— Pune mâna pe ticăloşii ăia, îi spuse ea printre dinţi înainte de a se întoarce şi de a pleca spre casa „mătuşii” Jill, o construcţie cafenie, în stil victorian. Pe verandă era aprins un bec ce emana o lumină galbenă, caldă. Părea că intră într-o altă lume, una sigură. O lume în care el nu exista.

Nu mai voia s-o expună riscului de a se confrunta cu terifiantul său viitor. Undeva în labirint, bestia îl aştepta. Tezeu trebuia să omoare Minotaurul. Altfel nici unul dintre ei n-avea să fie în siguranţă.

În noaptea aceea dormi la un motel de lângă Morgantown, Virginia de Vest, dar somnul venise greu. În minte începură să i se strecoare frânturi de amintiri, asemenea unui gaz otrăvitor. Figura tatălui său se întrupă din cioburi şi bucăţele – o faţă dreptunghiulară, frumoasă; la o privire mai atentă nu mai era aşa frumoasă, anii de abuz de alcool îi uscaseră pielea şi îi umpluseră obrajii de capilare sparte. Mirosul dulceag de Sen-Sen, bomboanele pe care le sugea în încercarea de a ascunde mirosul de alcool al răsuflării. Apoi expresia de durere pasivă a mamei lui; îi luă ceva vreme să distingă ura care se ascundea sub acea expresie, asemenea unui schelet. Faţa ei era întotdeauna acoperită cu fond de ten – îşi dădea în fiecare zi cu fond de ten, ca nimeni să nu observe că încerca să ascundă o eventuală vânătaie.

Se întâmplase cu doar câteva zile înainte de cea de-a şaptea lui aniversare.

— De ce pleacă tati? întrebase Hal. El şi mama lui se aflau în spaţiul întunecos de lângă bucătărie pe care-l numeau „camera de familie” în ciuda faptului că numai foarte rar se adunau cu toţii în acea cameră. Ea croşeta un pulover pe care ştia probabil că n-avea să-l poarte nimeni. Se auzeau andrelele groase

ciocnindu-se în timp ce împleteau un fir gros de lână roşie. Se oprise şi pălise sub stratul gros de machiaj. În vocea ei se simţea durerea şi uimirea.

— Tati pleacă, nu-i aşa?

— Ţi-a spus el asta?

— Nu, zise băieţelul de aproape şapte ani. De spus nu mi-a spus nimic.

— Atunci nu înţeleg cum de ţi-a intrat ideea asta în cap. În vocea ei îşi făcuse loc furia.

— Îmi pare rău, mami, spuse repede băieţelul.

— Parc-ar fi intrat dracu' în tine. Ce te-a apucat să spui aşa ceva?

Dar nu e evident? îi venea lui s-o întrebe. *Nu vezi?*

— Îmi pare rău, repetă băiatul.

Dar părerile de rău nu fură de ajuns, nu şi o săptămână mai târziu când tăticul îşi luă într-adevăr tălpăşiţa. Dulapurile lui de haine erau goale, toate nimicurile care-i aparţineau – acele de cravată, brichetele, ţigările de foi – dispăruseră de pe rafturi, Chevy-ul lui nu mai era în garaj. Tati dispăruse din viaţa lor.

Mama lui îl luase de la şcoală, apoi fuseseră în mall, după cadouri. Când au ajuns acasă şi au văzut ce se întâmplase, mama lui Hal a început să bocească.

Deşi avea chipul înlăcrimat, încercase şovăitor s-o calmeze, dar ea se retrase, tremurând din toate încheieturile din calea mângâierilor lui copilăreşti. Avea să-şi aducă mereu aminte de privirea pe care i-o aruncase. Îşi amintise ce-i spusese cu câteva zile în urmă, iar pe faţă îi apăruse o expresie de teamă.

După ceva timp, reuşi să afişeze o faţă mai luminoasă, aşa cum făcuse şi de ziua lui. Dar relaţia lor n-a mai fost niciodată la fel. Ea se simţea stânjenită, deranjată de privirea lui şi începu să i-o evite. Pentru Hal acesta fusese primul dintr-o lungă serie de astfel de momente. Din toate se desprindea aceeaşi morală: era mai bine să fii singur decât abandonat.

Apoi copilul de şapte ani se transformă într-un bărbat de treizeci şi şapte şi privirea penetrantă îi aparţinea acum unei alte persoane, candidatului taiwanez. O altă privire, dintr-un alt timp.

Ai început să înţelegi că vezi anumite lucruri pe care nu trebuia să le vezi.

Se afla din nou în Changhua, undeva în mulţimea deasă de simpatizanţi, aşteptând ca politicianul să ajungă în poziţia potrivită, pentru a putea semnala momentul optim al declanşării

încărcăturii explozive.

Ce limbaj comun foloseau pentru un asemenea carnagiu... Poate chiar asta le permitea să continue să facă ce făceau.

Wai-Chan Leung era mai scund decât se aşteptase el, cu o constituţie firavă. Şi totuşi, pentru mulţimea de simpatizanţi prezenţa lui părea impunătoare, mai ales după ce începu să vorbească. Nici Tarquin nu-l mai percepea ca pe un om mic.

— Prieteni, începu politicianul. Avea o lavalieră fără fir prinsă de reverul hainei, care-i permitea să se mişte nestingherit. Vorbea liber. Pot să vă spun aşa? Eu zic că da. Şi sper din toată inima că şi voi mă veţi considera prietenul vostru. De prea mulţi ani, în Republica China conducătorii noştri n-au mai fost şi prietenii noştri. Poate că au fost prieteni cu capitalul străin. Poate că au fost prietenii dinastiilor bogate. Poate au fost prietenii altor conducători. Prietenii Fondului Monetar Internaţional. Dar cred că n-au fost întotdeauna prietenii voştri.

Făcu o pauză, discursul fiindu-i întrerupt de o rafală de aplauze.

— Cunoaşteţi povestea aceea veche chinezească despre cei trei abstinenţi care treceau pe lângă o cârciumă. Primul dintre ei spune: „Sunt atât de sensibil, încât dacă beau un singur pahar de vin mă înroşesc foarte tare la faţă şi leşin”. Al doilea spune: „Asta nu-i nimic. Eu şi dacă miros un pahar de vin mă înroşesc şi încep să tremur până cad din picioare.” Cel de-al treilea spune: „Cât despre mine, eu şi dacă văd pe cineva mirosind vin...” Publicul răspunse cu râsete apreciative la familiara anecdotă. În această epocă a globalizării, unele ţări sunt mai vulnerabile decât altele. Taiwanul este cel de-al treilea om. Atunci când capitalul este prea volatil, atunci când valoarea dolarului american fluctuează, atunci când în lume au loc astfel de evenimente economia şi sistemul nostru politic se înroşesc la faţă şi încep să tremure. Făcu o pauză şi se îndreptă spre tribună.

Tarquin – acum *era* din nou Tarquin – îl privea intens. Nimic din ceea ce vedea la omul care se afla acum la mai puţin de douăzeci de metri în faţa lui nu se potrivea cu ceea ce scria în dosarul pe care i-l făcuseră băieţii din „Stab”. Sigur, n-avea nici o dovadă, doar intuiţia lui, dar pentru el intuiţia avea forţa adevărului. În dosar omul era descris ca fiind un tip calculat şi viclean, iute la mânie şi răzbunător, plin de cinism şi de resentimente, ca o persoană a cărei compasiune arătată în

public nu era decât o mostră de teatru ieftin. Tarquin nu detecta nici una dintre aceste „trăsături” – nu era nici un semn de falsitate, de cinism, nici o sclipire din siguranţa de sine atât de specifică impostorilor. Bărbatul care vorbea acum era satisfăcut de elocvenţa lui, dar în acelaşi timp credea fiecare cuvânt pe care-l rostea – credea în importanţa şi în încărcătura discursului său.

Ai început să vezi ceea ce nu trebuia să vezi.

— Au numit Taiwanul un mic tigru, spunea Wai-Chan Leung cu o voce aproape rugătoare. Ceea ce mă îngrijorează pe mine nu e faptul că suntem mici. Ceea ce mă îngrijorează pe mine e că tigrii sunt o specie pe cale de dispariţie. Făcu din nou o pauză. Mulţumirea de sine este un ideal frumos. Dar este oare un ideal realist? Avem nevoie de ambele – avem nevoie de idealuri, dar avem nevoie şi de realism. Unii oameni vă vor spune, poate, că trebuie să alegeţi între cele două. Şi totuşi ei sunt aceiaşi oameni care vă spun că vă puteţi bucura de democraţie atâta vreme cât îi lăsaţi pe ei să vă spună ce să faceţi. Ştiţi de cine îmi aduc ei aminte? De cel care, în timpuri străvechi, venise în mijlocul unui sat să vândă o suliţă despre care spunea că poate străpunge orice şi un scut pe care-l lăuda că este impenetrabil.

Urmă o furtună de aplauze şi de râsete.

— Oamenii din Taiwan – toţi chinezii – au un viitor minunat în faţă, rămâne doar ca ei să-l aleagă. Un viitor pe care noi ni-l creăm. Aşa că haideţi să alegem cu înţelepciune. Continentul se schimbă. Noi ar trebui oare să rămânem la fel? Acum se afla la doar o jumătate de metru de tribuna din lemn cu pete maronii. Se găsea la numai o jumătate de metru de moarte. Tarquin simţi cum inima începe să-i bată mai tare. Toate moleculele din corpul lui urlau că această operaţiune este o greşeală. Fusese concepută greşit. Fusese iniţiată greşit. Fusese greşit îndreptată împotriva acestei persoane. Wai-Chan Leung nu era inamicul lor.

Politicianul îşi ţinea mâinile în faţă, cu braţele perpendiculare pe corp şi cu mâinile strânse în pumni şi împreunate la nivelul pieptului. Le mişca pe amândouă o dată, cu pumnii presaţi unul în celălalt.

— Vedeţi? Simpla opoziţie duce la imobilitate. La paralizie. Oare asta ar trebui să fie relaţia noastră cu verii noştri de peste strâmtoare? Îşi împleti apoi degetele de la ambele mâini, arătând cum, în opinia lui, ar fi trebuit să funcţioneze coabitarea dintre suveranitate şi integrare regională. Cooperarea, lucrul împreună,

ne poate oferi puterea. Prin integrare ne putem recâştiga integritatea.

Casca din urechea lui Tarquin pârâi.

— Nu am poziţia ta, dar de unde stau eu mi se pare că ţinta a ajuns în poziţia dorită, nu? Aştept semnalul tău.

Tarquin nu zise nimic. Era timpul ca dispozitivul să fie activat, venise vremea ca tânărul bărbat să-şi încheie rolul pe lumea asta – dar instinctele lui Tarquin spuneau altceva. Era într-o stare de perfectă conştienţă, în mijlocul unei mulţimi de mii de taiwanezi, toţi purtând cămăşi încheiate sau nu până la gât, cu un tricou alb pe dedesubt. Dacă ar fi descoperit măcar un semn că ceva din dosarul respectiv era adevărat… Dar nimic.

Casca din ureche cârâi din nou.

— Tarquin, dormi? S-a terminat cu pregătirea. O să apăs pe…

— Nu, şopti Tarquin în minusculul microfon din fibră optică pe care-l avea camuflat în guler. *N-o face.*

Dar agentul respectiv era nerăbdător şi nu putea fi convins să dea înapoi. Când auzi răspunsul lui, Tarquin detectă în el cinismul pe care numai un agent care îşi petrecuse poate prea mulţi ani pe teren îl putea avea:

— I-auzi una, i-auzi două, i-auzi patruzeci şi nouă…

Explozia, atunci când se produse, fu mai slabă decât se aşteptase Tarquin. Sunetul fu asemănător cu cel produs de spargerea unei pungi de hârtie umflată cu aer. Marginea inferioară a tribunei fusese întărită cu oţel pentru a reduce la minimum numărul de victime colaterale, aşa că panourile respective nu numai că înăbuşiră zgomotul exploziei, ci îi şi dirijară forţa spre bărbatul care stătea în spatele lor.

Tarquin văzu parcă cu încetinitorul cum Wai-Chan Leung, marea speranţă a atâtor taiwanezi – orăşeni deschişi la minte, ţărani, fermieri, studenţi şi patroni de magazine – înţepeni brusc, apoi se prăbuşi pe caldarâm într-o baltă de sânge. Rămăşiţele carbonizate ale tribunei zăceau acum într-o grămadă fumegândă undeva în stânga lui.

Pentru câteva secunde trupul bărbatului rămase nemişcat. Apoi Tarquin îl văzu ridicându-şi capul de la pământ şi privind mulţimea din faţa lui. Următorul lucru pe care Tarquin îl observă avea să-l impresioneze şi să-l schimbe pentru totdeauna: ultimele convulsii agonice făcură ca ochii celor doi să se întâlnească.

Era o zi umedă şi caldă, tipică pentru climatul subtropical al

Taiwanului, dar Tarquin îşi simţea pielea rece şi uscată; îşi dădea cumva seama că fiecare moment din ceea ce văzuse avea să-i rămână întipărit în minte şi în vise, pentru totdeauna.

Venise la Changhua să omoare un om şi respectivul om fusese ucis cu conştiinciozitate. Un om care prin intensitatea privirii reuşise, într-un moment de intimitate stranie, să împartă cu Tarquin ultimele momente din viaţa sa.

Nici chiar acum pe faţa omului nu se vedea nici o urmă de ură sau de furie. Doar uimire şi tristeţe. Era faţa unui om plin de un idealism blând. Era faţa unui om care ştia că moare şi se întreba de ce.

La rândul lui şi Tarquin se întreba acelaşi lucru. De ce?

Mulţimea începu să urle, să plângă, să ţipe şi, printre toate aceste zgomote, el reuşi să distingă ţipătul unei păsări. Îşi smulse privirea de la epava umană din faţa lui şi se uită spre un palmier, unde o pasăre îşi cânta trilul. Fără pauză.

De cealaltă parte a pământului, la mulţi ani distanţă, Ambler se foi în pat, conştientizând brusc aerul închis din camera de motel. Deschise ochii. Trilurile păsării continuară să se audă.

Era telefonul Nokia pe care-l luase de la urmăritorul lui din munţii Sourland.

Apăsă pe butonul de răspuns şi duse aparatul la ureche.

— Da.

— Tarquin, izbucni o voce entuziastă.

— Cine e la telefon? întrebă Ambler, precaut. Simţi fiorul rece al fricii.

— Sunt superiorul lui Osiris, spuse vocea entuziastă.

— Asta nu e cine ştie ce recomandare, replică Ambler.

— Mie-mi spui? Am fost foarte îngrijoraţi de recentele scurgeri de informaţii.

— Scurgere de informaţii este atunci când cineva îţi citeşte scrisorile. Atunci când cineva îţi împuşcă agenţii, ai o problemă mult mai serioasă.

— Ai dreptate. Şi ne-am făcut deja o idee despre ce s-a întâmplat. Dar avem nevoie şi de tine şi asta chiar acum.

— Nu ştiu cine dracu' eşti, spuse Ambler. Spui că Osiris lucra pentru tine. Din câte ştiu eu şi tipul care l-a ucis ar fi putut lucra pentru tine.

— Tarquin, ascultă-mă. Osiris era un agent excepţional. Am suferit o pierdere grea şi-mi pare rău. Tuturor ne pare rău.

— Şi te aştepţi să te cred pe cuvânt?

— Da, exact la asta mă aştept, spuse bărbatul. Îţi cunosc abilităţile.

Ambler făcu o pauză. Ca şi Arkady, ca şi Osiris, bărbatul de la capătul celălalt al firului avea încredere în capacitatea lui Ambler de a detecta eventualele minciuni. Dar onestitatea nu era garanţia adevărului, îşi aminti el. Bărbatul acela ar fi putut fi minţit la rândul lui. Dar Tarquin – Ambler – n-avea nici o altă şansă decât să intre în joc. Cu cât avea să înainteze mai mult în organizaţia respectivă, cu atât va avea mai multe şanse să afle adevărul despre ce i se întâmplase – şi cine era el de fapt.

Prin minte îi trecu un gând. În cariera sa fusese de câteva ori implicat în ceea ce se numeau operaţiuni secvenţiale – o informaţie care ducea la o altă informaţie, fiecare dintre ele mai critică decât cealaltă, toate aranjate în aşa fel încât să-l atragă şi să-l prindă în plasă pe adversar. Ştia că toate operaţiunile secvenţiale depindeau de senzaţia de totală credibilitate pe care trebuiau să o lase informaţiile. Cu cât adversarul era mai puternic, mai bine pregătit, cu atât credibilitatea informaţiei trebuia să fie mai mare. În acelaşi timp, cu cât subiectul operaţiunii era o persoană mai sofisticată, cu atât trebuiau să lucreze cu mai multă grijă. Trebuiau să angajeze intermediari care nu ştiau nimic despre operaţiune, să-i instruiască în privinţa unor întrebări la care urmau să răspundă pe loc. Răspunsurile nu trebuiau să fie foarte corecte, altfel subiectul ar fi putut deveni suspicios, dar era necesar să lase o impresie bună; un singur pas greşit şi totul se ducea de râpă.

Cu toate acestea, cei mai îndrăzneţi subiecţi încercau să inverseze întreaga operaţiune secvenţială. Informatorii erau intoxicaţi cu informaţii care trebuiau să pună serviciile de securitate americane pe picior greşit. Operaţiunea secvenţială dădea rezultate, dar în sens opus. O informaţie nouă, descoperită din întâmplare, putea să pună în umbră scopul iniţial al operaţiunii. Vânătorul devenea astfel prada.

Acum Ambler se gândea dacă nu cumva şi el era ţinta unei astfel de operaţiuni secvenţiale şi, în cazul în care aşa stăteau lucrurile, dacă n-ar putea să exploateze situaţia în avantajul său. Era cel mai periculos joc dintre toate. Şi totuşi, n-avea altă soluţie.

— Bine, spuse Ambler. Te ascult.

— O să ne întâlnim mâine în Montreal, spuse bărbatul. Foloseşte-te de documentele pe care le ai – cele pe care ţi le-a

dat Osiris ar trebui să fie destul de bune. Dar alegerea îţi aparţine. Bărbatul continuă să vorbească, dându-i instrucţiuni detaliate; trebuia să ajungă pe aeroportul Dorval din Montreal în chiar dimineaţa aceea.

Înainte de a porni la drum, telefonul din camera de motel începu să sune. Era Laurel. După voce era mai calmă, mai stăpână pe ea. Totuşi, în glasul ei se ghicea îngrijorarea – era îngrijorată pentru el, nu pentru ea. Îi explică repede că trebuia să meargă la o întâlnire, că primise un telefon de la superiorul lui Osiris.

— Nu vreau să te duci, spuse ea. Din vocea ei răzbăteau atât frica, cât şi hotărârea.

— Te temi pentru mine. Şi eu mă tem. Dar mai mult mă tem de ce s-ar întâmpla dacă *nu* m-aş duce. Sunt ca un pescar care a simţit că trage. Oare o fi un peşte mare, sau poate un rechin? Nu ştiu, n-am cum să ştiu, dar nici să-i dau drumul nu vreau, nu îndrăznesc.

Urmă o pauză destul de lungă, după care ea vorbi din nou:

— Nici dacă-ţi scufundă barca?

— Nu pot să-i dau drumul, spuse Ambler. Nici măcar dacă-mi scufundă barca.

Golful Descovery, Teritoriile Noi

Luxoasa vilă din Hong Kong avea douăsprezece camere, toate împodobite şi aranjate în stilul anilor 1920, perioadă din care data construcţia – multă mobilă franţuzească, împodobită cu intarsii de aur şi damasc, pereţi acoperiţi cu mătăsuri – dar piesa de rezistenţă era terasa plină de flori, care oferea o privelişte magnifică asupra apelor liniştite ale golfului Discovery. Mai ales acum, când apa strălucea în lumina roşie a apusului de soare. La un capăt al terasei cinau două persoane, masa acoperită cu olandă albă era plină de zeci de feluri de mâncare, delicatese rare, preparate de mâini experte. În timp ce aromele mâncării se amestecau în briza slabă, un american cu părul alb şi cu o frunte bombată trase adânc aer în piept şi se gândi că, în secolele anterioare, în afara celor de la Curtea Imperială, doar câţiva privilegiaţi se puteau bucura de un asemenea festin.

Ashton Palmer gustă un fel de mâncare pregătit din pui de privighetoare de munte. Oasele minusculei păsări cântătoare nu

erau mai dezvoltate decât cele ale unei sardine, oferind o textură plăcută. Ca şi în cazul mâncării de botgros, dusă la perfecţiune de Escoffier[35] – o altă pasăre cântătoare minusculă, pe care francezii obişnuiau să o ţină de cioc şi să o bage cu totul în gură, în spatele unui şerveţel – ridică puiul de privighetoare şi-l băgă pe tot în gură, strivindu-i oasele aproape embrionare, desfătându-se cu slaba rezistenţă pe care acestea o opuneau măselelor lui – o satisfacţie comparabilă cu strivirea carcaselor de crab. În mandarină felul acela de mâncare se numea *chao niao ge* – ceea ce se traducea literal cu „pasăre cântătoare la proţap”.

— Extraordinară, nu-i aşa? spuse Palmer către singurul său comesean, un chinez cu trăsături îmbătrânite şi cu ochi duri şi sfredelitori.

Bărbatul, un vechi general al Armatei Populare de Eliberare, zâmbi, pielea pergamentoasă strângându-se în riduri adânci la colţurile gurii.

— Extraordinară, îl aprobă el. Dar de la dumneata oamenii se aşteaptă la ce-i mai bun.

— Eşti prea amabil, spuse Palmer, observând feţele uimite ale servitorilor. Pentru că Palmer discuta cu generalul Lam nu în mandarină şi nici în cantoneză, ci în dialectul hakka, ce se vorbea în satul natal al generalului. Totuşi, ştiu că dumneata, ca şi mine, acorzi foarte multă atenţie detaliilor. Felul acesta de mâncare, *chao niao ge,* a fost servit ultima oară, din câte se spune, în ultima perioadă a dinastiei Qing. Mă tem că prietenii tăi din Wanshoulu – se referea la o suburbie foarte bine păzită a Beijingului, unde locuiau mulţi înalţi oficiali chinezi – sau din Zhongnanhai ar găsi cina asta *decadentă.*

— Ei preferă mâncarea de la Burger King. Generalul Lam mormăi. Pepsi cola servită în pocale de argint.

— Obscen, spuse învăţatul american. Dar prea adevărat.

— Nu c-aş fi apucat să-mi petrec prea mult timp la Zhongnanhai, spuse generalul.

— Dacă Liu Ang e lăsat să facă ce vrea el, toţi războinicii vor fi exilaţi în provincie. Din punctul lui de vedere cei din Armata Populară de Eliberare îi sunt inamici. Cu toate acestea, după cum ne arată şi istoria Chinei şi exilul are avantajele lui.

— Aşa a fost şi cazul dumitale, spuse generalul.

[35] Celebru bucătar francez *(n. trad.).*

Palmer zâmbi, dar nu negă. Cariera lui nu urmase cursul pe care şi l-ar fi dorit în momentul în care-şi alesese meseria, dar asta nu fusese decât vina lui. Pe vremea când era doar un tânăr licenţiat în cadrul biroului de planificare politică din Departamentul de Stat era considerat viitorul Henry Kissinger şi cel mai promiţător reprezentant al generaţiei sale. Dar, după cum va descoperi el ulterior, avea un defect care urma să-i fie fatal, un defect care-l împiedica să aibă o carieră strălucită în bătrânul Washington, D.C. — era pasionat de adevăr. Aşa că, destul de abrupt, cel care era alintat „copilul teribil" al Departamentului deveni un „copil teribil" pe care toată lumea îl evita. Asta pentru că mediocritatea câştigase încă o dată, impunându-şi regulile şi expulzându-l pe cel care îi ameninţa poziţia confortabilă. Palmer se gândi că din anumite puncte de vedere faptul că fusese exilat reprezentase cel mai bun lucru care i se putea întâmpla. Asta se spunea şi în articolul care apăruse în *The New Republic,* articol care prezenta povestea gloriei şi decăderii lui – aruncat de pe coridoarele puterii, Palmer avea să se dedice studiului şi lumii academice. Era de fapt o retragere strategică, o regrupare a forţelor şi nimic altceva. Discipolii lui – „Palmeriţii", aşa cum îi numeau ironic inamicii lui – ajunseră în timp să ocupe poziţii-cheie în Departamentul de Stat şi în Ministerul Apărării, ca şi în centrele unde se puneau la punct direcţiile strategice ale Washingtonului. De-a lungul timpului le inoculase o discreţie totală, pe care aceştia şi-o însuşiseră pe deplin. Protejaţii lui ocupau acum cele mai importante posturi. Pe măsură ce anii treceau, gurul lor, retras asemenea lui Cincinnatus, aştepta răbdător.

Şi acum ajunsese să numere zilele care-l despărţeau de momentul mult aşteptat.

— Cât despre Zhongnanhai, spuse Palmer, îmi pare bine să aflu că avem aceeaşi părere.

Generalul îşi atinse mai întâi un obraz, apoi celălalt şi rosti proverbul hakka:

— Ochiul drept, ochiul stâng. Însemna că punctele de vedere a doi oameni erau identice, la fel cum erau şi cele percepute de doi ochi.

— Ochiul drept, ochiul stâng, murmură Palmer ca un ecou. Bineînţeles, una e să vezi, alta e să acţionezi.

— Foarte adevărat.

— Sper că nu te-ai răzgândit, spuse Palmer repede, atent la

orice semn de nehotărâre din partea generalului.

Acesta îi răspunse cu un vechi proverb hakka.

— Vântul nu poate mişca muntele din loc.

— Îmi pare bine să te aud vorbind aşa, îi replică Palmer. Pentru că evenimentele ce vor avea loc vor pune la încercare hotărârea multora. Vor fi multe rafale de vânt, unele dintre ele de o forţă titanică.

— Ceea ce e de făcut, spuse generalul, trebuie făcut.

— Uneori o schimbare majoră a cursului evenimentelor este necesară, zise Palmer, pentru asigurarea unei mai mari stabilităţi.

— Exact. Generalul ridică pasărea friptă şi bine condimentată până la nivelul buzelor. Ochii i se îngustară în timp ce savura perfecţiunea crocantă.

— Trebuie să tai un copac pentru a încălzi oala cu orez, recită Palmer un alt proverb hakka.

Generalul nu mai era de mult surprins de faptul că profesorul cunoştea amănunţit cultura zonei în care copilărise el.

— Însă copacul ăsta, care trebuie doborât, nu e un copac oarecare.

— Nici oala de orez nu e una obişnuită, replică profesorul. Oamenii dumitale îşi ştiu rolurile. Trebuie să cunoască şi momentul când vor trebui să acţioneze şi să acţioneze cu promptitudine.

— Sigur că da, spuse generalul Lam.

Dar privirea bărbatului cu părul alb era neliniştitoare.

— Au mai rămas şase zile, spuse el fără prea multă emfază. Toată lumea trebuie să-şi joace perfect rolul.

— Fără nici o greşeală, spuse generalul, faţa ridată emanând o hotărâre de neclintit. Până la urmă, e în joc cursul istoriei.

— Şi asupra acestei chestiuni cred că suntem de acord, cursul istoriei e prea important pentru a putea fi lăsat la voia întâmplării.

Generalul dădu din cap cu gravitate şi îşi ridică din nou degetul.

— Ochiul drept, ochiul stâng, spuse el încet.

12

Montreal

*Bă*rbatul cu care vorbise la telefonul mobil îi spusese lui Ambler să fie în colţul de nord-vest al Pieţei Dorchester la ora unsprezece dimineaţa. Ambler ajunse devreme, aşa că luă un taxi până la intersecţia străzii Cypress cu strada Stanley, aflată la distanţă de un cvartal de locul de întâlnire şi făcu o scurtă recunoaştere a zonei. Clădirea Sun Life din Dorchester, o monstruozitate construită în stilul beaux-art, fusese odată cea mai înaltă clădire din întregul Imperiu Britanic. Acum era copleşită de zgârie-norii care se înălţau în jurul Pieţei Dorchester. Tocmai din această cauză avea Ambler senzaţia aceea de nervozitate – piaţa era înconjurată de prea multe clădiri înalte.

Ţinea în mână o sacoşă de la Place Montreal Trust, iar pe umăr avea un aparat de fotografiat. Arăta ca un turist oarecare, sau cel puţin aşa spera că arată. Hoinări o vreme pe străzile din jurul pieţei şi constată satisfăcut că nu văzuse nici o persoană suspectă în jurul Pieţei Dorchester. Aşa că se aventură în piaţă. Trotuarele fuseseră curăţate de zăpadă – puteau fi văzute câteva linii drepte care se intersectau cu un cerc, unde se afla o statuie a unui anume Sir John A. Macdonald, cel dintâi prim-ministru al Canadei. În piaţă mai era un monument închinat rolului pe care-l jucase Canada în Războiul Bur şi nu foarte departe de acesta se afla un cimitir catolic, unde erau îngropate victimele unei epidemii de holeră ce avusese loc la începutul secolului al nouăsprezecelea. Pietrele de mormânt erau înnegrite de vreme, culoarea lor închisă fiind scoasă în evidenţă de albul zăpezii. Peste toate domina silueta din oţel şi piatră a clădirii Băncii Imperiale. În faţa clădirii Dominion Square – o structură masivă construită în stil renascentist – opri un autobuz roşu pe care scria Le Tram de Montreal.

Oricât de mult şi de bine ar fi cercetat zona, era dar că elementele critice ale peisajului se puteau modifica în orice clipă. Oare de asta superiorul lui Osiris alesese tocmai acest loc? Prin obiectivul aparatului de fotografiat Ambler scană cele câteva sute de ferestre ale clădirilor înalte ce înconjurau piaţa. Cele mai

multe dintre ele nu se puteau deschide; acelea care se deschideau erau închise din cauza vremii. Deşi se îmbrăcase destul de gros, din cauza temperaturii urechile începuseră să-i îngheţe. Auzi paşi hotărâţi care se îndreptau spre el şi se întoarse.

— Mă scuzaţi, domnule.

Ambler văzu un cuplu în vârstă, amândoi îmbrăcaţi în canadiene groase, colorate strident, cu părul alb răvăşit de vânt.

— Da? răspunse Ambler încercând să-şi păstreze o voce neutră.

— Sunteţi amabil, ne faceţi şi nouă o poză? Bărbatul îi întinse un aparat galben de unică folosinţă, care se găsea la orice magazin din zonă. Cu Sir Macdonald în fundal, bine?

— Sigur, spuse Ambler, jenat de suspiciunea pe care o resimţise puţin mai înainte. Sunteţi americani?

— Din Sacramento. Dar aici ne-am petrecut luna de miere. Ghici când a fost asta?

— N-aş putea să-mi dau seama. Ambler încerca să nu pară prea distant.

— Acum patruzeci de ani, chicoti soţia bărbatului în vârstă.

— Ei bine, felicitări, spuse Ambler şi apăsă butonul aflat în stânga părţii de sus a aparatului de fotografiat. Făcu un pas în faţă pentru a încadra mai bine cuplul din faţa lui şi observă ceva neobişnuit – o persoană se ascunse în spatele statuii cu un gest rapid, de parcă n-ar fi vrut să fie văzută. Ambler fu surprins – era o greşeală de amator. Şi el în mod sigur nu aranjase această întâlnire cu nişte amatori.

Le înapoie bătrânilor aparatul de fotografiat de unică folosinţă şi făcu brusc câţiva paşi lungi şi rapizi spre soclul statuii.

În spatele acestuia observă un tânăr – mai degrabă un băieţel, avea probabil paisprezece sau cincisprezece ani.

— Bună, spuse Ambler pe un ton cât mai neutru cu putinţă.

— Bună, îi răspunse băiatul.

— Care-i treaba?

— Cred c-am dat-o-n bară, spuse băiatul. Vorbea cu un pic de accent specific celor din Quebec. Avea un nas mare, pe care probabil că într-o zi avea să-l aprecieze şi un păr scurt şi ţepos pe care era evident că încercase să şi-l deschidă la culoare cu ajutorul decolorantului.

— Pun pariu că poţi să-ţi repari greşeala. Ambler nu-şi luă ochii de la faţa băiatului – era atent la orice eventuală schimbare de

expresie.

— Nu trebuia să mă vezi încă. Doar la unsprezece fix, spuse băiatul.

— Dar nu trebuie să afle nimeni de asta.

Băiatul se lumină la faţă.

— Deci n-o să spui la nimeni?

— Şi de ce-aş face-o? Eu ştiu deja adevărul.

— Prietenul tău mi-a spus că vrea să-ţi facă o surpriză de ziua ta. Un fel de vânătoare de comori.

— Spune-mi ce trebuia să-mi spui la ora unsprezece. O să mă prefac surprins, îţi promit.

— Trebuie să te prefaci surprins, spuse băiatul îngrijorat.

— Cu cât te plătesc? O să-ţi dau şi eu la fel de mulţi bani.

Băiatul începu să rânjească.

— Cu cât mă plătesc?

— Exact.

— Cu patruzeci. Nu prea se pricepea să mintă.

Ambler ridică o sprânceană.

— Treizeci. Ambler îşi păstră o figură sceptică. Douăzeci, se corectă într-un final băiatul.

Ambler scoase o bancnotă de douăzeci şi i-o dădu.

— Acum poţi să-mi spui. Deci, care erau instrucţiunile?

— Instrucţiunile sunt că locul de întâlnire s-a schimbat. Noul punct de întâlnire este în Oraşul Subteran.

— Unde?

— Pe Les Promenades de la Cathedrale, spuse băiatul. Indiferent ce te aşteaptă acolo, ţine minte că trebuie să te prefaci surprins.

O persoană înclinată spre metaforă ar fi considerat fie foarte potrivit, fie o culme a ironiei faptul că sub Catedrala Biserica lui Hristos se afla un foarte mare complex de magazine, numit Promenades de la Cathedrale. Era deja un fapt arhicunoscut că dioceza anglicană îşi rezolvase problemele financiare vânzând pământul de sub biserică. Astfel *Pe piatra asta vei construi o biserică* căpătase acum, în era comercială, o altă semnificaţie – acum biserica ajunsese să se întreţină financiar din vânzarea pietrei pe care fusese ridicată.

Tocmai pusese piciorul pe una dintre scările rulante ce duceau spre vasta esplanadă subterană şi încerca să se orienteze în imensul complex comercial, când simţi o pereche de mâini

apucându-l de umeri şi întorcându-l.

Un tip îndesat, cu părul şaten-roşcat îi zâmbea plin de veselie.

— În sfârşit, faţă în faţă! spuse bărbatul.

Ambler se împiedică. Îl ştia pe bărbatul acesta – nu personal, ci din auzite. Multă lume îl ştia. Se numea Paul Fenton şi pe cât de clară îi era privirea, pe atât de tulbure îi era reputaţia.

Paul Fenton. Unul dintre cei mai importanţi industriaşi din America. Se făcuse cunoscut ca fondator al unei companii de produse electronice care avea sediul în Texas şi beneficiase de mai multe contracte importante cu Ministerul Apărării. Ulterior afacerile lui se extinseseră considerabil, aşa că în anii 1980 îşi câştigase deja o oarecare notorietate în anumite cercuri, mai ales ca finanţator al unor grupări de insurgenţi şi contrainsurgenţi cu simpatii de dreapta de prin diverse locuri din lume. Printre cei care beneficiau de fondurile sale se numărau gruparea Contras din El Salvador, Renamo din Mozambic şi Unita din Angola.

Unii vedeau în el un patriot, a cărui loialitate faţă de ţara sa depăşea pasiunea pentru bani. Pentru alţii era doar un fanatic periculos care nu prea ţinea seama de legile privitoare la exportul de muniţie, un demn urmaş al oamenilor de afaceri care susţinuseră dezastrul invaziei din Golful Porcilor din anii 1960. Dar nimeni nu punea la îndoială faptul că era un întreprinzător priceput şi agresiv.

— Tu eşti Tarquin, nu-i aşa? întrebă Fenton. Luă tăcerea lui Ambler drept aprobare şi întinse mâna. Deşi întrebarea nu fusese una retorică, conţinuse un anume grad de incertitudine. *Fenton nu ştia cum arată.*

Ambler îi strânse mâna şi se apropie de el. Îi spuse cu o voce joasă şi răguşită:

— A fost o idioţenie să ne întâlnim aşa, în public. Pe tine te ştie foarte bine lumea.

Fenton îi făcu cu ochiul.

— Am ajuns să-mi dau seama că oamenii nu văd decât ceea ce vor să vadă. Şi nu se poate spune că sunt vreo celebritate de la Hollywood. Oricum, câteodată cea mai bună ascunzătoare e în mijlocul unei mulţimi, nu crezi? Făcu un pas înapoi şi gesticulă spre ceea ce-i înconjura. Bine ai venit în cea mai mare reţea de tuneluri subterane pietonale din lume. Fenton avea o voce mieroasă, baritonală. Şuviţele de păr îi erau aranjate aproape geometric, acoperind părţile în care acesta începuse să se

rărească. Deci avea în faţă un om care obişnuia să se aranjeze singur.

Arăta atletic, dur. De asemenea părea şi bogat. Avea o oarecare fineţe – un războinic care îşi petrecea un sfârşit de săptămână jucând polo în Argentina, apoi, câteva zile mai târziu conducea un pluton de tancuri în Ciad, după care mergea pentru câteva zile la băi, în Parrot Cay. Tăbăcit, dar cu pielea fină. Imaginea miliardarului dur.

— Oraşul de sub pământ, spuse Ambler. Locul perfect pentru oamenii ascunşi.

Ştia că Fenton nu exagerase. Aşa-numitul Oraş de sub Pământ însuma aproximativ treizeci şi trei de kilometri de tuneluri şi adăpostea aproape o mie şase sute de magazine, câteva sute de restaurante şi câteva duzini de cinematografe. În contrast cu temperatura foarte scăzută de la suprafaţă, în Oraşul de sub Pământ era cald şi bine; locul era foarte bine luminat. Se uită în jur. Bolţile înalte, zecile de scări rulante, terasele, toate dădeau senzaţia de spaţiu. De aici se putea ajunge uşor la galeriile de artă din Cours Mont-Royal, la complexul Desjardines şi chiar şi la Palatul Congresului, complexul imens din sticlă, oţel şi beton care străjuia şoseaua Viile Marie.

Ambler îşi dădu seama de ce alesese Fenton acest loc. Pentru a-l asigura pe Ambler că n-avea să i se întâmple nimic. În astfel de locuri publice riscul producerii de violenţe era foarte mic.

— Ia spune-mi, continuă Ambler. Chiar ai venit singur? Un om de importanţa ta?

— De ce nu-mi spui tu chestia asta?

Ambler aruncă o privire împrejur, trecând în revistă feţele zecilor de oameni care-l înconjurau. Un tip cu o faţă colţuroasă, îmbrăcat într-un impermeabil lucios, cam patruzeci şi cinci de ani, păr scurt. Un altul, la şapte-opt metri spre stânga, părea a nu fi în apele lui, hainele îi erau mai scumpe – o jachetă din păr de cămilă, costum închis la culoare.

— Nu văd decât doi. Şi unul dintre ei nu prea e obişnuit cu rolul ăsta.

Fenton dădu din cap.

— Gillespie nu e decât un secretar. Se descurcă de minune cu rezervările la restaurante şi chestiile de genul ăsta. Dădu din cap spre bărbatul cu jacheta din păr de cămilă şi acesta îi răspunse la salut, îmbujorându-se puţin.

— Dar parcă voiai să-mi spui câte ceva despre Osiris. Şi nu mi

se pare că aici ar fi un loc foarte potrivit pentru o asemenea discuţie.

— Ştiu eu un loc numai bun, spuse Fenton şi-l conduse pe Ambler către un magazin de haine care părea foarte exclusivist, aflat un pic mai jos, pe acelaşi trotuar. În vitrina magazinului se afla o singură rochie, făcută în cea mai mare parte dintr-o mătase de un mov strălucitor. Locul unde bucăţile de material erau cusute una de cealaltă se vedeau foarte clar, mai ales că aţa folosită la cusături era de un verde strident. Părea că rochia aceea nu fusese încă terminată, că încă se lucra la ea, dar Ambler îşi dădu seama că aşa era modelul, genul „descompus"; cu siguranţă rochia aceea fusese purtată de vreun manechin anorexie la o prezentare de modă. Lângă ea se afla o mică plăcuţă nichelată pe care era scris numele Systeme de la mode.

Ambler fu din nou impresionat de alegerea făcută de Fenton. Magazinul le putea oferi siguranţă şi intimitate. Desigur, acesta putea fi văzut de trecători, dar din cauza stilului afişat şi a produselor oferite nici unul din o mie n-ar fi avut tupeul să intre.

La intrare era un sistem antifurt obişnuit – două plăci de plastic – care părea totuşi plasat un pic prea departe de uşă. Când Ambler se apropie de el se auzi un ţiuit.

— Îmi cer scuze, spuse Fenton. Poate nu-i place aparatul tău de fotografiat.

Ceea ce însemna că nu era vorba de fapt de un sistem antifurt. Ambler îşi scoase aparatul de fotografiat de pe umăr şi trecu printre cele două plăci.

— Ai putea să mai stai puţin acolo? spuse Fenton, parcă cerându-şi scuze.

Ambler se conformă. Uşa se închise automat în spatele lui.

— Poţi să treci, spuse industriaşul. Fii bine venit în micul şi umilul meu magazin. Nu pare cine ştie ce, dar dacă ai fi un împătimit al modei ai cădea pe spate. Nici un produs n-are un preţ mai mic de patru cifre.

— Ai mulţi clienţi?

— Câte unul, din când în când, spuse Fenton, schiţând un zâmbet. Nu e aproape niciodată deschis. Şi atunci când e deschis oamenii sunt întâmpinaţi de cea mai groaznică vânzătoare din lume, Brigitte pe numele ei. E specialistă în a-i face pe oameni să se simtă ca şi când ar avea pantofii plini de bălegar. Acum e plecată la masă, aşa că îmi pare rău că n-o poţi cunoaşte. Pentru că e ceva de poveste, Brigitte asta. Nu le spune direct clienţilor

că magazinul ăsta nu-i de nasul lor, dar îi face să se prindă cumva până la urmă.

— Înţeleg ce vrei să spui. E mult mai discret aşa decât să pui pe uşă un mare semn cu NU INTRAŢI. Şi, lasă-mă să ghicesc, sistemul ăla antifurt nu e nici el ceea ce pare a fi. E de fapt un detector de microfoane.

— Scanează toate spectrele. E foarte puternic. Îl testăm tot timpul – n-am reuşit niciodată să trecem de el cu vreun dispozitiv. E mult mai plăcut aşa decât să dezbraci oamenii la piele şi să le faci un control amănunţit. Şi e şi mult mai eficient. Nu c-ar conta prea mult dac-ar reuşi cineva să intre aici cu un microfon sau un emiţător. Du-te şi uită-te la geamul vitrinei.

Ambler se apropie de vitrină; uitându-se cu atenţie reuşi să distingă o plasă fină în sticla vitrinei. Părea a fi un detaliu ornamental, dar avea şi calităţi practice.

— Locul ăsta e complet izolat radio, se minună el. O cameră complet izolată radio era un spaţiu înconjurat de o plasă feromagnetică împământată sau de o folie metalică asemenea. Straturile învelişurilor blocau orice fel de transmisii de unde radio, pe orice frecvenţă.

— Te-ai prins. Vezi peretele acela strălucitor? Douăsprezece straturi de lac – douăsprezece. Fiecare strat a fost şlefuit înainte de a fi aplicat următorul. Treaba a fost făcută de artişti adevăraţi. Şi sub acele douăsprezece straturi e folie metalică şi material plastic.

— Eşti un om foarte grijuliu.

— Tocmai de aceea am insistat să ne vedem faţă în faţă. Atunci când vorbeşti cu cineva la telefon nu poţi să ştii niciodată dacă vorbeşti cu el, cu el şi reportofonul lui sau cu el şi cu cine mai ştie cine interceptează convorbirea. Vezi tu, mie-mi place mult compartimentarea. Fac tot posibilul să ţin sursele de informaţie separate, fiecare la locul ei. Bogătaşul râse mulţumit. Pentru el era important ca Ambler să fie impresionat de precauţia sa.

Ţine-l în defensivă.

— În cazul ăsta, cum îţi explici ce i s-a întâmplat lui Osiris? în vocea lui Ambler se strecurase o urmă de mânie.

Fenton păli uşor.

— Am presupus că n-o să ne concentrăm asupra acestei probleme. Ambler avu impresia că se află în faţa unui agent de vânzări căruia îi întrerupsese tirada – dar oare ce vindea omul

ăsta? Ascultă, ceea ce i s-a întâmplat lui Osiris a fost o blestemată de tragedie. Am o echipă care se ocupă de asta, dar încă nu mi-au prezentat nici un răspuns dar. Dar o s-o facă în curând. Omul era remarcabil, unul dintre cei mai valoroşi agenţi pe care am avut onoarea să-i cunosc.

— Păstrează-ţi discursul pentru slujba de înmormântare, şuieră Ambler.

— Şi era un mare admirator al tău – dar asta cred că ştii deja. Imediat cum s-a aflat că eşti liber, Osiris a fost primul care a spus că trebuie să încercăm să te aducem în rândul nostru. Ştia că în privinţa chestiilor şi oamenilor care mă interesează „liber” înseamnă doar „pe piaţă”.

Firul Ariadnei – află unde duce.

— Văd că ştii destul de multe despre mine, spuse Ambler, vrând să afle ce ştia *exact* Paul Fenton.

— Totul şi nimic, după câte se pare. Singurul nume pe care ţi-l cunoaşte lumea este Tarquin. Ai exact un metru şi optzeci de centimetri înălţime, plus tocurile pantofilor. Cântăreşti nouăzeci de kilograme. Ai patruzeci de ani. Păr şaten, ochi albaştri. Zâmbi. Dar astea nu sunt decât fapte. Date. Dar nici tu şi nici eu nu suntem prea impresionaţi de date.

Lasă-l să vorbească. Ambler se gândea la lungile după-amiezi pe care şi le petrecea la pescuit – felul în care lăsa firul liber, apoi îl trăgea din nou, făcând peştele să înoate împotriva curentului, obosindu-l astfel.

— Eşti prea modest. Cred că ştii mai multe decât mi-ai spus până acum.

— Desigur, am auzit şi eu poveşti despre operaţiunile în care ai fost.

— De la Osiris.

— Şi de la el. Am o grămadă de relaţii. O să-ţi dai singur seama de acest lucru. Nu-s prea mulţi cei pe care nu-i cunosc – vorbesc de persoanele importante, bineînţeles. Fenton făcu o pauză. E evident că ai avut câţiva inamici puternici – dar şi câţiva prieteni la fel de puternici. Mi-ar plăcea să mă număr şi eu printre ei. Fenton zâmbi din nou, clătinând din cap. M-ai impresionat teribil şi nu mulţi sunt în stare să facă asta. După mine, eşti un vrăjitor dat dracului. Un magician. *Puf!* – elefantul dispare de pe scenă. *Puf!* – dispare şi magicianul, cu baghetă, mantie şi joben cu tot. Cum dracului reuşeşti să faci asta?

Ambler se aşeză pe un taburet de metal şi studie faţa netedă

a omului de afaceri. *Faci parte dintre duşmanii mei? Sau mă vei duce la ei?*

— Ce vrei să spui? Ambler păstra un ton molcom, plictisit chiar.

— Deci secret profesional, ha? Mi s-a spus că Tarquin are multe talente, dar nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva. *Incognito ergo sum*[36], ha? Îţi dai seama că ţi-am verificat până şi amprentele?

Ambler îşi aduse aminte de paharul de apă pe care i-l oferise Osiris în spatele limuzinei.

— Şi?

— Şi *nimic.* Zero. Pauză. Ai reuşit să te ştergi din toate bazele de date existente. Am introdus toate datele biometrice – toţi indicatorii de identificare digitală – şi n-am găsit absolut nimic. Se întrerupse şi începu să recite: Urcam pe scară şi-am întâlnit / Pe bărbatul care nu era acolo…

— Şi astăzi iarăşi nu era, continuă Ambler.

— Oh, cât aş vrea, cât aş vrea / Cu el să mă pot juca. Bărbatul cu părul castaniu-roşcat rânji în vreme ce termina de recitat vechea poezie pentru copii, din care schimbase câteva cuvinte. Nu cred că te-ar mira să afli că avem acces la toate dosarele personale ale angajaţilor din Departamentul de Stat. Îţi aminteşti de Horus?

Ambler dădu din cap. Horus era un gigant, care trăgea prea mult de fiare – braţele îi atârnau arcuite pe lângă corp când mergea, semăna cu o gorilă. Spatele acoperit cu acnee trăda abuzul de steroizi. Era un tip folositor mai mult pentru situaţii de criză care presupuneau forţă brută, nu pentru operaţiunile delicate cu care se ocupau în general băieţii de la „Stab”. Ambler fusese de vreo patru ori cu el în misiune. Nu erau prieteni, dar se înţelegeau bine.

— Îi ştii numele adevărat?

— Bineînţeles că nu. Astea erau regulile. Nu le încălcăm niciodată.

— Eu îl ştiu. Harold Neiderman. În liceu a fost campion la lupte libere în South Bend. A lucrat puţin cu o echipă SOLIC[37], apoi s-a

---

[36] Joc de cuvinte în latină, de la celebrul *cogito ergo sum* – gândesc, deci exist – la *incognito ergo sum* – nu mă cunoaşte nimeni, deci exist *(n. trad.).*

[37] Operaţiuni speciale, echipa de lupte uşoare, de mică intensitate (*n. trad.).*

căsătorit şi-a luat o diplomă în economie la o şcoală de doi ani în Florida, a divorţat, a revenit apoi în sistem… dar detaliile nu contează. Ideea e că pot să-ţi mai spun multe despre Harold Neiderman. Îl mai ţii minte pe Triton?

Păr roşcat, pistrui, încheieturi şi glezne foarte subţiri; tipul era expert în asasinate silenţioase. Se pricepea să taie gâturi şi la sugrumări – chestiile de care era nevoie atunci când folosirea unei arme de foc, chiar şi cu amortizor, se dovedea imposibilă. Ambler dădu din cap.

— Pe Triton îl cheamă Ferrell W. Simmons. W vine de la *Wyeth.* Copil de militari şi-a petrecut primii ani ai copilăriei în Wiesbadan şi adolescenţa la liceul public din Lawton, lângă Fort Sili, Oklahoma. Şi, apropo, toate datele astea personale sunt foarte bine ascunse şi păzite, nu pot fi găsite la o căutare de rutină. Dar eu am anumite privilegii. Bănuiesc că e destul de clar. Asta înseamnă că mi-ar fi destul de uşor să primesc un raport 411 despre Tarquin, nu-i aşa? Dar n-am găsit nimic. Pentru că tu eşti un magician. Uimirea din vocea sa era sinceră. Ceea ce, bineînţeles, îţi creşte considerabil valoarea ca şi agent. Dacă eşti capturat – nu că ar fi de aşteptat să se întâmple asta, dar să presupunem că s-ar întâmpla – n-ai fi decât un cifru, un număr. O simplă scamă în ochi – clipeşti o dată şi s-a dus. Şi uite-aşa – Bărbatul care nu era acolo. N-ar exista nimic care să facă legătura dintre tine şi vreo organizaţie sau vreo persoană. Genial!

Ambler făcu o pauză. N-avea cum să-l ducă de nas pe Fenton. După câte se părea, nici Fenton nu era vreun neică nimeni. *Am o grămadă de relaţii.* O afirmaţie de genul ăsta era o dovadă de modestie din partea lui.

— Bineînţeles, un magician bun ar trebui să fie în stare să facă lucrurile să apară la loc, spuse Ambler cu grijă. Se întoarse şi se uită prin geamul vitrinei. Trecătorii îşi vedeau liniştiţi de drum, fără să-i poată auzi ori vedea pe cei dinăuntru. Putea să-l *folosească* pe Fenton, dar oare se foloseau şi alţii de el? Dacă cei din echipa care urmăreau să-l captureze aflaseră cumva de întâlnirea asta… Dar până acum nu se întâmplase nimic.

— Şi aşa ai făcut şi tu – doar eşti aici, nu? Dar ai idee cam cât valorezi tu pentru mine? Din câte mi-au spus foştii tăi colegi, eşti în stare să citeşti minţile oamenilor. Şi în plus, oficial nu exişti.

— Deci de-aia simt golul ăsta în mine, spuse Ambler sec.

— Eu îmi doresc întotdeauna cei mai buni oameni în echipa

mea, zise Fenton. Nu ştiu ce-ai făcut, de ce ai necazuri. Habar n-am în ce încurcături te-ai băgat. Pe de altă parte, nici nu-mi prea pasă.

— Nu prea-mi vine să cred. Totuşi Ambler chiar credea.

— Vezi tu, Tarquin. Mie-mi place să am în preajmă oameni care au atins un nivel de excelenţă în meseria lor. Şi tu, amice, ai spart tiparele. Nu ştiu cum ai făcut ceea ce ai reuşit să faci, dar pot să spun că eşti un om pe placul meu.

— Crezi că sunt genul de om care încalcă regulile.

— *Ştiu* că eşti un astfel de om. Măreţia tocmai în asta constă, în puterea de a şti exact când să încalci regulile. Şi cum.

— Se pare că ai reuşit să aduni toţi nelegiuiţii.

— Liga în care jucăm noi e mai mare. Ai auzit de Grupul de Servicii Strategice?

Ambler dădu din cap. *Firul Ariadnei – află unde duce.* Pe lângă Mekinsey, Bain, KPMG, Accenture şi o duzină de alte firme, Grupul de Servicii Strategice oferea servicii de management şi consultanţă, găsind soluţii neaşteptate la diferite probleme. Îşi amintea panourile publicitare pe care le văzuse în cele mai mari aeroporturi. Iniţialele erau mari – GSS, iar dedesubt, cu litere mai mici, scria „Grupul de Servicii Strategice”. Pe fondul reprezentat de o fotografie cu faţa mirată a unui om de afaceri stătea scris sloganul companiei: „NU-ŢI FOLOSEŞTE LA NIMIC SĂ ŞTII RĂSPUNSURILE DACA NU PUI ÎNTREBĂRILE POTRIVITE.”

— Îmi pare bine că-l ştii. Mă gândesc că acolo e viitorul tău.

— Eu nu prea sunt genul acela de intelectual.

— N-am de gând să bat câmpii şi nici să te iau pe departe. Suntem într-o cameră izolată fonic. Intimitatea discuţiei noastre e garantată de un scut Faraday şi de interceptoare de largă frecvenţă. Nici pe Lună n-am fi atât de izolaţi de orice fel de interferenţe.

— Şi aici atmosfera e mai bună ca pe Lună.

Fenton dădu nervos din cap.

— Şi GSS-ul e cam ca locul ăsta. La suprafaţă asigură un anumit tip de servicii, dar nu ăsta este motivul pentru care există. Poate Osiris a apucat să-ţi explice câte ceva. Vezi tu, eu sunt un fel de regizor. Aşa mi se spune.

— Ce spectacol conduci?

— O firmă de consultanţă managerială – ce-i asta de fapt? Nişte tipi în costume elegante, cu cravate, care călătoresc peste tot în lume, clienţi fideli ai companiilor aeriene. Toate marile

aeroporturi din lumea asta sunt pline cu astfel de oameni. Orice vameş sau funcţionar de la aeroport poate recunoaşte un astfel de consultant dintr-o privire – sunt profesionişti până-n vârful unghiilor, arată ca nişte oameni care au învăţat să-şi petreacă cea mai mare parte din viaţă în avioane. Dar ştii ce spun reclamele despre „diferenţa GSS”?

— Că GSS-ul pune şi întrebările corecte, nu se mulţumeşte să ofere răspunsurile adecvate, recită Ambler sloganul publicitar.

— De fapt adevărata diferenţă rezidă în faptul că nucleul grupului este compus din foşti agenţi secreţi. Şi nu foşti agenţi de mâna a doua. I-am adunat aici pe cei mai buni. Am făcut angajări în masă din rândul foştilor băieţi de la „Stab”.

— E ca un fel de bonus de pensionare? întrebarea era intenţionat provocatoare.

— Nu sunt la pensie, Tarquin, replică bărbatul cu părul castaniu. Fac exact ceea ce făceau şi înainte. Ba chiar mai bine decât atunci. Diferenţa e că acum sunt liberi să-şi facă treaba – adevărata lor treabă.

— Adică să lucreze pentru tine.

— Adică să lupte pentru libertate. Pentru adevăr, pentru dreptate şi pentru afurisitul de stil american.

— Mă întrebam doar, îl întrerupse Ambler.

— Dar lucrează pe bune. Nu-şi pierd vremea cu rapoarte plicticoase pe care trebuie să le facă în trei exemplare şi nici nu îşi pleacă niciodată capul când calcă pe bătături pe vreun oficial străin – aşa cum fac birocraţii ăia de la Washington. Când situaţia cere duritate, sunt duri. Nu e nevoie de scuze. Ai o problemă cu chestia asta?

— De ce-aş avea? *Dă drumul la fir.*

— N-am întâlnit până acum vreun agent care să aibă o problemă cu asta, zise Fenton. Ce vreau eu să spun e că sunt un patriot adevărat. Dar m-a deranjat întotdeauna modul în care ne lăsăm călăriţi şi îngrădiţi de reguli şi regulamente federale, de acordurile ONU, de tratatele internaţionale şi aşa mai departe. Precauţiile, timiditatea de care dau dovadă agenţii secreţi americani sunt de-a dreptul obscene. Aproape o formă de trădare. Oamenii noştri sunt cei mai buni din domeniu şi birocraţii ăştia îi leagă de mâini şi de picioare! Ce vreau eu să spun e că eu tai aceste legături şi-i las să facă ceea ce se pricep mai bine să facă.

Acum trage-l la mal.

— Ceea ce face din dumneata un inamic al guvernului pe care încerci din răsputeri să-l protejezi. Ambler vorbea pe un ton egal, răspicat.

— Te întrebi dacă nu cumva calc guvernul pe bătături? Fenton ridică din sprâncene. Pe frunte îi apărură patru cute uimitor de egale şi de drepte, parcă ar fi fost dungile unor pantaloni proaspăt călcaţi. Răspunsul este da şi nu. Mulţi dintre încuiaţii ăia nu privesc cu ochi buni ce fac eu, fără doar şi poate. Dar la Washington mai sunt şi oameni buni. Oameni care contează cu adevărat, nu-i aşa?

— Oameni care contează pe dumneata.

— Te-ai prins. Fenton aruncă o privire la ceas. Se temea că nu mai avea timp, dar se asigură că era în grafic. Dar despre *ce* grafic era vorba? Ascultă, este un model frecvent folosit pentru astfel de relaţii. Cred că ştii cât de importante au fost firmele militare private – FMP-urile – în ultimii douăzeci de ani.

— Sigur, pentru operaţiuni auxiliare, susţinere etc., începu Ambler.

— Rahat! Fenton plesni cu palma măsuţa cu aspect fragil de lângă scaunul său. Habar n-am cât timp ai fost plecat, dar se pare că nu prea eşti la curent. Pentru că acolo se naşte o nouă lume. Lucrurile au căpătat un caracter global când Defense Services Limited – nişte englezei, îi ştii, majoritatea foşti agenţi SAS – a fuzionat cu Armor Holdings, o companie americană. Executau misiuni de pază a ambasadelor, păzeau mine şi instalaţii petroliere în Africa de Sud, conduceau antrenamente ale forţelor speciale în Indonezia, Iordania, Filipine. Apoi i-au înghiţit şi pe cei de la Intersec şi de la Falconstar. Apoi pe cei de la DSL şi au început să se implice din ce în ce mai mult în servicii de management al riscului – de la dezamorsări de mine până la spionaj. După aceea cei de la Armor au cumpărat compania rusească Alpha.

Ambler ştia că Alpha fusese înfiinţată de foşti membri ai unei divizii sovietice de elită – echivalentul sovietic pentru Delta Force.

— Cei mai buni dintre cei buni, spuse Ambler.

Fenton dădu din cap.

— Au cumpărat Defence Systems Colombia, compus în cea mai mare parte din foşti militari din America de Sud. Au devenit foarte repede una dintre companiile care se dezvoltă rapid. Apoi mai este şi Group 4 Flack, o corporaţie daneză, care deţine şi

Wackenhut. Pe piaţă mai sunt şi Levdan şi Vannell. Şi, în Grupul de Comunicaţii L3, este şi MPRI-ul, care mi-a dat ideea constituirii unui astfel de grup. Military Professional Resources Incorporated[38] este o firmă cu sediul în Virginia, care de una singură a menţinut pacea şi stabilitatea în Bosnia. Crezi că de asta s-au ocupat cei de la Căştile Albastre? Nicidecum. Cei de la MPRI. Într-o zi, unul dintre consultanţii din Departamentul de Stat, care lucra pentru federaţia croato-bosniacă îşi dă demisia. A doua zi tipul lucra din nou în Balcani, numai că de data asta pentru MPRI. Era anul 1995 şi dintr-odată croaţii au început să-i snopească în bătaie pe sârbi. Cum a fost posibil aşa ceva? Cum îţi explici că o ceată de incompetenţi a învăţat brusc să execute ca la carte o serie de atacuri asupra poziţiilor sârbeşti? Spune după mine – MPRI. Asta i-a făcut pe sârbi să se aşeze la masa tratativelor, pe lângă raidurile aeriene NATO. Nu e vorba doar de privatizarea războiului, ci de privatizarea păcii, *comprendre*[39]? Oameni din sectorul privat, care lucrează pentru binele public.

— Cred că pe vremuri le spuneam „mercenari”.

— Şi ce, s-a schimbat ceva? La naiba, când Ramses a trebuit să se lupte cu hittiţii, a avut câţiva consilieri speciali din rândul numidienilor. Sau ce spui despre Cei Zece Mii ai lui Xenofon? O adunătură de foşti războinici greci care s-au angajat pentru a lupta împotriva persanilor. Chiar şi în Războiul Peloponesian au fost implicaţi mercenari fenicieni.

— Vrei să spui că şi acolo s-au folosit oameni din exterior?

— Te rog să ierţi un bătrân pasionat de istoria războaielor. Dar cum poţi să vezi cerinţele pieţei şi oferta de servicii de securitate şi să nu îţi doreşti să combini aceste două elemente?

Ambler ridică din umeri.

— Înţeleg că cererea e mare. Dar cum satisfaci această cerere? Din nou cercetă cu privirea trotuarul din faţa magazinului, apoi se întoarse la afaceristul din faţa lui. Oare de ce se uita Fenton aşa de insistent la ceas?

— Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu aşa-numitul „deficit de pace”? Armata americană înglobează în prezent doar o treime din soldaţii pe care-i avea în timpul Războiului Rece. Vorbim despre demobilizări masive. Şi acelaşi lucru se întâmplă şi în alte părţi ale lumii – mai ales în Africa de Sud şi în Marea Britanie. Au fost desfiinţate regimente întregi. Ce-a mai rămas?

---

[38] Compania de Servicii Militare Profesionale (n. *trad.).*

[39] Înţelegi – în lb. spaniolă în original *(n. trad.).*

Trupele ONU? ONU e o glumă – e aidoma unui Papă medieval. Emite o grămadă de acte, dar are foarte puţină forţă armată cu care să se impună.

— Şi aşa ne-am ales cu o armată de „foşti”.

— Lucrurile nu sunt aşa simple, băiete. Eu nu mă mai bag în domeniul ăsta, militar. Piaţa aia a devenit prea aglomerată pentru gustul meu. Lui Paul Fenton îi place să-şi aducă o contribuţie personală, unică.

— Şi asta faci acum?

— Bineînţeles. Pentru că GSS-ul nu concurează cu forţele paramilitare. Ei se ocupă de acţiuni, noi de operaţiuni secrete. Asta-i partea frumoasă, înţelegi? Noi nu suntem o forţă combatantă. Ne ocupăm de ceva mult mai important. Ne ocupăm de operaţiuni secrete. Poţi să ne consideri un fel de Operaţiuni Consulare S.R.L.

— Spioni mercenari.

— Împlinim lucrarea lui Dumnezeu, Tarquin. Dăm Statelor Unite ale Americii puterea pe care o merită.

— Deci faceţi şi nu faceţi parte din guvernul american.

— Noi putem face ceea ce guvernul american nu poate. Ochii lui Fenton scânteiară. De departe ochii aceia păreau a avea aceeaşi culoare. Dar, uitându-se mai atent, Ambler văzu că unul era gri şi celălalt verde. Oh, desigur, o grămadă de birocraţi din Fort Meade, Langley, asta ca să nu mai vorbim despre cei din Washington, mă reneagă de fiecare dată când aud de mine. Dar în adâncul sufletelor lor se bucură de ceea ce fac eu.

— Îmi imaginez că în cazul unora bucuria asta nu e îngropată chiar aşa adânc. Sunt sigur că ai relaţii printre ofiţeri de rang foarte înalt. *Ofiţeri de rang înalt – printre ei se aflau cu siguranţă şi cei care ştiau ce tratament i se aplicase şi de ce.*

— Sigur că da. Şi unii dintre ei apelează frecvent la serviciile oferite de noi. E un fel de externalizare parţială a operaţiunilor de spionaj către GSS.

— Aceeaşi aromă, acum fără calorii, spuse Ambler stăpânindu-şi un fior de dezgust. Fanaticii ca Paul Fenton erau atât de periculoşi pentru că se considerau eroi. Erau în stare să justifice, cu retorica lor bombastică, orice fel de atrocităţi, dar îşi pierdeau repede capacitatea de a face diferenţa dintre interesul personal şi „Marea Cauză” căreia i se dedicau. Făceau apologia proprietăţii private şi în acelaşi timp se înfruptau din fondurile publice. Credincioşii bigoţi asemenea lui Fenton se plasau

deasupra legilor oamenilor, deasupra justiţiei – ceea ce-i făcea cu atât mai periculoşi, o ameninţare la adresa aceleiaşi securităţi pe care o proslăveau atât.

— Toată lumea ştie că duşmanii libertăţii – chiar şi cei de pe piaţa liberă – sunt duşmanii lui Paul Fenton. Afaceristul luă o mină gravă pentru câteva momente. Multe dintre operaţiunile noastre par neînsemnate, dar acum vom juca într-o ligă superioară. În vocea lui Fenton se ghicea entuziasmul. Acum ni s-a încredinţat o misiune importantă.

— Adevărat? Ambler îşi impuse să fie foarte atent cu Fenton. Nu trebuia să pară nici prea interesat, dar nici indiferent. Acum încerca să manifeste o indiferenţă neutră. Lasă peştele să înoate împotriva curentului.

— Tocmai de aceea avem nevoie de tine.

— Ce-ai auzit despre mine? întrebă Ambler, studiindu-i atent faţa.

— Am auzit multe. Am aflat că unii te consideră un nebun periculos, răspunse Fenton candid.

— Atunci de ce vrei să ai de-a face cu mine?

— Poate pentru că părerea celor din aparatul guvernamental, care te socotesc un nebun periculos, nu e neapărat şi a mea. Sau poate pentru că numai un nebun periculos ar accepta slujba pe care vreau să ţi-o ofer. Şi poate pentru că numai un nebun periculos, care are abilităţile tale, poate duce la capăt cu succes această misiune. Fenton se opri. Deci, pe ce picior dansăm? Putem colabora? Putem să reparăm amândoi lumea asta şubredă? Ce părere ai despre proiectul meu? Şi vreau să fii sincer!

Firul Ariadnei – oare unde duce?

— Înainte să mă întâlnesc cu dumneata, spuse Ambler, arătând cu degetul spre una dintre rochiile de pe umeraşe, habar n-aveam câte poţi să faci cu muselina plisată.

Fenton avea un râs nazal şi piţigăiat, parcă chicotea. Apoi se uită fix la el, pentru câteva momente bune.

— Tarquin, acum aş vrea să vii cu mine. Am de gând să-ţi arăt ceva.

— Mă bucur s-aud asta, spuse Ambler, uitându-se împrejur în magazinul şic cu mobilier de oţel şi cu mochetă gri. Pentru că aici nu găsesc nimic pe măsura mea.

Cei doi bărbaţi părăsiră magazinul şi intrară din nou în lumea

grăbită şi cavernoasă a Oraşului de sub Pământ, în timp ce se îndreptau spre un grup de trei scări rulante, Ambler se gândea la ciudata combinaţie de fanatism, pricepere şi deschidere mentală care îl caracterizau pe Fenton. Puţini oameni cu banii lui s-ar fi plimbat aşa, fără un anturaj prea numeros. Fenton părea să se mândrească cu încrederea pe care o avea în sine. Era acelaşi amestec de individualism dur şi răsfăţ atunci când venea vorba de persoana lui pe care-l manifestase şi în alte privinţe. Poate chiar asta îl ajutase să devină un mogul al afacerilor.

Sub un bec amplasat sus, pe bolta imensă a cavernei atârna un poster imens care făcea reclamă magazinelor Gap. Peste tot erau magazine, chioşcuri, reclame, lumini şi o grămadă de cumpărători. Ambler şi Fenton trecură prin mai multe pasaje, parcurgând o distanţă echivalentă cu câteva cvartale. Ajunseră într-un târziu la ieşirea dinspre Palatul Congresului, lângă autostrada Viile Marie. Urcară câteva seturi de scări rulante şi ieşiră la suprafaţă. Parcă se întorseseră pe o planetă rece şi plină de gheaţă. Complexul de clădiri care compuneau Palatul Congresului emana şi el o senzaţie de răceală – un monstru de metal, beton şi sticlă.

Fenton îl conduse pe Ambler pe trotuarul din faţa acestui complex. Ambler observă că în jurul clădirii erau desfăşurate mai multe cordoane de forţe de securitate.

— Ce se întâmplă?

— E o întâlnire a G7, spuse Fenton. De fapt G7 plus unu. Sunt aici miniştri comerţului din toate statele – Statele Unite, Canada, Franţa, Marea Britanie, Italia, Germania şi Japonia, plus alţi câţiva invitaţi speciali. O întâlnire de mare importanţă. Grupul nu anunţă niciodată unde va avea loc următoarea întâlnire, pentru a evita mişcările de protest ale activiştilor antiglobalizare. Dar nici nu se păstrează prea bine secretul.

— Nu-mi aduc aminte să fi fost invitat aici.

— Eşti cu mine, spuse Fenton şi-i făcu cu ochiul. Haide. E un spectacol special. Merită privit.

Sus, la unul din etajele superioare ale blocului turn de birouri din cadrul complexului Guy-Favreau, Joe Li îşi ajustă binoclul puternic pe care-l avea la ochi. Primise informaţii conform cărora ar fi fost posibil ca ţinta lui să încerce să intre în clădirea unde se ţinea conferinţa internaţională. Lângă el se odihnea o puşcă cu lunetă de fabricaţie chinezească, o carabină model 95, calibrul

7,62. Fusese adusă aici chiar în dimineaţa aceea. În clipa de faţă bărbatul cunoscut sub numele de Tarquin era vizibil, expus. Dacă n-ar fi fost vântul, care bătea în rafale neregulate, Joe Li l-ar fi putut împuşca cu uşurinţă.

Dar cine era bărbatul de lângă Tarquin? Ajustă binoclul, focalizându-l pe bărbatul solid, cu faţa roşie care mergea alături de Tarquin.

Să acţioneze, sau să analizeze situaţia? Era o dilemă veche de când lumea, una din cauza căreia pieriseră mulţi. Totuşi, în cazul de faţă, Joe Li se întreba dacă n-ar fi mai bine să afle mai multe înainte de a acţiona. Acest lucru era împotriva raţiunii lui, împotriva modului său de a gândi. El fusese construit – selecţionat şi antrenat – pentru a acţiona. O armă cu chip de om, aşa îi spusese odată tovarăşul Chao. Şi totuşi, acţiunile rapide, instinctive nu se dovedeau întotdeauna eficiente. Alegerea momentului potrivit pentru a acţiona era crucială, la fel şi abilitatea de a te adapta şi de a răspunde eficient şi rapid la schimbarea circumstanţelor.

Îşi luă degetul de pe trăgaciul armei şi apucă un aparat de fotografiat digital. Îl reglă astfel încât faţa roşie a omului acela să apară în prim-plan. Avea să trimită fotografia aceea spre analiză.

Rareori Joe Li simţea frica; dar de data asta fu cuprins de o uşoară îngrijorare. I se părea normal să-şi facă griji, era posibil ca duşmanii lui să-şi fi găsit un aliat puternic.

Se uită din nou spre puşcă, simţind că îndoielile îi creşteau cu fiecare secundă care trecea.

Să analizeze sau să acţioneze?

13

Ambler îl urmă pe Fenton în centrul de conferinţe. Bărbatul părea să vibreze de nerăbdare.

Sala mare a Palatului avea o cupolă mare, de mai multe etaje înălţime, ridicată deasupra zidurilor de granit, aşa că holul şi cele trei rânduri de balcoane erau scăldate în lumina argintie a cerului de iarnă. Un panou – clasic, cu literele fixate cu atenţie pe plasticul negru – indica exact spaţiile în care aveau să se desfăşoare diversele întâlniri.

— Dintr-un moment în altul, murmură Fenton, o să ai dovada a ce pot face agenţii noştri.

Ambler auzi murmurul conversaţiilor dintr-o sală vecină, semn că întâlnirea se încheiase. Oamenii se ridicau în picioare, scaunele alunecau uşor în spate, unii dintre participanţi se grăbeau să facă cunoştinţă. Unii se duseră să-şi ia o cafea, alţii ieşiră să fumeze.

— Cât e ceasul, Tarquin?

— 11:59. După un moment spuse: Douăsprezece fix.

Brusc, din sala de granit şi sticlă se auziră ţipete şi strigăte. Zumzetul conversaţiilor se stinse pe dată, lăsând în loc parcă o litanie a terorii: *Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule!* Ţipetele şi vaietele crescură în intensitate. Fenton rămase lângă o scară ale cărei trepte erau acoperite cu un covor, cu un braţ petrecut pe după umerii lui Ambler.

Câţiva gardieni cu vestoane negre năvăliră în încăpere. În clipa următoare apărură şi câţiva asistenţi medicali. Unul dintre participanţii la întrunire fusese ucis.

Ambler se întoarse spre Fenton, încercând să-şi controleze cât mai bine emoţiile.

— Ce s-a întâmplat?

Fenton vorbi scurt la un telefon mobil, apoi dădu din cap.

— Numele celui care a murit este Kurt Sollinger, îi spuse el lui Ambler cu voce scăzută. Un negociator european în probleme de comerţ, cu sediul la Bruxelles.

— Şi?

— Sursele noastre spun că este, mă rog, era, un om foarte

periculos. Tipul s-a încurcat cu câţiva membri ai grupării Baader-Meinhof[40] pe când era în liceu şi de-atunci a început să ducă o viaţă dublă. Un economist de primă mână, un tip incredibil de drăguţ, aşa l-ar descrie toată lumea. Dar în acelaşi timp el profita de poziţia lui în cadrul Uniunii Europene şi înfiinţa agenţii multinaţionale pe tot globul. Prin acestea spăla o grămadă de bani de-ai celor nelegiuiţi şi finanţa organizaţii teroriste alese pe sprânceană. Era supranumit „Paymaster[41]”. Şi plătea pentru tot felul de bombardamente şi, mai ales, pentru asasinate.

— Dar de ce ai…

— Astăzi e o zi specială, nu ştiai? Privirea lui Fenton era dură. Un fel de aniversare. Îţi aduci aminte când a fost ucis secretarul adjunct al Trezoreriei Americane?

Ambler dădu încet din cap. Cu câţiva ani în urmă, într-un mare hotel din Sao Paolo, secretarul adjunct al Trezoreriei – cândva cel mai tânăr membru al corpului profesoral de la Facultatea de Economie din cadrul Universităţii Harvard, arhitectul unor salvări miraculoase a două monede sud-americane – fusese împuşcat în faţa unei mulţimi de oameni. Era considerat una dintre cele mai luminate minţi ale guvernului american. Însă asasinul nu fusese prins niciodată. Deşi autorităţile suspectau amestecul unor grupări extremiste care militau împotriva globalizării, nici una dintre amplele anchete internaţionale nu dusese la vreun rezultat concret.

— S-a întâmplat exact acum cinci ani. La ora douăsprezece fix. În sala mare a unui hotel. În public. Asasinii se mândreau cu abilitatea lor de a-şi face treaba cu o precizie fantastică, la vedere. Kurt Sollinger e cel care i-a plătit, printr-o fostă organizaţie afiliată la *Rote Armee Fraktion.* Am aflat nu de mult toate chestiile astea. Desigur, nu avem dovezi de genul celor acceptate într-o instanţă de judecată, înţelegi ce vreau să spun, dar probele sunt concludente.

— Iisuse Hristoase, murmură Ambler.

— Cu exact cinci ani în urmă, la ora douăsprezece fix. Crede-mă, ticăloşii ăia or să priceapă mesajul. Tocmai am trimis un semnal pe frecvenţa lor. O să ştie că au devenit vulnerabili şi vor intra în panică. Se vor împrăştia, încercând să se regrupeze mai târziu. Toate operaţiunile curente vor fi întrerupte, suspendate.

---

[40] Celebră grupare teroristă germană, care şi-a desfăşurat activitatea în anii ’60 şi ’70 (n. *trad.).*

[41] Stăpânul banilor (*n. trad).*

Reţelele şi contactele pe care le au vor fi suspectate. Şi astfel paranoia lor le va produce mai multe pagube decât am fi fost noi în stare să le provocăm. Ţipetele, urletele pe care le-ai auzit mai devreme compun o replică exactă a coloanei sonore a evenimentelor de acum cinci ani, din Sao Paolo. Justiţie poetică! Fenton îşi aprinse o ţigară.

Ambler înghiţi greu. Faptul că Fenton dorise să fie aproape de un asasinat pe care-l orchestrase i se părea aproape o formă de laudă.

Fenton parcă îi citi gândurile.

— Te întrebi de ce sunt aici? *Pentru că pot s-o fac!* Privirea îi devenise fixă. Noi, cei de la GSS, nu fugim. Trebuia să-ţi demonstrez şi chestia asta. Poate că munca noastră este una clandestină, dar asta nu înseamnă că suntem nişte nelegiuiţi. Noi *suntem* legea.

Fără îndoială, acesta era modul în care acţiona Fenton. Afaceristul ştia că nimeni n-ar fi putut vreodată să-l asocieze în vreun fel cu incidentul mortal care avusese loc la doar câţiva metri depărtare.

— Dar pentru tine avem un peşte şi mai mare. Fenton îi întinse o bucată de hârtie cu o textură ciudată – semăna cu foiţa de ceapă şi cu hârtia termosensibilă folosită de faxurile vechi. Mirosul pe care-l emana îi dădu lui Ambler de înţeles că avea de-a face cu o hârtie foarte inflamabilă, care putea arde complet în doar câteva secunde. Sau, mai bine spus, un rechin.

— Ăsta e tipul pe care vrei să-l elimin? Ambler îşi simţi stomacul strângându-i-se, dar se strădui să-şi păstreze o voce calmă. *Firul Ariadnei – află unde duce.*

Fenton dădu din cap, grav.

Ambler citi repede foaia de hârtie. Ţinta se numea Benoit Deschesnes. Cunoştea numele acela. Era vorba de numele directorului general al Agenţiei Internaţionale pentru Energie Atomică. Un om foarte important, într-adevăr. Pe hârtie mai erau şi alte detalii cu privire la programul zilnic al ţintei, locurile unde mergea, adrese, obiceiuri etc.

— Care-i treaba cu tipul ăsta? întrebă Ambler, încercând să pară nepăsător.

— Deschesnes a lucrat pentru guvernul francez, în domeniul armelor atomice. Acum profită de poziţia pe care o are – şef al AIEA – şi livrează informaţii şi tehnologie de specialitate unor ţări precum Iran, Siria, Libia, Algeria şi chiar Sudan. Poate că e de

părere că toată lumea ar trebui să aibă şanse egale. Poate vrea să se îmbogăţească. Nu contează. Problema e că e corupt. Şi periculos. Şi trebuie să dispară. Fenton trase din ţigară. Ai reţinut tot de pe hârtia aceea?

Ambler dădu din cap.

Fenton luă înapoi bucata de hârtie şi o atinse cu vârful ţigării. Hârtia dispăru în câteva secunde într-o vâlvătaie roz – parcă era un magician care scotea un trandafir din palmă. Ambler aruncă o privire în jur: nimeni nu observase nimic.

— Ţine minte, Tarquin, noi suntem băieţii de treabă, spuse Fenton. Frigul îi făcea cuvintele vizibile. Mă crezi, nu-i aşa?

— Sunt convins că tu crezi ce spui, răspunse Ambler calm.

— Te asigur că ăsta o să fie începutul a ceva foarte special. Dacă-l rezolvi pe Benoit, o să fii ca şi intrat în organizaţie. După aceea mai vorbim. Poate că o să devii şeful clasei.

Ambler închise ochii pentru o secundă. Era o dilemă perfectă. Putea să alerteze autorităţile cu privire la Deschesnes, dar ce rost ar fi avut? Tocmai cei din guvern îl angajaseră pe Fenton să facă asta. În plus, cuvintele lui nu aveau nici un fel de credibilitate. Foştii lui şefi credeau că Tarquin este nebun şi nu exista nici o dovadă că Harold Ambler existase vreodată. Duşmanii lui nu s-ar fi chinuit atât de mult pentru a-i induce o asemenea psihoză dacă n-ar fi intenţionat să se şi folosească de ea. Înregistrările crizelor de nebunie ale lui Ambler aveau să fie trimise către numeroşi membri ai comunităţii de informaţii. În acelaşi timp, dacă Ambler ar fi refuzat angajamentul, Fenton ar fi găsit pe altcineva dispus să-i rezolve problema.

Brusc, observă un poliţist în uniformă, îndreptându-se grăbit spre ei.

— Dumneata, domnule! strigă poliţistul solid la Fenton.

— Eu?

— Dumneata! Poliţistul îl privi crunt. Te crezi deasupra legii? Asta e impresia ta?

Fenton arăta ca întruchiparea inocenţei.

— Poftim?

Poliţistul îşi apropie faţa de cea a lui Fenton şi-şi încreţi buzele.

— În complex nu se fumează. Fumatul este interzis prin hotărârea Consiliului Local în toate clădirile publice. Şi nu vă faceţi că nu ştiţi. Sunt semne peste tot.

Ambler se întoarse spre Fenton şi clătină din cap.

— Bătrâne, eşti curăţat. Te-au prins.

Câteva minute mai târziu, cei doi mergeau unul lângă celălalt pe o cărare făcută pe trotuar, prin zăpada ce se aşternuse, împodobind bordurile înalte ale aleii.

— Deci, ne-am înţeles? întrebă Fenton.

Era o nebunie – n-avea nici un sens, nici o logică să se alăture unei organizaţii ale cărei scopuri şi legitimitate nu le împărtăşea. Cu toate acestea, dacă refuza era ca şi cum ar fi scăpat firul din mână şi nu *putea* să facă asta. Nu atâta vreme cât se afla încă în labirint. Să piardă firul însemna să se piardă pe sine.

— Răsplata mea o să fie *informaţia,* regizore, se auzi Ambler spunând.

Fenton dădu din cap.

— Povestea obişnuită, nu-i aşa? Cineva şi-a bătut joc de tine. Şi vrei ca eu să aflu cine şi de ce a făcut-o. Aşa stau lucrurile, nu?

Nu-i nimic obişnuit în povestea asta, îi venea lui Ambler să spună.

— Aşa stau lucrurile, încuviinţă Ambler.

Cerul se întunecase, căpătase acum o culoare gri, un gri definitiv, genul de gri care te făcea să te gândeşti că este practic imposibil să fi fost vreodată albastru.

— Cu abilităţile tale, n-ar trebui să ai nici o problemă, spuse Fenton încrezător. Şi dacă o să ai probleme, dacă o să fii capturat, ei bine, eşti Bărbatul care nu era Acolo, nu? Nimeni nu-şi va da seama.

— Pare o afacere foarte bună, spuse Ambler greoi. Asta dacă nu eşti chiar tu Bărbatul care nu era Acolo.

Langley, Virginia

Clay Caston se uita dezaprobator la mocheta cafenie din biroul directorului adjunct. La mică distanţă de canapeaua de piele de asemenea cafenie era o pată de cafea. Văzuse pata aceea şi când fusese data trecută în biroul acesta. Presupunea că şi data viitoare tot acolo avea s-o vadă. Fără îndoială Caleb Norris n-o remarcase. Aşa se întâmpla cu multe lucruri. Oamenii nu le mai vedeau nu pentru că acestea ar fi încetat să existe sau fiindcă erau ascunse, ci pentru că se obişnuiau cu ele.

— Cred că până acum am reuşit să te urmăresc, spunea Norris. Ai găsit data la care a fost internat pacientul şi ai făcut o…

— O analiză a variaţiilor.

— Aşa. O analiză a variaţiilor. Te referi la vreo neconcordanţă apărută la capitolul cheltuieli. Ca de exemplu anumite cheltuieli suplimentare, transferuri de fonduri etc. Bine gândit. Făcu o pauză, aşteptând parcă ceva. Şi ce-ai găsit?

— Nimic.

— Nimic, repetă Norris întunecat. Ce să zic!

— Ceea ce mi se pare foarte fascinant.

Norris îi aruncă o privire nesigură.

— E ca şi câinele care nu latră, Cal. O operaţiune specială care se desfăşoară la nivel inferior presupune o grămadă de hârţoage, aprobări şi tot felul de cereri speciale, chiar dacă e vorba doar de câţiva amărâţi de dolari din fondul de protocol. Dacă vreun angajat cu grad mic face ceva care implică în vreun fel resursele Agenţiei, trebuie să completeze o grămadă de cereri. Urme de paşi pe cărarea din pădure – o potecă. Cu cât înaintezi pe scara ierarhică, numărul de hârtii pe care trebuie să le completezi se împuţinează. Pentru că deja acum tu eşti ordonatorul de resurse. Ceea ce încerc eu să spun, Cal, e că absenţa oricăror neconcordanţe sugerează că autorul acestei operaţiuni este cineva situat la un nivel foarte înalt. Nimeni nu se duce cu maşina pe insula Parrish şi se cazează pur şi simplu acolo. Acolo eşti adus cu forţa de oameni în halate albe. Ceea ce înseamnă repartizarea de vehicule, posibilitatea apariţiei de ore suplimentare şi aşa mai departe. Dar când am făcut cercetări, n-am găsit absolut nimic.

— Cât de sus crezi că e poziţionată persoana?

— Are cel puţin nivelul E17, spuse Caston. Cineva cu o funcţie egală cu a ta, dacă nu mai mare.

— Asta reduce cumva cercul suspecţilor.

— Zău? S-a micşorat cumva aparatul guvernamental cât am fost eu la baie?

— Hmmm. Toate astea îmi aduc aminte de felul în care l-ai prins pe tipul acela din Directoratul Operaţiunilor, cel care a făcut excursia aceea secretă în Algeria. S-a folosit de un paşaport fals, tot tacâmul – şi-a ascuns perfect urmele. Din câte ştiam noi îşi petrecuse weekendul în Adirondacks. Mi-a plăcut la nebunie modul în care ţi-ai dat seama că minte – l-a trădat faptul că folosea prea multă hârtie igienică la toaleta din birou.

— Te rog, nici n-a fost aşa greu. Folosea un sul întreg pe zi.

— Şi ce te-ai gândit tu, poate că are diaree, poate că s-a

îmbolnăvit în ţări străine. Giardia, un parazit intestinal foarte răspândit în Alger, ne-ai spus tu. Două zile mai târziu tipul a făcut mărturisiri complete. Pentru numele lui Dumnezeu, l-ai făcut... sul. Adjunctul păros chicoti parcă pentru sine. Dar despre cariera evadatului? Ai aflat ceva?

— Am aflat câte ceva, da, spuse Caston.

— Pentru că mă gândeam că ar trebui să găsim o modalitate de a-l aborda, de a-l ademeni cumva.

— N-o să fie prea uşor să facem asta, spuse Caston. Clientul cu care avem de-a face nu e unul obişnuit. O să-ţi împărtăşesc un singur detaliu, pe care eu l-am găsit foarte sugestiv. Se pare că, atunci când era în misiune, nimeni nu voia să joace cărţi cu tipul ăsta.

— Trişa? Caleb Norris îşi deznodă cravata, dar şi-o lăsă la gât. Acum arăta ca un redactor de la un ziar de scandal. Prin gulerul descheiat îi ieşeau cârlionţi de păr negru.

Caston clătină din cap.

— Ştii ce înseamnă *Menschenkenner* în germană?

Norris miji ochii.

— Cineva care cunoaşte o grămadă de oameni?

— Nu chiar. Un *Menschenkenner* este o persoană care ştie foarte bine să descifreze oamenii, să le evalueze expresiile.

— Deci cineva care citeşte oamenii.

— Ca pe o carte deschisă. N-ai vrea să te apropii de tipul ăsta dacă ai ceva de ascuns.

— Un detector de minciuni uman. Mi-ar plăcea şi mie să am aşa ceva.

— Oamenii cu care am vorbit se îndoiesc că însuşi Tarquin ar şti cum anume reuşeşte să facă asta. Dar, aşa cum era şi de aşteptat, s-au făcut anumite studii în domeniul ăsta.

— Şi?

Norris se trânti pe canapea.

— Este vorba de un număr foarte mare de variabile. Dar studiile au arătat că oamenii ca Tarquin sunt foarte receptivi la aşa-numitele „microexpresii” – expresii faciale care nu durează mai mult de treizeci de milisecunde. Cei mai mulţi dintre noi nu percepem astfel de subtilităţi. Specialiştii vorbesc despre „scurgeri” şi despre „embleme”. Se pare că este vorba de moduri în care emoţiile şi sentimentele noastre ascunse ies la suprafaţă. Atunci când vine vorba de expresiile feţei, pierdem o grămadă de informaţii, pur şi simplu le ignorăm, nu le băgăm în

seamă. Probabil că altfel n-am putea supravieţui.

— M-ai pierdut, Clay. Norris îşi puse picioarele pe o veche măsuţă de cafea. Caston bănuia că măsuţa aceea nu arăta aşa când fusese adusă în biroul ăsta de cei de la Departamentul de Aprovizionare. Toate obiectele din biroul lui Norris arătau mai uzate şi mai vechi decât erau de fapt.

— Repet, chestiile astea abia le-am aflat. Se pare totuşi că au fost studiate de-a lungul timpului de câţiva psihologi. Dacă filmezi pe cineva vorbind şi apoi priveşti înregistrarea cu încetinitorul, imagine cu imagine, observi uneori expresii care sunt în totală contradicţie cu ceea ce spune subiectul. De exemplu dacă persoana respectivă jeleşte, e supărată şi, la un moment dat are o expresie de triumf întipărită pe faţă – iată contradicţia. Dar schimbarea e aşa rapidă încât cei mai mulţi dintre noi n-o detectăm. Deci ceea ce reuşeşte Tarquin să facă nu e magie. Se întâmplă însă ca el să reacţioneze la chestii care nouă, celorlalţi, ne scapă de cele mai multe ori, pe care noi nu le putem înregistra.

— Deci vede mai multe decât noi. Dar ce vede de fapt?

— E o întrebare interesantă. Cei care se ocupă cu studiul feţelor şi-au dat seama că în expresia aferentă fiecărei stări de spirit sunt implicate anumite grupe de muşchi. De exemplu, cineva începe să zâmbească, apoi îşi lasă imediat colţurile gurii. Dar dacă face chestia asta în mod conştient, voit, persoana respectivă mişcă şi muşchiul bărbiei. Când colţurile gurii se lasă involuntar în jos – urmare a manifestării unei stări de spirit reale – muşchiul bărbiei nu-şi schimbă poziţia. Sau, dacă afişează un zâmbet fals, anumiţi muşchi ai frunţii nu se mişcă aşa cum o fac în cazul unui zâmbet neprefăcut. De asemenea, există anumiţi muşchi ai sprâncenelor şi ai pleoapelor care trădează surpriza sau furia. Dacă nu eşti un actor foarte bun sau nu ai starea pe care încerci s-o afişezi, anumite discrepanţe musculare subtile or să te dea întotdeauna de gol. În cele mai multe cazuri noi nu putem detecta aceste discrepanţe, sunt prea subtile pentru noi. Muşchii faciali pot interacţiona în sute de feluri – e ca şi cum te-ai uita la o ţesătură complicată, multicoloră. Noi nu putem vedea decât nuanţe de gri. Oamenii ca Tarquin văd toate culorile.

— Asta face din el o armă formidabilă. Sprâncenele stufoase ale lui Norris deveniseră două semicercuri. Nu prea îi plăcea ce auzea.

— Fără îndoială, spuse Caston. Dar nu dădu glas supoziţiei că

între acest dar al lui Tarquin şi internarea lui – şi ştergerea oricărei urme a existenţei lui ca civil – era o legătură. Încă nu reuşise să-şi dea seama care ar fi putut fi logica acestei legături. Dar ziua abia începuse.

— Douăzeci de ani a lucrat pentru noi.

— Exact.

— Şi acum trebuie să presupunem că lucrează împotriva noastră. Norris scutură tare din cap, de parcă ar fi încercat să-şi şteargă din minte un portret-robot. Şi nu e deloc bine să-l ştii pe tipul ăsta de partea cealaltă a baricadei.

— Oricare ar fi această parte, spuse Caston întunecat.

14

După-amiaza întunecată din Montreal se mai lumină un pic când Laurel îl sună pe telefonul mobil.

— Eşti bine? întrebă repede Ambler.

— Sunt bine, Hal, sunt *bine,* spuse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton degajat, de dragul lui. *Totul* e bine. Eu şi mătuşa Jill suntem bine. La fel şi cele şaizeci de borcane cu gem de piersici sunt bine, nu că te-ar fi interesat prea tare asta şi nu că s-ar fi gândit cineva să le mănânce. Acoperi telefonul cu palma pentru câteva secunde şi schimbă câteva cuvinte cu cineva care se afla lângă ea, apoi spuse: Mătuşa Jill vrea să ştie dacă îţi place gemul de piersici.

Ambler se încordă.

— Ce i-ai spus despre...

— Tine? Nimic. Coborî vocea. Presupune că vorbesc cu prietenul meu. Cu un „fecior” cum ar spune ea. Imaginează-ţi.

— Şi eşti sigură că n-ai observat nimic ciudat? Absolut nimic?

— Nimic, spuse ea. *Nimic*, adăugă ea, parcă prea repede.

— Spune-mi mai multe despre acest „nimic”, zise Ambler.

— Zău, nu-i nimic. Doar că a sunat acum câteva minute un tip de la o companie de produse petroliere. Îşi actualizau bazele de date cu clienţi, aşa că mi-a pus o grămadă de întrebări nevinovate, apoi am ajuns la tot felul de chestii legate de tipul de arzătoare pe care le folosim şi eu m-am dus să verific, am vrut să îi spun că mătuşa Jill foloseşte gaze naturale, nu petrol, dar când m-am întors la telefon închisese deja. Cred c-a fost vorba de o greşeală, sau de ceva în genul ăsta.

— Cum se numea compania aceea?

— Cum se numea? făcu o pauză. Ştii ceva, acum îmi dau seama că nu mi-au spus numele.

Ambler se simţi străbătut de fiori de gheaţă. Recunoştea semnele respectivei abordări: o greşeală în aparenţă nevinovată, în timp ce la celălalt capăt al firului se afla un aparat de analizat vocea.

Era o verificare.

Rămase tăcut pentru câteva momente. Nu voia să vorbească decât după ce era sigur că putea să adopte un ton *calm.*

— Laurel, spuse el într-un târziu. Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo douăzeci de minute? Siguranţa şi încrederea dispăruseră din vocea ei.

Douăsprezece straturi de lac. Douăsprezece straturi de groază.

— Ascultă-mă cu foarte mare atenţie. Trebuie să pleci *acum.*

— Dar…

— Trebuie să pleci *chiar acum* de acolo. Începu să-i dea câteva instrucţiuni precise. Ea trebuia să se ducă cu maşina la un service, să le spună celor de acolo că are probleme cu direcţia şi să plece cu maşina de schimb pe care i-o puneau aceştia la dispoziţie pe perioada reparaţiilor. Era o metodă ieftină de a face rost de o maşină care nu putea fi identificată cu uşurinţă ca fiind a ei.

Apoi trebuia să plece, să se îndrepte spre un loc unde nu cunoştea pe nimeni, unde nu mai fusese niciodată, unde n-avea nici o relaţie.

Ea îl ascultă, apoi repetă ciudatele detalii pe care i le dăduse el. Ambler o ascultă, asigurându-se că ea reţinuse totul, încercând să o calmeze prin redirecţionarea atenţiei de la ameninţarea pericolului la înţelegerea şi îndeplinirea unui set de măsuri şi proceduri.

— O să fac toate astea, zise ea trăgând adânc aer în piept. Dar trebuie să te văd.

— Nu se poate, spuse el cu toată blândeţea de care era în stare.

— Altfel nu pot să le fac pe toate. Enunţa un fapt, o realitate, nu ameninţa, nu se văita. Pur şi simplu… îşi coborî ea vocea, pur şi simplu nu pot.

— Mâine plec din ţară, îi explică el.

— Atunci o să ne vedem în seara asta.

— Laurel, nu cred că e o idee prea bună.

— Trebuie să te văd în seara asta, repetă Laurel cu o voce gravă.

Mai târziu în seara aceea, Ambler se cază la un motel de lângă aeroportul Kennedy, în camera douăzeci. Ceruse o cameră de la un etaj superior, care să dea spre nord, pentru ca astfel să poată ţine sub observaţie maşinile care treceau pe strada 140 din Jamaica, cartierul Queens. Vremea era mizerabilă. Ploaia cădea în valuri, de mai bine de-o oră, inundând rigolele şi aşternând pe

toate drumurile o peliculă alunecoasă. Deşi nu era la fel de frig ca în Montreal afară, erau în jur de zece grade, dar părea mai rece din cauza umezelii. Laurel îi spusese că avea să vină cu maşina şi asta nu era vreme de condus. Cu toate acestea, abia aştepta să o vadă. Adevărata răceală însemna să crezi că nimic din lume nu te va mai putea încălzi vreodată. Acum simţea că prezenţa ei era singurul lucru care l-ar mai fi putut încălzi.

La unsprezece văzu prin binoclu o berlină, un Ford Taurus îndreptându-se spre motel printre rafalele puternice de ploaie. Ştia că era Laurel, chiar înainte să-i zărească prin parbriz claia de păr roşcat. Procedă exact aşa cum îi spusese el: opri în faţa motelului, aşteptă un minut, apoi se întoarse pe drum şi continuă să meargă până la următoarea ieşire, unde întoarse şi se apropie din direcţia opusă. De la geamul camerei sale, Ambler studie traficul din jurul maşinii ei. Dacă ar fi fost urmărită şi-ar fi dat seama.

După zece minute ajunsese înapoi în faţa motelului. După ce o sună pe telefonul mobil şi o asigură că nu avea nici un urmăritor, coborî din maşină cu un pachet învelit în plastic sub braţ. Ţinea pachetul acela de parcă ar fi fost cel mai preţios lucru din lume. Câteva minute mai târziu bătea la uşa lui. Imediat cum intră în cameră îşi dezbrăcă impermeabilul albastru şi-l lăsă să cadă pe podea şi puse pachetul pe covor. Apoi se apropie tăcută de el, îl îmbrăţişă şi rămaseră aşa câteva minute, strâns îmbrăţişaţi, simţindu-şi unul altuia inima bătând. O ţinea strâns, aşa cum un om pe cale să se înece ar fi strâns un colac de salvare. Apoi ea îşi apăsă buzele peste ale lui.

După câteva minute el se desprinse din îmbrăţişare.

— Laurel… tot ce s-a întâmplat… trebuie să dispari, trebuie să fii foarte atentă. Asta nu e… nu e ceea ce vrei tu. Vorbele îi ieşiră repede din gură, asemenea unei rafale de ploaie.

Se uită la el fără să spună nimic, implorându-l din priviri.

— Laurel, spuse el cu o voce grea. Nu sunt sigur c-ar trebui să…

Ştia foarte bine ce traume pot produce formele de dependenţă – percepţiile puteau fi modificate, la fel şi sentimentele. Ea încă îl vedea ca pe bărbatul care o salvase, nu putea accepta faptul că el fusese cel care o pusese în pericol. Dar el mai ştia de asemenea şi că ea avea nevoie disperată să fie liniştită, chiar şi posedată. N-o putea îndepărta fără să o rănească; şi adevărul era că nici nu voia să o îndepărteze.

Se simţi străbătut de un val imens de vină amestecată cu dorinţă chinuitoare. Curând, cei doi se prăbuşiră în pat, două trupuri goale îndoindu-se, înroşindu-se, tremurând şi creând împreună căldura de care aveau amândoi atâta nevoie. Când trupurile li se despărţiră într-un târziu, epuizate, lucind de transpiraţie – mâinile lor se căutară una pe cealaltă şi degetele li se împletiră strâns, de parcă ar fi fost inseparabile. Cel puţin deocamdată.

După câteva minute de tăcere, Laurel se întoarse spre el.

— Pe drumul spre motel am făcut o oprire, şopti ea. Se rostogoli din pat, se ridică şi luă pachetul pe care-l adusese cu ea. Inima lui îşi înteţi bătăile când îi văzu trupul gol conturat pe fundalul oferit de draperiile trase: *era frumoasă.*

Scoase ceva dintr-o pungă de plastic – un volum mare şi greu – şi i-l întinse.

— Ce-i asta? întrebă Ambler.

Ea încerca să-şi stăpânească zâmbetul.

— Uită-te.

Aprinse lampa de lângă pat. Era un album cu coperţile legate în pânză. Pe una dintre coperţi era emblema Colegiului Carlyle. Privi albumul cu ochi mari.

— E neatins, spuse ea. Nimeni nu l-a deschis, nimeni nu l-a putut modifica. I-l întinse. Ăsta e trecutul tău. Aici n-au putut ajunge.

Se oprise la Colegiul Carlyle.

— Laurel, şopti el. Se simţea plin de recunoştinţă şi de altceva, ceva mult mai puternic. Ai făcut tu asta pentru mine?

Se uită intens la el. Era durere în privirea ei şi ceva care semăna cu dragostea.

— Am făcut-o pentru noi.

Luă cartea cu ambele mâini. Era grea, un album făcut să reziste zeci de ani. Încrederea pe care Laurel o avea în el era evidentă – se abţinuse să deschidă ea însăşi albumul înainte să i-l aducă.

Îşi simţea gura uscată. Laurel găsise o cale de a pătrunde prin plasa de minciuni, de a dovedi înşelătoria întregii şarade. Laurel Holland. *Ariadna mea.*

— Doamne sfinte, spuse el. Vocea lui era plină de uimire.

— Mi-ai spus unde ai făcut facultatea, mi-ai spus în ce grupă ai fost, aşa că am început să mă gândesc la modul în care au încercat să-ţi şteargă trecutul. M-am gândit că au făcut totul în

aşa fel încât să reziste la o eventuală cercetare de rutină, superficială. Mai mult decât atât nu puteau să facă.

Iarăşi pluralul acela vaporos. *Ei.* Un capac verbal aşezat peste o groapă de incertitudine. Ambler dădu din cap, încurajator.

— Sunt prea multe chestii, nu-i aşa? Şi eu mă gândeam la asta. Ca atunci când dai cu aspiratorul la repezeală prin casă, pentru că aştepţi musafiri. Poate că totul arată foarte curat. Dar întotdeauna mai rămâne ceva murdărie – nişte praf sub covor, o hârtie sub canapea. Numai că pentru a le vedea trebuie să te uiţi cu atenţie, să le cauţi. Ei poate că au modificat bazele de date din computerele şcolii. Dar eu m-am dus la arhiva şcolii şi am cumpărat un exemplar din albumul anului în care ai terminat tu studiile. Obiectul în sine, nu nişte înregistrări electronice. Am plătit şaizeci de dolari pe el.

— Doamne sfinte, repetă Ambler, simţindu-şi inima în gât. Sfâşie hârtia îngălbenită de ani cu o unghie şi se aşeză pe pat, rezemându-se de tăblie. Albumul mirosea a cerneală scumpă şi a vechi. Începu să-l răsfoiască, zâmbind la vederea fotografiilor care-i aduceau aminte de întâmplări hazlii din vremea facultăţii – celebra farsă cu dovlecii scobiţi, vaca Guemsey care fusese adusă în biblioteca facultăţii şi dărâmase cu coada câteva vrafuri de cataloage cu fişe de lectură. Cel mai mult îl uimea să vadă cât de slabi păreau cei mai mulţi din colegii săi. Probabil că şi el fusese la fel de slab.

— Îţi trezeşte multe amintiri, nu-i aşa? Laurel se cuibări lângă el.

Inima lui Ambler începu să bată din ce în ce mai tare în vreme ce continua să răsfoiască încet albumul acela. Greutatea şi soliditatea lui îi dădeau un sentiment liniştitor. Se gândi la fotografia aceea pe care o făcuse când avea douăzeci şi unu de ani şi la cuvintele pe care le scrisese sub ea. Era un citat din Margaret Mead care la vremea aceea îl impresionase foarte mult. Încă îşi mai aducea aminte perfect cuvintele acelea: „Să nu te îndoieşti niciodată, un mic grup de oameni inteligenţi şi hotărâţi poate să schimbe lumea. Întotdeauna s-a întâmplat aşa.”

Ambler ajunse la indexul alfabetic al studenţilor, la litera A şi îşi trecu degetul peste şirul de mici imagini în alb şi negru – o grămadă de frizuri extravagante şi aparate dentare. ALLEN, ALGREN, AMATO, ANDERSON, ANDERSON, AZARIA. Zâmbetul începu să-i pălească.

Fotografiile erau aranjate în pagină pe cinci rânduri, câte patru

poze pe fiecare rând. Nu era nici o îndoială cu privire la locul în care ar fi trebuit să se regăsească fotografia lui HARIISON AMBLER.

Nimic. Nici un loc gol. Nici o notiţă pe care să scrie „fotografia nu este disponibilă”. Doar faţa unui alt student, unul pe care şi-l amintea doar vag.

Simţi că-l ia ameţeala şi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Laurel. Când văzu unde îşi ţinea el degetul, păru şi ea cuprinsă de greaţă. Am luat alt album, spuse ea. Am greşit anul, nu-i aşa? Sunt atât de proastă!

— Nu, şopti Ambler. Nu anul e greşit. *Eu am greşit.* Dădu drumul aerului din piept, închise ochii, apoi îi deschise din nou, dorindu-şi să vadă ceva ce nu văzuse până acum. Ceva ce nu putea fi văzut.

Nu se putea.

Disperat, dădu repede paginile până la înşiruirea efectivă a fotografiilor studenţilor. ALLEN, ALGREN, AMATO, ANDERSON.

Nici un AMBLER!

Răsfoi din nou albumul până când ajunse la o fotografie în care apărea echipa de caiac a facultăţii. Îşi amintea uniformele, blestemata aceea de barcă – un Donoratico opt uşor uzat, care apărea în fundal. Şi totuşi când se căută printre cei din grup nu se văzu nicăieri. Trebuia să fie acolo un tânăr îmbrăcat cu un maieu galben cu sigla Carlyle şi cu pantaloni scurţi. Colegii lui de echipă erau toţi adunaţi acolo, toţi cu priviri încrezătoare, cu umerii daţi în spate şi cu pieptul umflat spre aparatul de fotografiat. Îi numără – o echipă de douăzeci şi trei de tineri. Feţe familiare, toate. Hal Ambler nu se afla printre ei.

Continuă să frunzărească albumul, găsi şi alte poze de grup – echipe, momente, activităţi – unde s-ar fi aşteptat să apară şi el. Dar el nu era nicăieri.

Îşi aduse aminte de cuvintele lui Osiris: *E ca şi Lama lui Occan – care este cea mai simplă explicaţie? E mai uşor să modifice conţinutul minţii tale decât să schimbe toată lumea înconjurătoare.*

Harrison Ambler era o minciună. O grefă, un paravan. Era o viaţă izvorâtă dintr-un gol, însăilată din mii de fragmente din lumea reală şi introdusă în mintea unei alte persoane. *Flux îmbogăţit.* O viaţă artificial construită în locul alteia, autentice. *Un flux de episoade pline de viaţă, secvenţe aranjate întotdeauna într-o altă ordine.* O tablă care era ştearsă şi apoi

rescrisă.

Ambler îşi înconjură capul cu braţele, cuprins de teroare şi groază. Era copleşit de senzaţia că îi fusese luat ceva definitiv, că nu va mai avea niciodată acel ceva – propria identitate.

Când ridică privirea o văzu pe Laurel lângă el, cu faţa în lacrimi.

— Nu te lăsa învins de *ei,* spuse ea cu un glas şoptit.

— Laurel, începu el.

— Nu-ţi face una ca asta, spuse ea cu hotărâre.

Simţi cum se prăbuşeşte în interior, asemenea unui corp ceresc distrus de propria gravitaţie.

Laurel îşi încolăci braţele în jurul lui şi începu să vorbească cu o voce scăzută:

— Cum era poezioara aceea? „Cine eşti? Nimeni! Dar tu cine eşti? Tot nimeni? Putem fi nimeni împreună."

— Laurel, începu el. Nu-ţi pot face una ca asta.

— Nu-ţi poţi face ţie una ca asta, replică ea. Pentru că aşa *ei* ar câştiga. Îşi trecu mâinile peste umerii lui şi-l prinse strâns, de parcă ar fi vrut să-l smulgă din locul acela îndepărtat unde alunecase el. Nu ştiu cum să explic chestia asta. E o treabă legată de instincte, nu? Uneori *ştim* ceea ce e adevărat şi ce nu încă dinainte de a avea dovezi într-un sens sau altul. Ei bine, lasă-mă să-ţi spun ce cred eu că e adevărat. Mă uit la tine şi nu mă mai simt singură – şi pot să-ţi spun că asta e o senzaţie rarisimă pentru mine. Când sunt cu tine mă simt *în siguranţă.* Ştiu că eşti un om bun şi ştiu asta pentru că, poţi să ai încredere în mine, cunosc prea bine celelalte tipuri de oameni Am un fost soţ care mi-a transformat viaţa în iadul pe pământ – am obţinut şi un ordin judecătoresc împotriva lui, dar tot nu mi-a folosit la nimic. Tipii aceia de-aseară – am văzut cum se uitau la mine, ca la o bucată de carne. Nu le păsa dacă mor sau dacă trăiesc. Unul dintre ei a spus ceva de genul „aş da şi eu o bucă, după ce o liniştim". Celălalt i-a răspuns că probabil o să se „servească" şi el. Nimeni n-avea să afle nimic. Asta era *primul* lucru care urma să mi se întâmple. Însă n-au luat în calcul şi venirea ta.

— Dar, dacă nu eram eu…

— *Opreşte-te!* Dacă spui asta e ca şi cum ai zice că *ei* n-au nici o vină. Dar sunt vinovaţi şi o să plătească pentru vina lor. Ascultă-ţi instinctele şi aşa vei desluşi adevărul.

— Adevărul, repetă el. În gura lui cuvântul suna gol.

— *Tu* eşti adevărat, spuse ea. Hai să începem cu asta. Îl trase

mai aproape. Cred asta. Trebuie s-o crezi şi tu. Trebuie să faci asta pentru mine.

Căldura trupului ei îl învăluia şi-l proteja asemenea unei armuri. Era puternică – *Dumnezeule,* cât de puternică era. Trebuia şi el să-şi recapete forţele.

Rămaseră tăcuţi amândoi, pentru o lungă perioadă de timp.

— Trebuie să plec la Paris, Laurel, spuse el într-un târziu.

— Pleci în căutarea cuiva, sau pur şi simplu fugi? Era în acelaşi timp o întrebare şi o provocare.

— Nu sunt sigur. Poate doar în pribegie. Trebuie să merg prin labirintul ăsta, să văd unde duce.

— Accept asta.

— Dar, Laurel, trebuie să fim pregătiţi. La sfârşit s-ar putea să descopăr că nu sunt cine cred că sunt. Că sunt altcineva. Cineva care pentru amândoi ar putea părea un străin.

— Mă sperii, spuse Laurel încet.

— Poate că ar trebui să te temi, zise Ambler. Îi ţinea ambele mâini într-ale lui, cu blândeţe. Poate că amândoi ar trebui să ne temem.

Somnul veni greu şi atunci când îi cuprinse aduse cu el imagini nedorite dintr-un trecut pe care încă-l credea ca fiind al lui.

Faţa mamei lui, cu stratul gros de fond de ten care acoperea vânătăile, glasul ei plin de durere şi de confuzie.

— Tati ţi-a spus asta? Tati ţi-a spus că pleacă?

— Nu mi-a spus nimic.

— Jur că eşti posedat de diavol. Atunci ce te-a apucat să spui aşa ceva?

Răspunsul lui nerostit: Dar nu e evident? Tu nu vezi?

Durerea şi groaza din glasul mamei se topiră, transformându-se în faţa uimită şi calculată a lui Paul Fenton.

Eşti un blestemat de vrăjitor un magician. Puf! Şi magicianul a dispărut, cu baghetă magică şi cu mantie cu tot. Cum reuşeşti chestia asta?

Într-adevăr, cum reuşea?

Apăru o altă faţă – mai întâi numai ochii, ochi în care se citeau înţelegerea şi liniştea. Ochii aceia îi aparţineau lui Wai-Chan Leung.

Amintiţi-vă de vremurile străvechi, când un om a venit într-un sat încercând să vândă o suliţă care pătrundea prin orice şi un scut impenetrabil.

Se întorsese din nou în Changhua, fusese aruncat în cele mai

întunecate colţuri ale minţii lui. Amintirile, care atunci când era în stare de conştienţă se estompau, îi invadau acum somnul.

Nu ştia de ce nu-şi putuse aminti asta până acum; nu ştia de ce şi-o amintea chiar acum. Amintirile îl ardeau, durerea trezind amintiri ale unei dureri mai vechi.

Fusese martor la un măcel şi privise în ochi un muribund, dar nu împărtăşise liniştea acestuia. În loc de linişte el se simţise cuprins de furie, o furie puternică mai decât oricare alta. El şi colegii lui fuseseră manipulaţi – nu încăpea nici o îndoială. Întregul dosar nu era decât o încrengătură de minciuni – sute de fire slabe care, ţesute împreună, deveneau foarte puternice.

Ai început să vezi ceea ce nu trebuia să vezi.

Până la sfârşitul acelei zile guvernul taiwanez anunţase arestarea unor membrii ai unei facţiuni radicale de extremă stânga care, susţineau autorităţile, s-ar fi aflat în spatele asasinatului. Respectiva facţiune era într-adevăr pe lista oficială a organizaţiilor teroriste. Tarquin ştia destul de bine despre ce era vorba – vreo zece-cincisprezece studenţi cu minţile înfierbântate care nu făcuseră mai mult decât să împartă pamflete maoiste scrise în anii 1950 şi să discute la o ceaşcă de ceai verde – şi acela slab – cu privire la anumite părţi obscure ale doctrinei.

În următoarele patru zile, ceilalţi membri ai echipei se dispersară, urmând a fi trimişi în alte misiuni. Tarquin însă porni de unul singur în căutarea adevărului. Piesele din puzzle nu erau dificil de localizat. În timp ce alerga între diferitele centre de putere, descoperi un altfel de Taiwan, o ţară redusă la o aglomerare de pagode, temple migălos pictate, cu acoperişurile ascuţite şi orăşele aglomerate, înţesate cu pieţe şi magazine. Insula era *plină,* mai ales de oameni – oameni pe motociclete, oameni în maşini minuscule, în autobuze, oameni care mestecau betel şi scuipau cu zgomot pe trotuare flegma care părea amestecată cu sânge. Se întâlni cu câţiva „oameni de contact” din cadrul armatei taiwaneze, care abia reuşeau să-şi ascundă satisfacţia pentru uciderea lui Leung. Se întâlni cu simpatizanţi şi chiar cu membri ai partidelor politice, cu oameni de afaceri şi cu alţi factori de decizie, smulgând de la toţi informaţii, de la unii cu frumosul, de la alţii printr-o violenţă şi cu o brutalitate de care nu se credea capabil. Cunoştea prea bine genul acesta de oameni. Chiar dacă vorbeau alegându-şi cu atenţie cuvintele, feţele le dădeau de gol şi cele mai ascunse gânduri. Da, îi cunoştea foarte

bine pe aceşti oameni.

Acum venise vremea ca şi ei să-l cunoască pe el.

În cea de-a treia zi, merse cu Transportul Metropolitan Rapid la Peiton. Situat la şaisprezece kilometri nord de centrul Taipeiului, Peiton era o staţiune balneară vestită pentru izvoarele sale termale. Mai târziu devenise un cartier de bordeluri şi acum era pe undeva pe la mijloc. Trecu de o ceainărie, de un motel şi ajunse la un „muzeu” cu izvoare calde, un fel de baie publică cu pretenţii. La etajul patru al stabilimentului îl găsi pe omul pe care-l căuta, un grăsan tânăr, nepotul unui general influent, amestecat în traficul de droguri – aranja transporturi de heroină din Birmania în Thailanda, apoi în Taiwan şi de-aici spre Tokio, Honolulu şi Los Angeles. Cu un an în urmă, grăsanul se hotărâse să candideze pentru un post de parlamentar şi, deşi tânărul playboy era mai familiarizat cu diferitele mărci de coniac decât cu perspectivele politice ale alegătorilor săi, reuşi să aranjeze obţinerea postului cu sprijinul celor din Gomindan[42]. Apoi aflase că Leung era în tratative cu un alt candidat pentru acelaşi post. Nu prea îi picaseră bine aceste veşti; dacă Leung îl susţinea pe rivalul său, cariera sa politică era în pericol. Mai mult, în cazul în care campania anticorupţie iniţiată de Leung era pusă în practică la nivel naţional – sau pur şi simplu ar fi determinat un alt guvern să o adopte – unchiul său ar fi fost în mare pericol.

Bărbatul era cufundat în apă fierbinte până la sfârcuri şi se uita la KTV – Karaoke television, cu o figură transpusă. Se trezi la realitate când Tarquin se apropie de el, îmbrăcat şi scoase un cuţit de optsprezece centimetri cu lama zimţată, de titan. După câteva incizii superficiale făcute pe scalp, după ce sângele din câteva zone puternic vascularizate începu să-i scalde faţa, nepotul deveni foarte comunicativ. Tarquin cunoştea foarte bine teroarea pe care o inducea orbirea cu propriul sânge.

Lucrurile stăteau aşa cum îşi închipuise Tarquin. „Informaţiile” din dosar fuseseră fabricate de către inamicii politici ai lui Leung – care strecuraseră informaţii detaliate despre faptele altor răufăcători, etichetându-le ca fiind opera lui Leung, ţesând astfel iluzia plauzibilităţii. Dar rămăsese un mister şi mai mare de dezlegat. Cum îşi croiseră drum aceste informaţii falsificate până la agenţii din reţeaua celor de la Operaţiuni Consulare? Cum fusese posibil ca cei de la Unitatea de Stabilizare Politică să fie

[42] Sau KMT – principalul partid de opoziţie din Taiwan, de orientare naţionalistă *(n. trad).*

păcăliţi în felul acesta şi convinşi să acţioneze?

Profesioniştii erau foarte familiarizaţi cu acest gen de intoxicare. Duşmanii unei persoane ar fi spus întotdeauna orice pentru a băga la apă omul respectiv. În lipsa unor confirmări venite din partea unor terţi neutri, nu se ţine seama de o astfel de informaţie. Era de aşteptat ca aceia care se simţeau ameninţaţi de un politician cu idei reformiste să caute să-i submineze poziţia prin răspândirea de minciuni. Ceea ce nu era de aşteptat – ceea ce părea inexplicabil – era modul în care compartimentul „Stab” care se ocupa cu strângerea de informaţii greşise atât de copilăreşte.

Sentimentele pe care începea să le aibă erau fierbinţi şi periculoase. Periculoase pentru alţii, dar, după cum îşi dădu el seama, periculoase şi pentru el.

Când se trezi, Ambler se simţea mai obosit decât atunci când adormise şi asta nu din cauza zumzetului înfundat al avioanelor care aterizau şi decolau de pe aeroportul din apropiere. Avea senzaţia că era pe punctul de a descoperi ceva, ceva foarte important; gândul acesta îi rătăci prin minte ca o ceaţă, apoi, tot ca o ceaţă, dispăru brusc. Îşi simţea ochii iritaţi, inflamaţi şi capul îi pulsa ca şi când ar fi fost mahmur, deşi nu băuse nimic.

Laurel era trează, se şi îmbrăcase deja: purta o pereche de pantaloni kaki şi un tricou bleu din material moale. Se uită la ceasul de lângă pat, asigurându-se că era în grafic.

— Ai destul timp, n-o să pierdem avionul, spuse ea pe când el îşi târşâia picioarele spre baie.

— Noi?

— Vin cu tine.

— Nu pot să te las să faci asta, spuse el. Nu ştiu cât de periculos poate fi şi nu te pot expune la…

— Înţeleg faptul că pot exista anumite pericole şi le accept, îl întrerupse Laurel. Tocmai de aceea am nevoie de tine. Tocmai de aceea ai şi tu nevoie de mine. Pot să te ajut, pot să am grijă de tine. Nu strică o pereche de ochi în plus.

— Nici nu se pune problema, Laurel.

— Sunt o amatoare, ştiu asta. Dar asta poate fi un avantaj, ei nu caută o amatoare. În plus, ţie nu ţi-e frică de ei, ţie ţi-e frică de tine. Şi în privinţa asta eu pot simplifica lucrurile.

— Cum crezi că aş putea eu să mai trăiesc dacă ţi s-ar întâmpla ceva acolo?

— Cum te-ai simţi dacă mi s-ar întâmpla ceva aici şi tu n-ai fi în preajmă să mă aperi?

Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Eu ţi-am adus asta pe cap, spuse Ambler din nou, reprimându-şi groaza. Nu dădu glas întrebării înnebunitoare care-i stătea pe limbă: *Când o să se termine?*

Laurel vorbi cu glas scăzut, dar hotărât:

— Nu mă părăsi, bine?

Ambler îi cuprinse faţa cu ambele mâini. Ceea ce îi propunea ea era o nebunie. Dar tocmai asta l-ar fi putut salva de o altă formă de nebunie. Şi avea dreptate, de pe un alt continent nu o putea apăra de cei care o ameninţau pe acesta.

— Dacă ţi se întâmplă ceva... începu el. Nu era nevoie să-şi ducă la capăt fraza.

Privirea ei era directă şi cutezătoare.

— O să-mi iau o periuţă de dinţi de la aeroport, spuse ea.

15

Paris

În vreme ce trenul intra în Gare du Nord, Ambler se simţi străbătut de un puseu de nelinişte şi de un val de nostalgie. Mirosul locului acesta – ţinea minte toate oraşele după mirosurile lor specifice – îi aduse în minte cele nouă luni pe care le petrecuse aici în tinereţe, nouă luni în care se maturizase mai rapid decât în celelalte perioade ale vieţii lui – sau cel puţin aşa i se păruse. Îşi lăsă valiza la biroul de bagaje de mână şi intră în Oraşul Luminilor prin porţile mari ale gării.

Ca măsură de precauţie, cei doi călătoriseră separat. El luase avionul până la Bruxelles folosindu-se de setul de acte false pe care i le dăduse Fenton şi apoi venise până aici cu trenul Thalys, care făcea curse spre Paris din oră în oră. Ea folosise un paşaport pe care el îl cumpărase în grabă de pe strada Tremont, din Bronx şi apoi îl modificase. Numele, Lourdes Esquivel, nu se prea potrivea cu faţa americancei cu ochi căprui, dar el ştia că într-un aeroport aglomerat un asemenea amănunt n-avea să fie băgat în seamă. Se uită la ceas şi începu să străbată mulţimea din gară. Laurel îl aştepta într-o zonă amenajată cu scaune, aşa cum se înţeleseseră. Când îl văzu, privirea i se lumină de bucurie.

Lui Ambler inima începu să-i bată nebuneşte în piept. Se vedea că întreaga călătorie o obosise, dar cu toate acestea era parcă mai frumoasă ca oricând.

Intrară în Piaţa Napoleon al III-lea. Laurel se uita extaziată la faţada magnifică, cu coloanele ei corintiene.

— Cele nouă statui reprezintă cele mai importante oraşe din nordul Franţei, spuse Ambler imitând un ghid turistic. Această gară a fost construită ca o poartă spre nord: nordul Franţei, Belgia, Olanda, chiar şi Scandinavia.

— Este extraordinar, şopti Laurel. Cuvântul acesta, atât de des folosit, avea în gura ei o altă valoare parcă. Nu era deloc o simplă formulă sau un tic verbal. Exprima chiar cea mai profundă impresie a ei. Prin ochii ei aceste privelişti, atât de familiare pentru el, redeveneau noi.

Porţile simbolice din faţa lor erau o metaforă perfectă a istoriei

umane. Întotdeauna existaseră oameni care şi-au dorit să deschidă porţi, ca şi oameni care doreau să le ţină închise cu orice preţ. Ambler le făcuse pe amândouă la viaţa lui.

O oră mai târziu o lăsă pe Laurel la cafeneaua lui preferată, Deux Magots, cu un capucino mare în faţă, cu un ghid turistic alături şi cu o privelişte minunată în faţa ochilor – era, după cum îi spusese el, una dintre cele mai vechi biserici din Paris. Îi explicase că avea ceva treburi de rezolvat şi că se va întoarce repede.

Ambler o luă spre vest, îndreptându-se cu paşi repezi spre arondismentul 7. Făcu câteva ocoluri, uitându-se în vitrinele magazinelor după eventuali urmăritori, scrută feţele persoanelor care veneau din sens opus. Nu era nici un semn că ar fi fost supravegheat. Până când nu lua legătura cu oamenii lui Fenton, spera ca nimeni să nu ştie că se află aici. Într-un târziu ajunse în faţa unei clădiri elegante, construită în secolul al nouăsprezecelea, de pe Rue St. Dominique şi apăsă pe butonul soneriei.

Pe o placă de metal fixată pe uşă se vedea incrustată emblema GSS. Ambler văzu în ea reflecţia imaginii unui bărbat necunoscut şi simţi un influx de adrenalină; îşi dădu seama în secunda următoare că el era bărbatul acela.

Se îndreptă de spate şi se mai uită o dată la uşă. Pe partea de sus a tocului era instalat un dreptunghi de sticlă întunecată care semăna cu ecranul unui televizor. Ambler ştia că acolo se afla un dispozitiv de securitate de ultimă generaţie – în dreptunghiul acela erau sute de microlentile care captau fasciculele de lumină dintr-un unghi de aproape o sută optzeci de grade. Întregul dispozitiv era asemănător cu ochii compuşi ai insectelor. Semnalele primite de cele câteva sute de receptori vizuali separaţi compuneau cu ajutorul computerului o singură imagine mobilă, o imagine care putea fi rotită şi privită dintr-o mare varietate de unghiuri.

— *Est-ce-que vous avez un rendez-vous*[43]*?*

— Numele meu este Robert Mulvaney, spuse Ambler. Era preferabil să ai un nume despre care să ştii că e fals decât să ai unul care sperai să fie real.

După câteva momente, în care fără îndoială imaginea lui fusese comparată cu una digitală trimisă de Fenton, uşa se

[43] Aveţi întâlnire? – în lb. franceză în original *(n. trad.)*.

deschise cu un bâzâit scurt şi Ambler fu lăsat să intre într-un hol cu aspect oficial, unde din nou văzu emblema GSS, de data aceasta pe un panou din plastic amplasat la nivelul ochilor şi într-o versiune mult mai mare decât cea de pe uşa de la intrare. Îi comunică unui tip cu început de chelie ce documente şi echipament îi erau necesare – inclusiv un paşaport emis cu un an în urmă pe numele de Mary Mulvaney, cu toate ştampilele aplicate. Locul pentru fotografie urma să fie lăsat gol şi nelaminat. Ambler avea să pună el însuşi acolo fotografia. O jumătate de oră mai târziu îi fu adusă o servietă dintr-un material tare. Ambler nu se obosi să verifice conţinutul servietei. Nu se îndoia de capacităţile echipei lui Fenton. În timp ce îi era pregătită „comanda” studie dosarul cu informaţiile actualizate despre Benoit Deschesnes. Reflectă asupra conţinutului dosarului în timp ce se întorcea la cafeneaua Deux Magots.

Cele trei fotografii din dosar prezentau un bărbat cu părul grizonat şi cu trăsături fine, în jur de cincizeci de ani. Avea un păr lung şi bogat şi în una dintre fotografii purta o pereche de ochelari care-l făceau să pară un pic prea pretenţios. În dosar se mai aflau câteva pagini în care era descrisă pe scurt viaţa individului.

Deschesnes, care locuia în prezent într-un apartament pe Rue Rambuteau, era în mod dar un tip strălucit. Studiase fizica atomică la Ecole Polytechnique, cea mai elitistă universitate ştiinţifică din cea mai elitistă ţară. Apoi lucrase la laboratoarele de cercetare nucleară din cadrul CERN, centrul european de cercetare în domeniul nuclear, cu sediul la Geneva. Apoi, pe când abia trecuse de treizeci de ani, cam cu cincisprezece ani în urmă, se mutase înapoi în Franţa şi se alăturase corpului profesoral al facultăţii Paris VII, unde devenise din ce în ce mai interesat de politica dusă în domeniul nuclear. Când apăruse un post vacant de inspector în cadrul Agenţiei Internaţionale Pentru Energie Atomică din subordinea ONU, se înscrisese la concurs şi fusese imediat acceptat, în scurtă vreme ajunsese să se descurce de minune prin hăţişul birocratic specific ONU. Era un administrator înnăscut şi avea un dar aparte pentru rezolvarea problemelor interne. Ascensiunea lui fusese rapidă şi, când fusese propus pentru postul de director general al AIEA, se străduise din răsputeri să-şi asigure sprijinul delegaţiei franceze.

Existaseră câteva motive de îngrijorare, mai ales printre angajaţii mai vechi din Ministerul francez al Apărării, motive

legate de implicarea lui Deschesnes în tinereţe în Acţiunea Franceză pentru Dezarmare Nucleară, un ONG care milita pentru renunţarea totală la armele nucleare. Când ajunsese la AIEA, Ministerul francez pentru Afaceri Externe pusese la îndoială ceea ce ei numeau „obiectivitatea judecăţii sale”. Dar era vorba de o furtună pe care, evident, Deschesnes o prevăzuse. Fără susţinerea ţării sale n-ar fi putut emite pretenţii la o funcţie care implica atât de multă putere.

Era considerat un om de succes. Deşi Sediul Central al AIEA se afla la Vienna International Center, pe Wagramer Strasse, unde erau adunaţi şi membrii organelor de conducere ale agenţiei, doar puţini păreau surprinşi de faptul că francezul îşi petrecea aproape şase luni pe an la birourile din Paris ale agenţiei. Aşa era francezul. Toţi cei de la ONU ştiau acest lucru. Se ducea destul de des la Viena şi avea grijă să meargă regulat la Seibersdorf, în Austria şi la Trieste, în Italia, acolo unde erau laboratoarele AIEA. În cei trei ani de când era director general Deschesnes manifestase un adevărat talent în neimplicarea în controverse inutile, păstrând în acelaşi timp cu grijă prestigiul şi credibilitatea instituţiei. Un scurt articol din *Time,* reprodus în dosar, îl numea pe Deschesnes „Doctorul Câine-de-pază”. Articolul respectiv îl descria ca fiind „nu un birocrat oarecare, mâncător de *Brie”,* ci mai degrabă „un francez cerebral cu o inimă la fel de mare ca şi creierul”, un tip care „adusese un suflu nou în stoparea proliferării celei mai importante ameninţări la adresa securităţii globale: armele nucleare”.

Cu toate acestea, publicul nu cunoştea adevărata poveste, nu ştia că, acum un an, CIA observase că directorul general al AIEA se întâlnise în secret cu un om de ştiinţă libian, un specialist în probleme nucleare renegat. CIA reuşise să înregistreze o parte a conversaţiei, destul ca să se poată deduce faptul că funcţia sa de cel mai înalt oficial antiproliferare a armelor nucleare nu era decât o acoperire pentru o îndeletnicire mult mai profitabilă şi anume ajutorarea statelor care nu aveau arme atomice să facă rost de tehnologia necesară construirii acestor arme. Discursul şi munca antiproliferare reprezentau doar o acoperire; invectivele antiamericane pe care le formulase în cuvântările din tinereţe, de pe vremea când activa în AFDN, erau, pe de altă parte, reale.

Ambler ştia de la Fenton că sursa acestor informaţii era un ofiţer de rang înalt din comunitatea americană de informaţii. Desigur, analiza respectivă avea toate caracteristicile unui raport

CIA, inclusiv stilul scorţos al frazării şi modul echivoc în care erau construite frazele. Probele prezentate nu „dovedeau” niciodată că o concluzie este reală. Mai degrabă „ridicau întrebări”, „făceau plauzibilă supoziţia că” sau „aduceau mai multe argumente în favoarea” ipotezei avansate. Dar lucrurile astea nu-l deranjau pe Fenton. Cei de la CIA, tributari culturii legaliste de la Washington, nu apărau ţara. Dar tocmai aici se gândea Fenton că trebuie să intervină el. El putea face pentru ţara sa ceea ce apărătorii ei oficiali se temeau să facă.

Trecuseră numai trei sferturi de oră de când plecase de la cafenea. Înăuntru, aerul cald era parfumat cu aroma cafelei şi cu fum de ţigară. Bucătăria nu funcţiona încă, abia mai târziu urma să înceapă servirea cinei. Laurel fu vizibil uşurată să-l vadă înapoi. Îi făcu semn unui chelner şi îi zâmbi. Ambler se aşeză la masă, îşi sprijini servieta de piciorul scaunului şi îi luă mâna într-a lui, simţindu-i căldura.

Îi spuse că-i făcuse rost de acte. Plasarea fotografiei şi laminarea paginii respective n-aveau să dureze mai mult de un minut.

— Acum că domnul şi doamna Mulvaney au actele în ordine, ne putem comporta ca un cuplu căsătorit.

— În Franţa? Nu înseamnă asta c-ar trebui să-mi găsesc un amant?

Ambler zâmbi.

— Uneori, chiar şi în Franţa, soţia este amanta ta.

În timp ce se îndreptau spre colţul clădirii, Ambler avu senzaţia că erau urmăriţi. Coti brusc la dreapta, pe următoarea stradă. Laur el îl urmă fără să spună nimic. Prezenţa unei echipe de urmărire nu era în sine un motiv de îngrijorare. Fără îndoială că oamenii lui Fenton doreau să se asigure că el n-avea să dispară din nou. În următoarele cinci minute Ambler şi Laurel o luară pe diverse străduţe, la întâmplare şi descoperiră că îi urmărea un tip lat în umeri, care mergea pe celălalt trotuar, cam cu o treime de cvartal în spatele lor.

Dar ceva îl deranja din ce în ce mai tare la persoana care îi urmărea şi îşi dădu seama ce anume – urmărirea era prea evidentă. Urmăritorul nu prea reuşea să păstreze o distanţă adecvată, ba mai mult, era îmbrăcat ca un american, într-un costum Brooks Brothers închis la culoare, cu o cravată în dungi. Bărbatul acela *dorea* să fie văzut. Ceea ce însemna că era o diversiune, că fusese pus acolo ca să ofere ţintelor un sentiment

de siguranţă în cazul în care ar fi scăpat de el şi că Ambler nu identificase adevăratul urmăritor. Dar doar după câteva minute reuşi să o facă. Era o femeie elegantă, o brunetă îmbrăcată cu o haină închisă la culoare, de lungime medie. N-avea nici un rost să încerce să scape de vreunul dintre ei. Dacă cel care-i urmărea dorea să fie văzut, la rândul lui Ambler voia ca oamenii lui Fenton să ştie unde merge. Tocmai în ideea asta sunase chiar de la sediul GSS la recepţia hotelului Debord şi-şi confirmase rezervarea.

Într-un târziu, se urcară într-un taxi, îşi recuperară bagajele de la gară şi se cazară într-o cameră situată la etajul al treilea al hotelului Debord.

Hotelul era cam igrasios. Covoarele emanau un uşor iz de mucegai, dar Laurel nu protestă în nici un fel. Ambler trebui s-o oprească când o văzu apucându-se de despachetat.

Deschise servieta pe care i-o dăduse cel ce pretindea că se numeşte Charles. Piesele carabinei pe care o ceruse – un TL 7, o armă folosită de lunetiştii CIA – erau fixate bine în locaşuri de spumă poliuretanică. La fel de bine fixat era şi un Glock 26, un pistol micuţ care folosea gloanţe de calibrul 9 mm. Într-un compartiment lateral găsi şi documentele pe care le ceruse.

Ceea ce căuta Ambler era exact ce nu se vedea. Dură o vreme până îl găsi. Mai întâi examină în amănunt partea exterioară a servietei, asigurându-se că nu exista nici un ornament fals. Apoi scoase tiparul de spumă poliuretanică şi pipăi fiecare centimetru al tapiseriei servietei. Nu observă nimic deosebit. Bătu cu unghia în mâner şi examină fiecare centimetru de cusătură, căutând semnele unei eventuale forţări. Apoi se întoarse la spuma poliuretanică şi o pipăi în amănunt, până descoperi un mic cocoloş. Folosindu-se de un briceag, scoase la lumină obiectul pe care-l căuta. Era mic, lucios şi oval, ca o pilulă înfăşurată în folie metalică. Era de fapt un transmiţător GPS în miniatură. Micuţul aparat emitea semnale radio pe o anumită frecvenţă, indicând astfel permanent locul unde se afla.

Laurel Holland se uită la el mirată, în timp ce Ambler studia acum camera în care se aflau. Lângă fereastră se afla o canapea verde, cu motiv floral. Avea picioare sculptate şi perne mari. Ambler ridică una dintre aceste perne şi strecură micul transmiţător sub ea. Era probabil prima persoană care ridica perna aceea după o lungă perioadă de timp, judecând după praful şi grămada de mărunţiş ce se aflau acolo. Se îndoia că

altcineva avea s-o mai ridice în următorul an.

Îşi luă apoi geanta de voiaj şi servieta şi-i făcu semn lui Laurel să-l urmeze, cu bagaj cu tot. Ieşiră în tăcere din cameră. Laurel îl urmă, trecură împreună de liftul pentru pasageri şi ajunseră la un lift de serviciu cu aspect de cavernă, unde podeaua de oţel nu era acoperită cu mochetă. Îi lăsă la parter lângă o rampă de încărcare. La ora aceasta nu era nimeni prin preajmă. El o luă înainte printr-o uşă mare de metal, care dădea spre o alee.

Câteva minute mai târziu se urcară într-un alt taxi şi, după o cursă scurtă, ajunseră la hotelul Beaubourg de pe Rue Simon Lefranc, la o aruncătură de băţ de Centrul Pompidou. Era locul perfect pentru turiştii americani interesaţi de arta modernă şi se afla la mică distanţă de apartamentul lui Deschesnes. Reuşiră cu uşurinţă să obţină o cameră – era totuşi ianuarie – şi plătiră din nou cu bani gheaţă, din fondurile agentului din Sourland. Dacă ar fi folosit cardurile emise pe numele Mulvaney, ar fi dat de ştire unde este. Hotelul nu era prea mare. Nu avea un restaurant propriu, ci doar o încăpere unde se servea micul dejun, situată la subsol. Dar dormitorul avea tavan ornat cu grinzi de stejar şi o baie confortabilă, dotată cu o cadă imensă. Simţi o oarecare siguranţă, siguranţa pe care i-o dădea anonimatul. Îşi dădea seama că şi Laurel avea aceeaşi senzaţie.

Ea sparse prima tăcerea:

— Voiam să te întreb ce se întâmplă, dar până la urmă cred că mi-am cam dat seama.

— Să sperăm că această precauţie a fost de prisos.

— Am senzaţia că nu-mi spui multe. Şi probabil ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare pentru asta.

Îşi aranjară lucrurile în linişte. Fusese o zi lungă şi erau obosiţi, dar Laurel voia să iasă pentru cină. În timp ce ea făcea o baie scurtă, Ambler încinse micul fier de călcat pus la dispoziţie de hotel şi lamină cu grijă fotografia ei pe pagina de paşaport. Paşapoartele americane erau greu de falsificat pur şi simplu din cauza materialului din care erau confecţionate – hârtia, plasticul, inserţia metalică, toate erau foarte atent controlate. Cel mai probabil Fenton primise paşaportul direct de la sursă, graţie influenţei sale.

Laurel ieşi din baie, acoperindu-se pudică cu prosopul şi-l sărută pe gât.

— O să mâncăm ceva şi apoi o să ne culcăm devreme. Mâine-dimineaţă ne putem lua micul dejun într-una dintre cafenelele

din zonă. Tipul pe care-l caut locuieşte în apropiere.

Se întoarse şi se uită gânditoare la el, de parcă ar fi vrut să-l întrebe ceva. Ceva ce pentru ea era important. O privi la rândul lui, încercând să-i dea încredere:

— Haide, poţi să mă întrebi. Aş face orice să-ţi şterg expresia aceea îngrijorată de pe faţă.

— Ai mai ucis oameni, nu-i aşa? întrebă Laurel. Vreau să spun, pe vremea când lucrai pentru guvern.

El dădu din cap, grav, cu faţa asemenea unei măşti.

— E… e greu s-o faci?

Dacă era greu să ucizi? Ambler nu-şi mai pusese întrebarea asta de ani buni. Dar fusese bântuit de întrebări înrudite cu aceasta. Cât costau uciderile astea, cât anume valora un omor în valuta reprezentată de sufletul uman? Cât îl costase pe el?

— Nu ştiu cum să-ţi răspund la întrebarea asta, spuse el în treacăt.

Laurel păru confuză.

— Te rog să mă ierţi. Doar că am avut de-a face cu pacienţi care păreau… ei bine, păreau distruşi, distruşi din cauza răului pe care-l făcuseră altora. Nu păreau vulnerab*ili… Cei mai mulţi d*intre aceşti oameni trebuiseră să treacă o grămadă de teste psihice înainte să fie angajaţi să facă astfel de treburi. Dar se întâmpla ca şi cu o bucată de ceramică cu o crăpătură fină în ea. Păreau foarte duri şi dintr-odată se sfărâmau în bucăţi.

— Aşa era şi pe insula Parrish? Un spital plin de soldaţi de ceramică sfărâmaţi?

Nu-i răspunse imediat.

— Uneori aşa părea a fi.

— Eram şi eu unul dintre ei?

— Dintre cei sfărâmaţi? Nu, tu nu erai distrus. Un pic lovit, poate. De parcă ar fi încercat să te distrugă, dar tu pur şi simplu refuzai să cedezi. E greu de descris în cuvinte. Se uită în ochii lui. Dar de-a lungul carierei tale a trebuit să faci… lucruri pe care ţi-a fost greu să le duci la capăt.

— La Operaţiuni Consulare aveam un instructor care spunea că există două lumi, începu el încet, cu voce scăzută. Este o lumea a agentului, o lume plină de măceluri, de haos, de crime şi de toate nenorocirile pe care ţi le poţi imagina. Dar este şi o lume a plictiselii – continua aşteptare încordată, planurile care nu pot fi puse în practică, capcanele care nu se închid niciodată. Dar brutalitatea este reală. Faptul că este ceva normal în lumea

aceea n-o face mai puţin reală.

— Pare atât de lipsită de suflet. Atât de rece.

— Şi mai există o altă lume, Laurel. Este lumea normală, lumea de fiecare zi. Este un loc unde oamenii se trezesc dimineaţa, merg la muncă, se străduiesc să obţină o promovare, cumpără cadouri pentru ziua copilului lor, îşi schimbă abonamentul telefonic pentru a putea vorbi mai ieftin şi mai des cu fiica lor plecată la facultate. Este lumea în care miroşi fructele de la supermarket pentru a vedea dacă sunt coapte sau nu, te uiţi chiorâş la bon pentru că ştii că ai cumpărat portocalele la ofertă, întârzii la botezul unui nepot. Făcu o pauză. Şi chestia e că uneori lumile astea se intersectează. Să zicem că un tip se pregăteşte să vândă tehnologie care poate fi folosită la uciderea a sute de mii, poate chiar milioane de oameni. Siguranţa lumii normale, lumea oamenilor obişnuiţi depinde de eventualitatea opririi acelui om. Uneori aşa ceva necesită luarea unor măsuri extreme.

— Măsuri extreme, spuse ea. Parcă vorbeşti în termeni medicali.

— Poate că şi asta e o formă de medicină. E mai mult medicină decât muncă de poliţie. Pentru că la magazinul la care am lucrat eu nu puteam să ne conformăm regulilor poliţiei, fiindcă astfel am fi pierdut un teren preţios, pe care nu ne puteam permite să-l pierdem. Am fi pierdut războiul. Şi era un război în desfăşurare. În fiecare mare oraş din lume – Moscova, Istanbul, Teheran, Seul, Paris, Londra, Beijing – se duceau bătălii în fiecare minut al fiecărei zile. Dacă lucrurile ar fi mers aşa cum trebuie, cei ca mine şi-ar fi petrecut întreaga viaţă lucrând în slujba celor ca tine, ţinând acele lupte la distanţă, împiedicându-le să iasă la suprafaţă. Ambler se opri.

Rămăseseră atât de multe întrebări fără răspuns…

Probabil că nici nu se putea răspunde la ele. Oare Benoit Deschesnes făcea parte din acest război? Putea să-l omoare? Oare ar fi trebuit să o facă? Dacă informaţiile lui Fenton erau corecte, Benoit Deschesnes îşi trăda nu numai ţara, trăda nu numai Organizaţia Naţiunilor Unite, ci şi pe toţi oamenii ale căror vieţi erau ameninţate de armele nucleare din mâinile dictatorilor de tinichea.

Laurel rupse tăcerea.

— Şi dacă nu se întâmplă aşa? Dacă lucrurile nu merg aşa cum ar trebui să meargă?

— Atunci acest mare joc devine doar un simplu joc. Un joc în care miza o reprezintă viaţa oamenilor.

— Încă mai crezi asta, îl înţepă Laurel.

— Nu ştiu ce să mai cred, spuse el. În momentul ăsta mă simt ca un personaj de desene animate, care tocmai a sărit de pe o stâncă şi care, dacă nu va da din mâini îndeajuns de tare, o să cadă în râpă.

— Eşti furios, spuse ea. Şi te simţi pierdut.

Dădu din cap.

— Aşa mă simt şi eu, zise ea încet, parcă ar fi gândit cu voce tare. Numai că eu mai simt şi altceva. Simt că acum am un ţel. Absolut nimic nu are sens şi, parcă pentru prima oară în viaţa mea brusc totul capătă un sens. Pentru că ceva e stricat şi dacă noi n-o să-l reparăm, nimeni altcineva n-o s-o facă. Se întrerupse. Nu mă băga în seamă. Habar n-am ce spun.

— Şi eu n-am habar cine sunt. Suntem o pereche pe cinste. Se uită în ochii ei şi începură amândoi să zâmbească.

— Dă din mâini şi din picioare, spuse Laurel. Nu te uita în jos, priveşte înainte. Ai venit aici cu un scop. Nu-l uita.

Cu un scop. Cel corect, spera el din toată inima.

După o vreme deciseră să iasă la aer şi merseră în piaţa din faţa Centrului Pompidou. Laurel era încântată de clădirea respectivă, un monstru de sticlă cu structura de rezistenţă pe dinafară. În vreme ce se îndreptau spre ea, printre oamenii zgribuliţi de frig, starea ei de spirit păru să se schimbe.

— Parcă e un felinar gigantic care pluteşte pe piaţă. O jucărie imensă, mai ales cu tuburile alea colorate din jur. Făcu o pauză. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Hai să ne plimbăm în jurul ei.

— Sigur. Lui Ambler îi plăcea încântarea ei. Dar şi el era recunoscător pentru ocazia pe care nenumăratele ferestre i-o ofereau pentru a vedea dacă sunt urmăriţi de bărbatul în costum Brooks Brothers sau de femeia cu haina închisă la culoare. Dar de data asta nu văzu nici urmă de ei. Doar o singură dată Ambler simţi stomacul strângându-i-se, la vederea reflexiei unui om – un tip cu părul scurt şi cu o faţă crudă, care privea prea insistent, prea disperat împrejur.

Nu se linişti pe deplin, nici când îşi dădu seama că bărbatul acela era chiar el.

La şapte şi jumătate în dimineaţa următoare, cei doi americani îl salutau pe recepţioner cu un *bonjour* voios. Angajatul hotelului

încercă să-i ghideze spre sala de mese de la subsol, dar Ambler se eschivă, explicându-i că voiau să îşi comande „un vrai petit dejeuner americain”[44]. O luară spre o cafenea de pe Rue Rambuteau pe care el o ochise cu o seară înainte. Se aşezară la o masă cu vedere la stradă şi Ambler se asigură că putea vedea intrarea în blocul de apartamente de la numărul 120. Apoi începu pânda.

Dormiseră bine. Acum ea părea plină de viaţă şi proaspătă, gata pentru aventurile care-i aşteptau.

Comandară o grămadă de mâncare de la Cafe Saint Jean. Croissante, câte două ouă fierte, suc de portocale, cafea. Ambler ieşi pentru un moment şi cumpără un *International Herald Tribune* de la un vânzător de ziare.

— S-ar putea să zăbovim mai mult aici, spuse Ambler încet. Nu e nevoie să te grăbeşti.

Laurel dădu din cap şi deschise prima fasciculă din *Tribune* pe masa de metal.

— Ştiri din lumea largă, spuse ea. Dar din care lume, mă întreb. Care dintre cele două lumi despre care mi-ai povestit?

El aruncă o privire spre titlurile primei pagini. Mai mulţi lideri politici şi oameni de afaceri se întâlniseră la Forumul Economic Mondial de la Davos, în Elveţia. Discursurile şi cuvântările lor erau analizate în amănunt. La uzinele FIAT avea loc o grevă, producţia la uzinele Turin se oprise din această cauză. În timpul unor festivităţi religioase din Kashmir explodase o bombă. Pentru respectivul atentat erau bănuiţi a fi responsabili extremiştii hinduşi. Negocierile din Cipru nu ajunseseră la nici un rezultat.

Se schimbă o grămadă de lucruri, reflectă Ambler.

Până la urmă nu aveau să stea foarte mult. Deschesnes apăru pe la opt, cu o servietă în mână, scrută strada pentru câteva momente, apoi se urcă într-o limuzină neagră care-l aştepta.

Ascuns de geamul cafenelei în care bătea soarele, Ambler se uită atent la faţa bărbatului. Nu află prea multe pe această cale.

— Îmi pare rău, scumpa mea, spuse Ambler cu voce tare. Cred c-am lăsat ghidul turistic la hotel. Mă duc să-l iau, tu continuă-ţi masa.

Laurel, care nu văzuse fotografiile cu Deschesnes, păru mirată pentru câteva clipe, dar îşi reveni imediat. Apoi îi zâmbi.

— Mulţumesc, dragul meu, drăguţ din partea ta. Părea chiar că

---

[44] Un mic dejun adevărat american – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

îi face plăcere, se gândi Ambler. Îi întinse o listă de cumpărături – articole de îmbrăcăminte de care urmau să aibă nevoie şi plecă.

Câteva minute mai târziu, Ambler intra în staţia de metrou Rambuteau. Probabil că Deschesnes se îndrepta spre birou – nimic din expresia feţei lui nu lăsa să se înţeleagă că ziua aceasta avea să fie diferită de una obişnuită – aşa că Ambler luă metroul până la staţia Ecole Militaire. Era situată în apropiere de birourile regionale ale AIEA, care se aflau într-o clădire modernă, lângă Place de Fontenoy, la o jumătate de stradă distanţă de Avenue de Lowendal, de cealaltă parte a Parcului Champ de Mars, opus Turnului Eiffel. Împrejurimile erau magnifice, dar clădirea în sine nu se ridica la nivelul lor. Era înconjurată de un gard circular de fier şi dădea impresia unui edificiu inaccesibil, specifică modernismului de la jumătatea secolului – o combinaţie de oţel, sticlă şi piatră făcută parcă nu pentru a atrage, ci pentru a intimida.

Ambler se transformă într-un trecător obişnuit prin Piaţa Combronne, supraveghind împrejurimile prin ochelarii de soare, hrănind din când în când porumbeii cu firimiturile unui corn pe care-l cumpărase de la un vânzător ambulant. Chiar dacă părea absent şi distrat, nici o persoană nu ieşea din clădirea de la numărul 7 Place de Fontenoy fără ca el să observe.

La ora unu fix Deschesnes ieşi din clădire, cu o expresie hotărâtă pe faţă. Oare se ducea să mănânce într-unul din restaurantele din zonă? Îl văzu intrând în staţia de metrou Ecole Militaire – o mişcare destul de ciudată pentru directorul general al unei agenţii atât de puternice.

Ambler suspecta că Deschesnes obişnuia să se deplaseze însoţit de un anturaj numeros – demnitari aflaţi în vizită, subordonaţi, colegi care doreau să-i vorbească pentru câteva minute – şi cu mijloace de transport destul de luxoase. Poziţia pe care o ocupa în cadrul ONU făcea din el un fel de vedetă. Când cineva care avea statutul lui dispărea într-o staţie de metrou, lăsa impresia că vrea să ascundă ceva.

Ambler îşi aminti expresia pe care bărbatul o avea de dimineaţă – nu exista nici un semn al unei forme de stres, nu părea că se gândeşte la o întâlnire periculoasă.

Îl urmări. Funcţionarul ONU o luă spre sud, spre Boucicaut, apoi ieşi din staţia Boucicaut, merse până la capătul cvartalului, o luă la stânga şi apoi, în mijlocul unei străzi dintr-o zonă rezidenţială, pe care erau aliniate câteva vile pariziene clasice,

scoase o cheie şi intră într-una din aceste case.

Chestia în care era implicat Deschesnes presupunea ascunzişuri, dar şi rutină. Avea, desigur, o idilă, o amantă şi după câte se părea relaţia dura de destul de multă vreme. De pe cealaltă parte a străzii, Ambler îşi dădu jos ochelarii şi se uită la ferestrele clădirii a cărei tencuială purta patina vremii. O rază de lumină care se strecură printre perdelele de la etajul trei îi dădu de ştire că acela era apartamentul în care intrase Deschesnes. Se uită la ceas. Era unu şi douăzeci. Văzu umbra lui Deschesnes proiectată pe perdele. Era singur. Amanta lui era probabil o femeie de carieră şi nu ajunsese încă. Poate că urma să ajungă la şi jumătate şi până atunci Deschesnes avea să-şi ocupe timpul cu toaleta. Erau prea multe supoziţii, prea mulţi *poate.* Instinctul îi spuse lui Ambler să acţioneze acum. Simţi apăsarea micului Glock în tocul de la curea. Văzu o florărie la colţul străzii; câteva minute mai târziu apăsă butonul interfonului pentru apartamentul de la etajul trei, cu un buchet de flori elegant ambalat în mână.

— *Oui*[45]*?* spuse o voce câteva momente mai târziu. Chiar dacă sunetul era destul de distorsionat, Ambler putea simţi suspiciunea din vocea lui Deschesnes.

— *Livraison*[46]*.*

— *De quoi*[47]*?* întrebă Deschesnes.

— *Des fleurs*[48]*.*

— *De qui*[49]*?*

Ambler păstră o voce plictisită, impasibilă.

— *Monsieur. J'ai des fleurs pour Monsieur Benoit Deschesnes. Şi vous n'en voalez-pas*[50]*...*

— *Non, non.* Se auzi un bâzâit. *Troisieme etage. A droite*[51]*.* Ambler intră.

Clădirea părea destul de dărăpănată. Treptele erau tocite de miile de perechi de pantofi care le străbătuseră, tencuiala sărise pe alocuri. Nici Deschesnes şi nici amanta lui nu şi-ar fi ales o

---

[45] Da – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

[46] O livrare – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

[47] Ce livrezi? – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

[48] De flori – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

[49] De la cine? – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

[50] Domnule, eu am nişte flori pentru domnul Benoit Deschesnes. Dacă nu le vreţi... – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

[51] Nu, nu. Etajul trei, la dreapta – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

astfel de clădire ca locuinţă, Ambler n-avea nici o îndoială în privinţa asta, dar probabil că era destul de ieftină, un cuibuşor care nu necesita cheltuieli prea mari, deci nu afecta bugetul nici unuia dintre ei.

Când Deschesnes se uită pe vizor văzu un bărbat îmbrăcat într-un palton respectabil, cu un buchet de flori în mâna stângă. Nu prea arăta Ambler a curier, dar zâmbetul lui deschis îl linişti pe francez, care deschise uşa larg, să primească buchetul.

Ambler lăsă să-i cadă buchetul din mână şi-şi puse piciorul drept în deschizătura uşii. În mâna dreaptă ţinea micul Glock pe care-l aţintise spre abdomenul francezului.

Bărbatul strigă şi se dădu înapoi, încercând să trântească uşa grea de lemn. În acelaşi timp Ambler se aruncă cu umărul înainte, aşa că uşa se lovi cu putere de opritorul de lângă perete.

Francezul fusese aruncat înapoi câţiva metri. Era palid la faţă. Ambler observă că se uita disperat împrejur, în căutarea a ceva ce putea fi folosit ca armă sau ca scut. Mişcându-se rapid, Ambler închise uşa în spatele lui, puse şi lanţul de siguranţă şi o încuie cu mâna liberă. Acum nu mai puteau fi deranjaţi.

Apoi se apropie de Deschesnes, forţându-l să dea înapoi până în sufragerie.

— Dacă faci gălăgie, chiar o să folosesc chestia asta, spuse el în engleză. Trebuia să dea impresia de forţă copleşitoare.

După cum presupusese, Deschesnes era singur. Razele soarelui de iarnă se strecurau printre perdelele de la ferestrele situate pe peretele opus celui cu uşa, aruncând o lumină aurie peste livingul mobilat destul de sărăcăcios – un raft de cărţi cu câteva cărţi pe el, o măsuţă de cafea plină de ziare, foi bătute la maşină şi reviste. Cu câteva minute înainte, faptul că din stradă se putea vedea toată camera era un avantaj. Acum lucrurile se schimbaseră.

— Dormitorul? întrebă Ambler.

Deschesnes dădu din cap spre stânga, spre o uşă şi Ambler traversă camera spre ea.

— Eşti singur? întrebă Ambler în timp ce cerceta încăperea.

Deschesnes dădu din cap. Spunea adevărul.

Bărbatul din faţa lui era solid, dar moale, rezultatul a prea multe mese bogate şi prea puţine exerciţii fizice. Dosarul întocmit de Fenton îl descria ca pe o forţă a răului. *Ai grijă de Benoit şi te poţi considera aranjat. După aceea mai vorbim.* Dacă Fenton nu greşea, acest oficial ONU merita să moară şi,

ucigându-l, Ambler s-ar fi putut infiltra în inima organizaţiei lui Fenton. Ar fi putut obţine informaţiile după care tânjea atât. Ar fi putut afla cine este cu adevărat şi cine nu.

Ferestrele dormitorului aveau jaluzele opace, pe care Ambler, fără să-l piardă din ochi pe fizician, le trase. Apoi se aşeză lângă fereastră, pe un braţ al canapelei plină cu haine aruncate unele peste altele.

— Stai jos, spuse el, arătând cu pistolul spre pat. Apoi rămase nemişcat pentru câteva momente, privindu-l fix pe Deschesnes.

Cu mişcări încete, francezul îşi scoase portofelul din buzunar.

— Bagă-l la loc, spuse Ambler.

Deschesnes îngheţă, în timp ce îl privea cu un amestec de frică şi derută.

— Mi s-a spus că engleza ta e destul de bună, continuă Ambler, dar dacă la un moment dat nu înţelegi ce spun, să mă anunţi.

— De ce ai venit aici? îl întrebă Deschesnes.

— Nu ştiai că o să vină şi ziua asta? spuse Ambler încet.

— Înţeleg, spuse Deschesnes. O expresie înnegurată i se aşternu pe figură. Se aşeză, aproape se prăbuşi pe canapea. Înseamnă că tu eşti Gilbert. E ciudat, dar să ştii că întotdeauna am presupus că eşti francez. Ea nu mi-a spus niciodată că n-ai fi. Nu c-am fi vorbit despre tine. Ce ştiu e că te iubeşte, că te-a iubit întotdeauna. Joelle era foarte corectă în privinţa asta. Chestia asta dintre noi e ceva diferit. Nu e ceva *serieuse.* Nu mă aştept la iertarea sau înţelegerea ta, dar trebuie să-ţi spună că…

— *Monsieur* Deschesnes, îl întrerupse Ambler. N-o cunosc pe Joelle. Chestia asta n-are nici o legătură cu viaţa dumitale personală.

— Dar atunci…

— Are însă de-a face cu viaţa dumitale profesională. Viaţa profesională secretă. Există anumite *liaisons dangereuses*[52]. Mă refer la legăturile dumitale cu cei care îşi doresc arme nucleare. Aceia pe care abia aştepţi să-i fericeşti.

Pe faţa lui Deschesnes apăru o expresie de uimire – genul acela de uimire care era foarte greu de mimat. Oare engleza lui era atât de slabă, nu înţelesese ce-i spusese? Se părea că o vorbeşte fluent, dar poate că nu o înţelegea la fel de bine.

— *Je voudrais connaitre votre role dans la proliferation*

[52] Legături periculoase – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

nucleaire[53]*,* spuse Ambler, enunţând cuvintele cât mai clar cu putinţă.

Deschesnes îi răspunse în engleză:

— Rolul meu în proliferarea armelor nucleare este o chestiune publică. Mi-am dedicat întreaga carieră luptei împotriva acestei proliferări. Se întrerupse, devenind brusc suspicios. Un individ dă buzna peste mine în casă şi mă ameninţă cu arma şi eu ar trebui să stau şi să povestesc despre meseria şi aspiraţiile mele? Cine te-a trimis? Despre ce este vorba, pentru numele lui Dumnezeu?

— Poţi să o numeşti o verificare a performanţelor profesionale. Vorbeşte la obiect, sau n-o să mai ai niciodată ocazia să rosteşti vreun cuvânt. Fără jocuri. Fără întrebări.

Ochii lui Deschesnes se îngustară.

— Te-au trimis cei de la *Actions des Francais?* întrebă el, referindu-se la organizaţia activiştilor care luptau împotriva armelor nucleare. Voi chiar nu vă daţi seama cât de neproductivă e chestia asta, să consideraţi că eu sunt inamicul vostru?

— Vorbeşte la obiect, lătră Ambler. Spune-mi despre întâlnirea cu doctorul Abdullah Alamoudi în Geneva, primăvara trecută.

Oficialul ONU părea foarte uimit.

— Despre ce vorbeşti?

— Eu pun întrebările aici, pentru numele lui Dumnezeu. Pretinzi că nu ştii cine este doctorul Alamoudi?

— Bineînţeles că ştiu cine este, spuse francezul, afişând o demnitate rănită. Te referi la un fizician libian, care se află pe lista noastră neagră. Credem că este implicat într-un program secret de înarmare ce se referă la mai multe naţiuni arabe.

— Şi atunci de ce directorul general al Agenţiei Internaţionale pentru Energie Atomică s-ar întâlni cu o astfel de persoană?

— Într-adevăr, de ce? izbucni Deschesnes. Alamoudi n-ar putea sta în aceeaşi cameră cu mine, la fel cum un şoarece n-ar putea sta cu o pisică. Ambler nu detecta nici un semn de falsitate.

— Atunci cum explici excursia la Harare de anul trecut?

— N-o pot explica, spuse simplu oficialul ONU.

— Acum parcă ne apropiem de ceva.

— Pentru că n-am fost niciodată la Harare.

Ambler se uită intens la el.

— Niciodată?

---

[53] Aş dori să cunosc rolul pe care îl aveţi în proliferarea armelor nucleare – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

— Niciodată, spuse bărbatul apăsat. De unde ai informaţiile astea? Cine ţi-a turnat asemenea minciuni? Chiar aş vrea să ştiu şi eu. Făcu o pauză. Cei de la *Aclions des Francais,* nu-i aşa? Pe faţă îi apăru o expresie de om înţelept. Odată chiar aveau un scop nobil. Acum mă consideră un birocrat. Se îndoiesc de tot ce văd, de tot ce aud. Adevărul e că, dacă vor să afle opiniile mele pe marginea acestui subiect, nu trebuie decât să deschidă ziarele sau să dea drumul la radio.

— Cuvintele şi planurile nu se potrivesc întotdeauna.

— Exactement, spuse Deschesnes. Spune-le prietenilor tăi din *Actions des Francais* că ar face mult mai bine dacă ar exercita presiuni la fel de puternice şi asupra oficialilor noştri aleşi.

— Nu m-au trimis cei de la *Actions des Francais,* repetă Ambler calm.

Privirea lui Deschesnes alunecă spre pistolul lui Ambler.

— Nu, spuse el după o vreme. Bineînţeles că nu. Xenofobii aceia n-ar fi avut niciodată atâta încredere într-un american. Înseamnă că eşti de la CIA? Cred că serviciul lor de informaţii este la pământ, aşa că numai ei puteau să facă aşa ceva. Ambler îl văzu cuprins de indignare şi în acelaşi timp dornic să-l calmeze pe străinul care dăduse buzna în cuibuşorul lui de nebunii şi acum îl ameninţa cu o armă. Poate că ar trebui să le transmiţi şefilor tăi un mesaj de la mine. Ce-ar fi să mai treceţi şi lucruri adevărate în dosarele acelea ale voastre? Pentru că toate statele occidentale au manifestat o neglijenţă criminală atunci când a venit vorba de adevăr şi de aceea ne aflăm acum aici pe plan mondial. Şi America nu e excepţia, ci principalul vinovat.

— Nu-mi aduc aminte să te fi auzit vorbind aşa de pasionat şi la şedinţele Consiliului ONU, îl provocă Ambler.

— Rapoartele mele prezentate în faţa ONU sunt expunerea unor fapte. Retorica o păstrez pentru alţii. Dar uneori faptele sunt de ajuns. Coreea de Nord are îndeajuns de mult plutoniu pentru construirea mai multor arme nucleare. Peste douăzeci de alte state au aşa-numitele reactoare de cercetare, cu uraniu îmbogăţit, deci şi ele îşi pot construi propriile arme nucleare. Cât despre bombele deja construite, sute dintre ele sunt păstrate în condiţii de securitate care ar stârni râsul unui copil de zece ani. O bluză de mătase de la un magazin Samaritaine are mai multe sisteme de siguranţă decât multe dintre rachetele ruseşti. Este o obscenitate morală. Lumea ar trebui să fie îngrozită şi cu toate acestea vouă pur şi simplu nu vă pasă! Oficialul ONU respira

greu, dând glas furiei care-l stăpânise pe tot parcursul carierei. Pe măsură ce vorbea părea că uitase de frica şi deruta de mai devreme.

Ambler era tulburat. Nu se mai putea îndoi de sinceritatea omului din faţa lui fără să pună la îndoială chiar puterea lui de percepţie.

Cineva îi înscenase asta lui Deschesnes.

Şi totuşi, la ce nivel se făcuse înscenarea? Fenton nu arătase nici o clipă că s-ar fi îndoit de „integritatea sursei” care stătuse la baza acestui angajament. Cât de sus – sau de jos mergea intriga asta? Şi care erau motivele ce stăteau în spatele ei?

Ambler trebuia să afle cine şi de ce. Dar în chestiunile astea francezul nu-i prea putea fi de mare ajutor.

De la fereastră văzu apropiindu-se o femeie micuţă, cu părul negru. Fără îndoială, era Joelle.

— În apartamentul de deasupra este cineva acasă? întrebă Ambler.

— Toţi vecinii sunt la muncă, spuse Deschesnes. Nimeni nu ajunge acasă înainte de ora şase. Dar ce mai contează asta acum? Eu n-am cheia de la apartamentul de deasupra. Şi Joelle…

— Mi-e teamă că nu ne-am terminat conversaţia, spuse Ambler. Şi aş prefera să nu o implic pe Joelle în toată treaba asta. Dacă vrei…

Deschesnes dădu din cap, cenuşiu la faţă.

Cu pistolul încă în mână, Ambler îl urmă pe francez la etajul patru. Uşa era într-adevăr încuiată, dar deschiderea ei nu prezenta o problemă. Ambler observase deja cât de slabe erau încuietorile din clădire – limbi de metal subţire încastrate în tocuri putrede de lemn. Cu o mişcare bruscă îşi repezi şoldul în uşă. Aceasta cedă, într-o explozie de aşchii şi cei doi intrară. Dedesubt, Joelle probabil că se aşezase deja pe canapea. Probabil că era mirată că Deschesnes nu ajunsese încă, dar pentru asta se puteau găsi o grămadă de explicaţii. Ambler avea să-l lase pe Deschesnes să aleagă una dintre ele.

Apartamentul de la etajul patru părea nelocuit. Pe jos era întins un covor de iută, iar în camere existau piese de mobilier pe care nu s-ar prea fi scos mulţi bani la un târg de vechituri – dar era suficient spaţiu pentru continuarea discuţiei. La insistenţele lui Ambler, cei doi continuară să vorbească cu un glas scăzut.

— Să presupunem, spuse Ambler, că într-adevăr mie mi s-au pus la dispoziţie câteva informaţii false. Că ai duşmani care vor

să-ţi însceneze ceva. Atunci întrebarea ar fi: *de ce* vor să-ţi facă una ca asta?

— Pentru mine întrebarea este de ce nu ieşi dracului odată din viaţa mea, răspunse Deschesnes cu o furie rece în voce. Decisese că nu mai era în pericol să fie împuşcat. Pentru mine întrebarea este de ce insişti să vânturi pistolul acela prin faţa mea. Vrei să ştii care sunt duşmanii mei? Aruncă o privire în oglindă, cowboy american! Tu eşti duşmanul meu!

— O să pun arma deoparte, spuse Ambler. În timp ce făcea asta, adăugă: Dar asta nu înseamnă că vei fi mai în siguranţă.

— Nu înţeleg.

— Pentru că acolo de unde am venit eu, sunt o grămadă de alţi oameni.

Deschesnes se făcu parcă mai mic.

— Şi de unde vii tu?

— Asta nu e important. Esenţial e că mai mulţi oficiali puternici au fost asiguraţi că tu reprezinţi un risc major la adresa securităţii internaţionale. Te mai întreb o dată, de ce s-a întâmplat aşa?

Deschesnes clătină din cap.

— Nu mă pot gândi la nici un motiv, spuse el într-un târziu. Ca director general al AIEA, sunt un simbol internaţional al determinării în această problemă – asta lăsând la o parte faptul că şi această determinare este uneori doar una simbolică. Opiniile mele în ceea ce priveşte ameninţarea nucleară sunt bine cunoscute de toată lumea şi împărtăşite de milioane de oameni şi de sute de mii de fizicieni.

— Dar în mod sigur o parte din munca dumitale nu este publică. Unele lucruri implică şi aspecte confidenţiale.

— Nu dăm publicităţii datele referitoare la tentativele pe care le identificăm. Dar aproape toate informaţiile ajung la public mai devreme sau mai târziu. Făcu o pauză. Cea mai importantă lucrare confidenţială aflată acum în derulare este un raport despre rolul Chinei în proliferarea armelor nucleare.

— Şi ce-aţi aflat?

— Nimic.

— Cum adică, nimic? Ambler se apropie de fereastră şi văzu cum bruneta micuţă se îndepărta ezitant de clădire. La întrebările ei avea să primească mai târziu răspunsurile cuvenite.

— În ciuda celor spuse de guvernul american, de guvernul francez şi de NATO, nu există nici o dovadă în momentul acesta

că China ar fi în vreun fel implicată în proliferarea armelor nucleare. Din câte am putut noi să aflăm, Liu Ang a interzis cu desăvârşire răspândirea tehnologiei atomice. Singura întrebare este dacă va reuşi să ţină sub control armata chineză.

— Câţi oameni mai lucrează la proiectul ăsta?

— Doar câţiva subalterni din Paris şi Vietnam, deşi procesăm informaţii trimise de o echipă mare de inspectori de arme şi analişti. Dar eu sunt principalul autor. Numai eu sunt în măsură să confer credibilitate totală.

Ambler simţi cum îl cuprinde frustrarea. Poate că Deschesnes era un om nevinovat; pe de altă parte, în aceeaşi măsură părea o persoană lipsită de importanţă. Era doar un francez bătrân, cu o viaţă particulară de o moralitate îndoielnică, dar cu o probitate profesională de nezdruncinat.

Cu toate acestea, cineva, o persoană sau un grup de persoane aveau motive să-i dorească şi să-i comande moartea. Şi dacă Ambler nu ducea la capăt această misiune, erau cu siguranţă alţii dispuşi să termine treaba în locul lui.

Strânse ochii pentru câteva secunde şi văzu ce trebuia să facă.

— Vous etes fou! Absolument fou[54]*!* Fusese primul răspuns al lui Deschesnes când Ambler îi explică situaţia.

— Poate, replică Ambler calm. Ştia că trebuie să-i câştige încrederea francezului. Dar gândeşte-te la asta. Oamenii care m-au trimis sunt foarte serioşi. Au resursele necesare. Dacă nu te omor eu, o să trimită pe altcineva să o facă. Dar dacă îi putem convinge că eşti mort şi dacă tu poţi dispărea pentru o vreme, cred că am şanse să descopăr cine a pus la cale toate astea. E singura modalitate prin care tu vei fi din nou în siguranţă.

Deschesnes se holbă la el.

— Nebunie! Se opri brusc. Şi cum putem face una ca asta?

— O să iau legătura cu tine în câteva ore, când voi fi pus la punct toate detaliile, îi răspunse Ambler. Ai un loc unde să te poţi retrage pentru vreo săptămână, un loc în care să nu poţi fi găsit?

— Soţia mea şi cu mine avem o casă la ţară…

— Lângă Cahors, îl întrerupse Ambler începând să-şi piardă răbdarea. O cunoaşte toată lumea. Nu poţi merge acolo.

— Familia lui Joelle are o cabană undeva lângă Dreux. Nu se duce nimeni iarna acolo… Se opri. Nu, nu, n-o pot implica şi pe

[54] Eşti nebun, complet nebun – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

ea în chestia asta.

— Ascultă-mă, spuse Ambler după o pauză lungă. N-ar trebui să dureze mai mult de o săptămână sau două să rezolv chestia asta. Îţi sugerez să-ţi închiriezi o maşină – oricum n-o folosi pe a ta. Du-te spre sud şi stai acolo vreo două săptămâni, undeva în Provence. Dacă planul reuşeşte, n-or să te caute. Scrie-mi un număr de telefon la adresa asta de e-mail. Ambler notă adresa pe o bucăţică de hârtie. O să te sun când o să se liniştească lucrurile.

— Şi dacă nu suni?

Atunci înseamnă că am murit, se gândi Ambler.

— O să sun, spuse el şi zâmbi. Ai cuvântul meu.

16

Langley, Virginia

Clayton Caston nu se mai putea opri. Îşi surprinse privirea alunecând din nou spre pata de cafea de pe covorul cafeniu al lui Caleb Norris. Poate că n-avea să mai iasă niciodată. Poate că soluţia era să aştepte până când şi restul covorului avea să fie pătat de cafea, totul formând o imensă pată, de dimensiunea covorului. *Aşa* se putea ascunde un lucru, schimbând împrejurimile. Şi din chestia asta se putea desprinde o idee.

Gândurile îi fură întrerupte de vocea lui Norris.

— Deci, ce s-a întâmplat?

Caston clipi. În lumina dimineţii care se strecura prin geamul biroului lui Norris erau vizibile particule de praf.

— Păi, după cum ştii, avem o grămadă de oameni care la un moment dat au făcut echipă cu el. Aşa că am încercat să aflu care a fost ultima misiune în care a fost trimis. Am aflat că e vorba despre o misiune în Taiwan. Problema care se pune este cine era OC – ofiţerul comandant? Pentru că raportul final ar fi trebuit să poarte semnătura OC-ului. M-am gândit că OC-ul trebuie să ştie cine era Tarquin înainte de a deveni Tarquin. Poate că era chiar persoana care-l recrutase pe Tarquin..

— Şi cine a semnat raportul?

— Nu există nici o semnătură. Autorizarea era codată. Pseudonimul ofiţerului comandant era *Transience.*

— Deci cine e Transience?

— N-am putut afla.

— Treaba noastră ar fi mult mai simplă dacă CIA ne-ar dezvălui identitatea agenţilor de la Operaţiuni Consulare, spuse Norris întunecat. Atât de preţiosul lor „principiu al separării” înseamnă de cele mai multe ori că ajungem să lipim coada de măgar chiar de fundul nostru amărât.

Contabilul întoarse spre el o faţă imobilă.

— După cum ţi-am spus, n-am putut afla. Aşa că o să-l afli *chiar tu.* Vreau să o suni pe cea care conduce Unitatea de Stabilizare Politică, pe Ellen Whitfield şi să o întrebi direct pe această doamnă subsecretar de stat. Eşti ditamai directorul

adjunct, aşa că trebuie să-ţi acorde atenţia cuvenită.

— Transience, repetă Caleb Norris. Încep să am o presimţire destul de urâtă în legătură cu chestia asta… Se opri când văzu cum Caston se strâmba la el. Nu vreau să spun decât că sunt o grămadă de necunoscute. Şi tu spui mereu că e o diferenţă mare între riscuri şi nesiguranţă, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Riscul e cuantificabil, nesiguranţa nu. Una e să ştii că ai cincizeci la sută şanse ca ceva să meargă prost şi alta e să nu ai habar ce şanse ai.

— Deci contează să ştii ceea ce şi cât nu ştii. Norris trase adânc aer în piept şi se întoarse spre Caston. Mă tem că suntem într-o situaţie în care nu ştim nici măcar ce nu ştim.

În timp ce se întorcea în biroul lui, Caston se simţi cuprins de o senzaţie de… ei bine, de incertitudine, presupuse el. Adrian era foarte radios, ca de obicei, deşi având în vedere situaţia dată… Dar biroul aranjat îi insufla o senzaţie odihnitoare: creionul şi pixul erau apropiate unul de celălalt, dar nu se atingeau, plicul subţire, maroniu, era plasat la câţiva centimetri la stânga lor, marginea monitorului de la calculator era aliniată perfect cu marginea biroului.

Caston se aşeză greoi, degetele sale oprindu-se deasupra tastaturii. Riscuri, incertitudini, ignoranţă: conceptele îi încolţiseră în minte ca plantele într-un solar la venirea primăverii.

— Adrian, spuse el brusc. Am o urnă de ceramică plină cu bile albe şi bile negre.

— Pe bune? Tânărul se uită spre biroul lui Caston, de parcă ar fi aşteptat să vadă pe-acolo vreo urnă.

— Presupune că am, spuse contabilul.

— Super.

— Ştii exact că jumătate dintre bile sunt albe şi cealaltă jumătate negre. Sunt o mie de bile în urnă. Cinci sute albe şi cinci sute negre. Dacă extragi o bilă la întâmplare, ce şanse crezi că ai avea ca bila aceea să fie neagră?

— Cincizeci – cinzeci la sută, nu?

— Acum să spunem că mai am o urnă, umplută tot cu bile. În cazul ăsta nu ştii decât că urna conţine bile, care pot fi numai albe, numai negre sau şi albe şi negre. Dar atât. Nu ştii dacă sunt mai multe bile negre, sau mai multe albe. Poate toate bilele sunt negre. Sau poate toate sunt albe. Poate că sunt în număr egal. Poate că nu e decât o singură bilă în urnă, poate că sunt o mie. Pur şi simplu nu ştii.

— Deci de data asta sunt un porc ignorant, spuse Adrian. În afară de faptul că în urnă sunt bile albe şi / sau negre, nu mai ştiu nimic altceva. Aşa stau lucrurile?

— Exact. În cazul ăsta ce şanse ai avea să scoţi o bilă neagră?

Adrian se încruntă.

— Dar cum să ştiu eu care sunt şansele? Ar putea fi de sută la sută. La fel de bine ar putea fi zero. Şi orice număr dintre zero şi o sută. Îşi trecu o mână prin ciuful de păr negru.

— Bine. Şi dacă ar trebui să faci o previziune? Mi-ai da zece la sută şanse că o să scot o bilă neagră? O sută la una? Una la o sută? Care ar fi şansele?

Tânărul ridică din umeri.

— Cred că tot cincizeci – cincizeci la sută.

Caston dădu din cap.

— Aşa ar răspunde orice expert. În cazul al doilea, deşi nu ştii aproape nimic, trebuie să acţionezi la fel ca în primul caz, unde ai o grămadă de informaţii. În anii douăzeci, un economist pe nume Frank Khight a făcut diferenţa dintre „risc” şi „incertitudine”. În cazul riscului, spunea el, poţi să învingi întâmplarea cu probabilităţi. Pe când în cazul incertitudinii, nu se pot folosi nici măcar probabilităţile. Dar uite care-i treaba. După cum au observat von Neumann şi Morgenstern, până şi ignoranţa poate fi cuantificată. Altfel sistemele noastre n-ar putea funcţiona.

— Asta are ceva de-a face cu o urnă numită „Tarquin”, stăpâne? Cercelul din ureche străluci în lumina fluorescentă.

Caston scoase un sunet care era undeva între râs şi mormăit. Luă din plicul cafeniu o copie a unui ziar taiwanez. Caston nu putea citi în chineză şi nu fusese anexată nici o traducere.

— Presupun că nu cunoşti chineza, spuse el cu o urmă de speranţă în glas.

— Staţi să mă gândesc. „Dim sum[55]” – nu se pune la socoteală, nu?

— Îmi cer scuze, tu vorbeşti coreeană, nu? se corectă Caston.

— Nici măcar un cuvinţel, spuse Adrian senin.

— Dar părinţii tăi au fost emigranţi coreeni, nu-i aşa?

— Tocmai de aceea. Zâmbi încet. Au trebuit să înveţe să spună „Fă-ţi curat în cameră” în engleză. Am câştigat o grămadă de timp aşa.

---

[55] Mici prăjituri servite în restaurantele cu specific chinezesc *(n. trad.).*

— Înţeleg.

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit. Nici măcar nu-mi place coreeana. Ştiu, e greu de crezut.

— Deci avem măcar un lucru în comun, spuse Caston sec.

Paris

Erau de făcut o grămadă de lucruri şi avea la dispoziţie foarte puţin timp. Ambler nu se mai putea duce la oamenii lui Fenton pentru ajutor – nu şi atunci când încerca să-i înşele. Ingeniozitatea şi oportunismul trebuiau să înlocuiască un depozit bine aprovizionat.

Mai târziu în după-amiaza aceea, Ambler reuşise deja să adune o parte din lucrurile de care avea nevoie. Îşi stabilise cartierul general în cuibuşorul de nebunii al directorului general Deschesnes de lângă staţia Boucicaut – era la fel de bun ca orice alt atelier improvizat. Desfăcu trei cutii de bulion, producând astfel trei discuri metalice. Pe spatele lor lipi un strat de spumă poliuretanică – pe care o luase din ambalajul unui radio cu ceas ieftin. Pungile de sânge le confecţionă cu ajutorul câtorva prezervative din latex şi cu o sticlă de sânge fals pe care o cumpărase de la un magazin de costume, Les Ateliers du Costume, din arondismentul 9.

După aceea desfăcu cu grijă două cartuşe din cele care se foloseau pentru carabina pusă la dispoziţie de armurierul lui Fenton. Treaba aceasta fu mai grea decât se aşteptase. Cartuşele erau de tip Lazzeroni, aşa că glonţul era mai greu de scos din cartuş. Trebui să o scoată la capăt fără ajutorul instrumentelor potrivite acestui gen de treabă. Se descurcase cu câteva chei şi un patent pe care le cumpărase de la o *quincaillerie,* un magazin de unelte din apropiere. Cartuşele conţineau o cantitate mică de pulbere, aşa că trebui să desfacă patru până reuşi să strângă o cantitate suficientă.

După încă o oră şi jumătate, reuşi să termine întregul ansamblu: pungile de sânge legate deasupra încărcăturii de pulbere şi micul fir legat la o baterie de nouă volţi.

Când Ambler se întâlni cu Laurel la etajul superior al Centrului Pompidou, lipsise deja câteva ore bune, ocupat fiind cu punerea la punct a întregii recuzite pentru piesa de teatru – o farsă a morţii menită să înlocuiască moartea însăşi.

Prima reacţie a lui Laurel atunci când începu să-i explice atent ce avea de gând fu una de neîncredere, dar nu după mult timp remarcabila ei stăpânire de sine îşi făcu simţită prezenţa. Totuşi planul avea o problemă, care deveni din ce în ce mai clară pe măsură ce îi spunea despre ce este vorba. Observă şi ea prezenţa acestei probleme.

— Dacă lumea vede cum este împuşcat cineva, spuse ea, primul lucru pe care-l va face va fi să cheme o ambulanţă.

Ambler se încruntă, se tot gândea la acest impas.

— O echipă medicală ar descoperi în mai puţin de două secunde că e vorba de o înscenare. Întregul plan s-ar duce de râpă. Şi aşa ceva nu se poate întâmpla. Trebuia să se gândească la o soluţie, altfel întregul plan trebuia abandonat. *La naiba*, spuse el încet. Trebuie să folosim noi înşine o ambulanţă. Totul va trebui planificat din timp. Trebuie să facem cumva rost de un şofer.

— Cumva? repetă Laurel. Ăsta e unul dintre termenii aceia speciali folosiţi de spioni?

— Nu mă ajuţi deloc, Laurel, spuse el pe un ton aflat între reproş şi acuzaţie.

— Asta-i problema, spuse ea. Sau poate chiar soluţia. Trebuie să mă laşi să te ajut. O să conduc *eu* ambulanţa.

Privirea lui dură se topi într-una admirativă. Nu se mai obosi să o contrazică. Avea dreptate. Era singura cale. Cei doi continuară să discute detaliile planului în vreme ce mergeau braţ la braţ spre sud, în direcţia Senei. Bărbatul în costum Brooks Brothers reapăruse. Era foarte important să nu pară grăbiţi de ceva sau cineva. Fenton nu trebuia să suspecteze nimic. Poate că Laurel intrase în horă, cum spusese ea, dar acum trebuia să se obişnuiască cu ideea că nu există o altă realitate. Trebuia să se obişnuiască să trăiască în această realitate, aşa cum se obişnuise şi el.

Se întoarse spre ea, privindu-i silueta micuţă, părul castaniu şi ondulat, ochii căprui şi calzi cu străluciri verzi de topaz. De fiecare dată când îl privea, de câte ori îi punea o întrebare, de câte ori îl strângea de braţ simţea că avea încredere totală în el şi că era gata să facă orice i-ar fi cerut.

— Bine, spuse ea. Deci acum tot ce mai avem de făcut e să facem rost de o ambulanţă.

Ambler o privi topit de admiraţie.

— Ţi-a spus cineva vreodată că înveţi extraordinar de repede?

Clinique du Louvre era situată într-o clădire elegantă care ocupa aproape un cvartal întreg. Ferestrele de la parter erau largi, arcuite, iar cele de deasupra mai mici, dar şi mai numeroase. Piatra bej, tăiată în blocuri mari care orna parterul, lăsa locul cărămizilor mai mici, dar tot bej, din care erau construite etajele. Clădirea era situată între Luvru, cel mai mare muzeu al Parisului şi Les Grands Magasins de la Samaritaine – cel mai mare magazin universal din oraş. Vizavi de ea, spre nord, se afla biserica Saint-Germain l'Auxerrois. Spre sud, la un cvartal distanţă se afla Cheiul Luvrului, iar la câteva sute de metri depărtare era Point Neuf, podul care traversa fluviul. Locaţia era centrală, era uşor de ajuns aici din toate direcţiile. Era de asemenea locul perfect în care puteai găsi o ambulanţă. Regulile stabilite de municipalitate impuseseră spitalului să se doteze cu un parc impresionant de vehicule medicale – fără a mai menţiona personalul medical supradimensionat – mult mai mare decât o cereau nevoile efective ale stabilimentului.

Ambler stătea singur în apropierea spitalului, impunându-şi un calm glacial. Inhală mirosul de smoală al pavajului ud, fumul metalic al eşapamentelor. În aer se simţea foarte slab duhoarea organică de excremente canine, pentru că Parisul era plin de iubitori de câini şi nu existau legi privitoare la obligaţia stăpânilor de a le curăţa rahatul. Venise timpul pentru acţiune.

La semnalul lui, Laurel merse spre gardianul care stătea într-o cabină de sticlă la intrarea în parcarea circulară. Era o turistă care dorea informaţii. Gardianul, un tip neplăcut la vedere, cu un nas asemănător cu ciocul unui papagal şi cu un semn pe chelia aflată în plină expansiune, era singur în ghereta lui, înconjurat doar de un telefon, un calculator depăşit şi un carneţel spiralat în care nota intrările şi ieşirile vehiculelor. Îi aruncă lui Laurel o privire uimită, dar nu ostilă. Pentru un bărbat închis într-o ghereta de paznic, vizita unei femei frumoase nu era deloc un eveniment neplăcut. Franceza ei era destul de săracă, la fel şi engleza lui. Curând, ea desfăşură o imensă hartă a oraşului şi i-o întinse în faţă.

În timp ce vederea paznicului cu nas de papagal era blocată de harta imensă, Ambler sări rapid peste bariera scundă şi urcă rampa parcării, spre primul nivel al garajului. Se îndreptă spre un grup de ambulanţe Renault, vopsite într-un alb imaculat, cu dungi portocalii şi inscripţii albastre. Cele mai multe dintre ele

erau carosate, cu garda joasă la sol şi cu capota scurtă. Erau maşini folosite doar în caz de urgenţă, când ambulanţele obişnuite nu mai făceau faţă. Deşi folosite foarte rar, se vedea că erau îngrijite cu regularitate, străluceau în lumina slabă a garajului. Alese o ambulanţă micuţă, care părea cea mai veche maşină din grup. Blocul de contact fu desfăcut foarte repede. Mai încet mersese cu confecţionarea unei chei potrivite, dar în zece minute treaba era terminată, încercă noua cheie de mai multe ori, ştiind că huruitul motorului avea să se piardă printre celelalte zgomote ale garajului.

Dar satisfacţia i se topi repede la gândul dificultăţilor care de-abia acum începeau. Prea multe lucruri puteau merge prost.

Două ore mai târziu, la hotelul Beaubourg, Ambler scoase carabina TL 7 şi o desfăcu, asigurându-se că toate părţile componente erau unse bine şi curate. Apoi o asamblă la loc, cu excepţia amortizorului. Când era desfăcută, carabina încăpea cu totul într-o geantă de sport. Se schimbă într-un trening, îşi puse o pereche de pantofi de sport în picioare. Acum arăta de parcă ar fi urmat să meargă la sală. Ajuns în hol, îi făcu un semn cu mâna recepţionerului.

— Le jogging, spuse el zâmbind.

Recepţionerul râse, ridicând din umeri. Era evident ce gândeşte. *Americanii ăştia – obsedaţi de exerciţii fizice.*

— Pe mai târziu, *monsieur* Mulvaney.

Laurel i se alătură câteva minute mai târziu în piaţa de lângă Centrul Pompidou şi trecură în revistă rapid paşii pe care trebuiau să-i facă. Ambler mătură cu privirea de câteva ori piaţa. Nimic nu părea ieşit din comun, cel puţin el nu putea detecta nimic neobişnuit. Succesiunea etapelor operaţiunii fusese stabilită: acum nu mai putea fi întreruptă.

La cinci fără un sfert îşi făcu apariţia Benoit Deschesnes. Ca în majoritatea serilor, îşi începu plimbarea prin Grădinile Luxemburg, un parc imens, de douăzeci şi cinci de hectare, plin de locuri de joacă şi de linişte, situat în arondismentul 6. Ambler îl privi prin ochelarii lui de soare, uşurat să vadă că mişcările demnitarului erau fluide. Părea pierdut în gânduri şi poate că aşa şi era.

Cu zeci de ani în urmă, i se povestise odată lui Ambler, membri ai Generaţiei Pierdute vânau porumbeii din Grădinile Luxemburgului pentru a-şi potoli foamea. Acum, în parc erau mai

mulţi copii decât artişti. Grădinile erau aranjate în cea mai pură tradiţie franceză, copacii plantaţi în linii geometrice. Chiar şi acum, iarna, copiii se puteau da într-un carusel străvechi sau puteau privi spectacole de teatru de păpuşi la Grand Guignol.

Toate aceste scene nu zăboviră prea mult în mintea lui Ambler. Avea de gând să pună şi el în scenă o piesă demnă de Grand Guignol. Se asigurase deja că urmăritorii lui erau prezenţi, aşa cum sperase că se va întâmpla. Americanul solid îmbrăcat într-un costum Brooks Brothers se prefăcea că citeşte plăcile de pe soclurile statuilor. La câteva zeci de metri depărtare un mic grup de francezi îmbrăcaţi în blugi se distrau cu un joc de petanque, în timp ce alţii stăteau aplecaţi deasupra tablelor de şah. Cu toate acestea parcul era aproape gol.

Aruncă din nou o privire spre Deschesnes, asigurându-se că acesta se deplasa conform instrucţiunilor primite, cu pardesiul descheiat, cu cămaşa albă la vedere. Se aşeză pentru un moment pe o bancă, părând să admire fântânile arteziene, care funcţionau şi acum, pe timp de iarnă. Ziua era senină şi soarele după-amiezii arunca umbre peste straturile de flori, acum goale. Fizicianul se înfioră.

Ambler spera că Deschesnes îşi aminteşte instrucţiunile. Exact deasupra micilor punguţe de sânge erau lipite de cămaşă bucăţi de lamă de ras, pentru a fi siguri că materialul cămăşii avea să se rupă.

— Ţine minte, îl avertizase el pe fizician, când se vor declanşa încărcăturile, încearcă să nu te manifeşti prea dramatic. Uită de ce ai văzut la televizor sau în filme. Nu te arunca în spate, nu te prăbuşi în faţă, nu îţi duce mâinile la piept. Alunecă încet la pământ, ca şi cum ai fi cuprins de o mare oboseală. Ambler ştia că, deşi discurile de metal îl vor proteja de micile explozii ale prafului de puşcă, bărbatul avea să fie speriat de acestea, care oricum aveau să fie destul de dureroase, indiferent de câte măsuri de precauţie şi-ar fi luat. Ăsta era un lucru bun – reacţia lui la „împuşcături” avea să fie cu atât mai convingătoare.

Dură câteva minute până când Ambler îl descoperi pe tipul care urmărea întreaga scenă prin binoclu de la una din ferestrele unui apartament elegant care dădea spre parc. Bărbatul nu putea să vadă decât spatele lui Deschesnes în momentul acesta, dar avea să fie suficient. Doar un alt profesionist ar fi putut să-şi dea seama că Ambler era altceva decât un tip dornic să facă puţină mişcare, un bărbat simplu, îmbrăcat în trening şi cu o

geantă de sport pe umăr. Ambler continuă să scaneze zona până când o văzu şi pe bruneta în haină de culoare închisă. Apoi aşteptă ca evenimentele să-şi urmeze cursul.

Ei erau spectatorii lui, deşi nu putea să jure că nu mai existau şi alţii. După ce se asigură că nici unul dintre civili nu era atent la el, Ambler dispăru în spatele unui tufiş aflat la o depărtare de douăzeci de metri de fântâna arteziană şi începu să-şi asambleze carabina. Acum îl vedea din nou foarte clar pe Deschesnes. Deschise micul aparat de emisie-recepţie pe care-l avea în geantă şi, ţinând microfonul aparatului foarte aproape de gură, şopti:

— Deschesnes, dacă mă auzi atinge-ţi urechea.

Câteva fracţiuni de secundă mai târziu fizicianul făcu cum i se spusese.

— O să număr încet, descrescător, de la cinci. Când ajung la unu apasă pe butonul aparatului pe care-l ai în buzunar şi declanşează circuitul. Nu-ţi fie teamă. Totul are să se termine repede. Se uită împrejur. O tânără trecu pe lângă bancă şi îşi continuă drumul. Un alt grup de persoane se apropia, era la vreo treizeci de metri distanţă. Aveau să fie nişte martori foarte buni. Ridică puşca şi scoase ţeava câţiva centimetri din tufiş. Voia ca bruneta lui Fenton să o poată vedea. Cinci, patru, trei, doi, unu… Trase două focuri, apoi încă unul. De fiecare dată când apăsă trăgaciul se auzi un sunet asemănător unui scuipat, sunetul specific unei puşti cu amortizor. Un mic nor de fum îşi făcu apariţia la gura ţevii. Nici un om n-ar fi putut vedea că din puşcă nu ieşise de fapt nici un proiectil.

Într-o sincronizare perfectă, pe cămaşa albă a lui Deschesnes apăru o pată roşie, apoi încă două. Deschesnes gemu greu – Ambler văzu prin luneta armei expresia surprinsă de pe faţa fizicianului – şi se prăbuşi de pe bancă. Petele roşii de pe cămaşă erau foarte vizibile şi se întindeau cu repeziciune.

Bărbaţii care jucau petanque văzură ce se întâmplase şi fugiră primii spre trupul căzut, apoi, dându-şi seama de pericol, se îndepărtară repede de acesta. Ambler demontă rapid puşca şi o puse în geantă. Apoi aşteptă. Timp de un minut lung nu se întâmplă nimic. Apoi auzi sunetul unei ambulanţe. Scoase din geantă un halat alb şi-l îmbrăcă. Laurel opri ambulanţa, aşa cum stabiliseră, apoi alergă spre trupul căzut.

Ambler fugi şi el spre ambulanţă, cu poalele halatului alb fluturând în spatele lui şi apucă rapid o targă. Nu dură mai mult

de treizeci de secunde. Când ajunse lângă trup, Laurel, îmbrăcată cu un halat alb, ca şi el, era palidă, uitându-se mută la Benoit Deschesnes.

— E mort, spuse ea cu o voce tremurătoare.

— Sigur că da, spuse Ambler şi săltă trupul greu pe targă.

Ceva nu era în regulă.

— Nu, vreau să spun că e mort de-a binelea. Laurel îi aruncă o privire îngrozită.

Ambler se simţea de parcă ar fi înghiţit gheaţă. *Era imposibil.*

Şi totuşi, trupul avea amorţeala şi greutatea unui cadavru.

— Trebuie să-l luăm de aici, murmură Ambler, cu ochii ţintă pe bărbatul căzut la pământ. Atunci văzu rana.

Prin părul bărbatului se scurgea un firicel de sânge, dintr-o zonă marcată de un smoc de păr năclăit. Ambler pipăi scalpul cu degetele, simţind cum îl cuprinde ameţeala. La câţiva centimetri deasupra frunţii descoperi o mică gaură, făcută probabil de un glonţ de calibru mic. Tipul acela de împuşcătură cauza o sângerare foarte mică, superficială, dar însemna moarte instantanee. O astfel de împuşcătură nu ar fi putut veni decât de undeva de deasupra – şi în jur erau nenumărate locuri unde s-ar fi putut plasa un lunetist. Cineva, plasat undeva în parc sau într-una dintre clădirile care înconjurau parcul, îl împuşcase în cap pe inspectorul-şef al ONU în domeniul armelor nucleare.

Amorţiţi, cei doi duseră cadavrul la ambulanţă cât de repede putură. Nu putea fi lăsat acolo, pungile de sânge fals l-ar fi dat de gol pe Ambler. Şi totuşi, trecuse prea mult timp. Vehiculul atrăsese deja o mulţime de curioşi. Ambler închise uşile din spate ale maşinii şi începu să-i scoată hainele lui Deschesnes. Dezlipi pungile de sânge şi-i şterse urmele de lichid de pe piept.

Se auziră câteva bătăi puternice în uşa din spate a ambulanţei. Ambler ridică privirea.

— *Ouvrez la porte! Cest la police*[56]*!* De ce? Oare unul dintre poliţişti voia să meargă cu ei până la spital? Oare asta era procedura standard? Nu putea să lase să se întâmple aşa ceva. Erau doi americani într-o ambulanţă furată, cu un cadavru înăuntru. Ambler se mişcă rapid spre partea din faţă a maşinii şi se strecură în scaunul şoferului. Motorul încă mergea. Plănuiseră să iasă din Paris prin Bois de Boulogne, unde Deschesnes parcase o maşină închiriată. Acum nu mai avea nici un rost să

56 Deschideţi uşa! Poliţia! – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

meargă acolo. Dar trebuiau să meargă *undeva.* Băgă în viteză. Nu era momentul pentru o discuţie cu cei din *gendarmerie.*

Ambler se uită în oglinda retrovizoare la scena pe care o lăsa în urmă. Un poliţist striga ceva furios într-o staţie de emisie-recepţie. La marginea parcului, la mică distanţă de un grup de oameni, bruneta lui Fenton vorbea la telefonul mobil. Ambler spera că raportează că el îşi îndeplinise misiunea. Dar peste umărul ei mai observă ceva care îi îngheţă sângele în vine.

Acolo, la zece metri în spatele agentei lui Fenton, amestecat într-un grup de curioşi, se afla un bărbat a cărui faţă şi-ar fi dorit să nu o recunoască. Faţa unui chinez. Un tip mărunţel, chipeş. Ucigaşul de la hotelul Piaza.

17

Washington, D.C.

Clădirea principală a Departamentului de Stat al Statelor Unite ale Americii era situată pe strada C, la numărul 2201. Era vorba de fapt de două clădiri lipite una de cealaltă, una construită în 1939, cealaltă în 1961 – una la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, cealaltă la apogeul Războiului Rece. Orice organizaţie are o istorie proprie, o memorie instituţională, ascunsă, păstrată bine între zidurile clădirii şi uitată în afara lor. La Departamentul de Stat existau săli de conferinţe şi amfiteatre care purtau numele unor demnitari cunoscuţi şi decedaţi – exista, de exemplu, sala Loy Henderson, botezată aşa în onoarea directorului însărcinat cu problemele din Africa şi Orientul Apropiat care-şi desfăşurase activitatea în anii 1940. Mai era o sală largă botezată după John Poster Dulles, secretarul de stat din perioada anilor cruciali din timpul Războiului Rece. Totuşi, în adâncurile clădirii noi se aflau câteva săli de conferinţe secrete, care nu aveau nici un nume, ci doar un indicativ format dintr-un număr şi o literă. Cea mai securizată cameră dintre acestea era cunoscută sub numele de 0002A şi un vizitator care s-ar fi nimerit din întâmplare pe la subsol ar fi presupus că respectiva cameră era un fel de magazie destinată depozitării materialelor de întreţinere, la fel cum era cazul cu celelalte camere din zonă. Încăperea se afla la capătul unui coridor vopsit într-un gri-cenuşiu, de-a lungul căruia erau trase conducte arămii, învelite în folie de aluminiu, luminat de tuburi de neon. Întâlnirile care se desfăşurau aici nu beneficiau de serviciile obişnuite – cafeluţe, fursecuri etc. Întâlnirile de aici trebuiau îndurate, nu savurate şi orice le-ar fi putut prelungi artificial era îndepărtat.

Cu siguranţă, întâlnirea din această dimineaţă nu bucura pe nimeni.

Ethan Zackheim, liderul echipei care tocmai fusese formată, îi privi pe cei opt oameni aşezaţi în jurul mesei, căutând pe feţele lor eventuale semne ale unui dezacord tăcut. Era atent la eventuala apariţie a aşa-numitei „gândiri de grup” – tendinţa pe care o aveau uneori grupurile de persoane de a gândi la fel, de a

ajunge la o interpretare unitară a faptelor, interpretare în care dovezile erau echivoce, ambigue.

— Toată lumea are încredere în evaluările pe care le-am auzit până acum? întrebă el. Nu auzi decât mormăituri aprobatoare. Abigail, spuse Zackheim întorcându-se spre o femeie cu oase mari, care purta o bluză cu guler înalt. Eşti sigură de interpretarea pe care ai dat-o semnalelor primite?

Femeia dădu din cap, bretonul castaniu rămânându-i imobil.

— Confirmă faptele, sublinie ea, dar nu oferă o concluzie. Dar dacă o combinăm cu alte fluxuri de date pe care le-am primit, ridică nivelul de încredere pe care-l putem avea în sursă.

— Echipa ta de la Imagini ce spune, Randall? Se întoarse către un tip tânăr, slăbuţ, alb la faţă, îmbrăcat cu un sacou albastru, care stătea la masă cu umerii căzuţi.

— Au verificat-o din douăzeci de unghiuri diferite, spuse Randall Denning, expertul în imagini. Este autentică. Am observat subiectul, pe care oamenii lui Chandler l-au identificat ca fiind Tarquin, aterizând la Dorval, în Montreal, cu doar câteva ore înainte de asasinarea lui Sollinger. Putem confirma autenticitatea înregistrărilor video. Nu vedem vreo marjă semnificativă de eroare. Îi dădu lui Zackheim fotografiile făcute în Montreal. Acesta se uită la ele, conştient că nu putea descoperi ceva care să fi scăpat experţilor în imagini, care aveau la dispoziţie metode de analiză asistată de computer. La fel şi în fotografia aceasta, făcută în Grădinile Luxemburg în urmă cu mai puţin de patru ore, continuă expertul.

— Fotografiile pot fi înşelătoare, nu? spuse Zackheim şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu e vorba numai de fotografie, ci de abilitatea noastră de a o interpreta, abilitate care a devenit în ultimii ani mult mai sofisticată. Computerele noastre pot analiza fiecare amănunt în parte, putem face o analiză a marginilor, o evaluare a gradului de saturaţie şi să detectăm variaţii pe care nu le-ar putea vedea nici cei mai mari experţi.

— În engleză, fir-ar să fie! îl întrerupse Zackheim.

Denning ridică din umeri.

— Consideră această imagine un pachet uriaş de informaţii. Ramurile unui copac, scurgerile de sevă, mărimea frunzelor, toate lucrurile astea se schimbă în fiecare zi. Un copac simplu se schimbă în fiecare zi. Aici, în această fotografie, sunt o grămadă de obiecte complexe – terenul are un model aparte, umbrele

care nu numai că servesc la identificarea orei exacte la care a fost făcută fotografia, ci ne şi furnizează informaţii despre configuraţia în care sunt dispuse mii de obiecte discrete. Bătu cu vârful unui beţişor negru în colţul din dreapta jos al fotografiei. Când am mărit această parte, am descoperit un capac de sticlă de băuturi răcoritoare la aproximativ trei centimetri de poteca pietruită. Un capac de Orangina, mai exact. Cu o zi înainte capacul acela nu era acolo.

Zackheim se trezi bătând darabana cu degetele pe masă.

— Mi se pare o analiză destul de slăbuţă…

— „Detritus diurn”, aşa se numesc detaliile de genul ăsta în jargonul folosit în departamentul meu. Tocmai aceste detalii fac posibilă arheologia vremurilor curente.

Zackheim îl fixă cu o privire dură:

— Suntem pe cale de a face ceva la fel de serios şi de ireversibil ca şi o operaţie pe cord deschis. Vreau să fiu sigur că am lămurit toate aspectele. Trebuie să fim siguri că am analizat şi înţeles totul înainte de a-l declara pe Tarquin „fără scăpare”.

— Certitudinea este posibilă în manualele de aritmetică pentru liceu. Cel care vorbise era un tip burtos, cu un cap rotund împodobit cu o pereche de ochelari cu rame negre, groase. Numele lui era Matthew Wexter şi era veteranul Biroului de Informaţii şi Studii din cadrul Departamentului de Stat. Ocupa postul acela de mai bine de douăzeci de ani. Era un bărbat prietenos, cu o ţinută neglijentă. Era de asemenea posesorul unui intelect formidabil, pe care unul dintre secretarii de stat îl comparase cu o combină; avea o abilitate uimitoare de a absorbi cantităţi mari de informaţii complexe şi de a le distila în enunţuri exacte şi la obiect. Putea transforma datele în decizii şi nu se temea să acţioneze. În Washington minţile de calibrul acesta erau la mare căutare, deci cu atât mai mult preţuite. Certitudinea nu există în lumea reală a luării deciziilor. Dacă vrem să aşteptăm până când vom fi complet siguri, acţiunile noastre vor întârzia până în punctul în care vor deveni irelevante. După cum ne spune şi vechiul proverb, lipsa deciziei este o decizie în sine. Nimeni nu poate decide în lipsa informaţiilor. Dar nici nu poate aştepta până când are informaţii complete. Este un moment între cele două termene în care trebuie să se acţioneze şi integritatea procedurală tocmai în asta constă, în alegerea judicioasă a momentului de acţiune în prezenţa unor informaţii parţiale.

Zackheim se strădui să-şi ascundă iritarea. De când nu se ştie cine intitulase această teorie „Principiul lui Wexler” analistul nu pierdea nici o ocazie de a-l recita.

— După părerea ta, am ajuns la acest moment?

— În opinia mea, am trecut de mult de el. Se întinse şi îşi înăbuşi un căscat. Aş mai vrea de asemenea să atrag atenţia asupra semnelor de întrebare care planează peste fostele angajamente pe care le-a primit. Această persoană trebuie oprită. Discret. Înainte să apuce să strice reputaţia angajatorilor săi.

— Cred că vrei să spui a *foştilor* săi angajatori. Zackheim se întoarse din nou spre slăbănogul alb la faţă, cu sacou albastru. Identificarea este corectă?

— Foarte corectă, spuse Randall Denning. După cum am mai discutat, Tarquin şi-a schimbat fizionomia prin intermediul chirurgiei plastice…

— Tipic pentru agenţii care lucrează pentru inamic, adăugă Wexler.

— Dar indicii faciali rămân constanţi, continuă Denning. Nu poţi modifica distanţa dintre cavităţile orbitelor sau curbura osului supraorbital. Nu poţi schimba curba mandibulei şi a maxilarului fără să distrugi dentiţia subiectului.

— Asta ce *dracu’* mai vrea să însemne? lătră Zackheim.

Expertul în imagini aruncă o privire în jurul lui.

— Ideea e că prin chirurgie plastică nu se poate schimba structura osoasă a craniului. Nasul, obrajii, bărbia, toate acestea sunt protuberanţe superficiale. Sistemele computerizate de analiză şi identificare facială pot fi setate să ignore aceste aspecte şi să focalizeze asupra elementelor care nu pot fi schimbate. Îi întinse lui Zackheim încă o fotografie. Dacă ăsta e Tarquin – în imagine apărea un bărbat în jur de treizeci şi ceva de ani, singurul occidental dintr-o mulţime de asiatici – atunci şi aici tot el e. Bătu cu vârful beţişorului de ebonită în fotografia făcută de sistemul de securitate de la aeroportul din Montreal.

Directorul adjunct al Operaţiunilor Consulare, Franklin Runciman, nu spusese prea multe la această întâlnire. Era un bărbat cu aspect dur, neşlefuit, cu ochi albaştri, pătrunzători, cu sprâncene dese şi cu trăsături puternice. Costumul pe care-l purta părea scump, un material gri-albăstrui cu un model subtil de carouri. Stătea privind intens întreaga scenă.

— Nu văd nici un motiv pentru care am putea să amânăm

luarea unei decizii, spuse el într-un final.

Zackheim fusese uimit, ba chiar iritat de decizia lui Runciman de a participa la această întâlnire. Comanda echipei îi fusese atribuită lui Zackheim, dar prezenţa unui ofiţer superior nu putea decât să-i submineze autoritatea. Acum îi aruncă directorului adjunct o privire expectativă.

— O să dăm alarma în toate posturile noastre, spuse tipul de la Operaţiuni Consulare. Va trebui alcătuită o echipă „de recuperare” – pronunţase cuvintele cu un uşor dezgust – şi trimisă la faţa locului. Capturare sau eliminare.

— Eu zic să colaborăm şi cu alte agenţii, spuse Zackheim, strângând din dinţi. FBI, CIA.

Runciman clătină uşor din cap.

— O să le cerem ajutorul dacă o să avem nevoie de el, dar deocamdată n-are rost să-i deranjăm pe colegii noştri americani. Eu sunt mai de modă veche. Întotdeauna am crezut în principiul autocorecţiei. Făcu o pauză şi-şi îndreptă privirea pătrunzătoare spre Ethan Zackheim. Noi, cei de la Operaţiuni Consulare, ne curăţăm singuri rahatul.

18

Paris

Când se întâmplase şi ce se întâmplase, mai exact? Peste tot erau surprize. Una dintre aceste surprize era chiar Laurel. Trecuse încă o dată printr-o experienţă cutremurătoare şi totuşi nu avusese prea mult de suferit. Rezistenţa ei era remarcabilă şi îi dădea şi lui încredere. Apropierea morţii nu făcuse decât să dea o mai mare greutate sentimentelor care deja existau latent în ei. Frica era unul dintre aceste sentimente, dar mai erau şi altele. Ambler îşi dădu seama că începuse, din ce în ce mai des, să gândească la persoana întâi plural. Acum, acolo unde fusese un *eu* era plasat un *noi.* Era o chestie compusă din cuvinte şi priviri, din emoţii împărtăşite – bucurii şi tristeţi, din durere şi din lipsa durerii. Şi din râs tăcut. Era un lucru foarte delicat, dar el nu cunoscuse nimic mai puternic.

Părea un miracol în miniatură. Reuşiseră să creeze o normalitate acolo unde aşa ceva n-ar fi putut exista niciodată. Vorbeau, conversau de parcă s-ar fi cunoscut de ani buni. În somn, corpurile li se înlănţuiau firesc, cu membrele împletite delicat, de parcă ar fi fost făcuţi unul pentru celălalt. Noaptea trecută îşi dăduse şi mai bine seama de asta. Când trupurile li se împreunau atunci când făceau dragoste, trăiau clipe de fericire şi, din când în când, ceva mai puternic decât fericirea, ceva foarte apropiat de beatitudine.

— Mă faci să mă simt în siguranţă, spuse Laurel la puţin timp după ce se băgaseră în pat. Crezi că asta poate fi considerată o insultă?

— Nu, deşi s-ar putea să-ţi provoci astfel destinul, replică Ambler cu un zâmbet. Se gândise să schimbe hotelul, dar respinsese această idee. Riscurile pe care le implica o nouă înregistrare erau mai mari decât cele implicate de rămânerea aici.

— Dar tu ştiai deja ce simt, nu-i aşa?

Ambler nu-i răspunse.

— E ciudat, spuse ea. Mă simt de parcă tu ai ştii tot ce e de ştiut despre mine, deşi aşa ceva nu este posibil.

Ariadna mea, se gândi el. *Frumoasa mea Ariadnă.*

— Sunt fapte şi adevăruri. Nu cunosc faptele, dar poate că ştiu unele adevăruri.

— Asta datorită modului tău de a vedea oamenii, spuse ea. Probabil că pe unii chestia asta îi face să se simtă inconfortabil. Nu le place să se ştie „citiţi”. Făcu o pauză. Cred că aşa ar trebui să mă simt şi eu. Ca şi când mi s-ar vedea chiloţii, numai că de o mie de ori mai rău. Dar nu mă simt aşa. Nu m-am simţit nici un moment aşa. E foarte ciudat. Poate că nu-mi pasă că mi se văd chiloţii atunci când tu eşti prin preajmă. Poate că vreau să mă vezi exact aşa cum sunt. Poate că am obosit să mă las văzută de bărbaţi care văd doar ce vor ei să vadă. Poate că m-am săturat să fiu privită ca o ameninţare.

— Sunt o mulţime de lucruri de văzut, spuse Ambler, zâmbind şi o trase mai aproape de el.

Ea îşi împleti din nou degetele cu ale lui.

— Asta îmi aduce aminte de ceea ce spun copiii câteodată: „Ştiu că ştii că ştiu că ştii…” Pe faţă îi apăru un zâmbet slab, de parcă zâmbetul de pe faţa lui Ambler s-ar fi întins şi pe a ei. Spune-mi ceva despre mine.

— Cred că eşti una dintre cele mai sensibile persoane pe care le-am cunoscut, spuse Ambler calm.

— Ar trebui să mai ieşi şi tu în lume. Zâmbi.

— Când erai mică, erai diferită de ceilalţi, nu-i aşa? Nu erai neapărat o persoană izolată, dar poate aveai abilitatea de a vedea lucruri pe care alţii nu le puteau vedea, inclusiv de a te vedea pe tine. Aveai abilitatea de a trage camera un pic mai în spate, cum se spune.

Laurel nu mai zâmbea. Se uita transfigurată la el.

— Eşti o persoană foarte grijulie şi, de asemenea, o persoană cinstită. Dar ţi-e greu să laşi oamenii să ajungă la inima ta, ţi-e greu să-i laşi s-o cunoască pe adevărata Laurel Holland. Dar după ce ai lăsat pe cineva să-ţi intre în suflet, cel puţin în ceea ce te priveşte e o chestie definitivă. Eşti foarte loială în sensul ăsta. Nu te împrieteneşti repede cu nimeni, dar când te împrieteneşti, relaţiile sunt foarte puternice, pentru că sunt reale şi nu superficiale. Poate câteodată îţi doreşti să fi putut să închegi o relaţie cu mai mare rapiditate, poate astfel ai putea să ieşi şi să intri în acea relaţie după bunul plac, aşa cum fac ceilalţi oameni. Ambler făcu o pauză. Înţelegi ce vreau să spun?

Ea dădu tăcută din cap.

— Cred că eşti o persoană în care se poate avea foarte multă încredere. Nu eşti o sfântă – uneori poţi fi egoistă, alteori te înfurii repede şi te descarci pe persoanele apropiate. Dar atunci când e nevoie de tine, eşti *acolo.* Înţelegi importanţa prieteniei. Pentru tine este important să pari că ai situaţia sub control, dar deseori simţi că nu se întâmplă aşa. Este aproape un efort de voinţă din partea ta, o dovadă de disciplină să fii mereu calmă şi să controlezi situaţia, ceea ce pentru tine înseamnă şi să te controlezi pe tine.

Clipi încet, dar rămase tăcută.

— Au existat momente în trecutul tău când ai fost prea sinceră în legătură cu sentimentele tale, continuă Ambler. Când ai descoperit o parte prea mare din tine. Şi asta te-a făcut să acţionezi cu precauţie câteodată, ba chiar cu o oarecare rezervă.

Laurel inspiră adânc, apoi lăsă aerul să-i iasă încet din plămâni.

— Ţi-a scăpat un singur lucru, sau poate că ai fost tu prea politicos pentru a aduce vorba despre el, spuse ea încet. Ceva suna ciudat în vocea ei. Ochii îi erau foarte apropiaţi de ai lui şi el îi putu vedea pupilele dilatându-se.

Ambler îşi apăsă gura peste a ei şi o cuprinse în braţe, un sărut lung şi lent, un act de iubire în cel mai curat sens al cuvântului.

— Anumite lucruri nu trebuie puse în cuvinte, şopti el după o vreme şi simţi – *ştiu* – că strălucirea care-l umpluse pe el o umpluse şi pe ea în aceeaşi măsură, caldă, ca şi cum înăuntrul lor ar fi răsărit zorile.

Mai târziu, în vreme ce stăteau întinşi, uzi de transpiraţie pe cearşafurile mototolite, ea se uită spre tavan şi începu să vorbească:

— Tatăl meu a luptat în Vietnam, spuse ea, părând că era cu mintea departe. A fost un om bun, cred, dar bolnav, aproape la fel de bolnav cum avea să fie şi soţul meu. Ai putea crede că sunt atrasă de tipul ăsta de oameni, dar eu nu cred că e aşa. Pur şi simplu s-a întâmplat să-i am în viaţa mea.

— O lovea pe mama ta?

— Niciodată, spuse ea răspicat. *Niciodată.* Dacă ar fi ridicat măcar o dată mâna la ea, ar fi pierdut-o pentru totdeauna şi el ştia foarte bine chestia asta. Unii oameni vorbesc despre o furie incontrolabilă. Numai foarte puţini dintre oamenii furioşi sunt total incontrolabili. Valurile udă plaja, dar nu trec de sacii de

nisip. Majoritatea oamenilor au într-un fel sau altul un baraj de saci de nisip în viaţa lor. Sunt lucrurile pe care nu le spui, cele pe care nu le faci. Tata a crescut la o fermă de vaci şi dacă ar fi fost după el, eu aş fi crescut cu ciubărul de lapte în mână. Dar avea de întreţinut o familie. Şi trebuia să facă faţă unui anume gen de realităţi economice. Aşa că am crescut într-o suburbie din Virginia, undeva în apropiere de Norfolk. El lucra într-o întreprindere de echipamente electrice, mama lucra ca recepţioneră la cabinetul unui doctor.

— Poate că aşa ai devenit tu atrasă de profesia medicală.

— De suburbiile profesiei medicale. Laurel închise ochii pentru câteva momente. Locul în care am crescut nu era cine ştie ce, dar avea o şcoală bună şi pentru ei lucrul acesta conta foarte mult. Probabil şi pentru că se predau cursuri de artă. S-au gândit că o să-mi placă acolo. Mamei îi păsa foarte mult de chestia asta. Poate prea mult. Întotdeauna crezuse că tata ar putea să ajungă mai departe, să facă mai multe cu viaţa lui. Îl tot bătea la cap să ceară la serviciu o mărire de salariu, o promovare, ceva de genul ăsta. Asta până într-o bună zi când a ajuns să vorbească cu nişte oameni de la uzina respectivă – probabil la o acţiune caritabilă organizată de şcoală, sau ceva asemănător – şi asta a fost. La început n-am făcut legătura, dar bănuiesc că a aflat că cei de la uzină îl ţineau pe tata pe statul de plată mai mult din amabilitate, pentru serviciile făcute ţării în Vietnam şi aşa mai departe. Deci nu se putea aştepta prea curând la vreo promovare. După asta mama s-a schimbat puţin. Cred că la început a fost tristă, apoi s-a consolat cu ideea. Ca şi când ar fi renunţat cu totul la el, dar aşa îşi aşternuse, acum aşa trebuia să doarmă.

— Şi astfel ai rămas tu.

— Ca vehicul al speranţelor ei? Mda. În vocea ei îşi făcu simţită prezenţa o urmă de amărăciune. Şi când am câştigat primul premiu Oscar i-am mulţumit în faţa camerelor de luat vederi şi a unui miliard de telespectatori. Vezi, deci, ce s-a ales de îndeplinirea viselor ei.

— A murit, nu-i aşa? întrebă el cu blândeţe. Amândoi au murit.

— Cred că n-a fost niciodată mai mândră decât atunci când m-a văzut interpretând rolul Mariei din „West Side Story” pe scena liceului, spuse Laurel, cu vocea sugrumată. Ambler văzu că ochii i se umeziseră. Se întoarse spre el, dar în vocea ei se ghicea distanţa provocată de amintirea a ceva întâmplat demult. Încă îl

mai pot auzi pe tata strigând şi fluierând când s-a lăsat cortina şi bătând cu piciorul în pământ. Dar când se îndreptau spre casă, s-a întâmplat.

— Nu trebuie să-mi spui asta, Laurel.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, udând perna pe care o avea sub cap.

— La o intersecţie era un petic de gheaţă pe şosea şi un camion derapase acolo, dar tati nu era prea atent. Băuse şi două beri, erau amândoi fericiţi. Conducea o dubiţă a uzinei, plină cu echipamente electrice. Cabina a preluat tot şocul izbiturii şi echipamentul a venit peste ei, strivindu-i complet. Au fost internaţi în spital, unde au stat în comă încă vreo două zile, apoi s-au stins amândoi, în decurs de o oră.

Strânse din pleoape, încercând să îndepărteze lacrimile, străduindu-se să-şi recapete controlul.

— Poate asta m-a schimbat. Poate nu. Dar a devenit o parte din mine, ştii? O picătură de dioxină într-un bazin.

Femeia fusese bandajată şi vindecată de timp, Ambler ştia asta, dar nu era genul de rană care se putea vindeca complet vreodată. Ambler mai ştia şi cât de important era pentru ea că el ştia. Voia s-o cunoască – avea nevoie de asta, nu doar s-o vadă aşa cum era, ci şi să ştie cum a ajuns să fie persoana care era. Îşi dorea să-i dezvăluie, să-i împărtăşească adevărata ei identitate. Era o identitate compusă dintr-o sută de mii de bucăţi, ca un mozaic, o sută de mii de întâmplări şi de amintiri şi cu toate acestea era un tot unitar. O entitate care era a ei – nu, o entitate care era *ea.*

Ambler simţi o senzaţie ciudată, pe care n-o recunoscu decât mai târziu ca fiind invidie.

Beijing

Era oare posibil să te bucuri de protecţie fără să suferi din cauza izolării? Era un fel de paradox Zen, se gândi preşedintele Liu Ang. Desigur, uneori Zhongnanhai, care era un oraş în interiorul altui oraş, îi dădea uneori această senzaţie de izolare. Asemeni împăratului Kuang-hsu, închis în splendida lui captivitate, preşedintele se întreba uneori dacă nu trăia într-o cuşcă aurită, sau măcar cu barele lăcuite. Totuşi, ar fi fost o dovadă de egoism din partea sa dacă nu şi-ar fi luat măcar nişte

măsuri elementare de precauţie: miza jocului era imensă, mai mare decât viaţa lui. Dar exact din aceleaşi considerente nu putea accepta sugestia de a evita toate apariţiile publice din afara ţării, cum ar fi de exemplu vizita pe care avea s-o facă la Forumul Economic Mondial. Dacă ar fi ascultat de acel consiliu al fricii, ar fi pierdut toată forţa de care avea nevoie pentru a-şi pune în aplicare planul de reforme. Privirea preşedintelui alunecă pe fereastră. Pe timpul iernii Lacul Nordic şi cel Sudic păreau poleite şi inerte, asemenea ochilor unui gigant mort, se gândi Liu Ang. Se simţi străbătut de un fior; familiaritatea nu putea înlătura totul pulsul omniprezent al istoriei.

Da, cea mai mare grijă a lui trebuia să fie respectarea agendei sale de lucru – destinul lui. Asta trebuia să-l preocupe mai mult decât propria viaţă. Ar fi fost un prost dacă ar fi sacrificat-o pe prima pe altarul celei de-a doua. Dacă moartea lui era calea prin care se putea ajunge într-o nouă eră, o eră a libertăţii şi a democraţiei pe care şi-o dorea atât de mult, spera că va avea curajul psihic să o accepte. Totuşi, în momentul acesta părea că existenţa lui dădea mai multe şanse victoriei; spera că această credinţă nu îşi avea obârşia în vanitate. În plus, dacă ar fi căzut în păcatul vanităţii, *jiaohua de nongmin* era întotdeauna acolo să-l aducă pe calea cea dreaptă. Toţi se temeau de limba ascuţită a ţăranului – unii spuneau că era aşa de ascuţită pentru că şi-o muşcase de-a lungul atâtor ani – dar *jiaohua de nongmin* nu se temea de nimeni.

Tânărul preşedinte se uită la feţele familiare ale celor care se adunaseră în jurul mesei lăcuite – feţe familiare, străbătute de familiarele cute ale îngrijorării.

Chao Tang, de la Biroul Doi din cadrul Ministerului Securităţii Statului, arăta foarte serios în dimineaţa asta.

— Avem informaţii noi, spunea el.

— Adevărate, sau doar noi? întrebă Liu Ang voios.

— Mă tem că şi noi şi adevărate. Tovarăşului Chao nu-i prea ardea de glumă, dar, pe de altă parte, rareori îl vedea cineva vesel. Scoase dintr-o mapă de piele o serie de fotografii şi i le arătă lui Liu Ang mai întâi, apoi şi celorlalţi de la masă. Iată-l pe bărbatul căruia i se spune Tarquin, spuse tovarăşul Chao. Sunt făcute în Canada, la întâlnirea G7, cu două zile în urmă. Doar cu câteva minute înainte fusese asasinat un membru al delegaţiei europene, Kurt Sollinger. Un prieten de-al nostru, din punct de vedere economic, o persoană care a muncit din greu la

redactarea unui contract economic care ar fi facilitat comerţul dintre ţara noastră şi Uniunea Europeană.

Bărbatul care stătea la stânga lui Liu Ang, cel care vorbea încet, consilierul pe probleme de securitate internă, clătină grav din cap.

— Când bufniţa omoară găina, fermierul înţelept trebuie să ia măsuri împotriva bufniţei.

— Credeam că bufniţele sunt pe cale de dispariţie, spuse preşedintele precaut.

— Încă nu, dar ar putea fi, dacă nu sunt luate anumite precauţii. Măcar atâta lucru aveţi în comun, pufni Wan Tsai, bătrânul şi ironicul mentor al preşedintelui. Ochii mari îi străluceau prin lentilele ochelarilor cu rame de sârmă.

— Şi iată încă o fotografie cu Tarquin, reluă expunerea tovarăşul Chao, făcută în Grădinile Luxemburg, în Paris, cu câteva minute înainte ca directorul general al AIEA, Benoit Deschesnes, să fie împuşcat. Din întâmplare, doctorul Deschesnes pregătea un raport de inspecţie care ar fi statuat că acest regim politic nu a contribuit la proliferarea armelor nucleare.

Consilierul cu voce înceată părea şi mai îngrijorat.

— Iată un asasin care ameninţă chiar viitorul securităţii Chinei.

— Întrebarea vitală, spuse Liu Ang, este: *de ce?*

— E o abordare optimistă. Întrebarea vitală este: *când?* Tovarăşul Chao puse două fotografii cu Tarquin una lângă alta. Asta este o fotografie a lui Tarquin făcută înainte de incidentul din Changhua. Asta este făcută în Canada.

— Hei, dar sunt două persoane diferite, spuse preşedintele.

— Nu, spuse tovarăşul Chao. Analiştii noştri au cercetat imaginile, evaluând acele aspecte ale fizionomiei care nu pot fi schimbate – distanţa dintre ochi, distanţa de la ochi la gură şi aşa mai departe – şi au ajuns la concluzia că este vorba de acelaşi om. Şi-a schimbat înfăţişarea în încercarea de a-şi induce inamicii în eroare, evident. Unele rapoarte spun că şi-a făcut operaţie estetică şi a devenit liber profesionist. Altele insistă că se află în continuare în subordinea guvernului.

— Sunt multe feluri în care o persoană poate lucra în subordinea guvernului, spuse *jiaohua de nongmin.*

Preşedintele Liu Ang se uită la ceas.

— Mulţumesc pentru noutăţi, domnilor, spuse el. Dar nu mai pot sta, o să întârzii la întâlnirea cu Comitetul Industrial al

Armatei Populare de Eliberare. Şi cred că nu le-ar pica prea bine asta. Se ridică în picioare, făcu o plecăciune scurtă şi plecă.

Totuşi, întâlnirea nu se încheie aici.

— Hai să ne întoarcem la întrebarea preşedintelui, spuse Wan Tsai. Haideţi să n-o dăm la o parte. Foarte simplu: de ce?

— Este într-adevăr o întrebare importantă, spuse bărbatul cu părul alb, cunoscut şi ca ţăranul isteţ, întorcându-se către tovarăşul Chao. Vreau să vă întreb aşa, în particular, de ce asasinul mai este încă în viaţă? Când ne-am întâlnit ultima oară spuneaţi că veţi lua măsuri.

— Poate că este mai isteţ chiar şi decât dumneavoastră, spuse tovarăşul Chao încet.

Paris

Arondismentul 14, care se întinde de la Boulevard de Montparnasse, fusese odată preferat de comunitatea americană din Paris. Şi totuşi, Ambler se îndoia că acesta fusese motivul pentru care Fenton îşi cumpărase acolo o casă conspirativă – sau una dintre casele lui conspirative, pentru că Ambler suspecta că avea mai multe. Străduţele cu sens unic şi arterele mai importante legau aeroportul Orly de zonele industriale dinspre sud. Protestatarii, definitorii pentru Paris, la fel cum boschetarii sunt definitorii pentru New York, preferau să se adune în Denfert Rochereau, la intersecţia arterelor principale. Dar chiar şi străzile mai puţin aglomerate erau pline de cafenele, cluburi şi restaurante. Dacă voiai să ajungi în zonele rezidenţiale, mai liniştite, trebuia să intri mai adânc în inima arondismentului. Într-o astfel de zonă era şi casa de la numărul 45, de pe strada Poulenc. Fenton îi dăduse lui Ambler adresa când vorbiseră în Montreal. Ambler trebuia să vină acolo după ce rezolva treaba cu Deschesnes. După prima vizită, nu trebuia să se mai întoarcă sub nici o formă la sediul GSS.

Clădirea de la numărul 45, de pe strada Poulenc îl frapă doar prin faptul că era ternă, tristă. Putea fi luată drept cabinetul unui liber-profesionist – dentist, poate optician. La ferestrele de la primul etaj se vedeau storuri veneţiene prăfuite. La celelalte ferestre erau câteva plante agăţătoare în ghivece, o încercare nereuşită de a mai înveseli aspectul casei.

Ambler sună şi aşteptă aproape un minut – timp în care fără

îndoială chipul îi fusese cercetat cu mare atenţie, fie prin vizor, fie printr-o cameră de securitate bine camuflată. Apoi se auzi un zumzet greoi, semn că uşa era deschisă. Apăsă pe clanţă şi intră într-un hol mochetat. Nu îl întâmpină nimeni. În partea dreaptă se vedeau treptele unei scări şi ele acoperite cu un covor scump, fixat cu cârlige de alamă de fiecare treaptă. Auzi o voce prin interfonul situat la baza treptelor. Era vocea lui Fenton, care prin boxele micuţe căpătase accente metalice.

— Sunt jos. La capătul holului.

Ambler pătrunse printr-o uşă descuiată şi coborî încă un set de trepte înguste. Odată ajuns jos, văzu o uşă dublă închisă, se apropie şi ciocăni.

Paul Fenton deschise uşa şi-l conduse într-o cameră ce arăta ca biroul unui profesor. Toate spaţiile libere erau ocupate de cărţi. Nu erau genul de cărţi care ar fi putut fi cumpărate doar pentru decor, ba dimpotrivă, păreau foarte folosite – unele aveau cotoarele tocite, paginile îngălbenite.

— Ia loc, îi spuse Paul Fenton. Făcu un semn spre un scaun de birou prevăzut cu rotile şi se aşeză pe unul pliant cu cadru de metal.

— Îmi place cum ai aranjat locul ăsta, spuse Ambler. Era foarte calm. Ambulanţa fusese abandonată într-o parcare cu plată. Nimeni de la hotelul Beaubourg nu se uitase ciudat la ei de când se întorseseră. Pur şi simplu se întorseseră în normalitate. Acum, că intrase în imperiul ciudat de tăcut al miliardarului, Ambler se simţea amorţit.

— Poţi să râzi, replică Fenton, dar este o replică aproape exactă a biroului lui Pierre du Pre, de la College de France. Sus este amenajată o replică exactă a cabinetului unui *dentiste* din Montparnasse. Ar putea servi drept platou de filmare. I-am pus pe doi tehnicieni de-ai noştri să-l facă, doar ca să văd dacă ar putea fi făcut. Şi pot să-ţi spun că n-a fost deloc uşor.

— Se spune că două capete sunt mai bune decât unul singur, spuse Ambler legănându-se uşor în scaun. Presupun că tocmai de aceea aţi considerat şi că două perechi de mâini sunt mai bune decât una.

— Ce vrei să spui?

Cu o nonşalanţă studiată Ambler se întoarse cu faţa spre afacerist.

— Am fost foarte surprins să descopăr că ai mai postat un trăgător în Grădinile Luxemburg – şi nici nu mi-ai spus despre

asta. Vreau să spun că, chiar dacă ai luat în calcul o variantă de rezervă, nu e cel mai potrivit lucru de făcut în cazul unei astfel de operaţiuni. L-aş fi putut elimina şi pe tipul respectiv din greşeală. L-aş fi considerat ostil şi l-aş fi împuşcat.

— Nu înţeleg, spuse Fenton cu o expresie uimită pe faţă.

Ambler îl ţintui cu privirea.

— Nu vreau să spun decât că nu-mi place să lucrez cu cineva în spatele meu, mai ales dacă nu ştiu de existenţa acestor „ajutoare”.

— Ce ajutoare?

Ambler studie atent trăsăturile bărbatului din faţa lui, căutând semnele unei eventuale minciuni. Dar nu descoperi nici un astfel de semn.

— Cât despre domnul chinez…

— Ce domn chinez? îl întrerupse Fenton brusc.

Ambler făcu o pauză.

— Habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i aşa? spuse el într-un final.

— Mă tem că nu, spuse Fenton. Mai era cineva la locul acţiunii, Tarquin? E ceva care ar trebui să mă îngrijoreze? Dacă ai vreun motiv să suspectezi o scurgere de informaţii, trebuie să-mi spui.

— Fii sigur că dacă aş avea o astfel de problemă, ai fi primul care ai afla despre ea. Nu, nu e vorba despre aşa ceva. Însă apreciez faptul că ai simţit nevoia să îţi plasezi anumiţi observatori în zonă.

— Dar ăsta e protocolul standard, protestă Fenton.

— Nici o problemă. În operaţiunile celor de la „Stab” eram informat cu privire la întregul efectiv desfăşurat, dar asta se întâmpla atunci. Te rog să ierţi o fostă pisică sălbatică pentru excesul de sensibilitate. Pe bune, n-ai nici un motiv de îngrijorare.

— Bine, spuse Fenton. Succesul lui se baza pe capacitatea de a se concentra asupra detaliilor importante. Pentru câteva clipe chiar mi-am făcut griji din pricina ta. Dar ţi-ai respectat reputaţia. Sunt foarte mulţumit. Ai dus treaba la capăt, ai făcut-o rapid şi curat. Ai dat dovadă de ingeniozitate, de rapiditate şi de capacitate decizională. Calităţi de top. Chiar mă gândesc că vei deveni parte din cercul meu intim. Parte din conducerea organizaţiei. Ţine minte un lucru, la GSS nu prea există multă muncă de birou. Cei care au capacitatea de a vedea lucrurile în ansamblu trebuie să fie în stare să şi acţioneze. Asta e filosofia

mea. Se opri, ridică o sprânceană. Dar n-am uitat discuţia pe care am purtat-o în faţa Palatului Congresului. Spuneai că vrei să afli anumite lucruri. Eu ţi-am spus că ai duşmani puternici şi prieteni puternici şi se pare că am avut dreptate. Am vorbit cu principalul meu partener din cadrul guvernului.

— Şi?

— În mod sigur este o poveste de spus, dar nu vor să mi-o spună mie. E vorba de o compartimentare a informaţiilor – ceea ce e bine, respect chestia asta. Vestea bună e că oficialul a fost de acord cu o întâlnire faţă în faţă cu tine şi a promis că îţi va da toate detaliile. O să programăm o astfel de întâlnire cât mai curând posibil. Poate chiar aici.

— Cine este acest oficial?

— I-am promis că n-o să dezvălui acest lucru. Nu încă. Sunt un om de cuvânt, Tarquin, o să afli chestia asta despre mine.

— Şi chiar asta vreau şi eu, să-ţi respecţi cuvântul dat, izbucni Ambler. La dracu', Fenton, urma să fiu plătit cu informaţii. Crezi că mă poţi duce cu zăhărelul?

Faţa roşie a lui Fenton se coloră şi mai tare.

— Nu aşa merg lucrurile, Tarquin, spuse el calm. Partenerul meu chiar vrea să te cunoască. Acum cu atât mai mult. Şi asta o să se întâmple în câteva zile. Şi în aceste zile n-o să apuci să stai degeaba. Ştiu că un agent de calibrul tău abia aşteaptă să se întoarcă la treabă. În acest moment ţi-aş putea încredinţa orice misiune. Şi să ştii că nu sunt mulţi în lume care reuşesc să se ridice la înălţimea renumelui lor. Dar tu ai reuşit, Tarquin, tu ai reuşit.

— Ce-aş putea spune? replică Ambler pe un ton neutru. *Firul Ariadnei – află unde duce.*

— Am un proiect foarte tare pentru tine. Dar încă nu-ţi pregăti schiurile. Mai ai de executat o misiune aici.

— Încă una?

— Un tip care chiar merită să fie ucis, spuse Fenton. Îmi cer scuze că am fost atât de direct. Dar misiunea asta o să fie destul de dificilă.

— Dificilă, repetă agentul.

— Să-ţi mai spun ceva. Cei de la Operaţiuni Consulare l-au declarat deja „fără scăpare" pe tipul ăsta. Şi de misiunea asta se ocupă cei mai buni agenţi din echipă. Dar după ce vor da greş, o să vină la mine. Pentru că nu pot lăsa nimic la voia întâmplării. Apelezi la Fenton, rezultatele sunt garantate. Şi atunci eu îmi pun

la treabă cel mai bun om – adică pe tine.

— Spune-mi mai multe despre ţintă.

— Avem de-a face cu un agent foarte bine pregătit. Un expert în operaţiuni sub acoperire care a luat-o razna.

— Pare o problemă serioasă.

— Poţi să pariezi. E cam cel mai rău lucru care li se putea întâmpla.

— Cine? întrebă Ambler simplu.

— Un sociopat care cunoaşte nişte informaţii foarte secrete, mai ales ţinând seama de misiunile în care a fost trimis şi de documentele la care a avut acces. Pe faţa lui Fenton apăruse o expresie de îngrijorare. Are informaţii de primă mână despre secrete guvernamentale, parole, proceduri de operare, orice vrei. Şi e *nebun.* Atâta vreme cât trăieşte, tipul ăsta reprezintă un factor de risc major pentru ţara lui.

— Mulţumesc pentru detalii. Dar trebuie să încep cu un nume.

— Bineînţeles, spuse Fenton. Numele ţintei este Harrison Ambler.

Agentul se albi la faţă.

Fenton ridică o sprânceană.

— Îl cunoşti?

Ambler se strădui să-şi păstreze respiraţia calmă.

— Să spunem doar că avem un trecut comun.

Partea a treia

19

Langley, Virginia

Clayton Caston se întoarse la dosarul care ajunsese pe biroul lui în dimineaţa aceea şi aruncă o privire sumară micii fotografii color. O faţă destul de frumoasă, deşi comună. Parcă în regularitatea trăsăturilor se ghicea o anume cruzime. Caston nu se uită prea mult la fotografia aceea. Existau agenţi cărora le plăcea să pună o „faţă” ţintei lor. El nu făcea parte dintre ei. Semnături digitale, anumite modele în repartizarea cheltuielilor – acestea reprezentau informaţii cu un potenţial mult mai mare decât o fotografie care nu prea aducea lucruri noi în discuţie. Erau doar detalii cunoscute de toată lumea – doi ochi, o gură şi un nas.

— Adrian? strigă el.

— Da, *Shifu,* răspunse Adrian împreunându-şi palmele într-o parodie de omagiu. Caston aflase că *Shifu* însemna „instructor” şi era folosit ca termen de politeţe în filmele cu arte marţiale. Tânărul avea un simţ al umorului foarte bizar, reflectă Caston.

— Ai făcut vreun progres cu lista personalului din rezerva W4?

— Nu, spuse Adrian. Dar aţi primit cererea 1133A, nu?

— Am primit-o, într-adevăr. Rapiditatea răspunsului a fost impresionantă.

— Plus că aţi văzut că v-am făcut rost de o copie de pe dosarul pacientului, cu fotografie cu tot.

— Da, am văzut, spuse Caston.

— Cât despre lista personalului, ei bine, mi-au spus că listele tocmai sunt actualizate.

— Ne mulţumim şi cu o versiune mai veche.

— Asta le-am spus şi eu, dar n-au vrut. Adrian îşi muşcă buza de sus, gânditor şi cercelul de aur îi străluci în lumina neoanelor

de pe plafon. Trebuie să vă spun că a fost destul de greu. Jur, parcă se dădeau pe după tufiş.

Caston ridică o sprânceană.

— Literalmente, sau la figurat vorbind?

— Nu vă faceţi griji, n-am renunţat.

Caston clătină din cap, cu un zâmbet slab pe buze şi se lăsă pe spate în scaun. Neliniştea sa creştea. Datele pe care le primise păreau cumva alterate. Pregătite. De parcă fuseseră întocmite tocmai în anticiparea unui astfel de moment. Îi fuseseră trimise mai multe informaţii despre Tarquin – informaţii referitoare la însărcinările pe care le avea ca membru al Unităţii de Stabilizare Politică din cadrul Operaţiunilor Consulare. Dar nu primiseră nici măcar o literă în plus despre identitatea civilă a lui Tarquin. Şi, de asemenea, nu primiseră nici o informaţie referitoare la modul în care fusese internat pe insula Parrish. În mod normal acest proces ar fi fost însoţit de o grămadă de acte. Cu toate acestea, hârtiile referitoare la internarea lui Tarquin erau de negăsit. Spitalul de pe insula Parrish era un stabiliment guvernamental foarte bine păzit. Fiecare angajat avea un dosar amănunţit. Şi totuşi, toate încercările de a obţine informaţii despre personalul din aripa unde fusese internat Tarquin eşuaseră. Caston se îndoia că funcţionarii de acolo erau complici la această acţiune de acoperire. Şi de asemenea se îndoia că cei de la Departamentul de Stat ar fi îndrăznit să se amestece în investigaţia lui. Dar asta însemna că agentul – sau agenţii – care îi puneau beţe în roate erau la un alt nivel, fie mai mic, scăpând astfel de radar, fie mai mare, deasupra oricăror bănuieli.

Era o situaţie de-a dreptul enervantă!

Telefonul lui Caston începu să sune. La capătul celălalt al firului era Caleb Norris. Nu părea foarte încântat. Caston era chemat imediat la el.

Când ajunse în biroul directorului adjunct văzu că Norris arăta la fel de supărat pe cât păruse la telefon.

Îşi încrucişă braţele groase peste piept. De sub manşetele cămăşii îi ieşeau smocuri de păr negru. Pe faţă avea o expresie distrată.

— Am primit ordine de sus. Trebuie să oprim această investigaţie. Privirea lui Norris o evită pe cea a lui Caston. Asta e.

— Ce spui tu acolo? Caston îşi stăpâni surpriza.

— Chestia e că a avut loc un schimb de replici între cei de la Departamentul de Stat şi directorul nostru, spuse Norris. Fruntea

transpirată îi strălucea în bătaia soarelui de după-amiază. Şi mesajul pe care l-am primit spune că ancheta noastră interferează cu o operaţiune specială în plină desfăşurare.

— Şi care sunt detaliile acestei operaţiuni?

Norris ridică din umeri, în mişcare fiind implicată întreaga parte superioară a corpului. Figura îi era întunecată de o expresie în care se amestecau iritarea şi scârba, însă nu Caston era cauza acestor senzaţii.

— Este o operaţiune specială. Şi noi n-am primit dreptul de a afla despre ce este vorba, spuse el nervos. Spun că Tarquin este în Paris. O să-l ia ei de-acolo.

— O să-l ia sau o să-l elimine?

— Dracu' ştie! Parcă ni s-ar fi închis o poartă în nas. În afară de ceea ce tocmai ţi-am spus, nu mai ştim absolut nimic.

— Răspunsul normal la o asemenea porcărie, spuse Caston, este furia.

— La naiba, Clay, n-avem de ales în chestia asta. Nu e un joc. Chiar directorul nostru mi-a spus să ne oprim sau ne va costa capul. Auzi ce spun? Chiar directorul nostru.

— Ticălosul ăla nu e în stare să deosebească un polinom de un polip, izbucni Caston. Nu e bine.

— Ştiu că nu e bine, răspunse Norris. Este o blestemată de luptă pentru putere între instituţii. Nimeni din interiorul Comunităţii de Informaţii nu vrea să accepte prioritatea Agenţiei Centrale. Şi până când vom avea susţinerea comandantului suprem şi a Senatului, asta n-o să se întâmple de la sine.

— Mie chiar nu-mi place să fiu întrerupt, insistă Caston. Eu, dacă am început o investigaţie…

Norris îi aruncă o privire exasperată.

— Ce crezi tu sau ce cred eu chiar nu contează. Aici sunt la mijloc principii procedurale. Dar lucrurile stau în felul următor: directorul adjunct a cedat, directorul a luat o decizie, aşa că noi trebuie să ne supunem.

Caston rămase un timp tăcut.

— Chestia asta nu ţi se pare cam *neobişnuită?*

— Ba bine că nu! Norris începu să se plimbe nervos prin birou.

— Este al dracului de neobişnuită, spuse Caston. Mie nu-mi miroase a bine.

— Nici mie. Şi asta nu contează deloc. Tu închizi ancheta şi eu la fel. Apoi ardem toate rapoartele. Şi uităm că le-am scris vreodată. Astea sunt ordinele.

— Al dracului de neobişnuită, repetă Caston.

— Clay, trebuie să-ţi alegi bătăliile cu atenţie, spuse Norris pe un ton abătut.

— Nu ţi se pare, replică investigatorul, că mai degrabă bătăliile sunt cele care te aleg pe tine? Se întoarse pe călcâie şi o luă spre ieşirea din biroul adjunctului. Cine dracului dă ordinele pe aici?

Caston continuă să boscorodească în drum spre biroul său. Poate că unei neregularităţi de genul ăsta trebuia să i se răspundă tot cu o neregularitate. Privirea îi trecu de la dosarele aranjate în ordine pe biroul său la cele de pe biroul mai dezordonat al lui Adrian. În tot acest timp rotiţele din mintea lui continuară să se învârtă cu viteză.

Au spus că Tarquin e în Paris. Au spus că o să-l ia ei de acolo.

Într-un final, apucă o foaie galbenă de hârtie şi începu să facă o listă: Pepto-Bismol, Ibuprofen, Maalox, Imodium[57]. Nu putea călători fără să-şi ia măcar câteva măsuri de precauţie. Auzise despre indigestiile şi diareile cauzate de schimbarea bruscă a mediului. Se înfioră, contemplând perspectiva mersului cu avionul. Nu-l speria înălţimea şi nici eventualitatea unei prăbuşiri şi nici spaţiul mic. Era vorba de perspectiva faptului că avea să respire acelaşi aer reciclat la nesfârşit, care nu era decât răsuflarea tuturor celorlalţi pasageri… poate unii dintre ei aveau tuberculoză sau alte feluri de infecţii microbacteriene care se transmiteau pe calea aerului. Toată treaba asta era atât de murdară*. Era foa*rte posibil ca scaunul care avea să-i fie repartizat să fi fost curăţat, nu cu multă vreme în urmă, de resturile de vomă provenite de la un alt pasager. Deci în fiecare por al fotoliului puteau colcăi tot felul de paraziţi intestinali. Pasagerilor aveau să li se distribuie pături şi odată cu ele şi firele de păr din ele, fire de păr pe care stăteau alţi microbi.

În sertarul de jos al biroului avea un manual Merck şi trebui să se stăpânească din toate puterile pentru a nu-l deschide şi a verifica indexul de boli.

Expiră zgomotos, senzaţia de disconfort adâncindu-i-se.

Odată ajuns acolo, avea să se confrunte cu dezgustătoarea mâncare străină. Franţa îşi avea propria paradă de orori; n-avea cum să scape de ele: melci, picioare de broască, brânzeturi cu mucegai. Ficatul mărit al unor gâşte îndopate cu forţa. Nu ştia

[57] Medicamente uzuale – un antidiareic, un analgezic, unul contra acidităţii gastrice etc. *(n. trad.).*

limba. Avea să se confrunte la tot pasul cu probleme legate de imposibilitatea de a comunica. Putea să comande pui şi să primească în schimb o friptură făcută din cine ştie ce creatură respingătoare care avea „gust de pui”. Într-un stat măcinat de tuberculoză, astfel de greşeli puteau să-l coste mult mai mult.

Se scutură, înfiorat. Se înhăma la o treabă foarte grea. N-ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost absolut sigur că miza jocului era foarte mare.

Scoase capacul stiloului şi continuă să noteze.

Într-un final, după ce umpluse aproape toată pagina cu scrisul lui ordonat, ridică privirea şi înghiţi greu.

— Adrian, urmează să călătoresc. Merg la Paris. În concediu. Încercă să-şi ascundă groaza din voce.

— Asta e super! spuse Adrian, manifestând un entuziasm complet nelalocul lui. Pentru o săptămână sau două?

— Cred că da, spuse Caston. Ce ar conţine bagajul unei persoane care pleacă într-o asemenea excursie?

— E o întrebare capcană? se interesă Adrian.

— Dacă ar fi, capcană nu ţi-ar fi destinată.

Adrian strânse contemplativ din buze.

— Ce luaţi de obicei cu dumneavoastră în vacanţe?

— Nu plec niciodată în vacanţă, spuse Caston imperturbabil.

— Ei bine, atunci când călătoriţi.

— Urăsc călătoriile. De aceea nu călătoresc niciodată.

Mă rog, decât atunci când merg să-i iau pe copii din tabără, dar cred că asta nu se pune la socoteală.

— Nu, spuse Adrian. Nu cred că se pune la socoteală. Parisul va fi superb. O să vă distraţi de minune.

— Mă îndoiesc foarte tare de chestia asta.

— Atunci de ce vă duceţi?

— Ţi-am spus, Adrian. Îi arătă dinţii într-un zâmbet ce aducea mai mult cu un rictus. Mă duc în vacanţă. N-are nici o legătură cu serviciul. N-are nimic de-a face cu ancheta pe care tocmai am primit ordin să o lăsăm baltă.

Pe faţa lui Adrian apăru o expresie care denota că începea să înţeleagă.

— Probabil că lucrul ăsta vi se pare o… *neregularitate.*

— Chiar una foarte mare.

— Tinde chiar spre anomalie.

— Se apropie cu paşi repezi de acest statut.

— Aveţi vreun ordin pentru mine? Adrian apucă un pix. *Shifu?*

În ochii lui apăruse o luminiţă de entuziasm.

— Acum, că tot ai adus vorba despre asta, chiar am câteva instrucţiuni. Caston îşi permise un mic zâmbet şi se lăsă pe spate în scaun. Ascultă-mă cu atenţie, Micuţule Greier.

20

Paris

Aflată la câteva sute de metri de Place de la Concorde, strada St. Florentin era mărginită de clădiri elegante construite în stil Haussmann, cu balcoane din fier forjat ce înfrumuseţau ferestre cu multe ochiuri de geam. Storuri roşii umbreau librării şi parfumerii celebre, care alternau cu birourile birocraţiilor străine. Aici se încadra şi clădirea de la numărul 2, de pe strada St. Florentin. Era Consulatul Ambasadei Statelor Unite, ultimul loc din lume unde ar fi trebuit Ambler să-şi arate faţa. Şi totuşi, tocmai în iraţionalitatea acestei decizii îşi găsise logica hotărârii sale.

După ceea ce se întâmplase la Grădinile Luxemburg nu mai era nici o urmă de îndoială în mintea lui Ambler că toate secţiile operative ale consulatului de aici şi din toată lumea se aflau în stare de alertă, pentru descoperirea lui Tarquin. Paradoxal, putea chiar să exploateze această stare de agitaţie.

În parte avea legătură cu a şti ce cauţi şi Ambler ştia foarte bine. Ştia că serviciile birocratice oferite de „secţiunea consulară”, la adresa de la numărul 2, de pe rue[58] St. Florentin, ofereau acoperirea perfectă pentru acţiuni de spionaj. La parter, turiştii ghinionişti care-şi pierduseră paşapoartele stăteau la rând şi completau formularele înmânate de un funcţionar, care era la fel de plin de viaţă ca un director de pompe funebre. Când era vorba de cetăţeni ai altor state în special, nu trebuia să i se dea nimănui nici cea mai mică speranţă. Cererile de viză erau analizate cu viteza unui melc bolnav de Parkinson.

Nici unul dintre vizitatori, sau chiar dintre angajaţi, nu-şi punea vreo problemă în legătură cu ceea ce se întâmpla la etajul superior. Nu se întreba de ce acolo activa un alt serviciu de curăţenie decât cel de la sectorul de vize şi paşapoarte, sau de ce aveau intrări şi ieşiri separate. La etajul superior se aflau Sectorul Paris şi Serviciul de Operaţiuni Speciale. Un loc unde se decisese, după cum o dovedise ultima cerere a lui Fenton, că un fost HVA pe nume Tarquin, nu mai putea fi recuperat.

---

[58] Stradă – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

El avea să încerce să intre în bârlogul lupilor, dar doar dacă avea să fie sigur că lupul plecase.

Lupul în chestiune era Keith Lewalski, un bărbat corpolent în vârstă de şaizeci de ani, care conducea Operaţiunile Consulare pe Sectorul Paris cu o mână de fier şi un grad de paranoia ce se potrivea mai degrabă cu Moscova de la mijlocul secolului XX decât cu Europa Occidentală contemporană. Resentimentul, chiar dacă era ascuns, pe care-l inspira celor care lucrau pentru el îl lăsa indiferent. Cei pentru care lucra îl considerau un bun conducător, cu un dosar în care nu exista nici o greşeală de mare importanţă. Se ridicase până acolo unde dorise şi nu mai avea nici un fel de alte ambiţii. Ambler nu-l ştia decât din auzite, dar renumele era deosebit şi el nu avea de gând să-l testeze.

Totul se afla în mâinile lui Laurel.

Oare fusese o greşeală? O pusese în pericol? Dar nu-i venea în minte nici un alt mijloc de a realiza ceea ce plănuise.

Luă loc la o cafenea în apropiere şi se uită la ceas. Dacă Laurel reuşise, rezultatul trebuia să devină vizibil din clipă în clipă.

Şi dacă dăduse greş? Simţi cum îl străbate un fior rece.

Instrucţiunile pe care i le dăduse fuseseră detaliate şi ea le memorase exact. Dar nu era profesionistă; oare putea să improvizeze, să se descurce în situaţii neaşteptate?

Dacă totul se desfăşurase conform planului, ea dăduse deja telefon de la Ambasada americană la numărul 2, pe bulevardul Gabriel; ar fi făcut chiar el asta, dar nu putea să rişte în cazul în care centrala consulatului era echipată cu analizator de voce. Dar oare ea reuşise?

Discutaseră diverse scenarii, diverse pretexte, diverse posibilităţi. Ea trebuia să se fi prezentat la secţiunea de relaţii cu publicul drept asistenta personală a unui foarte cunoscut custode de muzeu, care era implicat în programul Parteneriat Internaţional între Muzee şi care o trimisese acolo pentru a lua agenda întâlnirii următoare. Fusese destul de simplu să adune suficiente detalii credibile de pe site-ul de internet al ambasadei. Ambler contase şi pe dezorganizarea de la departamentul cultural al ambasadei, care era aproape nefuncţional. Angajaţii se călcau tot timpul pe bătături, făcând de două, trei ori aceeaşi treabă administrativă. Asistenta custodelui ar fi trebuit trimisă la etajul IV în timp ce aparenta greşeală de comunicare era corectată. În vreme ce se afla acolo ea trebuia să ceară permisiunea de a da un telefon pentru a-şi informa şeful în

legătură cu încurcătura ce se crease.

Apoi instrucţiunile pe care le primise îi spuneau să sune la numărul pe care i-l dăduse, folosind jargonul asupra căruia conveniseră amândoi şi să-l cheme de urgenţă pe Keith Lewalski la o şedinţă. Un demnitar de la Departamentul de Stat din Washington sosise la ambasadă şi trebuia să discute urgent cu domnul Lewalski. Centrala consulatului avea să autentifice apelul ca venind de la Ambasada americană; cuvintele şi frazele speciale asupra cărora conveniseră aveau să transmită starea de urgenţă.

Misiunea lui Laurel nu presupune interpretare, ci o foarte mare precizie. Oare putea să o facă? O *făcuse?*

Se uită din nou la ceas, încercând să alunge gândul că ceva nu funcţionase cum trebuie. Cinci minute mai târziu, când văzu un birocrat în vârstă şi obez ieşind în grabă din clădirea de la numărul 2 de pe rue St. Florentin, se simţi uşurat. Laurel reuşise.

Dar oare el avea să reuşească?

Imediat ce limuzina întoarse la colţ, Ambler intră în ambasadă cu aerul cuiva care avea probleme, dar era foarte sigur de el.

— Cererile de paşaport la stânga, cererile de viză la dreapta, îi spuse un bărbat plictisit, îmbrăcat în uniformă. Stătea pe ceea ce părea a fi un scaun de şcoală cu suport de scris. Pe suport era un pahar plin cu creioane ascuţite, fără gumă de şters. Probabil că foloseau vreo două duzini pe zi.

— Treburi oficiale, îi spuse Ambler bărbatului, care-i făcu semn cu capul să intre în spate. Ignorând cozile de la alte birouri, Ambler se duse direct la „Cereri Oficiale”. O tânără mică şi îndesată era la birou, având în faţă mai multe cereri standard. Cu un creion umplea căsuţe.

— Arnie Cantor e pe aici? întrebă Ambler.

— O secundă, spuse femeia. El o privi cum dispare în spate. Un tânăr care părea a fi foarte eficient veni la ghişeu câteva secunde mai târziu.

— Doriţi să-l vedeţi pe Arnie Cantor? întrebă el. Cine să-i spun că a întrebat de el?

Ambler dădu ochii peste cap.

— Ori e aici, ori nu-i aici, zise el pe un ton plictisit. Ar trebui să începi cu asta.

— Pe moment nu este aici, spuse tânărul cu precauţie. Avea părul scurt, nu la fel de scurt ca militarii şi genul de figură deschisă pe care tinerii spioni încearcă cu grijă să o cultive.

— Asta înseamnă că este la Milano unde o saltă pe Principessa? Nu, nu trebuie să-mi răspunzi la asta.

Tânărul zâmbi în ciuda faptului că încerca să fie foarte serios.

— Nu am auzit niciodată să i se spună aşa, murmură el. Se uită la Ambler cu o privire plină de candoare. N-aş putea să vă ajut eu?

— Nu te plătesc pentru asta, răspunse Ambler repede. Se uită la ceas. La dracu'. Sunteţi chiar penibili, nu?

— Pardon?

— Dar nici pe jumătate atât de penibili pe cât o să fiţi.

— Dacă îmi spuneţi cine sunteţi…

— Nu ştii cine sunt?

— Mă tem că nu.

— Atunci e de presupus că nu trebuie să ştii cine sunt. Îmi pari a fi ieşit de vreo două săptămâni de la incubator. Fă-ţi un serviciu. Când te depăşeşte situaţia, cheamă pe cineva să te ajute să o prinzi din urmă.

Incubatorul, jargonul utilizat de cei de la Operaţiuni Consulare pentru a denumi programul special de antrenament pe care trebuie să-l susţină toţi agenţii operativi. Tânărul îi zâmbi jenat lui Ambler.

— Ce aţi dori să fac?

— Păi, ai câteva variante, nu? îl poţi suna pe Arnie; dacă nu ai numărul Francescăi ţi-l pot da eu. Sau poţi să-i chemi pe vreunul din cowboy-i de birou de sus. Aduc veşti, *comprenez vous*[59]*?* Şi cu cât mai repede mă scoţi de sub privirile civililor de aici, cu atât mai bine. De fapt, hai să mergem chiar acum. Se uită nerăbdător la ceas. Pentru că, sincer, nici nu prea am mult timp. Şi dacă voi, rataţilor, aţi fi fost pe poziţie, nici măcar nu ar mai fi trebuit să-mi târâi fundul până aici.

— Dar trebuia să îmi arătaţi un document de identificare. Cererea deveni cumva o întrebare; tânărul agent era pe picior greşit, nesigur.

— Omule, greşeşti a treia oară. Nu am nici o problemă cu actele de identitate. Pentru toate cele patru identităţi ale mele. Ţi-am spus că am venit de pe teren. Chiar crezi că am actele mele reale la mine? Ambler se potoli. Hei, nu vreau să te iau prea tare. Şi eu am fost odată chiar acolo unde eşti tu acum, ştiai? Încă mai ţin minte cum este.

---

[59] Înţelegeţi – în lb. franceză în original (n. *trad.).*

Ambler trecu de partea cealaltă a ghişeului şi apăsă pe butonul liftului cu uşă de tip armonică aflat la câţiva metri mai încolo.

— Nu puteţi să mergeţi de unul singur, spuse tânărul.

— Nici nu mă duc singur. Tu o să vii cu mine, îi replică Ambler.

Tânărul părea uimit, dar îl urmă pe Ambler în lift. Autoritatea şi siguranţa din vocea străinului erau mai eficiente decât orice document sau formă de identificare. Ambler apăsă pe butonul pentru etajul al treilea. În ciuda faptului că decoraţiunile păreau vechi, că avea o uşă de tip armonică şi abstracţie făcând de uşa acoperită cu piele în care se afla şi o mică ferestruică, mecanismul liftului era nou, exact aşa cum se aştepta şi Ambler şi când uşa se deschise din nou, ieşi în ceea ce părea a fi holul unei clădiri cu totul diferite.

Oricum nu una care-i era necunoscută. Arăta ca orice altă divizie din cadrul Biroului de Cercetare şi Informaţii din cadrul Departamentului de Stat. Şiruri de birouri, computere cu monitoare cu ecran plat, telefoane. Containere cu maşini de mărunţit hârtia – protocolul standard al Departamentului de Stat după ce Ambasada SUA din Teheran fusese asediată în 1979. Dar mai ales oamenii îi păreau a fi foarte familiari: nu ca indivizi, dar ca tipologie umană. Cămăşi albe, cravate în dungi: cu câteva mici modificări ar fi putut să fie angajaţi ai firmei IBM din anii 1960, prototipul inginerului american.

Ambler aruncă o privire rapidă întregii camere identificând ofiţerii superiori cu câteva clipe înainte ca bărbatul cu pieptul de găină, şolduri largi, figură enervantă, sprâncene negre şi o freză care probabil că fusese la modă când era în colegiu să se ridice în picioare. Adjunctul lui Keith Lewalski. El stătea la o masă pe colţ într-o încăpere care nu avea birouri individuale.

Ambler nu aşteptă ca acesta să vină spre el.

— Tu, îl strigă el pe bărbatul cu piept de găină. Vino aici. Trebuie să vorbim.

Bărbatul veni spre el privindu-l perplex.

— De cât timp lucrezi în acest post? întrebă Ambler.

Acesta făcu o pauză lungă înainte de a vorbi.

— Cine sunteţi dumneavoastră mai exact?

— De cât timp, la dracu'!

— De şase luni, răspunse acesta precaut.

Ambler îi vorbi în şoaptă.

— Ai prins alerta Tarquin?

O încuviinţare din cap.

— Atunci ştii cine sunt eu, cine suntem noi. Şi eşti destul de deştept ca să-ţi dai seama că nu trebuie să mai pui şi alte întrebări.

— Eşti din echipa de recuperare? Bărbatul vorbi şi el în şoaptă. Se vedea neliniştea de pe chipul lui, dar şi invidia într-o oarecare măsură, aceea a unui funcţionar care vorbeşte cu un asasin profesionist.

— Nu există nici o echipă de recuperare şi tu nu m-ai văzut niciodată, spuse Ambler pe un ton grav, în timp ce dădu şi el din cap afirmativ, ca răspuns la întrebarea bărbatului. Aşa vom juca, înţelegi? Dacă ai vreo problemă cu asta, vreo problemă cu noi, nu-ţi rămâne altceva de făcut decât să te adresezi subsecretarului de stat, ai înţeles? Deşi dacă eşti interesat de durata carierei tale şi ca aceasta să fie îndelungată, ar trebui să te gândeşti de două ori înainte de a întreba ceva. Sunt oameni care-şi riscă viaţa cu chestia asta, pentru ca voi să vă puteţi menţine fundurile umflate pe scaunele de aici. Am pierdut un om azi. Dacă investigaţia va dovedi că nu v-aţi făcut treaba cum trebuie voi fi foc şi pară. Şi la fel şi toţi superiorii mei. Dă-mi voie să-ţi aduc aminte: timpul este esenţial.

Bărbatul cu piept de găină întinse mâna.

— Eu sunt Sampson. De ce ai nevoie?

— E treabă de curăţenie la momentul ăsta, spuse Ambler.

— Adică…?

— Ţinta a fost eliminată la ora 9.00.

— Aţi lucrat rapid.

— Mai repede decât speram. Şi mai murdar decât credeam.

— Înţeleg.

— Mă îndoiesc sincer de asta, Sampson. Vocea lui Ambler era autoritară, poruncitoare. Suntem îngrijoraţi în legătură cu bărcuţa voastră de aici. Ne e teamă că i-a apărut o crăpătură în chilă, pe unde se scurg mai ales informaţii.

— Cum? Nu vorbeşti serios.

— La fel de serios ca un cancer generalizat. Este una dintre posibilităţi, dar trebuie verificată. Tarquin ştia mult prea multe. După cum îţi spuneam, murdăria făcută este mare. Am nevoie de o linie de comunicaţii sigură cu Washingtonul. Adică una securizată la ambele capete ale firului. Fără nici un fel de urechiuşe lipite de el.

— Ar trebui să discutăm asta cu…

— Acum, la dracu'.

— Atunci va trebui să mergi în camera infosferică de sus. Este verificată în fiecare dimineaţă din punct de vedere acustic, vizual şi al securităţii electronice, toate în parametrii de securitate ai departamentului.

— Am scris şi eu la parametrii ăia, spuse Ambler. Parametrii sunt una. Punerea lor în practică este alta.

— Garantez personal securitatea sa.

— Trebuie să transmit un raport. Ceea ce înseamnă că trebuie să fac şi nişte cercetări rapid. Şi apoi Dumnezeu cu mila.

— Bineînţeles, spuse Sampson.

Ambler se uită la el cu asprime.

— Să mergem.

Majoritatea clădirilor consulare avea o versiune de „turn", unde se păstrau datele spionajului şi erau apoi procesate şi transmise. În ultimele zeci de ani, dotările Comandamentului Central al SUA deveniseră foarte importante, ca o formă de proiectare a puterii americane. Mai puţin în ceea ce priveşte Departamentul de Stat, acesta recunoscând importanţa resurselor militare în comparaţie cu cele diplomatice, mai ales în conjunctura creată de Războiul Rece. Aceasta era lumea, dar nu lumea în care trăiau oameni precum Sampson. Ei doar întocmeau rapoarte analitice şi se considerau a fi în mijlocul acţiunii, deşi aceasta trecuse de mult pe lângă ei.

Infosfera securizată se afla în spatele a două uşi separate şi sistemul de ventilaţie era proiectat astfel încât camera să aibă o valoare de presiune ceva mai mare decât restul clădirii, pentru a putea să-ţi dai seama repede dacă cineva deschide una dintre uşi. Uşile erau rezistente la explozie, făcute din oţel gros şi o garnitură cauciucată care asigura izolarea ermetică. Parametrii cereau ca pereţii să fie construiţi din straturi alternative de ciment şi fibră de sticlă.

Ambler intră în cameră şi apăsă pe un buton care închise magnetic uşile. O clipă, totul fu cufundat în linişte, în camera slab luminată era o căldură sufocantă. Apoi se auzi cum porneşte sistemul de ventilaţie şi sistemul de iluminare pe bază de halogen se aprinse. Ambler era într-un spaţiu de aproximativ douăzeci de metri pătraţi.

Două calculatoare erau puse unul lângă altul, la birouri aflându-se câte un scaun cu spătar şi cu şezut oval, îmbrăcate

într-un material sintetic negru. Computerele erau prevăzute cu monitoare plate şi cu tastaturi negre. Computerele de culoare bej stăteau pe un raft deasupra. Prin intermediul unei conexiuni prin fibră optică informaţii foarte bine codificate erau schimbate în permanenţă cu o arhivă digitală din Washington.

Sistemul avea o capacitate de înmagazinare de optzeci şi patru de terabiţi, fiind echipat cu monitorizare proactivă şi cu programe de detectare şi eliminare a viruşilor. Mai era programat, din câte ştia Ambler, să se şteargă automat în cazul în care se întâmpla ceva suspect. Fuseseră luate toate măsurile de precauţie pentru asigurarea securităţii acestui enorm sistem de stocare.

Ambler porni monitorul şi aşteptă câteva clipe până ce acesta reveni la viaţă. Conexiunea era deja pornită, începu să tasteze cuvintele-cheie ale căutării sale. Reuşise să penetreze cel mai delicat sector al Operaţiunilor Consulare. Păcăleala lui ar fi putut să fie descoperită din clipă în clipă. Presupunea că Lewalski avea să fie plecat cel puţin douăzeci de minute, dar dacă traficul nu era aglomerat putea să ajungă mai repede. Trebuia să folosească timpul cu inteligenţă.

Wai-Chan Leung, scrise el. Câteva clipe mai târziu îi apăru în faţă o biografie standard, făcută de Biroul de Cercetare şi Informaţii al Departamentului de Stat, BEI. Hyperlinkuri subliniate îl purtau la dosarele părinţilor, interesele lor comerciale, origini, afilieri politice. Analizarea afacerii părinţilor se dovedi neinteresantă. Tranzacţiile lor nu erau curate ca lacrima, dar se încadrau în standardele locului şi ale perioadei. Nerăbdător, se uită pe biografia lui Wai-Chan Leung, recunoscând punctele familiare dintr-o axa a timpului.

Nu era nici urmă de acuzaţiile ce se găseau în dosarul pregătit de Unitatea de Stabilizare Politică şi el era foarte familiarizat cu cele mai subtile aluzii, cu tehnicile folosite de analiştii profesionişti de informaţii. În mod normal constau în dezavuări precedate de: „în ciuda zvonurilor că ar fi avut contacte cu...”, sau „Deşi unii au făcut legătura cu...”. Dar aici nu era nici o urmă de aşa ceva. Analiştii fuseseră în special interesaţi de modul cum fuseseră afectate interesele sale de om politic de nivel naţional de „retorica non-beligerantă clară”, în ceea ce privea relaţiile cu China. Privirea lui Ambler sărea de la paragraf la paragraf, ca o piatră care se rostogoleşte pe un versant de munte. Din când în când se mai oprea la pasaje care aveau un potenţial interesant.

Wai-Chan Leung avea mare încredere în viitorul liberalizării convergente. Credea că posibilitatea apariţiei unei Chine mai democratice avea să conducă la stabilirea unor relaţii politice mai apropiate. Oponenţii săi, spre deosebire de el, aveau aceeaşi veche poziţie inflexibilă de ostilitate şi suspiciune, întărită de ostilitatea şi suspiciunea în creştere a conaţionalilor lor în legătură cu Partidul Comunist Chinez şi Armata Populară de Eliberare. Poziţia lui Wai-Chan Leung în legătură cu acest subiect ar fi fost probabil distructivă pentru orice alt politician care nu ar fi avut marea sa carismă.

Cuvintele erau seci şi alese cu grijă, dar îl caracterizau pe candidatul idealist pe care-l văzuse Ambler, cineva care îşi exprima idealurile, indiferent de indicaţiile politice şi care tocmai din această cauză fusese din ce în ce mai respectat.

Dosarul lui Kurt Sollinger era mai superficial. Negociator comercial, acesta îşi petrecuse cincisprezece ani în domeniul afacerilor economice pentru Europa, sub diferitele sale denumiri: Piaţa Comună Europeană, Comunitatea Europeană, Uniunea Europeană. S-a născut în 1953 în Belgia, în Deurne, o suburbie a oraşului Anvers populată de reprezentanţii clasei de mijloc. Tatăl său era medic osteopat, educat la Lausanne, iar mama sa lucra ca bibliotecară. În anii de liceu şi de facultate avusese obişnuitele simpatii de stânga. Urmase Lyceum Van Deurne şi apoi Universiteit Leuven. Fusese fotografiat cu un grup care protesta împotriva folosirii rachetelor cu rază scurtă de acţiune în Germania, în anii 1980. Semnase diverse petiţii de genul celor înaintate de Greenpeace şi alte grupuri de activişti ecologişti. Dar renunţase la astfel de acţiuni după ce împlinise treizeci de ani. Începuse apoi o carieră academică, dând dovadă de o mare hotărâre, făcându-şi doctoratul cu profesorul Lambrecht, pe tema economiilor locale şi a integrării europene. Ambler cerceta notiţele seci, căutând, ei bine, ce căuta? Nu era sigur. Dar dacă exista un model ce trebuia descoperit, doar aşa o putea face. Era deschis şi receptiv. Avea să o descopere. Sau nu.

Ambler continuă să cerceteze, trecând în revistă marea listă de promovări birocratice ale poliglotului dr. Kurt Sollinger. Progresul său fusese constant, deşi lipsit de spectaculozitate, dar, în lumea tehnocraţilor bine pregătiţi, la fel ca şi el şi-a format o reputaţie bazată pe integritate şi inteligenţă. Următoarea secţiune a biografiei lui Sollinger se numea „Echipa

Estului”. Acest raport era legat de conducerea unui comitet ce se ocupa cu relaţii comerciale între Est şi Vest. Ambler citi cu mai mare atenţie. Grupul făcuse demersuri importante pentru stabilirea unui acord comercial special între Europa şi China. Un acord care, oricum, trecuse pe linie moartă de la decesul principalului negociator european, Kurt Sollinger.

Cu inima bătându-i repede, Ambler scrise pe tastatură numele lui Benoit Deschesnes. Trecu repede peste detaliile legate de pregătirea gimnazială şi universitară, asociaţiile din care făcuse parte, postul de la universitate, munca de consultant a francezului pe lângă Comisia de Inspecţie a Naţiunilor Unite de Monitorizare şi Verificare şi apoi ascensiunea sa fulminantă la conducerea Agenţiei Internaţionale pentru Energie Atomică.

Ştia exact ce caută, aşa că trecu repede spre partea de final a documentului. Deschesnes înfiinţase o comisie specială a cărei sarcină era investigarea schimbărilor pe care guvernul chinez le iniţiase în domeniul proliferării nucleare. Mulţi simţiseră că aceste schimbări fuseseră bazate pe raţionamente politice; alţii îşi făceau griji că era foarte posibil ca acolo unde era fum, să fie şi foc. Ca director general al AIEA, Duschesnes îşi câştigase reputaţia de independenţă şi corectitudine. Analiştii Departamentului de Stat concluzionaseră, bazându-se pe toate sursele de informare avute la dispoziţie, că raportul întocmit pe parcursul unui an avea să exonereze guvernul chinez. Ultima noutate, care fusese trimisă cu doar câteva ore în urmă, afirma că descoperirile făcute de comisie aveau să fie amânate până la o dată nespecificată, din cauza morţii violente a principalului investigator.

China.

Atenţia era concentrată asupra Chinei. Cuvântul îi spunea totul şi nimic. Singurul lucru foarte clar era că asasinarea lui Wai-Chan Leung nu fusese rezultatul unei inadvertenţe. Nu era rezultatul confruntării dintre credulitate şi lipsă de informare, aşa cum răspândiseră zvonul duşmanii săi. Dimpotrivă, dezinformarea fusese folosită deliberat. Toate indiciile erau concludente în acest sens. Moartea lui Wai-Chan Leung făcea parte dintr-un plan. Planul care presupunea o schemă de eliminare a diferite lor persoane influente care păreau a fi deschise către noua poziţie dominantă a Chinei. Dar de ce?

Mai multe întrebări, mai multe concluzii. Dacă fusese pus pe o pistă greşită prin indicaţii şirete, fără îndoială că aceeaşi tehnică

fusese utilizată şi în cazul altora. Chiar zelul lui Fenton îl făcea uşor de folosit de către alţii. Fanatici precum acesta erau mereu în pericol de a fi folosiţi în direcţii greşite, atunci când fanatismul lor depăşea nivelul precauţiei. Ar fi fost uşor pentru cineva să se folosească de patriotismul lui şi să-i dea informaţii false şi apoi să aştepte rezultatele.

Dar întrebarea care se pune din nou era: de ce?

Ambler se uită la ceas. Deja stătuse prea mult timp acolo. Cu fiecare clipă riscul de a fi descoperit creştea. Dar înainte de a decupla monitorul mai introduse un nume.

Trecură zece secunde lungi, înainte ca sistemul de optzeci şi patru de terabiţi să admită că nu găsea nici un rezultat.

Nici un dosar cu numele Harrison Ambler nu era înregistrat.

21

Limuzina Daimler care o adusese pe Ellen Whitfield la vilă aştepta în parcarea pavată cu pietriş, în vreme ce doamna subsecretar intra în clădirea magnifică.

Château de Gournay, aflat la doar patruzeci de minute de Paris, era o comoară a arhitecturii de secol XVII, care, chiar dacă părea mai puţin ostentativ decât Versailles, aflat în vecinătate, nu era cu nimic mai prejos în detalii. Proiectat de Francois Mansart pentru un duce de la curtea regelui Ludovic al XIV-lea, palatul se număra printre cele mai deosebite din Franţa, de la foaierul care era o apoteoză a perioadei clasiciste, până la extrem de fotografiatul bufet construit din piatră. Cele unsprezece dormitoare arătau exact la fel ca atunci când fuseseră construite, doar terenul de tenis şi piscina fuseseră adăugate mai recent. În ultima jumătate de secol servise ca loc de desfăşurare pentru conferinţe internaţionale ale organizaţiilor guvernamentale sau neguvernamentale; pentru întâlniri la înalt nivel ale industriaşilor şi urmaşilor lor din era informaţională. În acea perioadă fusese închiriat de un *think tank*[60] extrem de bine finanţat, cu sediul la Washington, aflat sub conducerea profesorului Ashton Palmer, care prezida programul Centurii Pacificului şi care prefera de fiecare dată locurile cele mai reprezentative pentru luxul pe care-l putea oferi civilizaţia umană.

Un valet în livrea o invită pe subsecretarul de stat Whitfield în foaier.

— Domnul Palmer vă aşteaptă în camera albastră, *madame,* îi spuse valetul francez. Părea să fi trecut de cincizeci de ani, avea nasul spart, maxilarul pătrăţos şi era solid – un bărbat care, se putea presupune, avea o gamă largă de cunoştinţe şi experienţe necesitate de poziţia sa în contact cu oamenii. Whitfield nu s-ar fi mirat dacă Palmer ar fi angajat un fost membru al Legiunii Străine; credea cu tărie în atribute complementare ale oamenilor care lucrau pentru el – valetul care era şi traducător, majordomul care făcea şi pe bodyguardul. Aplecarea lui spre multiplicitate era legată de o anumită estetică a eficienţei. Îşi dădea seama că

---

[60] Grup de analiză *(n. trad.).*

persoanele puteau juca roluri într-o anumită etapă istorică şi că acţiunea cea mai bine aleasă va avea mai multe tipuri de efecte. Doctrina multiplicităţii a lui Palmer era cheia scenariului ce se juca acum.

Camera albastră, de o formă octogonală, avea geamurile orientate spre grajduri. Tavanul avea cel puţin trei metri înălţime; covoarele erau dintre cele mai bune produse în epocă; candelabrele aveau cu siguranţă valoarea unor piese de muzeu. Subsecretarul se duse spre fereastră, admirând peisajul bine conturat. Chiar şi grajdurile, adăpostite într-o clădire elegantă din cărămidă şi lemn, ar fi putut fi transformate într-o casă frumoasă.

— Chiar se pricepeau la construcţii, nu? se auzi vocea lui Ashton Palmer.

Ellen Whitfield se întoarse şi-l văzu pe Palmer intrând pe o uşă discret camuflată.

Îi zâmbi.

— Nu este vorba de pricepere, ci de gradul de pricepere.

— Tocmai acest lucru ieşea în evidenţă la curtea Regelui Soare: nivelul înalt de civilizaţie, gradul ridicat de apreciere a realizărilor literare, artistice, ştiinţifice şi naturale, precum şi ale celor din domeniul arhitectural, în acelaşi timp, erau şi multe lucruri pe care le ignorau – instabilitatea seismică a ordinii sociale pe care se bazau. Fundamentul revoluţiei care avea să-i extermine pe copiii lor, un secol mai târziu. Era o pace aparentă, care conţinea sâmburii propriei distrugeri. Oamenii uită destul de repede ce ne-a învăţat Heraclit: „Războiul este ceva obişnuit, lupta este împământenită şi toate lucrurile se întâmplă datorită eforturilor şi necesităţii”.

— Mă bucur să te văd, Ashton, spuse Whitfield cu căldură. Trăim – dacă îmi permiţi să invoc un blestem chinezesc – vremuri interesante.

Ashton Palmer zâmbi. Părul argintiu era mai rar decât atunci când Whitfield îi fusese studentă, dar la fel de aranjat, iar fruntea o avea lată şi impresionantă; privirea îi radia inteligenţă. Era ceva fără vârstă în legătură cu el, ceva care depăşea viaţa de zi cu zi. Whitfield întâlnise multe personaje ce-şi găsiseră loc în istorie, în cursul carierei sale, dar credea cu tărie că el era singurul bărbat cu adevărat mare pe care-l întâlnise, un vizionar în toată puterea cuvântului. Fusese o onoare să facă cunoştinţă cu el – îşi dădu seama de asta încă de pe atunci, chiar dacă avea

doar douăzeci şi ceva de ani. Acum era cu atât mai conştientă de acest lucru.

— Ce trebuie să-mi spui? întrebă înţeleptul. Whitfield ştia că Palmer abia ajunsese de la Hong Kong, dar părea foarte odihnit.

— Până acum toate s-au întâmplat exact aşa cum ai anticipat tu. În ochii subsecretarului apăru o mică strălucire. Cum ai prezis tu, aş putea spune. Se uită la propria-i imagine reflectată în oglinda veneţiană. Lumina difuză a unei ierni franţuzeşti răzbătea prin ferestre, accentuându-i oasele feţei şi trăsăturile puternice. Părul castaniu, pieptănat într-o parte, era coafat cu atenţie. Purta un costum de culoarea cireşei şi la gât avea un şirag de perle. Machiajul discret scotea în evidenţă albastrul ochilor. Îmi place ce loc ai găsit.

— Centrul pentru Studii Politice va găzdui o conferinţă aici. „Regularizarea monedelor: O perspectivă Est-Vest”. Ce le-ai spus oamenilor tăi?

— Château de Gournay este în drumul meu, nu trebuie să-ţi faci griji. Mă întâlnesc cu profesori pentru a discuta liberalizarea monedelor naţionale.

— Pentru că trebuie încă să fim precauţi.

— Sunt conştientă de asta, spuse subsecretarul.

Se aşeză la masă şi Palmer i se alătură.

— Îmi amintesc când am ascultat pentru prima dată un curs de-al tău, spuse ea privind vitraliile. Tocmai intrasem la Radeliff şi tu predai un curs de „dominare globală” la Sanders Theatre şi ai scris pe tablă trei cuvinte: *Machtpolitik, Geopolitik* şi *Realpolitik.* Cineva din spatele sălii a strigat: „Va trebui să învăţăm germană?” Tu ai spus, nu, dar că trebuia să învăţăm o limbă pe care doar unii dintre noi o vom vorbi fluent: limbajul politic.

— Tu aveai forţa mentală necesară, spuse Palmer. Acea putere a minţii pe care fie o ai, fie nu.

— Îmi aduc aminte că ai vorbit despre Ginghis Han şi ai susţinut că, în termeni moderni, s-ar putea spune despre el că era adeptul liberalizării comerţului şi al libertăţii religioase, pentru că în acest fel îşi conducea imperiul.

— Şi acest lucru îl făcea să fie extrem de periculos. Deschise larg braţele.

— Exact. Şi pe hartă ai arătat extinderea la care ajunsese imperiul hanului, cum, în 1241, fiul său, Ogodei, cucerise Kievul, distrusese armata germană în est, trecuse prin Ungaria şi

ajunsese la porţile Vienei. Apoi hoardele s-au oprit. Imperiul mongol avea aproape aceleaşi graniţe ca şi blocul estic comunist. Asta a fost chiar surprinzător. Ne-ai arătat cele două teritorii, unul al dominionului mongol, celălalt al dominaţiei comuniste, din Coreea de Nord şi China, până în Europa de Est. Era aceeaşi zonă, „amprenta istoriei”, aşa i-ai spus. Şi că a fost ceva absolut întâmplător în oprirea mongolilor la Viena.

— O pură întâmplare, repetă Palmer. Ogodei murise şi liderii armatei au vrut să se întoarcă pentru a-i alege succesorul.

— Ne-ai arătat că exista un model în ceea ce privea marile imperii. În secolul al XVI-lea, Soleiman Magnificul era cel mai puternic sultan otoman şi în acelaşi timp adeptul principiului elementar al egalităţii în faţa justiţiei, al corectitudinii procedurale şi al comerţului liber. Ca o provocare istorică, ai demonstrat că imperiile estice erau cu atât mai periculoase pentru Vest, cu cât aveau o structură mai liberală.

— Mulţi oameni nu au putut să citească ce era scris pe perete, spuse Palmer. Mai ales când e scris în chineză.

— Şi le-ai mai explicat acestor copii cu ochii cârpiţi de somn, cum în ultimele secole, China, Imperiul de Mijloc, nu a pus niciodată în pericol hegemonia Vestului, deşi, în principiu, ar fi putut să fie cel mai mare rival al său. Mao a fost adevăratul tigru de hârtie. În China, cu cât mai totalitar este regimul, cu atât mai defensivă este atitudinea militară. Copiii deştepţi nu mai erau somnoroşi, atunci când au început să-şi dea seama de ceea ce spuneai. Îmi aduc aminte că mi se făcuse pielea de găină.

— Şi totuşi, unele lucruri nu se schimbă niciodată. Colegii tăi din Departamentul de Stat tot refuză să vadă adevărul în faţă: China a devenit tot mai vestică în felul în care este guvernată şi concomitent a ajuns şi un adversar tot mai puternic, atât militar, cât şi economic. Preşedintele Chinei are o figură simpatică şi acea figură i-a orbit pe guvernanţii noştri. El, mai mult decât oricine altcineva, este mai dispus să trezească dragonul adormit, îşi aruncă privirea pe ceasul său subţire şi elegant, Philippe Patek. Whitfield remarcă că avea ecrane pentru ora locală, ora estică şi arăta şi ora Beijingului.

— Chiar şi atunci când eram studentă tu păreai să înţelegi mai multe lucruri decât oricine altcineva. La seminarul de relaţii internaţionale pe care l-am urmat în primul an m-am simţit de parcă eram introdusă în cercul iniţiaţilor.

— S-au prezentat cincizeci de studenţi; am primit doar

doisprezece.

— Un grup uimitor. Nu cred că am fost cea mai strălucită dintre ei.

— Nu, admise el, dar erai cea mai capabilă.

Îşi aduse aminte de prima zi de seminar. Profesorul Palmer vorbise despre felul cum arăta lumea din perspectiva prim-ministrului britanic Benjamin Disraeli, la sfârşitul secolului al XIX-lea, la apogeul Pax Britannica. Probabil că Disraeli presupusese că acest imperiu nu avea să cunoască sfârşitul, că secolul următor avea să fie dominat de Marea Britanie şi puternica sa flotă. Şi la doar câteva decenii de la începerea noului secol, Marea Britanie devenise o putere de mâna a doua. Era o transformare, spusese Palmer, ca şi aceea de a vedea Imperiul Roman metamorfozându-se în Italia.

Secolul XX fusese secolul american; supremaţia industrială şi economică a Americii devenise de neegalat după al Doilea Război Mondial şi mecanismul extrem de complex al posturilor ei de comandă proiecta puterea în cele mai îndepărtate regiuni ale globului. Dar într-adevăr, spusese Palmer, ar fi fost o greşeală să se presupună că şi secolul următor avea să fie american. Dacă Imperiul de Mijloc era pregătit să se ridice, secolul următor avea să-i aparţină. Centrul mondial de putere urma să se mute spre est. Şi politica angajamentului constructiv era exact unul dintre acele lucruri care avea să întărească China şi să îi grăbească ascensiunea.

Făcându-se ecou al repudierii marxiştilor francezi de către Marx însuşi, în secolul al XVIII-lea, Ashton Palmer spusese odată că nu era un „Palmerit”. Dezavuase concepţiile eronate în legătură cu doctrinele sale centrale – oamenii care extrăgeau inevitabilităţi istorice din creaţia sa. Metoda lui Palmer punea laolaltă marea istorie, de lungă durată – istoria epocilor ce duraseră secole întregi – cu microistoria prezentului apropiat. Nu putea fi redusă la sloganuri, formule sau inscripţii. Şi nimic nu era inevitabil: aceasta reprezenta ideea crucială. Să crezi în determinismul istoric însemna să adopţi o atitudine pasivă. Istoria lumii era istoria acţiunilor realizate de oameni.

Astfel de acţiuni *creaseră* istoria omenirii. Astfel de acţiuni o puteau reface.

Valetul în livrea îşi drese vocea.

— Domnule profesor Palmer, spuse el. Aţi primit o transmisie.

Palmer se întoarse spre Whitfield.

— Te rog să mă scuzi.

Dispăru pe un hol lung. Când se întoarse, câteva minute mai târziu, părea neliniştit şi plin de energie.

— Totul se aşază pe poziţiile prevăzute, îi spuse el lui Whitfield. Ceea ce face ca presiunea să se intensifice.

— Înţeleg.

— Şi Tarquin?

— După cum spuneam, totul se aşază în poziţie.

— Şi trebuie să ne facem griji în privinţa nou-găsitului „partener”?

— Nu e un motiv de îngrijorare. Situaţia este sub control.

— Nu au mai rămas decât şaptezeci şi două de ore. Toţi trebuie să-şi joace rolul la perfecţie.

— Până acum, îl asigură Whitfield, cu toţii au făcut-o.

— Inclusiv Tarquin? întrebă Palmer.

Whitfield încuviinţă, cu zâmbetul pe buze.

Mai ales Tarquin.

Ambler privea drept în faţă când plecă de la numărul 2 de pe rue St. Florentin. Voia să treacă drept cineva care nu avea timp de irosit. Odată ajuns pe stradă, afară din consulat, adoptă aerul unui om care se plimbă fără ţintă, trecând pe lângă magazinele cu copertine roşii şi vitrine strălucitoare. Mergea dinspre Place de la Concorde spre rue Saint Honore, dinspre pace spre onoare, se gândi el, fiind de fapt foarte conştient de tot ceea ce se întâmpla în jurul său, lăsând doar impresia că este pierdut în propria-i lume.

Faptul că era foarte conştient de mediul înconjurător reprezenta mai mult decât o simplă chestiune de percepţie vizuală. Era şi una de percepţie auditivă: trebuia să fie mereu atent la zgomotul făcut de paşii unei virtuale persoane, pe care nu o vedea şi care, eventual, s-ar fi grăbit şi apoi ar fi încetinit ritmul, în încercarea de a menţine distanţa constantă de cel pe care-l urmărea.

Cineva chiar îl urmărea, îşi dădu el seama, dar nu după modelul agenţilor operativi. Ambler auzi sunetul produs de cineva care se grăbea să ajungă în direcţia sa, cineva care avea picioare mult mai mici decât ale sale şi, dacă ar fi fost să judece după sunetele scoase, cineva care nu avea o condiţie fizică foarte bună.

Ştia că trebuia să fie alarmat, dar, totuşi, bărbatul care-l

urmărea se mişca cu aceeaşi subtilitate cu care se deplasa un chelner care s-ar fi ţinut după un client ce ar fi uitat să plătească. Poate că asta era şi ideea cursei ce i se întindea; suspiciunile unui agent operativ erau adormite pedalându-se pe evidenţă?

Ambler mări ritmul şi o luă la stânga la capătul străzii, pe micuţa rue Cambon şi apoi pe rue du Mont Thabor. La douăzeci de metri în faţă era o alee, care servea drept cale de acces câtorva magazine. Făcu o pauză, prefăcându-se că se uită la ceas. În reflexia geamului de la ceas îl văzu pe cel care-l urmărea. Cu o mişcare rapidă şi agilă se întoarse şi-l prinse pe necunoscut trăgându-l pe alee, cu spatele la un zid acoperit de graffiti.

Bărbatul era un specimen uman complet neinteresant: o faţă trasă, părul negru şi rar, cearcăne mari la ochi. Fruntea îi strălucea din cauza sudorii. Avea cam 1,60 metri şi părea complet debusolat. Hainele sale, un pardesiu ieftin, o cămaşă din poliester şi un costum indescriptibil, gri, erau de provenienţă americană, vândut în State, dacă nu şi fabricat acolo. Ambler se uită la mâinile lui să vadă dacă nu face vreun gest de a apuca vreo armă ascunsă.

— Tu eşti Tarquin, nu-i aşa? întrebă necunoscutul, respirând greu.

Ambler îl lipi cu spatele de zid.

— Au! făcu bărbatul în vreme ce Ambler îl percheziţiona să vadă dacă nu avea vreo armă la el: un stilou care era doar puţin mai gros decât era normal, sau puţin prea lung, portofelul care părea cam umflat pentru a conţine doar bani de hârtie şi carduri de plastic.

Nimic. Ambler se uită fix la el, încercând să descopere ceva.

— Cine întreabă?

— Ia-ţi mâinile de pe mine, rahatule, zise omul scuipând cuvintele din gură. În vocea lui se simţea o urmă de accent de Brooklyn.

— Am spus, cine întreabă?

Bărbatul se îndreptă de spate şi adoptă o figură de om atins în demnitate.

— Numele meu este Clayton Caston, spuse el şi nu întinse mâna pentru a-i fi strânsă.

22

— Ia spune, zise Ambler pe un ton evident plin de suspiciune şi de dispreţ. Eşti un *prieten.* Şi te afli aici pentru a mă ajuta.

— Glumeşti, replică repede bărbatul. Nu-ţi sunt prieten. Şi mă aflu aici pentru a mă ajuta pe mine.

— Cu cine ai venit? întrebă Ambler. Bărbatul era sub orice critică. Incapacitatea lui de a desfăşura acţiuni de teren nu putea să fie prefăcătorie actoricească. Dar ar fi putut să fie folosit ca membru al unei echipe, pentru a-l atrage pe Ambler într-o capcană, făcându-l să fie încrezător în vreme ce alţii s-ar fi apropiat pentru a-l ucide.

— Adică unde sunt angajat?

— Te-am întrebat cine a mai venit cu tine. Şi unde, la dracu'? Spune acum, sau îţi promit că nu vei mai vorbi niciodată.

— Şi eu chiar mă întrebam de ce nu ai prieteni.

Ambler adoptă o poziţie de luptă, pentru a-i da de înţeles bărbatului că-i poate rupe gâtul în orice clipă.

— Cine mai e aici? continuă bărbatul. Cam unsprezece milioane de francezi, asta dacă pui la socoteală toată zona metropolitană.

— Adică operezi singur?

— Păi, pentru moment, spuse bărbatul cu o oarecare detaşare.

Ambler începu să se relaxeze; pe figura bărbatului nu desluşi încercarea de a-l induce în eroare. Chiar opera singur. Când spusese asta, nu o făcuse pentru a-l linişti pe el, după cum simţise Ambler, ci recunoscuse un adevăr jenant.

— Dar trebuie să ştii că fac parte din CIA, spuse bărbatul, puţin iritat. Aşa că să nu-ţi vină nici un fel de idei bizare. Dacă îmi faci ceva n-o să-ţi fie bine. Compania detestă să plătească spitalizări. Nu vor accepta pur şi simplu. Aşa că lasă... mâna ai*a deopart*e. Ai putea să-ţi faci rău. Ai putea să-mi faci rău şi mie, dacă mă gândesc bine. Ar fi o situaţie regretabilă pentru amândoi.

— Glumeşti.

— O presupunere frecventă, adesea greşită, spuse el. Ascultă, lângă Operă e un McDonald's. O să putem vorbi acolo.

Ambler se holbă la el.

— Cum? McDonald's? Ambler dădu din cap. E cumva vreun nou loc de întâlniri al Agenţiei?

— Habar n-am. Doar că nu-s sigur că stomacul meu poate digera mâncarea locală. Dacă nu ai ghicit încă, nu-s tocmai om de „capă şi spadă", spuse el făcând un semn de ghilimele cu degetele ridicate în aer.

Ambler cerceta permanent strada. Deocamdată nu remarcase nici un fel de indiciu în traficul pietonal care să-i dea de bănuit că o patrulă pedestră, o echipă de „plimbăreţi" ar fi intrat în dispozitiv.

— Bine, mergem la McDonald's. *Niciodată să nu accepţi o întâlnire impusă de altcineva.* Dar nu la acela. Tarquin băgă mâna în buzunarul de la piept al bărbatului şi îi scoase telefonul mobil. Model Ericksson. O privire aruncată ecranului îl lămuri că acesta avea o cartelă preplătită franţuzească. Probabil că-l închiriase la aeroportul Charles de Gaulle. Apăsă pe câteva butoane şi apăru numărul acelui telefon, pe care Ambler îl reţinu.

— Îţi voi da un telefon în cincisprezece minute pentru a-ţi comunica o adresă.

Bărbatul se uită la ceasul pe care-l avea la mână, un Casio digital.

— Bine, spuse el scoţând un sunet puţin dezaprobator.

Douăsprezece minute mai târziu Ambler ieşi din metrou la staţia Pigalle. McDonald's era vizavi şi mulţimea avea să-l ajute să ţină sub observaţie strada. Îl sună pe cel care spusese că se numea Caston şi-i dădu adresa.

Apoi aşteptă. Erau sute de metode prin care trecătorii puteau să-i supravegheze pe suspecţi. Un cuplu care râdea la un chioşc de ziare. Bărbatul singuratic care se uita la vitrina unui magazin „erotic". Tânărul cu jachetă de denim, care avea o cameră de luat vederi atârnată la gât. Toţi aceştia aveau să se deplaseze într-o clipă şi puteau să fie înlocuiţi de alţii cu acelaşi profil.

Totuşi, astfel de inserţii produceau aproape întotdeauna disturbări subtile, pe care un observator atent le putea detecta. Oamenii luau poziţii în spaţiu în funcţie de nişte legi de care nu erau conştienţi, dar care reprezentau o bună reflectare a unui model comportamental.

Două persoane într-un lift îşi împărţeau spaţiul; dacă erau mai mult de trei evitau contactul vizual. Când intra un nou pasager în lift, ocupanţii se repoziţionau pentru a maximiza distanţa dintre ei. Era ca un fel de mic dans, repetat oră după oră, zi după zi, în

lifturile din toată lumea. Oamenii se comportau de parcă fuseseră dresaţi, dar nu conştientizau ce îi împiedica să se ducă puţin mai în spate, mai la dreapta, sau mai în faţă. Dar modelele erau clare atunci când te familiarizai cu ele. Erau similare, elastice şi amorfe, dar reale, în felul în care oamenii se deplasau pe trotuar, sau priveau o vitrină, sau stăteau la coadă la un chioşc de ziare. Prezenţa cuiva care era *poziţionat* anume dădea peste cap ordinea firească. Un observator suficient de receptiv putea sesiza disturbările, aproape inconştient. Pentru a-şi da seama de ce nu mergea bine, Ambler ştia că era de ajuns *să simtă.* Gândurile conştiente erau logice şi lente. Intuiţia se dovedea, de obicei, mult mai precisă. În câteva minute îşi dădu seama cu satisfacţie că nimeni nu-l urmărea.

Bărbatul a venit cu un taxi, care a oprit chiar la colţ, înainte de McDonald's. Când a ieşit şi-a rotit privirea, cu ochii întredeschişi, un gest care era mai degrabă de natură de a-l da pe el de gol decât de a detecta eventualii urmăritori.

Bărbatul de la CIA intră în restaurant şi Ambler se uită după taxi până când acesta trecu de colţ. Apoi mai aşteptă încă cinci minute. Tot nimic.

Traversă strada aglomerată şi intră în McDonald's. Era întuneric înăuntru, lumina fiind dată de nişte becuri roşietice, care i se părură lui Ambler mai potrivite pentru un local dintr-un cartier rău famat. Caston stătea la o masă pe colţ şi bea o cafea.

Ambler cumpără doi hamburgeri Royal cu şuncă şi luă loc la masa de unde se vedea destul de bine uşa. Caston alesese locul, în mod clar, pentru că era cel mai puţin vizibil. Comisese genul de greşeală defensivă pe care nici un agent de teren nu ar fi făcut-o. Dacă persoane ostile ar fi intrat acolo, ar fi făcut-o pentru că ştiau exact unde se află. Era cu mult mai bine să fie conştient de prezenţa lor cât mai repede posibil, pentru a putea lua o decizie în legătură cu ce trebuia făcut. Doar amatorii preferau să treacă *neobservaţi,* fără a vedea ce se întâmplă.

Caston stătea în faţa lui Ambler şi nu părea deloc fericit.

Ambler continuă să urmărească cu atenţie ce se petrecea în încăpere. Încă nu putea elimina posibilitatea ca interlocutorul său să fie doar o momeală. Dacă avea un transmiţător în talpa pantofului, spre exemplu, ar fi fost uşor să se constituie o echipă şi nici măcar nu ar fi trebuit să fie cineva care să-l urmărească.

— Eşti mai mare decât în fotografii, spuse Caston. Dar şi fotografia nu era decât de doi pe trei.

Ambler ignoră remarca.

— Cine ştie că eşti acum cu mine? întrebă el.

— Doar tu, mârâi bărbatul. Era evident că nu ascundea nimic. Mincinoşii se uitau cel mai adesea atenţi la tine după ce vorbeau; doreau să vadă dacă minciuna lor a prins, sau dacă era nevoie de un efort mai mare pentru a te convinge. Cei care spuneau adevărul în conversaţii obişnuite presupuneau că sunt crezuţi. Privirea lui Caston alunecă pe hamburgerii de pe tava din faţa lui Ambler.

— Îi mănânci pe amândoi?

Tarquin clătină din cap.

Americanul luă unul din hamburgeri şi începu să înfulece cu lăcomie.

— Scuze, spuse el după o vreme. N-am mâncat de ceva vreme.

— E greu să găseşti o mâncare bună în Franţa, nu?

— Mie-mi spui, zise bărbatul fără a remarca sarcasmul din vocea lui Tarquin.

— Nu. Spune-mi tu mie. Cine eşti? Nu pari a fi agent CIA. Nu pari a fi agent de teren sau nici un fel de agent, că tot veni vorba. Se uită la bărbatul cu umerii căzuţi şi cu burtă din faţa lui. Era dar lipsit de condiţie fizică. Şi nici nu se potrivea în peisaj. Pari a fi contabil.

— Aşa e, spuse bărbatul. Scoase un creion mecanic din buzunar şi-l îndreptă spre Ambler. Aşa că ar fi bine să nu te pui cu mine. Zâmbi. De fapt am fost CIA înainte de a intra în CIA. Auditor Intern Certificat[61]. Dar lucrez la Agenţie de treizeci de ani. Numai că mă număr printre cei care nu prea ies pe teren.

— Lucrezi la birourile din spate?

— Cred că aşa le spuneţi voi, cei din linia întâi, zilele astea.

— Cum ai ajuns la Companie?

— Chiar avem timp de toate astea?

— Spune-mi, zise Ambler pe un ton aproape ameninţător.

Bărbatul încuviinţă. Înţelese că bărbatul pe care-l cunoştea sub numele Tarquin nu întreba din curiozitate, ci ca măsură de precauţie.

— Varianta scurtă este că am început să lucrez în domeniul fraudelor corporatiste în cadrul Fiscului. Apoi am trecut puţin pe la Emst & Young, doar că acolo mi se părea că mai tot timpul fac

[61] Certified Internal Auditor (CIA) *(n. trad.).*

fraude corporatiste. Între timp, o minte ascuţită de la Washington s-a gândit că, într-o oarecare măsură, Compania chiar este o companie. Şi au decis că aveau nevoie de cineva cu aptitudinile mele neobişnuite. Îşi bău cafeaua. Şi chiar aşa le-au şi numit, neobişnuite.

Ambler îl studie în timp ce vorbea şi din nou nu detectă nimic care să-i stârnească bănuieli.

— Deci mi-a luat urma un amator în munca pe teren, spuse Ambler. Un şoarece de bibliotecă. Nu ştiu dacă ar trebui să râd sau să plâng.

— Poate că sunt un şoarece de bibliotecă, Tarquin, dar nu sunt un cretin patentat.

— Ba din contră, sunt sigur, zise agentul operativ. Spune-mi cum m-ai găsit şi de ce.

În colţul buzelor îi apăru un zâmbet.

— A fost chiar simplu, după ce am auzit că eşti la Paris.

— După cum chiar tu ai spus, este un oraş cu unsprezece milioane de oameni.

— Păi, am început să mă gândesc la probabilităţi. Parisul nu este cel mai bun loc unde poţi să te ascunzi; este un sector important pentru serviciile de informaţii ale mai multor naţiuni. De fapt este chiar ultimul loc unde ai vrea să te găseşti. Aşadar, am dedus că nu veniseşi aici pentru a te da la fund. Poate că aveai o misiune, dar atunci de ce nu ai terminat-o cu prima ocazie? Şi atunci erau mari şanse să te afli aici pentru că te aflai în căutarea cuiva, sau a ceva. Şi care ar fi ultimul loc din lume în care ar apărea un fost angajat al Operaţiunilor Consulare despre care se ştia că defectase? Desigur, la birourile din Paris ale Operaţiunilor Consulare, sau cel puţin aşa s-ar fi gândit colegii mei. Ultimul loc unde ţi-ai face apariţia.

— Aşa că tu te-ai dus repede acolo şi ai stat de planton pe banca din faţă.

— Pentru că informaţia de care aveai nevoie trebuia să fie legată cumva de Operaţiuni Consulare şi lumea aceasta îţi era cea mai familiară.

— Deci a fost vorba doar de o senzaţie pe care ai avut-o, nu?

— O senzaţie? spuse Caston pe un ton de dispreţ maiestuos. Clay Caston nu acţionează bazându-se pe senzaţii. Nu face abuz de intuiţii sau bănuieli sau instincte sau…

— Vorbeşte mai încet.

— Scuze. Cred că ai atins un nerv sensibil.

— Oricum, printr-o minunată succesiune de raţionamente logice…

— Păi, mai degrabă este vorba de o matrice a probabilităţilor…

— Pornind de la o absurditate raţională, ai decis să urmăreşti o intrare anume. Şi ai avut noroc.

— Noroc? E dar că nu ai ascultat nimic din ce ţi-am spus. A fost vorba de aplicarea Teoremei lui Bayes de estimare a probabilităţilor condiţionale, luând în considerare probabilităţile anterioare şi evitând astfel inadvertenţele…

— Dar întrebarea grea este: de ce? De ce mă căutai?

— Mulţi oameni te caută. Eu pot să-ţi dezvălui doar motivele mele, spuse Caston şi făcu o pauză. Şi chiar şi aşa este destul de greu. Acum câteva zile nu eram interesat să te găsesc decât pentru a te scoate din joc, o iregularitate rezolvată. Dar acum, mi-am dat seama că există o iregularitate mai mare de rezolvat. Sunt în posesia câtorva informaţii şi cred că şi tu eşti în posesia unor altfel de informaţii. Dacă le punem cap la cap şi stabilim un spaţiu de prezentare mai mare – pentru a folosi un termen tehnic – s-ar putea să avansăm în cercetări.

— Dar tot nu înţeleg de ce nu eşti la birou ascuţind creioane.

Caston pufni indignat.

— Eram obstrucţionat, despre asta e vorba. Sunt câţiva jucători răi care încearcă să dea de tine. Eu vreau să dau de ei. Şi acesta s-ar putea să fie scopul nostru comun.

— Stai să văd dacă am înţeles aşa cum trebuie, spuse Ambler. Vorbea încet, ca şi cum ar fi fost vorba de o banală conversaţie, ştiind că nu ar putea fi auzit la mai mult de un metru. Continua să cerceteze zona cu privirea. Ai vrut să dai de mine pentru a mă scoate din joc. Acum vrei să-i detectezi pe cei care mă urmăresc.

— Exact.

— Şi apoi?

— Apoi? Apoi va fi rândul tău. După ce-i predau pe ei, o să vreau să te predau pe tine. Şi apoi mă întorc la ascuţit creioane.

— Adică vrei să spui că speri ca în cele din urmă să mă predai şi pe mine? Să mă „scoţi din joc”? De ce îmi spui asta?

— Pentru că este adevărul. Vezi tu, reprezinţi tot ceea ce eu detest.

— Nu ajungi la nici un rezultat cu complimentele.

— Problema este că oamenii de felul tău sunt precum o plagă. Eşti un cowboy şi eşti trimis de alţi cowboy în misiuni, de oameni care nu au nici un fel de respect pentru legi şi reguli, oameni

care o iau pe scurtătură ori de câte ori li se oferă ocazia. Dar asta nu este tot ce ştiu despre tine. Mai ştiu şi că îţi dai seama cam mereu când te minte cineva. Aşa că de ce m-aş osteni să o fac?

— Ceea ce ai auzit este corect. Nu te sperie asta?

— Îmi face viaţa mai uşoară. Niciodată nu m-am descurcat prea bine cu ascunzişurile.

— Dă-mi voie să te întreb ceva încă o dată. Ai spus cuiva unde sunt?

— Nu.

— Atunci ce motiv aş avea să nu te ucid?

— Pentru că este aşa cum ţi-am spus. Pe termen scurt avem nişte interese comune. Pe termen lung, ei bine, după cum spune Keynes, pe termen lung toţi suntem morţi. Cred că o să-ţi asumi riscurile unei alianţe temporare.

— Duşmanul duşmanului tău este prietenul tău?

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu. Asta este o filosofie a urii. Începu să împacheteze ambalajul de la hamburger într-un origami. Să ne fie clar. Nu eşti prietenul meu. Şi poţi fi sigur că nici eu nu-ţi sunt prieten.

Washington, D.C.

Ethan Zackheim se uita la feţele analiştilor şi specialiştilor tehnici adunaţi în jurul mesei în sala de conferinţe 0002A şi se întreba într-o doară câte tone de ciment şi piatră se aflau deasupra sa, în cele şase etaje din anul 1961. Dintr-odată, greutatea de pe umerii lui părea să-l strivească.

— Bine, oameni buni, este dar că nu am reuşit să ne îndeplinim obiectivele, aşa că vă rog spuneţi-mi că măcar am învăţat ceva. Abigail?

— Ei bine, am analizat documentele descărcate de la consulat, spuse responsabila cu semnalele, privind ruşinată spre pantofii maro. Penetrarea de către Tarquin a unui obiectiv informatic în Paris era un subiect dureros pentru ei – o lovitură şi îndrăzneaţă şi îngrijorătoare, pentru care toată lumea să fie învinovăţită – şi nici unul dintre ei nu voia să redeschidă această discuţie. Trei dintre căutările sale aveau legătură cu Wai-Chan Leung, Kurt Sollinger şi Benoit Deschesnes.

— Victimele sale, mormăi Matthew Wexler. Datorită vechimii de douăzeci de ani în Departamentul de Informaţii şi Cercetare,

INR, analistul îşi permitea să intervină în discuţie oricând dorea. Criminalul care trece din nou pe la locul crimei.

Zackheim îşi desfăcu cravata. *E cald aici, sau doar mi se pare mie?* Se întrebă el, dar decise să nu pună întrebarea cu voce tare. Presupunea că era o senzaţie personală.

— Ce rost ar avea? întrebă el.

— Face legătura între el şi victime foarte clar, dacă nu era deja îndeajuns. Wexler se aplecă atingând masa cu burta. Adică dispuneam de suficiente probe circumstanţiale, dar acum chiar nu mai avem nici un dubiu.

— Nu cred că se poate spune despre analiza de imagine că este circumstanţială, interveni Randall Denning, expertul în imagistică, lăsând impresia că ar fi dorit doar să puncteze acest lucru pentru a fi înregistrat. Bluzonul albastru îi era mulat pe corp. Îl plasează la locul crimei. În mod clar.

— Matthew, acţionăm pornind de la presupunerea cu care am fost cu toţii de acord, spuse Zackheim. Dar ceva legat de aceste documente descărcate mă pune pe gânduri. De ce ar vrea cineva să investigheze informaţiile legate de oamenii pe care i-a omorât? Adică, asta se face de obicei înainte de a omorî pe cineva, nu?

La capătul celălalt al mesei, Franklin Runciman, adjunctul de la Operaţiuni Consulare, părea stingherit de reorientarea discuţiei. Tuşi.

— Ethan, ai dreptate că există mai multe interpretări pe care le putem face. Ochii îi erau sfredelitori. Întotdeauna există mai multe variante. Dar nu putem acţiona în mai multe direcţii. Trebuie să alegem una singură, bazată pe cele mai multe probe, pe toate probele. Nu avem timpul necesar pentru a ne juca cu alte variante.

Zackheim îşi încleştă maxilarele. Întrebarea-rugăminte a lui Runciman îl exaspera. Ce era faptic şi ce contrazicea faptele în problema pe care o aveau de rezolvat? Dar era inutil să încerce să aducă contraargumente. Oricum, Runciman avea dreptate când susţinea că existau mai multe posibile interpretări. Totuşi, descoperirile făcute de Abigail erau deranjante, din motive pe care nici măcar nu le putea explica. Tarquin, indiferent cine era el, părea să facă ceea ce făceau ei. Acţiona de parcă el era responsabil cu cercetările, nu de parcă el era cel investigat. Zackheim înghiţi cu greu. Nu-i convenea deloc situaţia.

— Adevărata lovitură sub centură este Fenton, spuse Wexler.

Zackheim observă că analistul uitase să se încheie la nasturele de la guler. Dar datorită faptului că Wexler avea o minte extrem de bine organizată, bineînţeles că i se trecea cu vederea nepăsarea faţă de aspectul său exterior.

— E o identificare corectă, spuse Denning. El e bărbatul care-l însoţea pe Tarquin în zona unde a fost asasinat Sollinger. Paul Fenton.

— Nimeni nu pune asta la îndoială, spuse Wexler ca şi cum ar fi vorbit cu un student greu de cap. Ştim că a fost acolo. Întrebarea este: ce înseamnă asta? Se întoarse spre ceilalţi. Care sunt ultimele noutăţi?

— A fost o problemă cu permisele de acces, spuse Abigail abătută.

— Permise de acces? Lui Zackheim parcă nu-i venea să creadă. Cine suntem noi, echipa editorială de la *Washington Post?* Nu ar trebui să existe nici un fel de piedici interne. Acces? E un rahat! Se întoarse spre Wexler. Şi tu, te-ai uitat pe dosarul lui Fenton?

Wexler ridică mâinile cu palmele în sus.

— Sechestrate, spuse. Protocolul special de acces este inviolabil, se pare. Îşi aţinti privirea spre Runciman.

— Explică. Zackheim i se adresă direct lui Runciman. Logica birocratică îi spunea că directorul adjunct de la Operaţiuni Consulare fie fusese de acord cu aceste protocoale, fie chiar el le implementase.

— Nu este relevant pentru scopul acestei echipe, spuse Runciman hotărât. Chiar şi în lumina fluorescentă putea fi remarcată croiala fină a costumului lui închis la culoare, cu siguranţă foarte scump.

— Nu este relevant? Zackheim era pe punctul de a exploda. Nu echipa este cea care ar trebui să decidă asta? La dracu', Frank! Tu mi-ai cerut să mă ocup de asta şi ai cei mai buni oameni aici, de la imagistică, analiză şi nu ne laşi să ne facem treaba?

Pe chipul lui Runciman nu se vedea nici o urmă de tensiune, dar îşi plecă privirea.

— Am trecut de partea misiunii legată de descoperirea faptelor. Treaba noastră este să îndeplinim misiunea pe care ne-am propus-o. Nu să facem conferinţe, nu să speculăm cu privire la ipoteze, nu să întreprindem cercetări de arhivă sau să ne satisfacem curiozităţile. Când se stabileşte o misiune treaba ta

este să îţi iei măsuri pentru îndeplinirea ei. Să asiguri suport operaţional şi informaţii pe baza cărora se poate acţiona, pe baza cărora agenţii noştri pot să facă ceea ce i-am împuternicit să facă.

— Dar imaginea care reiese…

— Imaginea? Runciman îl întrerupse pe un ton dispreţuitor. Treaba noastră, Ethan, este să-l scoatem pe ticălos din joc.

Paris

O jumătate de oră mai târziu, cei doi bărbaţi, un agent operativ şi un auditor, au ajuns fiecare pe cont propriu la hotelul în care stătea Caston, o clădire bizară şi înghesuită care se numea Hotel Starbridge şi care făcea parte dintr-un lanţ hotelier american. Încercarea lui Caston de a se izola de mediul înconjurător era clară; ocupa o cameră spaţioasă, cel puţin după standardele pariziene, deşi avea un aspect înghesuit şi instituţional. La fel de bine ar fi putut să fie o cameră de hotel dintr-un oraş american. Caston îl invită pe Ambler să ia loc pe un scaun tapiţat cu catifea muştar, iar el îşi aranjă hârtiile de tot felul pe biroul placat cu lemn masiv, genul de mobilă a cărui valoare neînsemnată era scoasă în evidenţă tocmai prin încercarea de a părea cu stil.

Caston îi puse lui Ambler câteva întrebări scurte şi la obiect despre experienţele avute de când părăsise insula Parrish; răspunsurile lui Ambler fură la fel de concise.

— O… situaţie bizară, spuse Caston după ceva vreme. A ta, vreau să spun. Toată chestia asta cu ştergerea identităţii. Dacă nu aş fi la capătul puterilor în ceea ce priveşte capacitatea empatică, aş spune că o astfel de experienţă este cel puţin neliniştitoare. E ca un fel de criză de identitate.

— O criză de identitate? spuse Ambler sarcastic. Te rog. Asta se întâmplă atunci când un inginer programator se închide într-o casă de chirpici în Arizona şi citeşte mult despre Carlos Castaneda. Sau când unul dintre directorii executivi aflaţi în Top 500 decide să renunţe la slujbă şi să-şi deschidă o afacere vânzând gogoşi vegetariene unui lanţ de magazine cu produse naturale. Asta e ceva mai mult de atât, cred că putem să fim de acord cu asta, nu?

Caston ridică din umeri, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, în parte.

— Uite ce e, mi-am petrecut ultimele câteva zile încercând să strâng cât mai multe informaţii, cu ajutorul asistentului meu. Am găsit multe dintre realizările tale trecute la dosar de la Unitatea de Stabilizare Politică, sau mă rog, ceea ce pare a fi un dosar cu realizări. Îi întinse lui Ambler un vraf de hârtii capsate.

Ambler le răsfoi. Era o senzaţie ciudată să vadă, într-o variantă disecată şi abreviată, produsul sângelui, al muncii şi al lacrimilor. Îi lăsa un gust amar. Cariera sa, la fel ca a multora, era una construită departe de ochii publicului. Obscuritatea totală era compensată de eroismul deschis al acţiunilor sale. Aceasta fusese promisiunea, înţelegerea: faptele tale, deşi ascunse, pot schimba istoria. Vei fi braţul ascuns al istoriei.

Dar dacă totul nu era decât o iluzie? Dacă o viaţă petrecută în obscuritate, o viaţă care îl obligase să sacrifice toate legăturile umane ce dădeau sens vieţii altor oameni, nu avea nici un fel de consecinţe reale şi de durată? Sau cel puţin nici un fel de consecinţe pozitive?

Caston îi urmări privirea.

— Concentrează-te, te rog. Dacă vezi ceva ce ţi se pare a fi fals spune-mi.

Ambler încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Aşadar, apare un model psihologic. Te descurci foarte bine cu „interferenţele afective”. Un detector de minciuni ambulant. Asta îţi creează multe avantaje pe teren. Echipa de acţiune te scoate mai devreme pe teren, în Serviciile Consulare. Eşti aruncat în prima linie. Eşti angajat în acel tip de misiuni pe care le adoră Unitatea. Caston nu încerca să-şi mascheze dezgustul din glas. Apoi primeşti o însărcinare la Changhua. Pe care o îndeplineşti cu succes, cel puţin din câte se vede în dosar. Şi următorul lucru, eşti scos din joc. De ce? Ce s-a întâmplat?

Ambler îi spuse repede, ţinându-şi privirea aţintită pe figura lui Caston în tot acest timp.

Caston nu răspunse imediat, ci doar după ceva timp şi privirea lui era mai ascuţită.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat în seara când ai fost răpit. Tot ce ai zis tu, tot ceea ce s-a spus. Tot şi toţi aceia de care îţi aminteşti.

— Îmi cer scuze, dar... Vocea i se frânse. Nu reuşesc. Laurel spune că este vorba despre o amnezie indusă cu medicamentaţie.

— Dar trebuie ca aceste informaţii să fie pe undeva în capul

tău, spuse Caston. Nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse Ambler. Îmi văd viaţa şi dintr-odată nişte umbre care nu duc nicăieri.

— Un weekend pierdut.

— La o altă scară.

— Poate că nu te străduieşti îndeajuns de mult, mormăi Caston.

— La dracu’, Caston. Mi-am pierdut doi ani de viaţă. Doi ani de zile de combinaţii mentale. Doi ani de disperare. Doi ani de speranţe spulberate.

— Asta înseamnă şase ani, spuse Caston clipind.

— Dacă te vei gândi vreodată să te apuci de o profesie care presupune ajutorarea celorlalţi, mai bine nu o face. Nu ai nici cea mai mică idee prin ce am trecut…

— Nici tu. Şi asta încerc să descopăr, da? Aşa că păstrează-ţi văicărelile pentru cineva care pretinde că-i pasă.

— Nu înţelegi. Încerc să mă întorc în timp, dar nu e nimic acolo. Doar pureci pe un ecran. Nici un fel de imagine. Se simţea obosit. Prea obosit pentru a mai vorbi. Prea obosit pentru a gândi.

Se duse şi se întinse pe pat, uitându-se nefericit în tavan.

Caston pufni.

— La dracu’ cu imaginea. Începe cu micile detalii. Cum te-ai întors din Taiwan?

— Nu am nici cea mai mică idee.

— Cu ce mijloace de transport?

— La dracu’, ţi-am spus că nu ştiu! explodă Ambler.

Caston era neclintit, părând să nici nu remarce sentimentele lui Ambler, chinurile pe care i le provoca micul său interogatoriu.

— Ai înotat? Ai venit cu vaporul?

Agentul operativ simţea că-i explodează capul. Încercă să se controleze, să-şi regleze respiraţia.

— Te bag în mă-ta, spuse el mai încet. Ai auzit vreun cuvânt din ce am spus?

— Cu ce mijloc de transport? repetă Caston. Nu era pic de compasiune în vocea lui, ci doar nerăbdare.

— În mod normal, trebuie să fi venit cu avionul.

— Deci ai o mică idee, ticălos autocompătimitor ce eşti. Mai exact, de unde ai fi zburat?

Ambler ridică din umeri.

— Presupun că de pe aeroportul Chang Kai Shek, de lângă

Taipei.

— Ce zbor?

— Nu… Clipi. Cathay Pacific, se auzi spunând dintr-o dată.

— Deci un zbor comercial, spuse Caston fără a părea surprins. Un zbor comercial. Douăsprezece ore. Ai băut ceva la bord?

— Probabil că da.

— Ce?

— Un whisky Wild Turkey, presupun.

Caston luă telefonul şi sună la room service. Cinci minute mai târziu le fu adusă la uşă o sticlă de Wild Turkey.

Turnă două degete într-un pahar şi i-l întinse lui Ambler.

— Relaxează-te, bea asta, spuse auditorul pe un ton înţepat. Sprâncenele îi erau încruntate şi oferta fusese făcută pe un ton autoritar. Auditorul se transformase într-un barman din iad.

— Nu beau, protestă Ambler.

— De când?

— De… spuse el şi ezită.

— De la incidentul Parrish Island. Dar înaintea beai şi vei bea şi acum. Dă-l peste cap!

— Care-i treaba?

— Un experiment ştiinţific. Fă-o!

Ambler bău şi simţi cum băutura îl arde puţin pe gât. Nu simţi nici un fel de euforie, doar o urmă de ameţeală, derută şi o nelinişte crescândă.

Caston îi mai turnă un pahar şi îl dădu şi pe acesta peste cap.

— La ce oră a aterizat avionul? întrebă auditorul. Dimineaţa sau seara?

— Dimineaţa. Simţi un fel de nelinişte pornită din stomac. Începea să-şi amintească, dar memoria parcă venea din altă dimensiune. Nu era stăpân pe situaţie, nu putea să-şi amintească exact ceea ce voia. Dar amintirile fuseseră redeşteptate şi acum reveneau la viaţă.

— Ţi-ai făcut raportul cu ofiţerul de legătură?

Ambler rămase nemişcat.

— În mod normal, trebuie să o fi făcut.

— Următoarea întrebare, spuse Caston neobosit. Părea că trece în revistă un şir imens de întrebări fără importanţă, ca o pasăre care ciuguleşte o stâncă. Cine e Transience?

Ambler simţi cum începe să se învârtă camera în jurul lui şi când închise ochii, rotaţia se acceleră. Nu spuse nimic pentru o vreme. La fel ca o împuşcătură în Alpi, întrebarea declanşă o

avalanşă. Se simţi învăluit de întuneric.

Şi apoi, în întuneric apăru o luminiţă.

23

Era în Changhua din nou. Un trecut care îşi arunca umbra asupra prezentului. Într-o succesiune rapidă de imagini, începu să-şi aducă aminte de o mulţime de activităţi, ca o furtună devastând o insulă. Descoperi lucrul de care se temea.

Apoi îşi reaminti o serie de imagini aleatoare, însoţitoarea de bord de pe zborul Cathay Pacific, o gheişă a înălţimilor; un alt pahar de whisky aflat la îndemână. Şoferul de taxi de pe aeroportul Dulles, un locuitor din Trinidad, cu pomeţii ascuţiţi şi cu păreri ferme în legătură cu cea mai scurtă rută. Apoi apartamentul său din Baskerton Towers, care în acea zi îi făcea impresia că este atât de mic. Ceva mai mult decât un loc unde făcea baie, se îmbrăca şi se pregătea, se pare, pentru luptă.

Pentru luptă.

Ce luptă? Din nou amintirile îi fură învăluite de ceaţă şi imaginea deveni opacă. Dar Ambler, nu... Tarquin – el era Tarquin... simţise un sentiment scânteind. Dacă reuşea să reconstituie acel sentiment, poate izbutea să descopere şi amintirea legată de el. Sentimentul era o componentă deosebită şi deosebit de puternică: în parte de vinovăţie, dar mai ales de furie.

Ceaţa începu să se ridice. Apărură în imagine oameni şi clădiri; voci, care mai întâi se pierdeau într-un vacarm, deveneau tot mai distincte. Presiunea pe care o resimţea era din ce în ce mai reală.

Tarquin nu suferea de narcisismul moral care să-l facă să presupună că mâinile-i erau curate: dar îl revolta descoperirea că tocmai deveniseră şi mai pline de sânge datorită unei lipse incomensurabile de profesionalism.

Trebuia anunţat Transience.

Clocotind de furie şi copleşit de neîncredere, Tarquin se întoarse la cartierul general din Washington, D.C. Un bărbat cu cravată, la fel ca mulţi alţii, într-o clădire mare de piatră, la fel ca nenumărate altele. Se duse direct la subsecretarul responsabil de Unitatea de Stabilizare Politică, la Transience.

Şi apoi incomensurabilul deveni impardonabil. O cunoştea foarte bine pe subsecretarul Ellen Whitfield, directoarea patriciană a Unităţii de Stabilizare Politică, unii ar fi putut spune

că o cunoştea chiar prea bine. Era o femeie drăguţă, cu o bărbie puternică, nasul mic şi drept şi pomeţii ascuţiţi. Părul castaniu îi scotea în evidenţă ochii albaştri, pe care-i accentua cu un machiaj uşor. Era drăguţă. Odată, i se păruse chiar frumoasă. Asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă, aproape la începutul carierei, când ea încă era implicată în operaţiuni de teren şi legătura lor, consumată în special în cabanele Quonset, de pe insulele Marianelor de Nord, durase mai puţin de o lună. *Ce se întâmplă în Saipan*[62]*,* îi spusese ea zâmbind, *trebuie să rămână în Saipan.*

Apoi ea făcuse cerere pentru a ocupa o poziţie administrativă la Departamentul de Stat; el a acceptat următoarea misiune de teren – talentele lui deosebite îl făceau să fie indispensabil, aşa îi spuseseră. În anii următori carierele lor o luară în direcţii diferite într-un fel, dar se apropiară în altul. La Operaţiuni Consulare ea deveni cunoscută pentru mintea ei uimitor de bine organizată: doar puţini administratori mai erau capabili să organizeze şi să stabilească prioritatea diverselor informaţii şi căi de acţiune. De asemenea, demonstrase că era adepta politicilor de birou: îşi flata superiorii, dar fără să pară că face asta; le punea beţe în roate celor care îi stăteau în cale, dar, din nou, disimulându-şi intenţiile. La un an după obţinerea primei sale slujbe la D.C., fu numită director al compartimentului Afaceri Est-Asiatice şi Pacifice. Doi ani mai târziu ajunsese director adjunct al Operaţiunilor Consulare; la trei ani după aceea deveni director divizionar cu puteri depline şi reanimă în scurt timp Unitatea de Stabilizare Politică, mărindu-i responsabilităţile şi aria de acţiune.

În cadrul departamentului Operaţiuni Consulare, Unitatea de Stabilizare era privită ca fiind extrem de „proactivă” – criticii o considerau chiar nechibzuită. Pentru aceştia, agenţii operativi de la Stabilizare acţionau fără a ţine seama de reguli şi erau mult prea agresivi, respectând tratatele internaţionale la fel de mult cum respectă şoferii din Boston regulile de circulaţie. Faptul că cineva atât de controlat şi de atent precum Ellen Whitfield fusese cea care inspirase această transformare îi luă pe mulţi prin surprindere. Dar nu pe Ambler. El îi cunoştea acea latură sălbatică, un amestec de impetuozitate şi calcule raţionale şi ceva ce cu mult timp în urmă s-ar fi numit lucrarea diavolului. Odată, într-un august fierbinte, în Saipan, considerase excitant

[62] Capitala arhipelagului Marianelor de Nord *(n. trad.).*

acest amestec.

Dar Whitfield, acum subsecretar de stat, devenise extrem de distantă. Erau momente când Ambler se întreba dacă nu cumva „istoria” lor personală o făcea să se simtă stingherită în preajma lui, dar adevărul era că niciodată nu păruse a fi acel gen de persoană şi nici nu părea să fi considerat aventura ceva mai mult decât un moment plăcut într-o misiune altfel plictisitoare. Un moment plăcut încheiat în mod paşnic. Era a patra oară când i se spunea lui Ambler că subsecretarul Whitfield se afla într-o şedinţă şi ştia că nu voia să-l primească. Deja îşi scrisese şi transmisese raportul în legătură cu problema Leung. Şi acum aştepta urmările. Voia să o audă spunând că avea să facă o anchetă temeinică în legătură cu această ratare dezastruoasă a unei operaţiuni de spionaj. Voia să o audă recunoscând că Stabilizarea o luase razna şi că ea avea să se asigure că totul va reintra în normal.

Cu siguranţă că nu era prea mult ceea ce voia.

La cinci zile după ce ajunsese la Washington, Ambler aflase pe canale neoficiale că Whitfield nici măcar nu înaintase un memorandum oficial în legătură cu plângerea lui, aşa cum stipula protocolul standard. I se părea revoltător. Whitfield era cunoscută şi chiar apreciată pentru tendinţele sale perfecţioniste. Oare să fi fost atât de jenată de ratare încât refuza să dea raportul în legătură cu acest lucru directorului Operaţiunilor Consulare şi secretarului de stat? Oare credea că poate acoperi totul – asta luând în considerare tot ceea ce descoperise el? Trebuia să o vadă; să audă ce explicaţii avea de dat.

Voia ca acest lucru să se întâmple între patru ochi.

Fu copleşit din nou de acea furie pe care o simţise la Changhua. O furie a trădării. Era vineri după-amiază, sfârşitul săptămânii de lucru la Washington, dar care pentru el încă nu venise. *Îmi cer scuze, dar subsecretarul Whitfield este într-o şedinţă. Puteţi să-i lăsaţi un alt mesaj dacă doriţi.* Când sună o oră mai târziu, răspunsul asistentei fu la fel de neutru, ca o încercare de a se proteja de un dăunător. *Îmi pare rău, dar subsecretarul Whitfield a plecat de la serviciu.*

Nebunie! Chiar credea că scăpase de el, că poate evita adevărul, la nesfârşit? Livid, luă un taxi şi se duse acasă la Whitfield, la marginea unui sat de la vest de Washington, Fox Hollow. Ştia unde locuia şi acolo nu mai avea cum să-l evite.

O jumătate de oră mai târziu, intră cu maşina pe o alee lungă, care trecea unduindu-se pe lângă un şir de peri. Casa era mare, construită în stil Monticello, cu cornişe elegante şi faţadă din piatră roşie patinată şi ferestre înalte. Era înconjurată de magnolii aranjate cu artă şi rododendroni înalţi. Scări de piatră duceau de la aleea circulară din faţă la uşa de intrare din stejar sculptat.

Familia Whitfield, îşi aminti el, făcuse avere în principal din industrie, în secolul XIX. Fusese implicată în producerea de oţel, făcuse afaceri cu traverse de cale ferată, nu le produsese, ci parcă le exportase. Averea familiei mai scăzuse în anii de după război, atunci când descendenţii se implicaseră în activităţi cu valoare culturală, sau intelectuală. Existau tablouri pictate de un Whitfield la muzeul Metropolitan, la Galeriile Naţionale, la Institutul Hudson. Alţi membri ai familiei se lansaseră în afaceri bancare internaţionale. Dar fonduri de investiţii bine conduse asigurau liniştea financiară a tuturor membrilor familiei Whitfield şi, la fel ca în cazul familiei Rockefeller, o etică familială a serviciului public persistase cumva de-a lungul timpului. Faptul că implicarea în serviciul public nu însemnase renunţarea la avantajele materiale era destul de evident din grandoarea victoriană a reşedinţei Whitfield. Era mai degrabă o declaraţie decât o încercare de laudă de sine, dar cu siguranţă nu depăşea posibilităţile unui angajat al guvernului.

Ambler parcă lângă uşile duble dinspre centrul casei şi ieşi din maşină. Sună la uşă. Câteva clipe mai târziu, la uşă apăru o femeie îmbrăcată cu o uniformă de menajeră. Părea a fi filipineză.

— Sunt Hal Ambler şi aş dori să o văd pe doamna Ellen Whitfield, spuse el.

— Doamna nu primeşte pe nimeni, îi răspunse femeia în uniformă. Apoi, mai înţepată, adăugă: Doamna nu aici.

Minţea, bineînţeles. Chiar dacă Ambler nu şi-ar fi dat seama, tot putea să audă vocea lui Whitfield din camera de alături. Ambler trecu de filipineza care protesta, intră în holul pavat cu marmură şi apoi pătrunse într-o bibliotecă cu ferestre înalte şi rafturi duble de cărţi.

Whitfield era acolo împreună cu un bărbat mai în vârstă, având în faţa lor un teanc mare de documente. Ambler se holbă la ei. Bărbatul i se părea cunoscut. Avea păru grizonat, un aspect academic, cu o frunte proeminentă. Cravata roşie de mătase

dispărea sub o vestă încheiată cu nasturi şi o haină de tweed. Amândoi erau absorbiţi de hârtiile pe care le aveau în faţă.

— Doamnă, am spus să nu… Când tăcerea fu întreruptă de filipineza care protesta, atât Whitfield cât şi bărbatul cu părul alb îşi ridicară privirea surprinşi şi speriaţi.

— La dracu', Ambler! strigă Whitfield, surpriza transformându-i-se în furie şi indignare. Ce naiba cauţi aici? Domnul în vârstă îşi întorsese privirea de la el, ca şi cum ar fi fost dintr-odată interesat de un raft de cărţi.

— Eu ştiu ce dracu' fac aici, doamnă subsecretar Whitfield, replică el, spunându-i funcţia cu dispreţ în glas. Vreau răspunsuri. M-am săturat de tactici de amânare. Crezi că mă poţi evita? Ce încerci să ascunzi?

Figura lui Whitfield era descompusă de furie.

— Ticălos paranoic! Ieşi din casa mea! Ieşi afară, acum! Cum îndrăzneşti să-mi violezi intimitatea astfel! Cum îndrăzneşti! Un braţ întins indica direcţia uşii. Ambler remarcă tremurul braţului. O fi fost de frică? De furie? Amândouă, se părea.

— Ai primit memorandumul meu, replică Ambler cu răceală. Am spus adevărul. Crezi că poţi să îngropi acel adevăr? Crezi că mă poţi îngropa şi pe mine? Nici vorbă! Crede-mă, mi-am luat măsuri de precauţie.

— Uită-te la tine. Tu auzi ce spui? Comportamentul tău este lipsit de profesionalism. Eşti pe marginea prăpastiei. Nu auzi cât de nebunesc sună ceea ce spui? Îndatoririle mele sunt mult mai numeroase decât îţi poţi imagina. Dacă vrei o întrevedere, ne putem vedea luni dimineaţă. Dar ascultă-mă şi fii foarte atent. Dacă nu ieşi acum din casa aceasta, voi face să nu mai fii primit în nici un serviciu public din ţară, pentru tot restul vieţii. Şi acum dispari din ochii mei.

Ambler rămase locului, respirând greu, propria-i furie fiind domolită de furia ei.

— Luni, spuse şi se întoarse pentru a ieşi.

La câţiva kilometri depărtare de Fox Hollow, o maşină cu sirenă pusă în funcţiune apăru dintr-odată în spatele lui şi el trase pe dreapta. Instantaneu, ambulanţa trase în faţa lui şi un Buick parcă în spate, blocându-l. Câţiva bărbaţi – echipa medicală de urgenţă? Dar ceva părea nelalocul lui – ieşiră din ambulanţă. Alţii coborâră din maşina din spate. Pe când îl trăgeau afară din maşină, un ac hipodermic îi fu înfipt în mână şi el se strădui din greu să-şi dea seama ce se întâmpla. Bărbaţii

acţionau într-o misiune oficială, ducând la îndeplinire ordine, comportându-se cu eficienţa unor profesionişti. Dar cine erau şi ce voiau de la el?

Ceaţa din minte nu i se disipase în totalitate; încă mai acoperea ceea ce urmase după acel incident, aşa cum o făcuse şi cu ceea ce se întâmplase înainte. Când era legat de o targă auzi un schimb de replici tensionate între membrii echipei medicale. Apoi conştiinţa sa deveni din ce în ce mai înceţoşată. Era începutul unei perioade tulburi.

La fel i se păru şi lumina zilei atunci când deschise ochii.

Cu patru zile în urmă fusese internat într-o instituţie de maximă securitate. Acum se afla peste ocean şi tot nu era liber.

24

Ambler deschise ochii, îşi concentra atenţia asupra interlocutorului şi începu să vorbească, făcându-i o descriere a mişcărilor şi observaţiilor sale cât de cuprinzător putea. Timpul umbrise mii de detalii, dar linearitatea episoadelor îi era acum clară.

— O clipă m-am temut că ţi-ai pierdut cunoştinţa, spuse Caston după ce Ambler vorbise cinci minute fără pauză. Mă bucur să văd că eşti printre cei vii. Lăsă din mână publicaţia pe care o citise până atunci, *Jurnalul de matematici aplicate şi analiza probabilităţilor.* Şi acum vrei să te ridici dracu' de pe patul meu?

— Scuze. Ambler se întinse, se ridică şi luă loc pe scaunul de culoarea muştarului. Probabil că adormise. Ceasul de la mână îi arăta că trecuseră patru ore.

— Deci Transience era chiar Ellen Whitfield?

— Era pseudonimul pe care-l folosise ca agent operativ. Când toate dosarele au fost introduse pe calculator, toate chestiile alea s-au pierdut. Nici un document oficial nu avea să se mai păstreze. Cu atât mai mult propriile ei documente. A spus că era o măsură de securitate.

— Aşa se explică de ce numele nu a scos nimic la iveală, spuse Caston. Se uită o clipă în tăcere la agentul operativ. Vrei altceva de băut?

Ambler ridică din umeri.

— Ai apă minerală în minibar?

— Da, sigur, am nişte Evian. La actuala rată de schimb o jumătate de litru costă 9,25 dolari. Adică 1,85 dolari pentru o sută de mililitri de apă. Chestia asta mă scoate din minţi.

Ambler oftă.

— Cred că ar trebui să-ţi admir exactitatea.

— Ce tot spui? Rotunjesc foarte mult.

— Te rog, spune-mi că măcar nu ai familie.

Caston se înroşi.

— Cred că-i înnebuneşti.

— Deloc, spuse auditorul, aproape zâmbind. Pentru că, vezi tu, ei nu ascultă nici măcar un cuvânt din ce le spun.

— Asta cred că te înnebuneşte pe tine.

— De fapt, îmi convine de minune. Pentru o clipă chipul auditorului se înveseli şi Ambler surprinse o atitudine care semăna cu una de divinizare; oricât de lipsit de sare şi piper ar fi fost, auditorul era un tată iubitor, remarcă Ambler cu surprindere. Apoi Caston reveni brusc la subiectul în cauză. Bărbatul care era cu subsecretarul Whitfield în bibliotecă – descrie-mi-l cât mai exact.

Ambler se uită în gol şi îşi reaminti chipul bărbatului. Avea în jur de şaizeci de ani. Părul argintiu, pieptănat cu atenţie şi fruntea lată. Chipul avea trăsături fine şi părea a fi al unui om studios. Avea pometţii ridicaţi şi bărbia puternică. Ambler începu să-i descrie chipul aşa cum şi-l amintea.

Caston îl ascultă şi apoi căzu pe gânduri. În clipa următoare se ridică din nou, agitat; pe frunte i se vedea o venă pulsând.

— Nu se poate să fie el, spuse Caston brusc.

— Asta îmi aduc aminte, zise Ambler.

— Îl descrii… dar este imposibil.

— Spune.

Caston umblă la calculator, pe care îl conectase la priza de telefon. După ce scrise câteva cuvinte pe un motor de căutare, se dădu la o parte şi-i făcu semn lui Ambler să se uite. Pe monitor apăruse imaginea unui bărbat. Era acelaşi om cu cel văzut de Ambler la Whitfield în bibliotecă.

— El este, confirmă Ambler.

— Ştii cine este acest bărbat?

Ambler clătină din cap.

— Numele lui este Ashton Palmer. Whitfield l-a avut profesor la facultate.

Ambler ridică din umeri.

— Şi?

— Mai târziu l-a respins pe el şi tot ceea ce reprezenta. Nu a mai avut nici o legătură. Altfel nu ar fi putut să facă deloc carieră.

— Nu înţeleg.

— Ashton Palmer, chiar nu-ţi spune nimic numele ăsta?

— Doar vag, spuse Ambler.

— Poate că eşti prea tânăr. A fost o vreme, acum douăzeci, douăzeci şi cinci de ani, când era cea mai luminată minte a politicii externe. A scris câteva articole foarte apreciate în revista *Foreign Affaires.* Ambele partide politice îl susţineau. Ţinea

seminarii până şi la Casa Albă, în aripa de vest, în nenorocitul de Birou Oval. Oamenii îi sorbeau cuvintele. I s-a dat o funcţie onorifică în Departamentul de Stat, dar era mult mai important decât funcţia pe care o ocupa. Trebuia să devină următorul Kissinger, unul dintre acei oameni ale căror viziuni lasă o urmă de neşters în istorie, fie ea bună sau rea.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Mulţi ar spune că s-a autodistrus. Sau poate că a făcut un calcul greşit. A ajuns să fie considerat extremist, un fanatic periculos. Poate că s-a gândit că autoritatea sa politică şi intelectuală îi permitea să-şi exprime vederile direct şi că acestea aveau să-i câştige pe oameni de partea sa, doar pentru că el era cel care le emitea. În cazul acesta s-a înşelat. Vederile lui erau periculoase şi ar fi adus ţara pe o traiectorie de coliziune cu istoria. A ţinut o prelegere incendiară la Institutul Macmillan pentru Politică Externă, în Washington şi după aceea în mai multe ţări, crezând că reprezintă politica oficială a guvernului, chiar au ameninţat că-şi vor retrage ambasadorii, îţi imaginezi?

— Mi-e greu.

— Secretarul de stat a vorbit atunci toată noaptea la telefon. Brusc, Palmer a devenit *persona non grata. A* primit un post de profesor în Ivy League[63], a înfiinţat un centru academic propriu şi a fost numit director al unui *think tank* marginalizat întru câtva, în Washington. Această imagine provine de pe site-ul universităţii Harvard. Dar, oricine din Departamentul de Stat, care a fost prea apropiat de el şi-a pierdut credibilitatea.

— Aşa că nici unul dintre oamenii săi nu a reuşit să facă nimic.

— De fapt, în guvern sunt foarte mulţi Palmeriţi. Studenţi străluciţi, absolvenţi ai Harvard Kennedy School şi ai programului de administraţie. Dar dacă vrei să faci carieră, nu poţi recunoaşte că eşti Palmerit. Şi cu siguranţă nu poţi să menţii legătura cu vechiul venetic.

— Pare logic.

— Şi totuşi, tu i-ai văzut împreună. Este vorba de unul din oamenii importanţi din Departamentul de Stat aflat în compania profesorului Ashton Palmer. Îţi dai seama ce informaţie explozivă este asta? Îţi dai seama că asta ar putea să o compromită? După cum spunea odată un mare jurist american „lumina soarelui este cel mai bun dezinfectant”. Şi era lucrul pe care ei nu şi-l

---

63 Denumire generică a celor mai bune universităţi americane *(n. trad.).*

permiteau.

Ambler îşi îngustă privirea şi-şi aminti de furia lui Ellen Whitfield. Acum înţelegea şi semnificaţia fricii pe care o detectase la ea.

— Deci despre asta era vorba.

— Nu m-aş hazarda să afirm că era vorba doar despre asta. Caston spunea lucrurilor pe nume, ca de obicei. Dar pentru un membru marcant al Departamentului de Stat, menţinerea legăturii cu Palmer era o sinucidere politică. Mai ales din postura de şef al Unităţii de Stabilizare Politică, Whitfield pur şi simplu nu-şi putea permite să fie asociată cu Palmer.

Ambler se lăsă pe spate şi reflectă. Whitfield, o femeie care minţea aşa cum respira, probabil că ar fi putut explica prezenţa lui Palmer acolo oricui altcuiva. Dar Ambler era singurul pe care nu spera că-l putea duce de nas.

De aceea fusese luat pe sus. Aceasta era informaţia pe care ea nu-şi permitea să o lase să transpire. Şi înregistrarea cu halucinaţiile sale reprezenta o poliţă de asigurare, dovada că nimic din ceea ce spunea el nu avea nici o valoare.

Probabil că intrase în panică în seara aceea şi activase un 918 PSE, un protocol utilizat arareori, pentru o urgenţă psihiatrică ce implica un ofiţer sub acoperire. Pentru că el spusese că-şi luase precauţii, adică în cazul în care ar fi murit ar fi ieşit la iveală informaţii compromiţătoare, probabil că ea ajunsese la concluzia că singura soluţie era să-l interneze undeva. Şi apoi să-l facă să dispară.

Ambler simţea cum inima îi bate să-i iasă din piept, pe măsură ce devenea conştient de faptul că un incident minor îi dăduse existenţa peste cap. Şi totuşi, ce încerca ea să acopere? Doar o relaţie personală, sau era vorba de ceva mai mult de atât?

Îşi ceru scuze şi o sună pe Laurel de pe telefonul mobil. Îi dădu cele două nume; conveniră că la enorma Bibliotecă Naţională a Franţei, în arondismentul 8, putea să caute prin arhive cele mai relevante materiale, pe care altminteri nu ar fi putut să le găsească. Se simţi puţin mai calm când închise telefonul şi îşi dădu seama de ce o sunase cu adevărat. Simţise nevoia să-i audă vocea. Era chiar foarte simplu. Laurel Holland îl ajutase să nu se lase pradă disperării. Rămăsese un colac de salvare pentru normalitate într-o lume care înnebunise.

După o vreme, Caston se întoarse spre el.

— Îţi pot pune o întrebare personală?

Ambler încuviinţă absent.
— Care e numele tău adevărat?

Doar ce era mai bun pentru Paul Fenton, se gândi subsecretarul Whitfield pe când acesta o invită în apartamentul Empire, de la elegantul hotel George V. Hotelul cu opt etaje, aflat la jumătatea distanţei dintre Arcul de Triumf şi Sena, era poate cel mai apreciat din oraş şi asta pe bună dreptate. Majoritatea camerelor erau mobilate şi aranjate elegant, în stil Ludovic XIV. Nu şi apartamentul Empire, care făcea ca celelalte camere să pară de-a dreptul austere. În apartamentul Empire, o intrare mare dădea într-un salon spaţios şi într-o cameră de zi şi sufragerie. Exista chiar şi un budoar lângă salonul pentru oaspeţii oaspetelui hotelului. Apartamentul era decorat cu o mulţime de sculpturi şi tablouri, care le aduceau un omagiu lui Napoleon şi lui Josephine. În afară de pereţi, care erau acoperiţi cu un material auriu, tema imperiului era redată în tonuri de verde şi de lemnărie închisă la culoare. Statuete de bronz şi vaze erau peste tot, creând o senzaţie de abundenţă arboricolă. De la fereastră se vedea o imagine, care-ţi tăia respiraţia, a oraşului luminilor, cu Domul Invalizilor, turnul Montparnasse şi, bineînţeles, foarte vizibil, Turnul Eiffel.

Lui Ellen Whitfield îi plăcea priveliştea. Apartamentul i se părea îngrozitor. Pentru ochiul ei format părea împopoţonat, ţipător, de cea mai proastă calitate. Dar întreaga carieră a lui Fenton era o mărturie a faptului că numai excesele îl ajutaseră să reuşească în viaţă.

Fenton, cu părul roşu-maroniu, ca al unui urs, o conduse în salon, unde luară loc la o masă de sticlă, pe scaune verzi cu dungi. Îşi trecu degetele pe spătarele scaunului, care erau de lemn cu ornamente de bronz, un fel de motive egiptene.

— Cred că nu ţi-am spus cât de recunoscătoare sunt, cât de recunoscători suntem cu toţii, pentru ceea ce ai făcut pentru noi de-a lungul anilor. Whitfield vorbea şi îl privea cu o expresie aproape senzuală. Se aplecă uşor spre el. De aproape remarcă cât de roz şi de fin era tenul lui Fenton, ca şi cum şi-ar fi petrecut toată dimineaţa făcând împachetări cu nămol. Avea pectoralii şi braţele supradimensionate ale unei persoane care face culturism. Fenton avea multe proiecte în vedere şi fără îndoială că şi corpul lui era unul dintre acestea.

El ridică din umeri cu un aer modest.

— Vrei o cafea?

Subsecretarul îşi întoarse privirea spre masa de abanos.

— Am remarcat că ai deja pregătită o tavă cu cafele. Eşti foarte atent, dar lasă-mă pe mine să o aduc. Se ridică şi se întoarse cu tava. Era o cafetieră, din argint şi sticlă, plină cu cafea proaspătă; un vas mic de porţelan cu lapte şi un altul cu zahăr. Fac eu pe gazda, spuse ea turnând cafeaua în două ceşti delicate din porţelan de Limoges.

Se aşeză pe scaun şi luă o gură din cafeaua excelentă; obişnuia să bea cafeaua neagră. Fenton, îşi reaminti ea, o prefera foarte dulce şi se uită la el cum punea mai multe linguriţe de zahăr, aşa cum făcea mereu.

— Atâta zahăr, spuse ea pe un ton de reproş maternal. Te va ucide.

Fenton luă o sorbitură şi zâmbi.

— Vremuri incitante, nu? Ştii că mereu am fost onorat să fac orice serviciu am putut. Este plăcut să lucrez cu cineva care vede lumea la fel ca mine. Amândoi înţelegem că America merită un viitor mai sigur. Amândoi înţelegem că ameninţările de mâine trebuie combătute de azi. Acţiune preventivă, nu?

— Prevederea şi rezolvarea timpurie, încuviinţă ea. Şi nimeni nu o face mai bine decât oamenii tăi. Fără agenţii tăi operativi şi fără sistemul tău de informaţii, nu am fi reuşit niciodată să avansăm atât. Din punctul nostru de vedere nu eşti doar un contractor privat. Eşti un partener cu drepturi depline în misiunea de a menţine superioritatea Americii.

— Suntem asemănători în multe privinţe, spuse Fenton. Amândurora ne place să câştigăm. Şi asta am făcut până acum: am tot învins. Am câştigat pentru echipa în care credem amândoi.

Whitfield se uita la Fenton cum îşi termină cafeaua şi pune ceaşca pe farfuriuţă.

— Este mai uşor să câştigi, spuse ea, atunci când adversarii tăi nici nu ştiu că joci jocul. Recunoştinţa din privirea ei era totală.

Fenton încuviinţă absent. Închise ochii şi apoi îi redeschise, ca şi cum i-ar fi fost greu să se concentreze.

— Dar ştiu că nu ai vrut să ne întâlnim aici doar pentru a mă felicita, spuse el, tărăgănând un pic cuvintele.

— Trebuia să-mi dai un raport în privinţa lui Tarquin, spuse ea. Presupun că nu ştie că stai la acest hotel. Ţi-ai luat măsuri de prevedere?

Fenton încuviinţă.

— Ne-am întâlnit într-o locaţie sigură. Dar s-a descurcat bine. Căscă. Scuză-mă, cred că e din cauza diferenţei de fus orar.

Ea îi mai turnă cafea.

— Probabil că eşti extenuat, după tot ce s-a întâmplat în ultimele zile, spuse Whitfield, foarte atentă. Remarcă felul în care vorbea şi cum capul i se apleca uşor spre piept.

Fenton căscă şi îşi schimbă poziţia pe canapea.

— E foarte ciudat, murmură el. Nu pot să-mi ţin ochii deschişi.

— Nici nu încerca, spuse Whitfield. Nu rezista. Agenţilor ei nu le fusese greu să îmbibe zahărul cu un antidepresiv cu acţiune rapidă, un derivat din gama hidroxibutirat, care, în cantităţi mari, ducea la pierderea cunoştinţei şi care nu putea fi detectat la analize, pentru că avea aceleaşi componente ca şi sângele.

Ochii lui Fenton se deschiseră o clipă, poate ca răspuns la răceala din tonul ei. Scoase un zgomot ca un mormăit al unei persoane adormite.

— Îmi pare foarte rău. Se uită la ceas. A fost o decizie pe care şi eu şi Ashton am luat-o cu dificultate. Nu pentru că ne îndoim de loialitatea ta. E doar pentru că, ei bine, ştii cine sunt. Ai putea să faci legătura şi nu eram siguri că ţi-ar fi plăcut rezultatul acestui puzzle. Se uită din nou la Fenton a cărui poziţie sugera pierderea cunoştinţei. Oare o auzise măcar?

Oricum, ceea ce spusese nu era decât adevărul. Exista riscul ca Fenton să se simtă trădat, dacă ar fi aflat adevărata natură a operaţiunii pentru care fusese recrutat şi adesea trădările atrag după sine alte trădări. Evenimentul ce urma să vină era prea important pentru a permite vreo abatere. Toată lumea trebuia să-şi joace rolul la perfecţie. Uitându-se la corpul nemişcat din faţa ei, se gândi că Paul Fenton îşi jucase rolul foarte bine.

25

Intuiţia nu-mi spune nimic bun în legătură cu asta, spuse Ambler. Cei doi bărbaţi mergeau pe Boulevard de Bonne Nouvelle, auditorul ţinându-şi ambele mâini înăuntrul pardesiului, pentru a se încălzi. Ambler nu ar fi făcut asta niciodată, nici un agent operativ nu ar fi făcut-o, dar, oricum mâinile lui Caston nu erau folositoare în afara biroului. Caston se uita în jos, cercetând asfaltul din faţă, pentru a nu călca în excremente de câine; Ambler examina strada, atent la orice semn care i-ar fi dat de bănuit că sunt urmăriţi.

— Cum? spuse auditorul uitându-se la el întrebător.

— Aşa cum ai auzit.

— Ai citit în horoscop că planetele nu sunt sub un semn bun? Vreun prezicător care citeşte în măruntaie de animal ţi-a spus ceva de rău augur? Adică, dacă ştii ceva ce nu ştiu eu, haide să discutăm. Dacă ai vreo justificare raţională, e cu atât mai bine. Dar de câte ori trebuie să mai discutăm chestia asta? Suntem adulţi. Doar faptele ar trebui să ne motiveze acţiunile. Nu sentimentele.

— Revino cu picioarele pe pământ, aici nu ai avantajul terenului propriu. Nu suntem pe tărâmul analizelor tipărite. Ceea ce vezi în jurul tău sunt construcţii de beton şi sticlă, nu coloane de cifre. Şi dacă cineva trage în noi, o va face cu gloanţe adevărate, nu cu parabole posibile ale gloanţelor. Dar cum se face că cineva ca tine cunoaşte o casă conspirativă a Agenţiei? Conform principiului informaţiilor necesare, tu nici măcar nu ar fi trebuit să auzi de aşa ceva. Pentru că, cu siguranţă, un luptător cu pixul ca tine nu are nevoie de o astfel de informaţie.

— Tu chiar nu pricepi. Cine plăteşte chiria? Cine vede toate facturile? Nici unul dintre lucrurile pentru care Agenţia dă bani nu este în afara ariei mele de responsabilitate şi cunoştinţe. Sunt auditor. Nimic din ce este auditabil nu-mi este străin.

Ambler rămase tăcut o clipă.

— Şi de unde ştii că locuinţa nu este ocupată?

— Ştiu fiindcă contractul de închiriere expiră la sfârşitul lunii şi nu-l mai reînnoim. Şi pentru că am prevăzut în buget cheltuieli cu o echipă de curăţenie, care trebuie să sosească săptămâna

viitoare. Ergo, este gol, dar încă echipat. M-am uitat pe lista cu achiziţii pentru Paris înainte de a pleca. Aşa că pot să-ţi spun care este costul mediu al întreţinerii pentru apartamentul de pe rue Bouchardon pentru ultimele patruzeci şi opt de luni, transformat în dolari, cam douăzeci şi opt de mii treizeci şi trei. Diversele costuri variabile includ, în ordinea descrescătoare a valorii, cheltuielile de comunicaţii, care, la rândul lor, ajung la…

— Bine, opreşte-te. Am înţeles.

Clădirea de pe rue Bouchardon părea ciudat de dezolantă; faţada de piatră era acoperită cu licheni şi muşchi, ferestrele erau întunecate şi grilajul de la uşă, îndoit şi cu vopseaua sărită. O lampă stradală din apropiere lumina intermitent, scoţând un bâzâit continuu.

— Cum intrăm? îl întrebă Ambler pe Caston.

— Nu este specialitatea mea, spuse Caston ca şi cum s-ar fi simţit insultat. Ce, chiar te aştepţi să fac eu totul? Eşti un agent operativ, aşa că operează.

— Rahat. Nu era la fel ca parcarea de la Clinique de Louvre. Se aflau într-un loc expus, aşa că trebuia să facă ceva în timp foarte scurt. Ambler îngenunche şi se desfăcu la un şiret. Când se ridică în picioare, în mână ţinea o cheie subţire, aplatizată, în afară de cinci mici excrescenţe între canale. Era o cheie de impact şi pentru a o face să funcţioneze aveai nevoie de îndemânare şi de noroc. Se îndoia că era înzestrat în suficientă măsură cu cele două atribute. Stai aici, îi spuse lui Caston.

Se duse la o pubelă din capul străzii şi după câteva minute se întoarse cu un roman soios pe care-l aruncase cineva. Dar era gros şi avea cotorul tare. Avea să funcţioneze bine pe post de ciocan.

Cheia de impact era menită să lovească pinul de jos al încuietorii îndeajuns de tare pentru a-l face pe cel de sus să se ridice o clipă, lăsând astfel liberă trecerea printre şirul de dinţi. În aceeaşi clipă, înainte ca arcul să împingă pinul în jos, cheia trebuia să se învârtă.

În teorie.

Realitatea nu se ridica adeseori la înălţimea aşteptărilor. Dacă pinii superiori nu se ridicau destul de sus, nu avea să funcţioneze. La fel dacă se ridicau prea sus. Dacă învârtea cheia o clipă mai târziu decât trebuia, din nou nu avea să funcţioneze.

Puse cheia pe gaură şi o lovi cu cartea, împingând-o prin încuietoare cât de tare putea şi învârtind-o în acelaşi timp.

Nu-i venea să creadă. Funcţionase, pentru prima dată! Aproape niciodată nu funcţiona. Cheia se învârti în yală şi el deschise uşa. Se simţi mândru de îndemânarea sa şi, zâmbind, se întoarse spre Caston.

Auditorul îşi înăbuşea un căscat.

— În sfârşit, mormăi el. Nu pot să cred că ţi-a luat atâta timp.

Ambler se abţinu să facă vreun comentariu.

Odată intraţi, Ambler putea să lucreze la uşa apartamentului, fără teama de a fi observat. Clădirea părea a fi complet abandonată. Dar echipa CIA, care pregătise apartamentul, avusese grijă să pună şi o încuietoare cu adâncime.

Ambler se uită la ea câteva minute, înainte de a renunţa. Nu avea nici o unealtă la-ndemână.

Caston îl privea dispreţuitor.

— Chiar nu poţi să faci nimic ca lumea? Cică eşti un superagent. Douăzeci de ani la Unitatea de Stabilizare Politică. Şi acum…

Ambler i-o reteză.

— Caston? Pune-i lacăt.

În cele din urmă Ambler se duse în curtea plină de tot felul de lucruri. Apartamentul de la parter avea două ferestre care dădeau chiar înspre curte. Era o modalitate lipsită de eleganţă de a intra, dar avea să funcţioneze.

Lovind din nou cu cartea, Ambler sparse un geam şi scoase toate cioburile cu grijă. Rămase nemişcat o clipă, ascultând cu atenţie. Dar nu auzi nimic. Nici un semn că cineva ar fi locuit acolo. Nici un semn că cineva ar fi auzit geamul spărgându-se.

— Tocmai ai încărcat nota de plată a Statelor Unite cu patru sute de dolari, spuse Caston moale. Cel puţin. Şi nu am pus la socoteală mâna de lucru. Preţurile geamgiilor în Paris sunt astronomice.

Ambler puse ambele mâini pe ambrazură şi cu o mişcare bruscă se ridică şi sări de partea cealaltă, prin fereastra fără geam, aterizând în picioare.

Mergând cu atenţie prin întuneric se duse la uşă, aprinse câteva becuri şi apoi deschise yala.

În cele din urmă deschise uşa şi-l văzu pe Caston aşteptând nerăbdător, cu braţele încrucişate.

— În afară de asta e foarte frig afară, spuse Caston. Şi tu ai spart o nenorocită de fereastră.

— Intră şi taci. Închise uşa după Caston şi, din reflex, trase şi

yala. Casele conspirative nu aveau sistem de alarmă; posibila venire a poliţiei era o ameninţare mai mare decât pătrunderea întâmplătoare a unui hoţ.

Cei doi umblară prin apartament până când dădură de o cameră mică, unde se afla un televizor cu ecran mare. Sub el se afla ceva, care părea a fi doar un sistem obişnuit de recepţie. Dar Ambler ştia că nu era chiar aşa. Pe acoperişul clădirii se afla un echipament de satelit, conectat cu parterul printr-un cablu de fibră optică, imposibil de interceptat; în cutia de sub televizor exista un echipament complex de decriptare.

Nu era un sistem de înaltă securitate şi nu fusese prevăzut pentru recepţionarea informaţiilor ultrasecrete. Dar materialul la care voiau ei să ajungă nu era clasificat, din punct de vedere tehnic, sau poate era chiar disponibil pentru toată lumea.

Caston trase de sertarele dulapului unde era monitorul până când descoperi o tastatură. Zâmbi ca şi cum ar fi dat de un prieten. Se întoarse spre monitor şi următoarele câteva minute începu să butoneze.

Ecranul se aprinse, dar nu apăreau decât paraziţi.

— Să văd dacă-mi amintesc cum se face, spuse Caston, vorbind mai ales pentru sine, în timp ce umbla la telecomandă. Dintr-odată, pe ecran apărură cifre, reprezentând informaţii cu privire la dimensiunile şi timpul de descărcare a diferitelor dosare.

Expresia feţei lui Caston deveni concentrată.

— Astea le iau din sectorul Open Source[64], îi explică el agentului operativ. Sunt declasificate, marea majoritate accesibile publicului larg. Vreau să-l vezi pe Ashton Palmer în elementul său. Tu eşti expertul în fizionomii, da? Vreau să vezi faţa la rezoluţie maximă, cu toate culorile. Mai butonă un minut la tastatură, ajustând tot felul de setări. Dintr-odată, ecranul se animă cu chipul lui Palmer, fotografiat în timp ce prezenta o expunere. Astea sunt de pe la jumătatea anilor 1990, continuă Caston. Un discurs pe care l-a ţinut la o conferinţă sponsorizată de Centrul de Studii Politice. Am găsit o referinţă la asta într-un articol de ziar. Palmer este civilizat, dar cred că nu ai nevoie de mult timp să-ţi dai seama de ceea ce spune.

Pe ecran, Palmer părea încrezător, aproape liniştit. În spatele său se vedea o draperie. Era îmbrăcat cu un costum albastru-

[64] Acces Liber *(n. trad.).*

închis, cu cravată roşie şi o cămaşă de culoare albastru-deschis.

„Forma tradiţională în chineză pentru case în oraş era *siheyuan,* în traducere literală «curţi închise de patru pereţi». Casele dădeau spre interior, creând senzaţia de închidere totală. Arhitectura siheyuan-urilor este definitorie pentru caracterul chinezilor. Ashton îşi ridică privirea de pe textul din faţa sa. Ochii lui închişi la culoare străluceau. Imperiul de Mijloc a fost, vreme de un mileniu, dinastie după dinastie, un tărâm orientat doar spre interior. Poate că elementul cel mai constant al acelei zone de obiceiuri şi reguli diferite, pe care o numim cultură chineză, a fost o xenofobie profundă. În istoria chineză nu apare nici un Petru cel Mare, nici o împărătească Ecaterina, nici Napoleon, nici regina Victoria, nici Kaiserul Wilhelm, nici Tojo. De la căderea regimului asupritor tătar, nu a mai existat nimic ce poate fi denumit drept imperiu chinez. Nu a mai fost decât China. Mare, da. Puternică, fără nici o îndoială. Dar mai ales îngrădită. Dacă vreţi, un mare siheyuan. Se poate discuta dacă această xenofobie le-a fost de folos chinezilor. Dar ceea ce pare indiscutabil este că acest lucru ne-a fost nouă, celorlalţi, de mare ajutor.”

Ambler se apropie de ecran pentru a-l vedea mai bine pe elocventul profesor, a cărui inteligenţă părea să radieze în jur.

„Unii analişti politici au crezut că această ţară se va schimba odată cu preluarea puterii de comunişti, spuse Palmer, după ce luă o gură de apă dintr-un pahar de pe pupitrul din faţa sa. Cu siguranţă că, la nivel internaţional, comunismul a fost internaţional. Sigur că orizontul său expansionist trebuia să determine China să-şi îndrepte privirea spre exterior, să se deschidă cel puţin către rudele din blocul estic. Cel puţin aşa credeau studenţii la ştiinţe politice. Bineînţeles, acest lucru nu s-a întâmplat. Preşedintele Mao şi-a ţinut compatrioţii sub un control riguros în mai mare măsură decât oricare alt conducător de popoare din istorie. S-a transformat într-un zeu. Şi în ciuda discursului său belicos, nu numai că şi-a izolat compatrioţii de suflul puternic al modernizării, dar a fost foarte conservator, chiar reacţionar în ceea ce priveşte proiecţia forţei. În afară de câteva mici confruntări, nu există decât două momente mai importante. Unul a fost conflictul din peninsula coreeană din anii 1950, unde, nota bene, chinezii chiar credeau că Statele Unite aveau de gând să lanseze o invazie. Implicarea în Coreea este rezultatul unei politici defensive, nu ofensive. Realitatea este că preşedintele Mao a fost cu adevărat Ultimul împărat, unul a cărui obsesie era centrată spre interior, având legătură cu puritatea supuşilor săi.”

Expresia lui Palmer rămase la fel de neutră pe toată durata expozeului de până atunci, dar rostea cuvintele cu o fluenţă

hipnotică.

„Doar în ultimii ani am asistat la o schimbare de-a dreptul seismică în China. O adevărată deschidere spre exterior, alimentată de implicarea uimitor de rapidă în sistemul capitalismului global. Este exact evoluţia scontată de administraţia americană şi pe care a promovat-o. Dar, cum ar spune chinezii, trebuie să ai grijă cu ceea ce-ţi doreşti. Am trezit tigrul, sperând să-l putem călări. Făcu o pauză şi un zâmbet vag îi apăru pe buze. Şi, visând la călărirea tigrului, am uitat ce se întâmplă atunci când cazi de pe el. Strategii politici s-au autoconvins de faptul că o convergenţă economică se va răsfrânge pe plan politic, ducând la o armonizare a intereselor. Dar realitatea era contrară. Doi bărbaţi îndrăgostiţi de aceeaşi femeie, este aceasta reţeta pentru o coexistenţă paşnică? Nu prea cred. Se auziră râsete din public. Exact la fel, atunci când două entităţi au acelaşi scop competitiv, fie pentru dominarea economică a unui anumit sector, fie pentru dominarea politică a regiunii Pacificului. Se pare că a scăpat atenţiei minţilor politice mioape faptul că, pe măsură ce s-a orientat spre economia de piaţă, China a devenit mai interesată şi de război. La doar zece ani după moartea lui Mao, China a scufundat trei nave vietnameze în zona insulelor Spratly. În 1994 au apărut deja confruntări între un submarin chinez şi nave americane în Marea Galbenă, iar în anii următori s-au semnalat capturarea recifului Mischief de la Filipine, rachete trase de pe coastele Taiwanului, în ape internaţionale şi aşa mai departe. Marina chineză a cumpărat un portavion din Franţa şi mai multe sisteme radar din Marea Britanie şi şi-a construit propriul canal de trecere din provincia Yunnan până la golful Bengalului, asigurându-şi astfel accesul la Oceanul Indian. Acţiunile enumerate până acum pot fi uşor ignorate, pentru că sunt la scară mică. Dar, de fapt, acestea sunt doar sondări, încercări de a influenţa decizia comunităţii internaţionale. Şi şi-au dat seama de pasivitatea competitorilor, rivalilor săi. Şi să nu ne înşelăm; pentru prima dată în istorie suntem rivali.”

Privirea lui Palmer scânteia în timp ce încerca să demonstreze ceea ce spunea.

„China fierbe şi Occidentul este cel care i-a alimentat focul. Prin acţiunile orientate spre liberalizare economică, China a câştigat sute de miliarde de dolari în capital străin. Rata de creştere a PIB-ului este de 10 la sută, mult mai mare decât a avut-o vreodată o ţară. Şi în ceea ce priveşte consumul, ratele de creştere sunt gigantice: tigrul trezit, în câţiva ani va consuma 10 la sută din producţia mondială de petrol şi o treime din cea de fier. Chiar ca simplu consumator are o influenţă disproporţionată

asupra naţiunilor din sud-vestul Asiei, precum şi asupra Coreei, Japoniei şi bineînţeles, Taiwanului. Conglomeratele noastre depind din ce în ce mai mult de dinamul chinez pentru propria lor creştere. Vi se pare că sună cunoscut, doamnelor şi domnilor?”

Din nou Palmer tăcu, uitându-se la audienţă. Avea un extraordinar simţ al cadenţei.

„Daţi-mi voie să explic pe înţelesul tuturor. Gândiţi-vă la o ţară care trece prin ceea ce am putea numi o a doua revoluţie industrială. O ţară unde mâna de lucru era ieftină, capitalul şi resursele abundente, o ţară care a fost capabilă să-şi dezvolte economia, imprimându-i cea mai rapidă creştere. Mă refer, spuse el ridicând subtil tonul, la Statele Unite ale Americii, aşa cum erau ele la începutul secolului douăzeci. Ştim cu toţii ce a urmat. O perioadă de dominaţie militară, industrială, economică şi supremaţie economică, o perioadă de putere şi prosperitate, pe care, pe scurt am denumit-o Secolul american, îşi aruncă privirea pe pupitru înainte de a-şi relua expunerea. Secolul american a fost ceva redutabil. Dar nimeni nu a promis vreodată că va dura etern. Şi, într-adevăr avem toate motivele să credem că nu va dura, toate motivele să credem că secolul douăzeci şi unu va fi identificat drept Secolul chinez.”

Murmurele publicului se auzeau distinct.

„Imparţialitatea mea în calitate de profesor nu-mi permite să fac aprecieri cu privire la caracterul salutar sau regretabil al acestei situaţii. Vreau doar să remarc că ironia sorţii face ca această dezvoltare să fie rodul eforturilor noastre. Americani bine intenţionaţi, care au dominat politica noastră externă, nu au renunţat nici o clipă la încercarea de a trezi tigrul, de a determina un regat concentrat asupra sa să-şi întoarcă privirile spre exterior. Copiii noştri vor trăi cu acest rezultat, spuse şi apoi adăugă cu o voce înceată, sau vor muri din cauza lui.”

Ambler fu scuturat de un fior; încercă să-şi amintească de alte dăţi când văzuse figuri pe care se citea acelaşi amestec de încredere în sine şi zel. Chipurile care îi reveniră în minte nu-l liniştiră deloc: dr. Abimael Guzman, ucigaşul care fondase mişcarea teroristă peruană Calea Luminoasă, era unul dintre aceştia. David Koresh, autoproclamatul mesia al Davidienilor, era un altul. Dar Ashton Palmer dădea o impresie de falsă bună-cuviinţă, lucru care-l diferenţia de ceilalţi fanatici şi-l făcea, potenţial, mai periculos.

„Din nou, specialiştii noştri în China au interpretat greşit frunzele de ceai. Cu toţii ne aducem aminte de agitaţia Chinei atunci când ambasada sa din Belgrad a fost bombardată în cursul unui atac aerian american. Milioane de cetăţeni chinezi au refuzat

să creadă că poate fi vorba de un accident. Oamenii care îşi frecau mâinile stânjeniţi puteau fi văzuţi peste tot prin Washington. Insurgenţa antiamericanismului a fost considerată aproape în unanimitate ca fiind un lucru rău. Aceşti experţi nu au tras învăţămintele necesare din ceea ce înţeleptul chinez Chung-wen Han a numit simplu *shuangxing,* sau joc dublu. De fapt, creşterea xenofobiei s-ar putea să fi fost un lucru bun pentru America. Orice încetineşte integrarea Chinei în comunitatea naţiunilor, ştim că va duce şi la eliminarea ritmului de creştere. Un sceptic ar putea spune că astfel de lucruri nu aveau cum să nu fie bune pentru America şi pentru lume. Dar eu, pentru că sunt doar un profesor imparţial şi neutru, nu pot să elimin nici una dintre variante. Dar, dacă aşa cum cred eu, am ajuns la o răscruce, poate că reuşesc să îndrept atenţia noastră spre ceea ce se află la capătul fiecăreia dintre aceste căi. Conflictul cu China este inevitabil. Dar încă nu este inevitabil rezultatul acestui conflict. Şi acest lucru depinde de alegerile noastre, alegeri pe care le facem azi."

Clay Caston reîncepu să apese pe butoane, până când apăru o nouă înregistrare video. Aceasta era de o calitate mai proastă, fiind aparent copiată după o transmisie a canalului C-Span din urmă cu doar câteva zile.

— Aici îl vei auzi cântând o altă melodie, spuse Caston. Bineînţeles că la această conferinţă de la Centrul pentru Studii Strategice n-a avut acces publicul. Palmer a vorbit mai mult pentru acoliţi. Transmisia C-Span a fost aceea a unui grup de lucru alcătuit în Washington de un alt *think tank,* ce reprezintă o diversitate de opinii. Este posibil să se fi decis să apară sub un nou chip.

Ashton Palmer ieşea în evidenţă din grupul de cinci sinologi. Expresia lui era de o imperturbabilitate glacială, fruntea înaltă şi ochii întunecaţi sugerând inteligenţă şi raţiune.

Clipul începu cu o întrebare pusă de un tânăr din public, cu barbă deasă şi ochelari cu lentile groase.

„Domnule profesor Palmer, credeţi că politica Americii faţă de China nu este suficient de centrată pe interesele noastre naţionale? Pentru că mulţi oameni din Departamentul de Stat ar spune astăzi că ascensiunea preşedintelui Liu Ang este un mare succes, rezultatul politicii lor de «angajament constructiv»".

Palmer zâmbi când camera se întoarse spre el.

„Liu Ang este un politician care place. Sper doar ca el să reprezinte viitorul."

Palmer zâmbi din nou arătându-şi dinţii albi. În ciuda

recunoaşterii deschise şi a atitudinii relaxate, Ambler simţi că îl trec fiorii: pe măsură ce studia chipul lui Palmer detectă… nu, chiar văzu dar un dispreţ profund şi adânc înrădăcinat, precum şi ostilitate faţă de politicianul despre care vorbea. În clipa în care rosti numele lui Liu Ang, expresia care i se întipări pe chip contrazicea pregnant cuvintele spuse.

> „… aşadar, nu pot spune decât că sper ca cei care triumfa în Departamentul de Stat să nu se înşele, concluzionă el. Oricum, trebuie să lucrăm cu el.”

Caston mormăi.

— Sună perfect plauzibil. Este greu de spus ce gândeşte.

Acum era rândul lui Ambler să lucreze la tastatură. Programul care rula videoclipul permitea ca imaginea să fie deplasată înainte şi înapoi. Ambler dădu înapoi până la clipa când Ashton Palmer pronunţă numele preşedintelui chinez. Acum lăsa imaginile să se deruleze cadru cu cadru. *Aşa.* Într-o micropauză dintre cele două cuvinte ale numelui, faţa lui Palmer căpătă o expresie complet diferită. Ochii înfundaţi în orbite, colţurile gurii lăsate, nările dilatate, era o expresie de revoltă şi dezgust. Un cadru sau două mai încolo dispăruse deja, fiind înlocuită de o expresie artificială de aprobare.

— Iisuse Hristoase! exclamă Caston.

Ambler nu spuse nimic.

Caston dădu din cap.

— Eu nu aş fi văzut chestia aia niciodată.

— Sunt multe lucruri în cer şi pe pământ care nu apar în atotputernicele tale rapoarte.

— Nu mă subestima. Or să fie în curând.

— La timp să numeri cartuşele după ce se termină bătălia, sunt sigur. Am cunoscut şi eu câţiva analişti şi mâncători de numere. Lucraţi cu hârtii, computere, grafice, charturi, dar niciodată cu oamenii. Vă simţiţi mai confortabil între biţi şi bytes.

Caston îşi lăsă capul într-o parte, gânditor.

— Maşinile cu abur au fost depăşite de oameni doar la începuturi. Poate că tu dormeai atunci când am intrat în era informaţională. Astăzi tehnologia depăşeşte frontierele. Vede. Aude. Înregistrează modele, perturbări statistice şi dacă eşti dispus să fii atent…

— Aude, dar nu poate asculta. Vede, dar nu poate observa. Şi cu siguranţă nu poate conversa cu femeile şi cu bărbaţii cu care avem de-a face. Nu reuşesc să înlocuiască şi asta, la dracu’.

— Eu cred că urma banilor este mai clară şi-mi spune mai multe decât majoritatea oamenilor.

— Da, crezi, spuse Ambler pe un ton răstit. Se ridică şi începu să umble prin cameră. Avea senzaţia că se sufocă. Bine, vrei să vorbim despre logică şi interferenţe probabilistice? Ce se întâmplă în China zilele astea, ce înseamnă toate acestea pentru un tip precum Ashton Palmer? De ce îl urăşte pe Liu Ang atât de mult?

— Eu sunt un om al cifrelor, Ambler. Nu mă ocup de geopolitică. Ridică din umeri. Dar am citit ziarele. Şi am auzit amândoi raportul lui Palmer la întâlnirea Centrului de Studii Strategice. Şi pentru că tot ai întrebat, cel mai important lucru în legătură cu Liu Ang este faptul că pare a fi foarte popular printre concetăţenii săi. La aceasta se adaugă o incredibilă forţă a liberalizării. A deschis pieţele, a stabilit norme comerciale viabile, chiar a redus pirateria media, distrugând studiourile de înregistrări şi aşa mai departe.

— Dar se întâmplă gradual, nu? în stilul propriu chinezesc.

— Gradual, da, dar cu o viteză mărită.

— E o contradicţie în termeni.

— Liu Ang este o figură paradoxală din multe puncte de vedere. Care era cuvântul la care făcea referire Palmer? Dedublare. Urmând logica argumentaţiei lui Palmer, toate chestiile alea despre Secolul chinez şi ce s-ar putea întâmpla când un regat preocupat de problemele interne decide să socializeze, să se integreze în comunitatea naţiunilor. Dacă eşti Palmer, Liu Ang este cel mai mare coşmar al tău.

— Dacă eşti Palmer, interveni Ambler, ai să vrei să faci ceva în legătură cu asta.

— Am citit pe undeva că luna viitoare Liu Ang va face o importantă vizită de stat în Statele Unite, spuse Caston. Apoi rămase tăcut o clipă. Va trebui să dau câteva telefoane.

Privirea lui Ambler se întoarse la imaginea statică a conferenţiarului, încercând să extragă tot ceea ce se putea de pe chipul lui. *Cine eşti? Ce vrei*? Îşi lăsă capul în piept gânditor.

Apoi imaginea dispăru.

Ambler văzu monitorul explodând, înflorind într-un nor de fragmente de sticlă, chiar înainte de a auzi plesnetul care însoţi explozia.

Timpul părea că se scurge mai încet.

Ce se întâmplase? Un glonţ. De calibru mare. Puşcă.

Amortizor.

Se întoarse şi văzu un bărbat înarmat, îmbrăcat în negru, ghemuit în poziţia unui luptător de comando, la capătul coridorului. Bărbatul avea o puşcă militară de asalt, un model pe care Ambler îl recunoscu. Heckler & Koch G36. Magazia de cartuşe era curbată şi se afla în faţa trăgaciului, conţinând treizeci de cartuşe de 5.45 mm, calibru NATO. Cătarea folosea un fascicul laser. Era făcută dintr-un polimer uşor şi foarte rezistent. Era extrem de manevrabilă şi de mortală.

Făcea parte din dotarea standard a Operaţiunilor Consulare.

26

Ambler se aruncă la pământ cu o secundă înainte ca o rafală să pornească în direcţia sa. Caston, văzu el, era în capătul îndepărtat al camerei, în afara liniei de ochire a agresorului. Deocamdată.

Inamicul nu era singur, Ambler îşi dădea seama de asta privind în ochii lui. Avea încrederea proprie unui membru al unei echipe.

O echipă care folosea armament al unităţilor speciale. Câţi erau? Într-o echipă de operaţiuni speciale care avea un obiectiv civil numărul standard era între patru şi şase. Dar în cazul unei riposte rapide era posibil să nu fie decât doi sau trei. Puteau ajunge acolo folosind diverse modalităţi de intrare, unii pe uşi, alţii pe ferestre. Cu un aparat de detectat căldura a fost o nimica toată să-i localizeze pe el şi pe Caston.

Întrebarea era de ce nu fusese încă ucis.

În vreme ce primul membru al trupei de comando rămase nemişcat, un al doilea trecu în fugă pe lângă el – o manevră clasică de flancare.

Cu o mişcare bruscă, Ambler lovi uşa camerei, închizând-o.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Caston expirând greu. Îi era frică; faţa lui palidă de obicei devenise lividă. Crede-mă, nu am nimic de-a face cu asta.

— Nu şi nu ai avut nimic de-a face, spuse Ambler. Ştiu asta. Probabil că unul dintre lucrurile pe care le-am descărcat a declanşat alarma. Şi locaţia a fost uşor de stabilit. După cum spuneai, acest loc nu trebuia să fie locuit.

— Şi acum?

— Nu este o situaţie strălucită. Avem de-a face cu profesionişti. Înarmaţi cu puşti de asalt H&K G36. Ai idee ce înseamnă asta?

— H&K G36, repetă Caston clipind des. Am comandat peste o mie şi am plătit un preţ negociat de 845 de dolari. Oricum, costul neamortizat este cel al cartuşelor.

— G36 cu amortizor, îl întrerupse Ambler. Tipii ăştia fac parte dintr-o echipă de curăţenie.

O rafală rupse partea superioară a uşii, umplând camera de

aşchii şi de miros de lemn carbonizat. Uşa nu avea să mai reziste mult timp.

Ambler se ridică şi dintr-un salt stinse luminile, apoi se aruncă din nou la pământ.

De ce era încă în viaţă?

Pentru că erau doi. Probabil că spectrometrele cu infraroşii le-au indicat acest lucru. Nu îl împuşcaseră, fiindcă nu reuşiseră să-l identifice. Mai întâi identifici şi apoi ucizi, aceasta era ordinea de desfăşurare a acţiunii.

Instrucţiunile lor nu prevedeau nimic despre prezenţa unui al doilea ocupant al casei.

— Nu avem nimic cu care să-i putem opri, spuse Caston. Trebuie să ne predăm.

O altă rafală făcu o gaură în uşă, distrugerea fiind provocată de o armă cu amortizor.

Ambler ştia ce avea să urmeze. Comandoul o să se apropie de gaură şi o să-şi descarce armele asupra lor. Aşa vor avea tot timpul să le verifice identitatea.

Nu dispunea decât de câteva secunde pentru a le contracara planul.

Singura armă a lui Ambler era un revolver Glock 26, inutil împotriva unei puşti de asalt. Nu avea mecanism de ochire, era imprecis la distanţă reală şi gloanţele sale de calibru mic nici nu vor penetra echipamentul antiglonţ Monocrys al celor din trupa de comando. În această situaţie nu avea nici cea mai mică valoare ofensivă.

Revezi şi improvizează.

— De fapt ai ceva ce putem folosi, îi spuse Ambler cu voce scăzută.

— Nu cred. Telecomanda nu poate fi folosită împotriva tipilor ăstora. Am încercat deja butonul PAUZĂ.

— Ce ai tu, spuse agentul operativ, se cheamă ostatic.

— Eşti nebun.

— Taci şi ascultă, şopti Ambler. Trebuie să strigi cât de tare poţi că ai un ostatic şi că-l vei împuşca dacă fac un pas înainte. *Acum.*

Câteva secunde de tăcere fură urmate de un dialog ininteligibil între cei doi agresori.

Ambler scoase revolverul din buzunar şi i-l puse lui Caston în mână.

— Mi-l ţii la ceafă, bine?

— Ţi-e uşor să spui, murmură Caston. Pe mine mă vor împuşca.

— Va trebui să ai încredere în mine. Până acum te-ai descurcat foarte bine.

Neliniştea şi confuzia lui Caston erau vizibile, dar Ambler îşi dădu seama că asigurarea pe care i-o dăduse îi făcuse plăcere.

— Vei folosi corpul meu ca pe un scut, spuse Ambler. Asta înseamnă că nu trebuie să-i laşi să te vadă dacă poţi să eviţi acest lucru. Înseamnă că trebuie să mă ţii pe mine între tine şi ei tot timpul. Te voi ajuta eu, dar trebuie să înţelegi manevra.

— Doar că de fapt ei pe tine te caută, nu? Nu are logică.

— Ai încredere în mine, repetă Ambler. Ar fi durat prea mult să-i explice întreaga metodă în toată nebunia de acolo. Ostaticii făceau ca astfel de misiuni să se termine rău. Într-o situaţie tensionată, nimeni nu avea să se gândească de două ori, să verifice identitatea ostaticului sau a celui ce ţinea ostatici. Nici nu conta dacă li se dăduseră fotografii odată cu ordinele primite. Nu le studiaseră calm, la lumină, în linişte. Erau bărbaţi înarmaţi, plini de adrenalină, încercând să îndeplinească ordinele, fără a face o greşeală care să le distrugă cariera. Şi dacă ar fi permis ca ostaticul să moară, aceasta ar fi putut să fie una din acele greşeli. Situaţia ostaticului şi a celui ce luase ostatic depăşea în intensitate orice altă considerare, detalii precum culoarea părului sau înălţime.

Ambler îi mai şopti lui Caston la ureche câteva instrucţiuni.

În cele din urmă, Caston inspiră adânc.

— Vreau să vorbesc cu comandantul vostru, strigă el. La un volum normal, conversaţional, vocea i-ar fi tremurat. Forţat să strige, vocea lui îl făcea să pară încrezător şi autoritar.

Nu se auzi nici un răspuns.

Compunându-şi o mască terorizată, Ambler se aruncă spre uşă, ca şi cum ar fi fost împins.

— Nu-l lăsaţi să mă ucidă, spuse el pe un ton plângăcios, uitându-se prin gaura din uşă. Vă rog, nu-l lăsaţi să mă ucidă. Ochii larg deschişi exprimau isteria de care ar fi fost cuprins un civil prins într-un schimb de focuri.

Văzu aceiaşi doi bărbaţi ca înainte: maxilare pătrate, părul negru, bine făcuţi şi în mod evident foarte bine antrenaţi. Încercau să privească în spatele lui, fără să-şi dea seama că ţinta lor se uita practic la ei.

— Vreau să vorbesc cu comandantul, repetă Caston pe un ton

încrezător şi cu voce tare. *Acum.*

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt şi Ambler simţi cum îi creşte pulsul. *Nu exista nici un ofiţer care să-i comande.* Nu încă. Cei doi pistolari erau singuri. Răspunsul rapid venise, dar în detrimentul alcătuirii echipei. Fără îndoială că şi alţii aveau să ajungă în curând, dar, pentru moment, cei doi acţionau fără să aibă spatele acoperit.

— Vă rog, nu-l lăsaţi să mă ucidă, îşi repetă Ambler mantra terorii.

— O să fie bine, spuse unul dintre bărbaţi, cel mai masiv dintre cei doi.

— Eliberează ostaticul, strigă celălalt. Aşa vom putea sta de vorbă.

— Crezi că sunt tâmpit? strigă Caston instantaneu. Ambler era uimit; auditorul se dovedea capabil să improvizeze.

— Dacă îi faci vreun rău, eşti un om terminat, îi strigă din nou celălalt bărbat. Negocierile cu ostatici sunt studiate în primele cursuri ale pregătirii pentru teren, dar fără a fi aprofundate. Era clar că încerca să-şi amintească tacticile de bază.

Dintr-odată, Ambler se ridică în picioare şi ieşi din câmpul vizual al comandoului.

— Au! făcu el, ca şi cum ar fi fost lovit.

Acum el şi Caston vorbeau în şoaptă şi repede. Ceea ce urma trebuia executat fără greşeală. Caston aprecia precizia, privirea sa, care denota concentrarea intensă, demonstra că avea să o manifeste şi aici, chiar şi în această situaţie.

Din nou Ambler îşi puse capul la gaura din uşă şi-l împinse înainte, ca şi cum ar fi avut un pistol la spate.

— Vă rog, lăsaţi-mă să ies. Nu ştiu cine sunteţi. Nici nu vreau să ştiu. Dar, vă rog, nu-l lăsaţi să mă ucidă. Chipul lui exprima teroarea şi ochii i se umeziră. Are o puşcă tare lungă cu multe gloanţe. Mi-a spus că mă face bucăţi. Am soţie, copii. Sunt american. Vorbea aiurea, dar în fraze scurte, în semn de panică. Vouă vă plac filmele? Eu lucrez în industria cinematografică. Sunt aici în căutare de locuri de filmat. Şi ambasadorul îmi este un foarte bun prieten. Şi tipul ăsta mi-a spus, mi-a spus, oh, Doamne, oh, Doamne!

— Uite care e planul, spuse Caston tare din spatele uşii. Unul dintre voi se poate apropia la cinci paşi de prag. Dacă vine mai aproape, ăsta moare. Îl voi lăsa pe civil să se îndrepte spre voi. Dar îl voi avea în bătaia puştii tot timpul, înţelegeţi? Dacă faceţi

o mişcare greşită vă voi arăta ce poate un 338 Lapua Magnum.

Ambler deschise uşa şi, mergând drept şi nesigur, ieşi câţiva paşi pe hol. Din nou, figura lui era imaginea spaimei. Cei din comando aveau să presupună că ţinta lor se afla în colţul întunecat al camerei, în afara cătării, fiind înarmat cu o puşcă cu bătaie lungă, foarte sofisticată. Sub acest unghi ar fi putut ucide ostaticul, fără a se expune. Dar cei doi nu aveau altceva de făcut decât să aştepte. Timpul lucra în favoarea lor; planul lor era acum să tragă de timp, cât de mult puteau, pentru a permite celorlalţi membri din echipă să ajungă acolo. Ambler vedea asta pe feţele lor. Poate că moartea ostaticului era un cost acceptabil pentru îndeplinirea misiunii Tarquin, dar această decizie nu putea fi luată decât de comandantul lor.

Ambler mai făcu un pas spre cel de-al doilea luptător, mai masiv şi-i văzu ochii verzi, părul negru şi barba nerasă de două zile. Bărbatul considera că ostaticul era mai mult un impediment şi o grijă suplimentară, o necunoscută care încă nu putea fi scoasă din ecuaţie. Nu-şi mai ţinea puşca în poziţie de tragere, părea să nu aibă nici un sens.

Ambler începu să tremure, ca şi cum i-ar fi fost frică. Se uită înapoi în camera întunecoasă, pretinzând că vede o puşcă îndreptată spre capul lui şi expiră precipitat. Apoi se întoarse din nou spre agentul operativ.

— Vrea să mă ucidă, repetă el. Ştiu, ştiu, văd asta în privirea lui. În timp ce vorbea, cuprins de isterie, Ambler începu să dea şi din braţe, cu aceeaşi agitaţie în mişcări. Trebuie să mă ajutaţi. Vă rog să mă ajutaţi. Sunaţi-l pe ambasadorul SUA, Sam Huributt, va garanta el pentru mine. Sunt un tip de treabă, chiar sunt. Vă rog, nu mă lăsaţi cu maniacul ăla. În timp ce vorbea se aplecă spre bărbat, de parcă ar fi încercat să-i facă confidenţe.

— Vă rog să vă calmaţi, îi spuse luptătorul răstit, abia ascunzându-şi dezgustul pentru purtarea şi aiurelile civilului, care venea prea aproape şi vorbea prea mult, continuând să dea din mâini, până…

Oportunităţi vor apărea. Trebuie să le valorifici.

— Şi trebuie să mă ajutaţi, trebuie să mă ajutaţi trebuie să mă ajutaţi, trebuie să mă ajutaţi… Cuvintele pe care le rostise sub imperiul panicii nu aveau nici un sens.

Ambler se aplecă şi mai mult spre agent, simţind acum mirosul de sudoare.

Apucă arma de mâner, nu de magazia de gloanţe. Aceasta s-

ar putea desface şi gloanţele ar fi blocate în armă. Nu ţine bine puşca în mână. Ia-o acum...

Cu viteza unei cobre, Ambler îi smulse agentului arma din mâini şi-l lovi cu patul acesteia în cap. Bărbatul căzu la podea şi el îndreptă arma spre celălalt membru al comandoului.

Îşi dădu seama că acesta era complet confuz, neştiind ce să creadă. Ambler dădu piedica armei pe foc automat.

— Lasă arma din mână, ordonă el.

Bărbatul se conformă şi se dădu uşor în spate.

Ambler ştia ce avea de gând bărbatul să facă.

— Opreşte-te, strigă el.

Dar bărbatul continua să se retragă cu mâinile ridicate. Când o operaţiune nu se desfăşura conform instrucţiunilor, trebuia să evacuezi zona. Aceasta era regula numărul unu.

Ambler îl privi pe bărbat întorcându-se brusc, ieşind în fugă din apartament, apoi în stradă şi dispărând, fără îndoială pentru a se alătura echipei sale. Şi el şi Caston trebuiau să plece imediat şi să se regrupeze în felul lor. Ar fi fost inutil să-l ucidă pe agent.

Erau foarte mulţi cei care abia aşteptau să-i ia locul.

Beijing, China

Chao Tang se trezea devreme de obicei şi-i obliga pe cei care lucrau cu el să se trezească şi ei cu noaptea în cap, deoarece programa întâlniri devreme. Membrii echipei sale de la Ministerul Securităţii Statului se obişnuiseră deja cu felul lui de a fi; încet, încet începură să renunţe la serile de băut vin de orez, la viaţa de noapte veselă pe care şi-o permiteau vechii membri ai guvernului. Chefurile le-ar fi dat dureri de cap la 6 dimineaţa. Încetul cu încetul, ochii împăienjeniţi începură să se limpezească, exprimând interesul; întâlnirile de dimineaţă nu mai erau chiar o corvoadă.

Dar întâlnirea din această dimineaţă, o trecere în revistă a obiectivelor îndeplinite şi a celor în derulare, era lucrul la care se gândea cel mai puţin. Se afla în camera de comunicaţii secretizate, uitându-se la un comunicat care venise peste noapte, doar pentru ochii lui şi ceea ce citi era foarte deranjant. Potrivit misivei lui Joe Li, situaţia cu care se confruntau era chiar mai gravă decât se aştepta. Pentru că descrierea tovarăşului Li în legătură cu întâmplările din Grădinile Luxemburg depăşea

nivelul operaţional presupus de ei. Trebuia să ia o nouă decizie, repede. Întrebarea – de ce? – îl apăsa greu.

Era posibil să se fi înşelat Joe Li? Chao Tang nu putea să creadă asta. Raportul nu putea fi ignorat. Existau prea mulţi inamici de care trebuia să ţină seama, dar cel mai mare duşman la acel moment era timpul. Chao nu mai putea aştepta până când Liu Ang avea să-şi revină la normal.

Trebuia să ia o decizie de unul singur. Unii aveau să o considere trădare, o transgresiune inconştientă şi impardonabilă.

Dar firea recalcitrantă a lui Liu Ang nu-i lăsa nici o altă opţiune.

Chao inspiră profund. Mesajul trebuia transmis în secret şi cu promptitudine. Şi urma să se acţioneze în consecinţă. Trebuiau suspendate regulile normale de operare. Miza era prea mare.

În timp ce transmitea instrucţiunile codificate, încerca să se liniştească singur, spunându-şi că luase măsurile disperate pe care le cerea situaţia. Dacă făcuse o greşeală de calcul, tocmai comisese cea mai mare greşeală din viaţa lui. Mintea îi era cuprinsă de nelinişte.

Acelaşi efect aveau şi cuvintele lui Joe Li. Oare cine altcineva mai ştia de comunicat? Tânărul care i-l adusese, Shen Wang, era la fel de activ şi de plin de vervă în acea dimineaţă aşa cum era în toate dimineţile. La început, tovarăşul Chao se îndoise de el. Era *împrumutat* de la Armata Populară de Eliberare, aceasta era terminologia, dar te inducea în eroare. Pentru a promova dezvoltarea unei culturi guvernamentale comune, sau pentru a descuraja dezvoltarea diviziunilor departamentale, APE decisese să numească ofiţeri pe lângă civilii din cadrul guvernului. Problema era că nu se putea refuza un astfel de ofiţer numit, cel puţin nu fără a întâmpina tot felul de neplăceri. Astfel, un tânăr factotum de la APE urma să-şi petreacă un an de zile ca intern în biroul central al Ministerului Securităţii Statului. MSS, la rândul său şi-a trimis un om la APE, dar în general toată lumea considera că APE făcuse o afacere mai bună.

La MSS, se bănuia că tânărul intern va raporta la APE. Se ştia că Shen Wang era un protejat al generalului Lam, un tip înţepat care-l cam dezgusta pe Chao. Dar în ciuda suspiciunilor iniţiale ale lui Chao, tânărul simpatic începuse să-i placă din ce în ce mai mult. Era neobosit, muncitor, complet lipsit de cinism. Chao trebuia să admită că tânărul – nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani – părea a fi un adevărat idealist, aşa cum

fusese el însuşi în tinereţe.

Shen Wang apăru la uşă, tuşind discret.

— Scuzaţi-mi indiscreţia, domnule, dar păreţi îngrijorat.

Chao îl privi pe internul sârguincios. Oare văzuse şi el mesajul? Dar figura lui părea atât de senină că era greu să-l bănuieşti de ceva.

— Lucrurile s-au complicat de mult, replică Chao. Şi azi-dimineaţă s-au mai complicat un pic.

Shen Wang lăsă capul în jos şi rămase tăcut o clipă.

— Munciţi atât de mult, spuse el. Cred că sunteţi cel mai muncitor om pe care l-am văzut eu vreodată.

Chao zâmbi şters.

— Şi tu ai pornit bine pe calea de a-i depăşi pe bătrâni.

— Nu cunosc complexitatea problemelor care vă frământă, dar ştiu că umerii dumneavoastră sunt mai laţi decât orice povară. Făcea aluzie la un vechi proverb şi ceea ce spusese se oprise chiar în punctul de unde s-ar fi transformat în linguşeală.

— Să sperăm.

— Tovarăşul Chao îşi aduce aminte de întâlnirea pe care o are la prânz?

Chao zâmbi distrat.

— Va trebui să-mi reaminteşti.

Shen Wang se uită la programul lui Chao.

— Este o masă de celebrare a eroilor poporului. La Peninsula Palace.

— Ar fi bine să plec, atunci, spuse tovarăşul Chao. Nici unul dintre ei nu trebuia să amintească despre traficul îngrozitor al oraşului. Chiar un drum scurt presupunea un timp îndelungat. Iar cineva aflat în poziţia tovarăşului Chao nu putea să meargă lipsit de protecţia unei maşini blindate, sau fără un şofer instruit special.

Câteva minute mai târziu, Chao se aşeză în limuzina sa neagră şi se gândi cât de manierat era Shen Wang. Chao se mândrea că poate recunoaşte oamenii cu potenţial şi se gândea că acest tânăr are un viitor strălucit.

După câteva minute în traficul lent, sedanul o porni în cele din urmă cu o viteză considerabilă.

La câteva sute de metri depărtare, pe banda opusă, era vizibil un buldozer enorm. Lucrări la drumuri, se gândi Chao, care încurcă şi mai mult traficul. Era neplăcut că nu se putuse amâna până la un moment mai calm al zilei. Dar măcar se afla pe banda

cealaltă.

— Traficul nu este aşa de rău pe partea noastră, nu? spuse şoferul său.

Directorul MSS nu-i răspunse. În schimb, scoase un ţipăt când impactul devastator veni repede şi pe neaşteptate. Enormul buldozer, cu lama la pământ, trecuse pe banda lor şi sedanul fusese blocat de maşinile de pe ambele părţi. Acum buldozerul stâlcea sedanul de gardul de protecţie, până când acesta fu aruncat şi căzu dedesubt, într-un vast bazin de beton. Apoi fu cuprins de flăcări.

În cabina aflată la înălţime, şoferul buldozerului vorbea la telefon.

— Curăţenia completă, spuse el în dialectul dur al celor din nord.

— Mulţumesc, îi răspunse Shen Wang. Ca urmare a numărului din ce în ce mai mare de accidente din Beijing, moartea lui Chao avea să fie cercetată, dar fără a surprinde pe nimeni. Generalul va fi mulţumit.

— Ce este asta? întrebă Laurel, cu o privire speriată. Ea şi Ambler se aflau într-o cameră de hotel şi el tocmai îşi scosese cămaşa. Ea se duse spre el şi-şi trecu degetele peste o rană roşiatică de pe umărul lui.

— Casa conspirativă se pare că era destul de cunoscută, recunoscu Ambler.

— Dar chiar ai încredere în acest om? întrebă Laurel uitându-se la el atentă. Părea neliniştită, sau chiar că se temea pentru el.

— Trebuie să am.

— De ce, Hal? Cum poţi să fii aşa de sigur?

— Pentru că, dacă n-aş avea încredere în el, mi-aş pierde încrederea în mine. Se opri. E greu să-ţi explic.

Ea încuviinţă.

— Nu trebuie. Înţeleg. Nici nu ştiu de ce-mi fac griji. Lumea nu mai are de mult nici o logică.

— De acum câteva zile, o corectă Ambler.

— De mai de mult.

— De când am intrat eu în lumea ta. Simţi că îl arde gâtlejul. Un necunoscut. Până şi pentru mine sunt un necunoscut.

— Nu, îi spuse ea. Îl mângâie pe piept, pe umeri, pe braţe, de parcă ar fi vrut să aibă confirmarea că este o persoană reală, nu o fantasmă. Când privirile li se întâlniră din nou, ochii ei erau

umezi. Nu am cunoscut niciodată pe cineva ca tine.

— Numără-ţi rănile.

Ea dădu din cap.

— Eşti un om bun. Îl bătu cu degetul în piept. Cu o inimă bună.

— Şi mintea altcuiva.

— Şi ce dacă, spuse ea cu un zâmbet şăgalnic. Au încercat să te anuleze, dar ştii ce? Eşti mai real decât orice alt bărbat pe care l-am întâlnit.

— Laurel, spuse el, dar se opri când îşi auzi tensiunea din voce.

— Când sunt cu tine, e ca şi cum… ca şi cum mi-aş da seama că toată viaţa am fost singură, fără să conştientizez asta pe deplin, pentru că nu am ştiut niciodată ce înseamnă să fii cu adevărat împreună cu cineva. Aşa simt când sunt cu tine. Parcă mereu am fost singură şi acum nu mai sunt. Nu mă mai pot întoarce la viaţa de dinainte. Nu mai pot. Vocea i se îngroşă din cauza emoţiei. Vrei să vorbim despre ce mi-ai făcut, despre lucrurile prin care am trecut datorită ţie? Asta mi*-ai f*ăcut. Şi aş vrea ca totul să rămână neschimbat.

El îşi simţi gura uscată.

— Nimic nu mă înspăimântă mai tare decât ideea de a te pierde.

— Nu mai sunt pierdută. Ochii îi străluceau ca de la un foc venit din interior. Mi-ai salvat viaţa în mai multe feluri.

— Tu eşti aleasa mea, Laurel. Nimic nu are sens fără tine. Nu pentru mine. Sunt doar…

— Harrison Ambler, spuse ea, zâmbind în timp ce-i rostea numele cu voce tare. Harrison Ambler.

27

Muzeul Armandier nu „merite le detour”[65], după cum spunea ghidul Michelin. Cu greu puteai spune că merită să fie vizitat. Dar Ambler şi-l amintea foarte bine din anii petrecuţi la Paris în tinereţe şi se îndoia că se schimbase mult. Era unul dintre puţinele muzee particulare de artă şi, pentru a-şi menţine avantajele fiscale pe care le primea ca muzeu, avea ore regulate de vizitare. Dar era pustiu în majoritatea timpului. Probabil că veneau acolo mai puţini oameni decât în secolul XIX, atunci când era reşedinţă privată. Nu era o clădire impresionantă, ci o vilă în stil neoitalian, cu ferestre mari cu arcade şi o curte parţial închisă. Construită de un bancher protestant, care profitase enorm de pe urma afacerilor făcute în cursul celui de Al Doilea Imperiu, era situată în sectorul Plaine Marceau, din arondismentul 8, care era pe atunci un cartier preferat de nobilii bonapartişti şi de câţiva afacerişti, fiind mult mai liniştit acum. Din când în când, muzeul era închiriat de echipe de filmare, care surprindeau pe peliculă drame din vremurile de demult.

Altfel era unul din cele mai puţin vizitate spaţii publice din Paris. Poate că reprezenta cel mai bun loc pentru o primă slujbă, se gândi Ambler zâmbind la amintirea tinereţii sale, dar ca muzeu nu stârnea interes. Problema era colecţia. Soţia lui Marcel Armandier, Jacqueline Armandier, manifestase preferinţă pentru arta rococo de la începutul secolului XVIII, o şcoală care nu mai era la modă de cel puţin o jumătate de veac. Chiar mai rău, fusese atrasă de arta rococo de mâna a doua, tablouri de pictori minori precum Francois Boucher, Nicolas de Largilliere, Francesco Trevisani şi Giacomo Amiconi. Îi plăcea ca imaginile să prezinte cupidoni grăsuţi şi strălucitori, pe un fundal turcoaz şi ca păstorii arcadieni să fie cât mai arcadieni posibil. Parcă ar fi cumpărat peisajele nu tablourile propriu-zise.

Când hotărâse ca vila să devină muzeu, Jacqueline, care trăise mai mult cu zece ani decât soţul ei, sperase probabil că posesiunile ei vor fi admirate de generaţiile viitoare. Dar critici de artă care se întâmpla să treacă pe acolo priveau colecţia fără comentarii, sau mai rău, cu un simulacru de adorare

[65] Merită ocolirea, în fr. în original.

câmpenească.

Ambler aprecia muzeul din alte considerente. Nefiind vizitat, era un loc bun pentru întâlniri discrete şi combinaţia dintre numeroasele ferestre şi strada liniştită îi permiteau să observe dacă era urmărit. În plus, fundaţia Armandier, care avea un buget limitat, nu angaja decât un singur paznic pentru tot muzeul şi acesta nu ajungea decât arareori mai sus de etajul doi.

Ambler urcă la etajul al patrulea şi o luă pe un hol cu tablouri înfăţişând zeiţe ce struneau corzile lirelor, ţopăind pe ceea ce părea a fi un teren de golf şi ajunse într-o cameră mare, la capătul holului, acolo unde se înţelesese cu Caston să se întâlnească.

Zgomotul paşilor îi era amortizat de un covor de culoarea piersicii, astfel că îl auzi pe Caston vorbind pe măsură ce se apropia.

Rămase nemişcat şi simţi o mică furnicătură, ca şi cum ar fi anticipat ceva. Oare Caston venise însoţit de cineva?

Se apropie mai mult, până când auzi exact ce se vorbea.

— Bine, spunea Caston. Chiar aşa? Deci sunt bine? Vorbea la telefonul celular. Apoi urmă un moment de tăcere. Noapte bună, iepuraş pufos, spuse Caston. Şi eu te iubesc. Închise telefonul şi-l puse în buzunar când Ambler intră în cameră. Mă bucur că ai ajuns, îi zise Caston.

— Iepuraş pufos? întrebă Ambler.

Roşind, auditorul se întoarse şi se uită pe fereastră.

— I-am pus pe cei de la birou să verifice la Controlul Frontierei, spuse el după o vreme. Doctorul Ashton Palmer a ajuns pe aeroportul Roissy ieri. E aici.

— La birou… ai încredere în discreţia lor?

— Am spus cei de la birou, dar de fapt este vorba doar de o persoană. Asistentul meu. Şi da, am încredere în el.

— Ce altceva ai mai aflat?

— Nu am spus că mai era şi altceva.

— Ba da, îl corectă Ambler, doar că nu în cuvinte.

Caston se uită înjur la pereţii acoperiţi cu tapiserii şi se strâmbă.

— Chestia e nasoală şi încă nu-mi dau seama cum să o interpretez. E ceea ce ei numesc „discuţii”, adică mici interceptări, unele fragmentare, fiecare dintre ele nesemnificativă.

— Dar puse împreună?

— Se întâmplă ceva, sau poate că ar trebui să spun că ceva este pe punctul de a se întâmpla. Ceva care are legătură cu…

— China, îl întrerupse Ambler.

— Asta e partea cea mai uşoară a integramei.

— Şi tu vorbeşti în dodii.

— Tu eşti partea cea mai grea. Dacă e să gândim logic, de aici ar trebui să pornim. Spune-i variantă a principiului antropic, dacă vrei. Ceea ce am numi efecte ale selecţiei observaţionale.

— Caston, vrei, te rog, să vorbeşti într-o limbă pe care o înţeleg şi eu?

Caston se uită fix la el.

— Efectele selecţiei observaţionale sunt o chestiune aplicată zilnic. La supermarket, ai remarcat vreodată de câte ori te aşezi la coada cea mai lungă? Din ce cauză se întâmplă asta? *Pentru că sunt cozile la care se află cei mai mulţi oameni.* Să zicem că domnul Smith, despre care tu nu ştii nimic, se aşază la o coadă şi tu trebuie să ghiceşti care, bazându-te doar pe numărul de oameni aflaţi la fiecare rând.

— Nu există nici o modalitate de a şti.

— Dar deducţia se bazează pe probabilităţi. Şi rezultatul cel mai probabil este că se află la coada cu cei mai mulţi oameni. De îndată ce te dai deoparte şi te analizezi din perspectiva unei persoane neimplicate, acest lucru devine evident. Banda pe care se rulează cel mai încet este cea pe care circulă cele mai multe maşini. Aici eşti şi tu inclus. Nu neşansa, sau impresia te face să crezi că pe celelalte benzi de trafic se circulă mai repede. De cele mai multe ori, chiar se circulă mai repede pe acestea.

— Aşa, spuse Ambler, este evident.

— Chiar este, replică auditorul. Prin analogie, dacă nu ai şti despre o persoană decât că trăieşte pe această planetă azi şi ar trebui să ghiceşti ţara de origine, ar trebui să spui că această persoană provine din China. Ai greşi mult mai puţin decât dacă ai numi o altă ţară, doar pentru simplul fapt că, în prezent, China este ţara cea mai populată.

— Informaţie de ultimă oră. Eu nu sunt chinez.

— Nu, dar eşti implicat în ceva care are legătură cu politica chineză. Şi întrebarea este: de ce tu? În cazul cozii la casierie, nimic nu te scoate pe tine în evidenţă faţă de alţii. Dar în acest caz, populaţia, lista posibililor candidaţi, este mult mai mică.

— Nu am ales eu asta. Am fost ales.

— Şi din nou, întrebarea este: de ce? insistă auditorul. Ce

informaţie deţineau în legătură cu tine? Care aspecte erau pertinente?

Ambler îşi aminti ce-i spuseseră diverşi oameni implicaţi în Grupul Serviciilor Strategice. Era special, din perspectiva lor.

— Paul Fenton mi-a spus că ei au decis că sunt un magician pentru că m-am „şters” singur.

— Când, de fapt, fuseseşi „şters”, se poate spune astfel. Dar asta înseamnă că ei aveau nevoie de un anume agent, care nu putea fi identificat. Şi nu orice fel de agent. Un agent cu însuşiri speciale, un agent care are un talent deosebit pentru deducţii emoţionale. Un poligraf ambulant.

— Fenton avea dosarele mele de la Stabilizare, sau cel puţin unele dintre ele. Nu-mi ştia numele, pe cel real, dar îmi cunoştea misiunile, ceea ce făcusem şi pe unde fusesem.

— Şi atunci ia şi acest factor în considerare. Pe de o parte caracteristicile tale inerente şi apoi cele istorice: cine eşti şi ce ai făcut. Oricare dintre ele, sau amândouă ar putea să aibă relevanţă.

— Nu vrei să treci la concluzii?

Caston zâmbi detaşat. Privirea îi alunecă pe un tablou cu o pajişte de un verde-aprins, pe care erau mai multe vaci ce marcau pete de culoare şi o lăptărească care căra o găleată cu lapte, cu chipul strălucind de încântare.

— Ştii poanta despre un economist, un fizician şi un matematician care mergeau cu maşina prin Scoţia? Văd o vacă maro şi economistul spune: E fascinant faptul că vacile din Scoţia sunt maro. Fizicianul spune: Mă tem că suprageneralizăm bazându-ne pe probe. Tot ceea ce ştim este că unele vaci din Scoţia sunt maro. Matematicianul dă din cap: Din nou este greşit. Probele nu justifică afirmaţia. Tot ceea ce putem deduce logic este că cel puţin o vacă din această ţară este maro, măcar pe o parte a corpului.

Ambler îşi dădu ochii peste cap.

— Am greşit când am spus că tu eşti cel care ajunge la timp pentru a număra cartuşele trase. De fapt, tu eşti cel care, o mie de ani mai târziu, adună cartuşele dintr-un sit arheologic.

Caston se uită la el.

— Încerc doar să te fac să cauţi modele. Pentru că adevărul este că aici există un model. Changhua. Montreal. Şi acum Paris, incidentul Deschesnes.

— Changhua… Am încercat să-l opresc. Prea târziu, dar am

încercat.

— Însă ai eşuat. Şi ai fost acolo.

— Şi asta ce înseamnă?

— Înseamnă că este foarte probabil să existe fotografii cu tine la faţa locului. Nu poţi să deduci prea multe pornind de la o singură vacă maro. Dar de la trei vaci maro? Aici intră în joc legile probabilităţii. Întrebarea este de ce te-au vrut pe tine. Şi mai ales în ce scop te-au vrut. Changhua. Montreal. Paris. Nu este doar un şir de evenimente, Ambler. Este o înşiruire logică.

— Bine, spuse Ambler. Căldura din muzeu îl făcea să transpire. Este o înşiruire logică. Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că trebuie să facem socotelile. 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55… este şirul lui Fibonacci. Un copil care s-ar uita la această înşiruire nu ar vedea nimic. Dar modelul îi sare în ochi. Fiecare dintre aceste numere este suma celor două dinaintea sa. Toate seriile sunt la fel, oricât de întâmplătoare par. Există un model, o regulă, un algoritm care fac ordine în haos. De asta avem nevoie aici. Trebuie să descoperim cum se leagă fiecare eveniment de cel dinaintea sa, pentru că aşa vom şti ce va urma. Caston părea foarte serios. Şi altceva, nu putem aştepta ca următorul eveniment să se întâmple. Asta s-ar putea să clarifice totul. Pornind de la dovezile pe care le avem, urmează să vedem încotro vor duce.

— Caz în care, probabil, este prea târziu. Ambler mormăi. Deci este vorba de o progresie. Practic, asta înseamnă că nu ai nici cea mai mică idee care este logica.

— Înseamnă că trebuie să o deducem. Caston se uită la el cu o privire detaşată. Dacă aş fi superstiţios aş spune că eşti ghinionist.

— Norocul se mai şi schimbă.

— Adevăratele şiruri logice nu se schimbă. Decât dacă le modifici tu.

Langley

Adrian Choi umblă la casca din ureche în timp ce şedea la biroul şefului. Se simţea bine stând acolo şi nu făcea nimic rău. Şi în plus de asta, nici nu trecea nimeni pe acolo. Biroul lui Caston nu se afla într-o zonă cu acces limitat, dar era puţin frecventată. Birourile din Siberia. Mai dădu un telefon.

Caston nu reuşise să facă rost de dosarele de personal din insula Parrish şi când Adrian îl întrebă cum ar putea el să reuşească acolo unde Caston dăduse greş, acesta îi spusese să se folosească de şarmul său. Adrian nu avea aceeaşi autoritate ca şi Caston, dar putea să meargă pe căi ocolite. Avea cel mai frumos zâmbet pe buze când o sună pe asistenta de la Centrul de Facilităţi Comune. Caston vorbise cu şeful ei fără a ajunge la nici un rezultat. Mormăise şi protestase şi ameninţase. Adrian avea să încerce o altă abordare.

Femeia care răspunse trebuia să fie luată cât mai pe ocolite. Din prima clipă dădu impresia de precauţie.

— PIPF. Corpul 4W, da, ştiu, spuse ea. Va trebui să procesez cererea.

— Nu, vezi tu, deja ne-aţi dat o copie a dosarelor, minţi Adrian.

— De la Facilităţi Comune?

— Da, spuse Adrian fără să clipească. Vreau doar o altă copie.

— Ah, făcu tânăra, mai relaxată. Scuze. Birocraţia, nu?

— Mie-mi spui, zise Adrian, pe o voce cât mai înţelegătoare cu putinţă. Aş vrea să spun că este o problemă de securitate naţională. Dar de fapt încerc să-mi salvez pielea.

— Ce vrei să spui?

— Păi, Caitlin… Aşa te cheamă, nu?

— Da, spuse ea. Oare îşi imagina el, sau ea chiar părea mai relaxată?

— Tu pari a fi genul de persoană care nu o dă în bară, aşa că nu mă aştept să fii foarte înţelegătoare.

— Eu? chicoti ea. Glumeşti?

— Nu, te cunosc eu. Ţii totul sub control. Fiecare bucăţică de hârtie este în ordine.

— Fără comentarii, spuse ea şi el îi simţi zâmbetul din voce.

— Hei, este important să avem pe cine admira, spuse Adrian. Am deja imaginea ta în minte, trebuie să-mi permiţi să mă bucur de ea.

— Eşti un tip amuzant.

— Am greşit atunci când am înaintat dosarul direct la DDI, fără a face o copie şi pentru şeful meu. Vocea lui era convingătoare, dar se simţea şi o tendinţă de flirt. Asta înseamnă că şefului meu o să-i sară ţandăra. Şi fundul meu educat la Stanford va lua foc. Făcu o pauză. Ascultă, de fapt este problema mea, nu a ta. Nu vreau să te împovărez cu ea. Nu contează. Serios.

Tânăra de la celălalt capăt al firul oftă.

— Singura problemă este că au fost foarte scorţoşi cu toată chestia asta. Dumnezeu ştie de ce. Totul se află închis într-o bază de date la cel mai înalt nivel de securitate.

— Rivalităţile din cadrul clanului sunt cele mai mari, nu?

— Da, cred că. Dar, să văd ce pot să fac, bine?

— Mi-ai salva viaţa, Caitlin, spuse Adrian. Pe bune.

Burton Lasker se uită din nou la ceas, plimbându-se în faţa biroului Air France. Nu era stilul lui Fenton să întârzie. Dar începuse deja îmbarcarea pentru zbor şi Fenton tot nu apăruse. Verifică la stewardul de la poartă. Acesta clătină din cap în loc de răspuns. Deja îl mai întrebase de două sau trei ori dacă Fenton venise. Simţi că-l străbate un val de enervare. Existau tot felul de motive care puteau să facă un pasager să întârzie, dar Fenton era genul de persoană care îşi lua toate măsurile de precauţie atunci când călătorea. Avea un simţ bine dezvoltat de toleranţă a vieţii zilnice şi ştia cât de departe putea să meargă. Deci unde era? De ce nu răspundea la telefon?

Lasker lucra pentru Fenton de zece ani şi, cel puţin în ultimii ani, se considera locotenentul lui. Toţi vizionarii aveau nevoie de cineva axat pe executarea sarcinilor. Lasker excela la acest capitol. Era veteran din Forţele Speciale, dar niciodată nu manifestase dispreţul faţă de civili resimţit îndeobşte de militari. Fenton era patronul agenţilor operativi, aşa cum unii oameni patronau artele. Şi Fenton era un adevărat vizionar, înţelegând foarte bine cum un parteneriat public-privat putea să transforme puterea Americii în ceea ce privea operaţiunile clandestine. Fenton, la rândul lui, aprecia cunoştinţele lui Lasker în materie de operaţiuni şi de luptă, precum şi în cele mai subtile, de contraterorism, pentru că ajutase la pregătirea escadroanelor speciale. Lasker considera că anii petrecuţi cu Fenton erau cei mai prolifici din întreaga sa viaţă de adult.

Dar unde era? Când însoţitorii de bord ai Air France închiseră rampa, cerându-şi scuze cu o ridicare de umeri, Lasker simţi un fior rece pe şira spinării. Ceva era în neregulă. Sună la recepţia hotelului unde stătuse Fenton. *Nu, domnul Fenton nu plecase.*

Ceva nu era în regulă.

Laurel Holland li se alătură celor doi bărbaţi, cu câteva minute mai târziu decât era planificat, la etajul al patrulea al muzeului Armandier, care era tot pustiu. Întârziase pentru că lucrurile pe care trebuise să le facă îi luaseră mai mult timp decât se

aşteptase, le explică ea celor doi.

— Dumneavoastră sunteţi Clayton Caston probabil, i se adresă ea auditorului, întinzându-i mâna. Postura şi modul de adresare erau oarecum formale. Tot părea să-i fie frică de ceea ce reprezenta el, ca oficial CIA. Dar, în acelaşi timp avea încredere în judecata lui Ambler. Dacă el luase hotărârea să lucreze cu Caston, atunci şi ea avea să o facă. Ambler trebuia să spere că nu se înşelase.

— Sunt Clay[66], cel puţin în mâinile tale, replică auditorul. Îmi pare bine să te cunosc, Laurel.

— Hal mi-a spus că este prima ta vizită în Franţa. La fel şi în cazul meu, dacă-ţi vine să crezi.

— Prima şi, dacă am noroc şi ultima, se plânse Gaston. Urăsc ţara asta. La hotel am deschis robinetul pe care scria C[67] şi aproape m-am opărit. Jur că am auzit cincizeci de milioane de francezi izbucnind în râs.

— Cincizeci de milioane de francezi nu se pot înşela, spuse Laurel pe un ton oficial. Cel puţin aşa spun ei, nu?

— Cincizeci de milioane de francezi, replică auditorul uitându-se la ea reprobator, pot greşi în cincizeci de milioane de feluri diferite.

— Dar cine ţine socoteala? spuse Ambler uitându-se pe stradă la puţinii pietoni. Aruncă o privire asupra ziarului pe care Laurel îl luase cu ea. *Le Monde Diplomatique.* Pe prima pagină era un articol de Bertrand Louis-Cohn, aparent un intelectual de marcă. Ambler îl parcurse în fugă. Era vorba despre o conferinţă a Forumului Economic Mondial, la Davos, dar articolul se referea la conjunctura economică mondială. Ceva în legătură cu „pensee unique”[68], pe care Louis-Cohn o caracteriza ca putând fi definită de adversarii ei drept *la projection ideologique des interets financiers du capital mondial* – proiecţia ideologică a intereselor financiare ale capitalului global, sau hegemonia bogaţilor. Şi continua la nesfârşit reproducând critici de stânga la adresa ortodoxiei liberale, fără a le susţine sau combate. Tot eseul părea a fi un fel de activitate bizară şi stilizată, un kabuki[69] intelectual.

---

[66] Joc de cuvinte, *clay = lut* în lb. engleză *(n. trad.).*

[67] C vine în franceză de la *chaud* – fierbinte ţi de la *cold* – rece *(n. trad.).*

[68] Gândirea unanimă *(n. trad.).*

[69] Teatru japonez (n. *trad.).*

— Ce spune? întrebă Laurel arătând spre articol.

— Este vorba de o întâlnire a titanilor globalizării la Davos. Forumul Economic Mondial.

— Ah, făcu ea. Şi tipul este pro sau contra?

— Habar n-am, spuse Ambler.

— Am fost şi eu odată acolo, spuse auditorul. Forumul Economic Mondial mi-a solicitat expertiza cu privire la activităţile de spălare a banilor. Sunt o adunătură de oameni, care chiar ştiu despre ce vorbesc. Este un fel de grânar, dar într-un aranjament floral.

Ambler se uită din nou spre stradă, convingându-se că nici o persoană suspectă nu-i urmărea.

— Uite care e treaba. Am obosit să mă tot joc de-a orbul care se preface că vede. Ştim că este un model, o progresie, sau secvenţă, cum spui tu. Dar de data aceasta trebuie să ştiu următoarea etapă înainte să se întâmple.

— Asistentul meu încearcă să facă rost de mai multe informaţii de la Resursele Comune, spuse Caston. Cred că ar trebui să aşteptăm să vedem ce află.

Ambler se uită la el cruciş.

— Eşti şi tu implicat acum, Caston. După cum spuneam, asta nu este lumea ta.

Wu Jingu avea o voce moale şi adeseori îşi dădea seama că îi era dificil să se facă auzit. Cariera sa din Ministerul Securităţii Statului îi creasе reputaţia de analist echilibrat, care nu exagera în privinţa pozitivismului său, dar nu era nici alarmist. Lumea îl asculta. Dar preşedintele Liu Ang nu reacţiona deloc la sfatul său şi asta îl exaspera. Nici nu era de mirare că îşi simţea muşchii spatelui atât de încordaţi.

Stătea nemişcat pe patul moale, cu faţa în jos, pregătindu-se pentru unul dintre cele două masaje săptămânale şi încercând să-şi elimine stresul din minte.

— Muşchii vă sunt foarte încordaţi, îi spuse maseuza, în timp ce-i netezea umerii.

Nu recunoştea vocea, nu era maseuza lui obişnuită, întoarse capul şi se uită la femeia care o înlocuia.

— Unde este Mei?

— Mei nu s-a simţit bine azi, domnule. Eu sunt Zhen. Este bine?

Zhen era chiar mai frumoasă decât Mei şi avea mâini

puternice. Wu încuviinţă încântat. Centrul de relaxare elitist, Caspara, deschis de curând în Beijing, nu angaja decât cel mai bun personal, asta era evident. Întoarse capul şi-l puse în deschiderea pentru faţă, ascultând sunetul relaxant al bulelor de apă. Simţea că degetele lui Zhen dizolvau practic tensiunea în locurile pe unde treceau.

— Excelent, murmură el. Pentru binele navei trebuie calmată marea.

— Aceasta este specialitatea noastră, domnule, spuse Zhen. Muşchii dumneavoastră sunt foarte încordaţi; probabil că aveţi multe responsabilităţi pe cap.

— Multe, murmură Wu.

— Dar eu ştiu exact de ce aveţi nevoie, domnule.

— Mă las pe mâinile tale.

Frumoasa maseuză începu să-i facă acupunctură şi el îşi simţi corpul din ce în ce mai relaxat. Atât de moale îi era corpul încât nici măcar nu simţi acul hipodermic înfipt sub unghia degetului mare de la piciorul stâng. Senzaţia de usturime era atât de diferită că la început nici nu îşi dădu seama despre ce era vorba. Şi apoi, câteva minute mai târziu, un val de relaxare îi traversă corpul, în următoarele câteva momente conştientiză diferenţa dintre relaxare şi paralizie. Simţi lumea din jurul lui moartă.

Şi apoi, după cum confirmă şi Zhen, chiar muri.

Burton Lasker urcă în liftul hotelului George V împreună cu tânărul imberb care era manager de serviciu. Când ajunseră la etajul şapte, tânărul bătu în uşa groasă de stejar şi apoi o deschise cu un card special. Cei doi parcurseră toate camerele, fără a vedea vreun semn că ar fi locuite. Apoi hotelierul intră în baie. Chipul îi era cenuşiu când ieşi afară. Lasker intră şi el imediat şi văzu despre ce e vorba. Încremeni. Se blocă. Simţea că are un balon în piept, care-l împiedica să respire.

— Era prietenul dumneavoastră? îl întrebă tânărul hotelier.

— Prieten şi partener de afaceri, confirmă Lasker.

— Îmi pare rău, spuse tânărul şi tăcu stânjenit. Vor veni în curând ajutoare. Voi da telefoanele necesare.

Lasker rămase locului, încercând să se liniştească. Paul Fenton. Corpul înroşit era în cadă, gol. Remarcă apa care nu se răcise, sticla goală de vodcă pe jos – genul de înscenare care ar fi putut prosti jandarmeria, dar care pe el nu-l păcăli nici o secundă.

Un om remarcabil, un om deosebit, fusese ucis.

Lasker bănuia cine era în spatele afacerii şi, când verifică laptopul lui Fenton, suspiciunile sale fură confirmate. Era bărbatul căruia Fenton îi spunea Tarquin. Un bărbat pe care Lasker îl cunoştea mult prea bine.

Tarquin lucrase la Unitatea de Stabilizare Politică şi Lasker, care avusese numele de cod Cronus, avusese neşansa de a lucra de câteva ori cu el. Tarquin se credea întru câtva superior colegilor săi şi desconsidera ajutorul primit. Tarquin era cunoscut pentru talentului lui neobişnuit de a descifra oamenii, un talent care îi impresionase pe cei de la Operaţiuni Consulare. Nu cunoşteau lucruri de care-şi dăduseră seama agenţi experimentaţi precum Cronus: succesul operaţional se reducea la puterea de foc şi forţa muşchilor.

Şi acum Tarquin îl ucisese pe cel mai mare om pe care-l cunoscuse Lasker şi avea să plătească pentru asta. Avea să plătească cu singura monedă acceptată de Lasker – viaţa sa.

Ceea ce-l dezgusta cel mai tare pe Lasker era faptul că odată îi salvase viaţa lui Tarquin – nu că Tarquin şi-ar fi arătat vreodată recunoştinţa pentru asta. Îşi aducea aminte de o noapte umedă, infestată de ţânţari, din urmă cu zece ani, în jungla Jaffra din Sri Lanka. În acea noapte, îşi riscase viaţa atacând în forţă şi salvându-l pe Tarquin de un grup de terorişti care plănuiseră să-l ucidă. Mortificat, îşi aduse aminte de vechea zicală: Nici o faptă bună nu scapă nepedepsită. Salvase viaţa unui monstru, o greşeală pe care avea de gând să o repare.

Fenton nu-i explicase tot ceea ce avea de gând şi nici nu te puteai aştepta la asta de la nici un vizionar. Odată, când îl întrebase pe Fenton ceva în legătură cu raţionamentul din spatele unei acţiuni, Fenton îi spusese: Al tău este doar să treci la fapte şi să ucizi.

Dar acum situaţia era serioasă.

Lasker trecu în revistă toate transmisiunile făcute de pe laptopul lui Fenton. Avea să-i transmită un mesaj condamnatului. Dar mai întâi o să îi sune pe cei peste zece „asociaţi” pe care SSG îi avea în Paris. Avea să-i alerteze pe toţi, urmând să le transmită în scurt timp ordine clare de mobilizare.

Îl încercă un spasm de durere profundă, dar nu-şi putea permite să sufere până când nu avea să se răzbune. Se stăpâni aşa cum cerea profesia sa pe cale de dispariţie. O să stabilească un rendez-vous cu condamnatul la apusul soarelui.

Avea să fie, conchise Lasker, ultimul apus al lui Tarquin.

Caleb Norris închise celularul. Era o prostie că CIA permitea folosirea telefoanelor mobile în sediu, se gândi el. Prezenţa lor reducea la zero o mare parte din măsurile de securitate luate. Era ca şi cum ai fi impermeabilizat o sită. Dar deocamdată situaţia de fapt îi convenea.

Puse mai multe hârtii în tocătorul pe care-l avea lângă birou, îşi luă haina şi apoi deschise caseta din metal din biroul său. Arma se potrivea perfect în servieta sa.

— O călătorie excelentă, domnule Norris, îi spuse Brenda Wallenstein cu vocea ei nazală. Era secretara lui Norris de cinci ani şi manifesta un interes deosebit faţă de accidentele la locul de muncă. Când în presă apărură articole despre existenţa unor tulburări cauzate de mişcare, se hotărî să poarte bandaje speciale de presiune şi pentru încheieturi. De curând începuse să folosească nişte căşti speciale, precum operatorii de telefonie, pentru a-şi feri gâtul de crampele la care-l supuneau receptoarele normale. Fusese o perioadă, îşi aminti Norris, când dezvoltase alergii la mirosuri. Faptul că acele alergii nu luaseră amploare se datora capacităţii ei limitate de concentrare în timp.

Norris concluzionase de mult că ea prefera să-şi imagineze că slujba pe care o făcea şi care în general consta în a răspunde la telefon şi a tasta câte ceva pe calculator, era la fel de periculoasă precum cea a puşcaşilor marini. Cel puţin în mintea ei, probabil că-şi şi oferea medalii pentru „rănile suferite”.

— Mulţumesc, Brenda, replică el cu însufleţire. Sper să fie aşa.

— Să nu vă ardeţi, îl avertiză secretara, cu instinctul ei deosebit de a depista toate elementele negative ale oricărei situaţii. Vedeţi, acolo au umbreluţe din alea mici, pentru ca nici băuturile să nu se ardă la soare. Acolo razele sunt foarte puternice. Am intrat pe internet şi am verificat prognoza meteo pentru St. John şi insulele Virgine şi se pare că veţi avea cer senin.

— Exact ceea ce voiam să aud.

— Eu şi Joshua am fost într-un an la St. Croix. Pronunţase cuvântul astfel încât să rimeze cu onix. El s-a ars din prima zi şi se dădea cu pastă de dinţi pe faţă ca să se răcorească. Vă imaginaţi?

— Aş prefera să nu o fac, dacă nu te deranjează. Norris se gândi o clipă dacă ar trebui să ia muniţie suplimentară, dar în

cele din urmă hotărî să nu o facă. Nu se ştia, dar era un ţintaş de primă mână.

Brenda chicoti.

— Ca să nu păţiţi la fel, nu? Dar St. John este exact ceea ce v-a recomandat doctorul. Cer senin, ape albastre, nisip alb. Şi tocmai am verificat, maşina vă aşteaptă la cheiul 2A cu bagajele. Nu ar trebui să vă ia mai mult de o jumătate de oră să ajungeţi la Dulles. Călătoria ar trebui să se desfăşoare fără complicaţii.

Avusese dreptate, indiferent de problemele ei, cu siguranţă era eficientă, dar Norris îşi rezervase destul timp să ajungă la aeroport. Chiar dacă avea toate hârtiile, înregistrarea armei o să-i ia ceva timp. În orice caz, coada de la clasa business se mişca mult mai repede.

— Bună ziua, îi spuse funcţionarul de la aeroport. Unde mergeţi azi?

Norris îi întinse biletul.

— La Zurich, îi spuse el.

— La schi, pun pariu. Funcţionarul se uită la paşaport şi la chitanţă înainte de a-i da cardul de îmbarcare.

Norris îşi aruncă privirea pe ceas.

— Unde altundeva?

Ambler simţi cum telefonul Blackberry îi vibrează în buzunar în vreme ce cerceta strada din faţa muzeului Armandier. Probabil că era vorba de un mesaj de la Fenton sau de la unul din oamenii săi, cei care-i dăduseră telefonul. Se uită pe ecran. Un adjunct al lui Fenton îi transmise un punct de întâlnire pentru seara aceea, de astă dată în aer liber. Când puse telefonul înapoi în buzunar simţi o oarecare nelinişte.

— Unde? îl întrebă Laurel.

— Pere-Lachaise, spuse agentul. Nu este cel mai interesant loc posibil, dar există şi avantaje. Şi lui Fenton nu-i place să se întâlnească de două ori în acelaşi loc.

— Mă îngrijorează, spuse Laurel. Nu-mi place cum sună.

— Doar pentru că e un cimitir? La fel de bine ar fi putut să fie un parc de distracţii, este oricum o zonă foarte circulată. Ai încredere, ştiu ce fac.

— Aş vrea să am încrederea ta, spuse Caston. Fenton nu este o persoană pe care să te poţi baza. Tot aranjamentul lui cu guvernul nu este altceva decât o mare viermuială. I-am pus pe cei de la birou să-l verifice şi se pare că secretul este foarte bine

păstrat. O chestie la nivel înalt, la care nu am acces de aici. Dar aş vrea să am ocazia să mă uit pe cifrele alea. Sunt sigur că e ceva în neregulă. Clipi. Cât despre rendez-vous-ul de la Pere-Lachaise cu astfel de indivizi? Depăşeşte categoria de risc şi intră de-a dreptul în cea de incertitudine.

— Caston, la dracu', deja trăiesc pe tărâmul incertitudinii, spuse Ambler nervos. Sau poate încă nu ţi-ai dat seama?

Laurel îi luă mâna într-a sa.

— Spun doar să ai grijă, zise ea. Încă nu ştii ce au de gând oamenii ăia.

— Voi avea grijă. Dar suntem pe-aproape.

— De a descoperi ce ţi-au făcut.

— În curând o să descoperim ce au pus la cale pentru restul lumii.

— Ai grijă de tine, Hal, spuse ea. Îi aruncă o privire lui Caston şi apoi se aplecă la urechea lui. Am cele mai negre presimţiri în legătură cu asta.

Beijing

— Trebuie să-i transmitem mesajul preşedintelui Liu, spuse Wan Tsai şi groaza din privirea sa era amplificată de sticla groasă a ochelarilor.

— Dar dacă moartea tovarăşului Chao chiar a fost un accident? întrebă Li Pei. Cei doi se întâlniseră în biroul lui Wan Tsai, din Sala Bunilor Conducători. Dacă a fost un accident?

— Tu crezi asta? întrebă Wan Tsai.

Când bătrânul expiră se auzi un şuier subţire.

— Nu, spuse el. Nu cred. Li Pei era bine trecut de şaptezeci de ani, dar brusc păru chiar mai bătrân.

— Cu toţii am trecut prin canalele convenţionale, spuse Wan Tsai şi nu pentru prima dată. Cu toţii am dat alarma. Şi totuşi cred că este deja în aer. Trebuie să-l convingem să se întoarcă.

— Doar că nu se va întoarce, spuse Li Pei. Ştim amândoi asta. Este înţelept ca o bufniţă şi încăpăţânat ca un catâr. Chipul său îmbătrânit se mohorî brusc. Şi cine ştie dacă nu cumva îl aşteaptă pericole chiar mai mari acasă.

— Ai vorbit cu Wu Jingu, colegul lui Chao?

— Nimeni nu pare să ştie unde este.

Economistul înghiţi în sec.

— Cum e posibil aşa ceva?

Wan Tsai dădu din cap tremurând.

— Nimeni nu ştie. Dar totuşi, am vorbit cu toţi ceilalţi. Cu toţii dorim să credem că ceea ce i s-a întâmplat lui Chao a fost un accident. Dar toţi au îndoieli. Economistul îşi trecu mâna prin părul des, grizonat.

— Nu cred că este prea devreme să ne facem griji şi în privinţa lui Wu Jingu, spuse bătrânul.

O privire îngrozită alungă ceea ce mai rămăsese din calmul lui Wan Tsai.

— Cine este responsabil de securitatea lui Liu Ang?

— Ştii tu cine, spuse celălalt.

Wan Tsai închise ochii.

— APE, adică?

— O unitate aflată sub controlul APE. Ceea ce înseamnă cam tot aia.

Wan Tsai se uită împrejur, la biroul lui, la Sala Bunilor Conducători, la faţada complexului Zhongnanhai, care era vizibilă de la fereastră. Uşile, zidurile, porţile, gratiile, toate acestea i se părură brusc elemente ale unei închisori.

— Voi vorbi cu generalul responsabil, spuse Wan Tsai brusc. Îl voi suna direct. Mulţi dintre generali sunt oameni de onoare, indiferent de opţiunile lor politice.

Câteva minute mai târziu, îl sună pe o linie securizată pe cel care răspundea de securitatea preşedintelui. Nu-şi ascunse neliniştile, recunoscu cum că multe dintre ele se bazau pe probe circumstanţiale şi-l imploră să-i transmită urgent un mesaj lui Liu Ang.

— Nu vă faceţi griji în legătură cu asta, îi răspunse bărbatul în dialectul dur al mandarinei, hakka. Nimic nu este mai important pentru mine decât securitatea personală a lui Liu Ang.

— Pentru că nici nu aş reuşi să subliniez cât de important este pentru noi, cei ce lucrăm cu Liu Ang, spuse economistul pentru a n-a oară.

— Suntem pe aceeaşi lungime de undă, zise oficialul Armatei Populare de Eliberare, generalul Lam, pe un ton liniştitor. După cum spun oamenii din satul meu: Ochiul drept, ochiul stâng. Aveţi încredere că siguranţa iubitului nostru conducător este prioritatea mea numărul unu.

Cel puţin asta crezu Wan Tsai că spusese generalul. Din cauza accentului dur al bărbatului, „prioritate” suna la fel ca un alt

cuvânt din mandarină, „jucărie”.

28

Le Cimetiere du Pere-Lachaise[70] exista de la începutul secolului al XIX-lea şi se afla pe o colină din vechiul Champ l'Eveque, fiind numit după confesorul lui Ludovic al XIV-lea, Părintele Lachaise. Era locul de veci al multor celebrităţi, Colette, Jim Morrison, Marcel Proust, Oscar Wilde, S ar ah Bemhardt, Edith Piaf, Chopin, Balzac, Corot, Gertrude Stein, Modigliani, Stephane Grapelli, Delacroix, Isadora, Dncan şi mulţi alţii. Moartea cu stil a celor bogaţi şi faimoşi.

Cimitirul spaţios se întindea pe câţiva kilometri pătraţi şi era străbătut de o reţea de alei. Mai ales iarna părea un arbore de piatră.

Se uită la ceas. Întâlnirea trebuia să aibă loc la 5.10. La Paris, în acea perioadă a anului, soarele apunea la cinci şi jumătate. Deja lumina începea să dispară. Tremură, doar parţial din cauza frigului.

Niciodată să nu fii de acord cu întâlnirile stabilite de cealaltă parte. Protocolul de bază. Dar în cazul său nu exista o altă variantă. Nu avea cum să refuze.

Pe hartă, Pere-Lachaise era împărţit în nouăzeci şi şapte de diviziuni, ca nişte judeţe în miniatură, dar aleile principale aveau nume şi în instrucţiuni i se precizase foarte clar pe care să meargă. Cu un rucsac negru în spate, Ambler merse de pe Avenue Circulaire, centura circulară exterioară, pe Avenue de la Chapelle şi apoi o luă la stânga pe Avenue Feuiliant. Datorită drumurilor şi aleilor, fiecare dintre ele mărginită de pietre funerare şi morminte ca nişte mici case, cimitirul dădea impresia unui sat. Satul morţilor. Unele pietre funerare erau din granit roşu, dar majoritatea fuseseră sculptate în calcar, travertin şi marmură. Lumina gri a apusului intensifica impresia sepulcrală.

Nu se duse imediat la locul de întâlnire, ci merse pe câteva alei din jur. Copaci erau mulţi, dar majoritatea, lipsiţi de frunze, nu ofereau o protecţie prea mare. Totuşi, Fenton ar fi putut plasa oameni de securitate în spatele edificiilor mai mari. Sau ar fi putut să fie sub acoperire, printre turiştii şi vizitatorii aflaţi şi ei în număr mare.

---

[70] Cimitirul Pere-Lachaise – în lb. franceză în original (n. *trad).*

Ambler se îndreptă spre o bancă din apropiere şi cu un gest degajat, ce nu dădea de bănuit, lăsă rucsacul sub ea. Se îndepărtă şi îşi alese un loc de observaţie în diagonală, în spatele unei pietre memoriale mai mari. Apoi se aplecă lângă un chioşc pe care scria WE, îşi scoase haina şi-şi puse un tricou. Ieşi repede, înconjurând clădirea, ajungând în spatele unei pietre funerare pusă în amintirea lui Gabriel Lully, de unde putea să vadă fără să fie observat.

La mai puţin de un minut, un bărbat îmbrăcat cu o haină maro de piele şi cu tricou negru trecu pe lângă el, se aşeză pe bancă şi căscă, continuându-şi apoi plimbarea, dar Ambler văzu că la plecare avea rucsacul negru la el.

Tânărul cu haină de piele era unul dintre observatori şi făcuse ceea ce prevăzuse Ambler, ba chiar cu viteză şi cu economie de mişcări. Îl văzuseră pe Ambler lăsând rucsacul şi, intenţionând să afle de ce, trimiseseră pe cineva să-l ia.

Rucsacul era plin cu seminţe pentru păsări. Reprezenta un mesaj. Seminţele pentru păsări însemnau ceva fără valoare, folosit pentru a atrage atenţia agenţilor inamici. Aveau să înţeleagă cursa imediat ce aveau să deschidă rucsacul şi să-i examineze conţinutul.

Dar aşa, Ambler identificase una dintre santinele, unul dintre observatori. Avea să-l urmărească pe tânăr, să vadă dacă nu-l conducea la ceilalţi.

Mergând pe o altă alee pietruită, Ambler era acum îmbrăcat cu blugi, un tricou gri şi purta ochelari cu lentile din sticlă. Trecea neobservat.

Sau cel puţin aşa spera.

Ţinu pasul cu observatorul cu tricou negru, la câţiva zeci de metri în spatele lui spre stânga şi-l urmări până în altă piaţetă, acolo unde se întâlneau tot soiul de vizitatori: excursionişti, turişti, istorici de artă sau chiar localnici. Tânărul mergea cu o dezinvoltură studiată. Aruncă o privire scurtă în stânga şi în dreapta. Puţini oameni, oricât de profesionişti ar fi fost, ar fi remarcat privirile aproape imperceptibile de încuviinţare pe care i le aruncară o femeie grasă, la stânga lui şi un bărbat mic, rufos, la dreapta. Dar Ambler îi văzu. Şi ei erau observatori. Ambler mai aruncă o privire femeii. Avea părul de un gri-roşcat, tuns scurt şi purta o jachetă de denim. La fel ca mulţi oameni în cimitir avea nişte foi de hârtie şi un creion, cu care pretindea că scrie inscripţii funerare. Dar el îşi dădu seama că doar se prefăcea.

Privirea i se mişca rapid, atentă la ce era împrejur, nu la pietrele din faţă.

Şi bărbatul mic de statură, rufos, care avea părul lung şi pieptănat cu cărare la mijloc, era observator. Avea căşti şi dădea din cap ca şi cum ar fi ascultat muzică. Ambler ştia că ceea ce asculta el nu avea nici o legătură cu muzica. Putea să primească instrucţiuni în orice clipă prin intermediul radio-transmiţătorului ascuns şi femeia cu părul scurt avea să-l urmeze. Când ajunse la următoarea piaţetă, începu să simtă o furnicătură pe gât.

Acolo erau şi mai mulţi.

Îi simţi mai degrabă decât îi observă. Se vedea în felul în care se uitau la trecători, luându-şi privirea mult prea repede de pe chipul lor. Sau în schimbul de priviri între două persoane, care la prima vedere păreau să provină din medii sociale diferite. Oameni care erau sau ar fi trebuit să fie necunoscuţi unii pentru alţii.

I se părea că merge printr-un organism social, o colecţie de oameni, aparent nestructurată, oameni care erau legaţi prin fire invizibile, manevrate de un păpuşar nevăzut.

Simţi că i se face pielea de găină. Nu fu surprins să vadă câţiva agenţi deghizaţi în civili. Unele precauţii se dovedeau necesare atunci când era vorba de un oficial guvernamental precum subsecretarul Whitfield.

Dar configuraţia personalului pe care-l detectase nu se potrivea cu tipul de întâlnire ce-i fusese propus. În primul rând erau prea mulţi. Reţeaua părea prea elaborată. Oamenii se aflau pe poziţii nedefensive, dispuşi ca pentru o acţiune rapidă. Modelul pe care-l vedea îi era familiar. Ca agent operativ organizase şi el adesea un astfel de aranjament, dar pentru acţiuni ofensive, răpiri sau asasinate.

Simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Îşi impuse să se concentreze. În faţa lui, bărbatul cu jachetă lăsă rucsacul în mâinile a doi bărbaţi îmbrăcaţi cu pulovere de lână. Primiră pachetul şi plecară în grabă, îndreptându-se fără nici o îndoială, spre un vehicul aflat în preajmă.

Existau două posibilităţi. Una era că întâlnirea fusese compromisă şi că inamici comuni aflaseră de ea şi organizau o interceptare. Cea de-a doua şi Ambler trebuia să recunoască faptul că aceasta părea mai plauzibilă, era că întâlnirea fusese o capcană.

Oare îl minţise Fenton de la bun început? Gândindu-se la asta

simţi ca o lovitură în moalele capului, dar nu putea să excludă posibilitatea. Poate că Fenton era un actor spectaculos, unul dintre aceia care se antrenaseră să exprime anumite sentimente. Şi chiar dacă puterea lui de percepţie afectivă era neobişnuită şi neegalată, aşa cum o demonstrase viaţa adesea, Ambler nu-şi făcea iluzia că era infailibil. Şi el putea să fie păcălit. Sau poate că şi Fenton fusese prost informat. Părea o variantă mai plauzibilă. Ar fi fost mai uşor ca Fenton să fie indus în eroare decât să fie el indus în eroare.

Dar, indiferent de circumstanţe, Ambler ştia că o retragere imediată era unica manevră sigură. Se simţea îndurerat. Fiecare dintre cei prezenţi acolo putea să ştie un lucru de care el avea nevoie. Inamicul era o sursă potenţială. Dar nu avea ce face cu informaţiile, dacă ar fi murit. Trebuia, cel puţin, să accepte acest adevăr.

Iuţi paşii şi o luă la dreapta. Aşa avea să ajungă la staţia de metrou Pere-Lachaise. Merse şi mai repede, ca un om de afaceri care-şi dăduse seama că avea să întârzie la o întâlnire.

Văzu prea târziu ce se întâmpla. Cei doi bărbaţi bine făcuţi care primiseră pachetul, amândoi îmbrăcaţi la fel, se apropiau de el din faţă şi intrară pur şi simplu în el, întorcându-l în direcţia opusă.

— *Je m'excuse, monsieur, Je m'excuse*[71]*!* continuară ei să repete cu voce tare. Scuze, mii de scuze. Cineva aflat întâmplător acolo nu ar fi remarcat nimic, doar o uşoară coliziune între trecători grăbiţi şi neatenţi. Ambler se zbătea furios, dar în van. Cei doi agenţi erau înalţi şi masivi, mult mai mari decât el şi felul în care acţionau ascundea brutalitatea cu care-l împinseră de pe alee, spre un mausoleu din apropiere. Câteva clipe mai târziu, feriţi de privirile celorlalţi, îi prinseră braţele, imobilizându-l. Bărbatul din dreapta scoase ceva din buzunar, un obiect din plastic cu o strălucire metalică. O seringă hipodermică, ce avea în interior un lichid maroniu.

— Nici un cuvânt, îi spuse bărbatul cu o voce răguşită, sau îţi înfig asta în braţ. Era american, cu o faţă lată şi umeri largi, iar respiraţia îi mirosea a mâncare proteică consumată de culturişti.

Apăru un al treilea bărbat şi Ambler nu-l recunoscu decât după câteva secunde. Părul lui creţ, rar începuse să încărunţească. Ochii îi erau întredeschişi şi pe frunte avea nenumărate riduri.

[71] Îmi cer scuze, domnule, îmi cer scuze – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

Când îl cunoscuse Ambler, faţa îi era fină şi părul bogat. Neschimbat îi rămăsese doar nasul mare cu nările fremătătoare, care îi dădea un aspect cabalin. Nu se înşela deloc când presupunea că bărbatul era cel pe care-l cunoscuse sub numele de Cronus.

Cronus zâmbea, dar zâmbetul îi era pe cât de lipsit de căldură, pe atât de ameninţător.

— A trecut ceva timp, nu? spuse el pe un ton normal, dar care numai la conversaţie nu invita. Prea mult, Tarquin.

— Poate nu îndeajuns de mult, replică Ambler pe un ton neutru. Îi cercetă pe toţi trei cu privirea. Nu încăpea nici o îndoială că Cronus era şeful. Ceilalţi doi se uitau la el, aşteptând comanda pentru a acţiona.

— Acum zece ani ţi-am făcut un cadou. Acum mă tem că va trebui să-l iau înapoi. Asta înseamnă că fac cadouri ca şi indienii[72]?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu? în privirea lui Cronus se citea ura.

— Mi s-a părut o expresie ciudată, ţie nu? Ambler voia să câştige timp, pentru a-şi da seama de situaţia în care se afla. Adică e ciudat să vorbim despre cadourile făcute de indieni, dacă ne gândim la toate cele câteva sute de tratate pe care oamenii albi le-au semnat cu oamenii roşii, toate numai promisiuni şi garanţii, toate încălcate apoi. Ai spune că expresia ar trebui să fie „să primeşti cadouri ca indienii”, adică să primeşti ceva care apoi îţi va fi luat înapoi. Nu ar fi mai logic?

Cronus se uită la el.

— Chiar ai crezut că vei scăpa neatins după ce ai făcut asta?

— Adică ce?

— Ticălos netrebnic. Cuvintele ieşiră ca o explozie fără sunet. Uciderea unui om nu-ţi reduce deloc din aroganţă. Eşti tot un vierme. Şi vei fi strivit ca un vierme.

Ambler se uită în ochii negri ai lui Cronus. Văzu furie, dar mai era ceva: durere. Suferinţă.

— Cronus, ce s-a întâmplat? întrebă Ambler pe un ton moale, plin de compasiune.

— L-ai ucis pe Paul Fenton, spuse Cronus. Întrebarea este: de ce?

Fenton era mort? Rotiţele din creierul lui Ambler începură să

[72] Indian giver – expresie americană care desemnează o persoană ce face cadouri, după care le ia înapoi, sau le cere înapoi *(n. trad.).*

se învârtă repede.

— Ascultă-mă, Cronus, faci o mare greşeală… întâlnirea, acum îşi dădea seama, fusese doar o mare capcană. Răzbunarea pusă la cale de un aghiotant credincios, înnebunit de durere.

— Nu, la dracu’. Ascultă-mă tu pe mine, spuse Cronus, întrerupându-l. Îmi vei spune ceea ce vreau să ştiu. Voi afla totul într-un fel sau altul. Faţa îi era schimonosită de ură.

Mormântul mare cu patru coloane al generalului şi apoi politicianul din vremea lui Napoleon, Maximilien Sebastien Foy, avea o bază masivă şi o statuie fin sculptată a defunctului. Dar pentru scopul lui Joe Li, principalul punct de atracţie era acoperişul de piatră. De acolo, ascuns privirilor, Joe Li se întinse ca o pisică şi se uită prin binoclu. Se vedea până departe, pentru că mormântul era unul dintre cele mai înalte puncte din vecinătate şi mulţi copaci şi arbuşti semănau cu nişte beţe fără frunze. Puşca sa, o versiune modificată a puştii cu lunetă QBZ-95, era produsă în China. Muniţia de 5.8042 mm fusese concepută special pentru forţele de operaţiuni speciale chineze. Modelul Norinco, construit de Grupul Industrial China Nord, nu doar copiase prototipul rusesc, ci îl şi îmbunătăţise. Gloanţele erau mai penetrante şi-şi păstrau energia pe o mare porţiune a traseului. Joe Li mai modificase şi el puşca, pentru a o face mai mobilă, mai uşor de dezasamblat şi de ascuns.

Prin binoclu studie grupul de oameni din jurul lui Tarquin. Tarquin demonstrase o mare abilitate de a ieşi din situaţii dificile şi Joe Li trebuia să recunoască asta cu obiectivismul profesionistului. Dar era muritor. Doar sânge şi carne vie. Oricum, până la apusul soarelui avea să fie mult sânge şi carne la dispoziţie.

Ultima comunicare cu Beijingul fusese nesatisfăcătoare. Şeful lui devenise nerăbdător. În trecut, Joe Li obţinuse rezultatele scontate, dar pe îndelete. Nu era obişnuit să dea explicaţii pentru întârzieri. Era chiar mai puţin obişnuit cu genul de complicaţii ivite la această misiune. Dar Joe Li nu era doar un pachet de muşchi care executa ordinele altuia. Avea şi creier. Aduna şi analiza informaţii. Avea o mare putere de judecată. Nu era doar un *shashou,* un pistolar. Tarquin reprezenta o ţintă mult prea puternică pentru un simplu ţintaş şi miza era prea mare pentru a greşi.

Însă mijloacele de a reuşi păreau a fi mult mai puţine decât

intuise la început.

Se uită din nou prin binoclu, cu focalizarea electronică bine reglată.

— Doar din curiozitate, câţi „asociaţi” ai aici? întrebă Ambler.

— O duzină, replică Cronus.

— Amplasaţi în reţea, spuse Ambler, în parte doar pentru el. Era o configurare standard în cadrul Unităţii de Stabilizare, una pentru care şi el şi Cronus avuseseră destul antrenament. Fiecare agent avea o conexiune, fie ea vizuală, auditivă sau electronică, cu cel puţin alţi doi. Un număr mic de agenţi avea o conexiune cu o unitate îndepărtată. Căile de comunicaţii duble asigurau un răspuns organizat, chiar dacă unii dintre participanţi erau scoşi din joc. Structura de comandă piramidală se dovedise vulnerabilă atunci când era decapitată. Sistemul reticular făcea ca acest lucru să fie imposibil de realizat.

— Nu e rău pentru o chestie de ultim minut, spuse Ambler impresionat.

— Grupul de Servicii Strategice are resurse peste tot, spuse Cronus. E moştenirea lui Fenton. Cu toţii ne-am da viaţa pentru el. Oameni ca tine nu ar înţelege asta niciodată.

— Oameni ca mine? Atent şi ca din întâmplare, Ambler făcu un pas înapoi. Cea mai bună metodă de a scăpa era să fie un unghi al triunghiului, adică să-i determine pe ceilalţi trei să se alinieze. Îşi puse o mască de resemnare pe figură şi se uită la cel din stânga sa. Bărbatul îl privea pe Cronus, aşteptând un semnal. Trebuia să folosească împotriva lui chiar autoritatea lui Cronus.

Ambler începu să vorbească, rapid, într-un fel de protest verbal, care în mod normal nu putea fi asociat cu violenţa fizică.

— Faci doar presupuneri, Cronus. Aşa ai făcut mereu. Te înşeli în legătură cu Fenton, dar eşti prea orb sau prost pentru a-ţi recunoaşte greşeala.

— Cea mai mare greşeală pe care am făcut-o a fost să-ţi salvez viaţa în Vanni. Se referea la regiunea din nordul Sri Lankăi, acolo unde se afla inima Tigrilor Tamil, teroriştii LTTE.

— Crezi că mi-ai salvat viaţa? Asta crezi? A fost cât pe-aci să fiu ucis, din cauza ta, cowboy-ule.

— Rahat! Cronus vorbea în şoaptă, dar i se distingea indignarea din voce. Întâlnirea a fost o capcană. Mai mult de jumătate de duzină de Tigri Tamil erau prezenţi, înarmaţi pentru a ucide. Înarmaţi pentru a te ucide pe tine, Tarquin.

Ambler îşi amintea foarte bine scena. După multe săptămâni de negociere, aranjase în cele din urmă o întâlnire cu membri selecţi ai aşa-numiţilor Tigri Negri, luptători de gherilă, care juraseră să se sinucidă aruncându-se în aer, o tehnică în care Tigrii erau pionieri. Tarquin credea că era posibilă o dezbinare a facţiunilor, la fel cum se întâmplase cu Sinn Fein; că s-ar fi putut izola teroriştii extremişti de combatanţii ceilalţi. Liderul rebel care urma să se întâlnească cu el, Arvalan, ajunsese să recunoască inutilitatea terorii. El şi cei din cercul său credeau că-i puteau atrage şi pe alţii de partea lor, atâta vreme cât li se puteau asigura resurse. Tarquin credea că ştie o modalitate de a-i ajuta.

Cronus făcea parte dintr-o unitate de rezervă, pe care superiorii lui Tarquin de la Unitatea de Stabilizare Politică insistaseră să o ia cu el. Vesta de luptă a lui Tarquin era prevăzută cu sisteme de microfon pe fibră optică, ce le dădea posibilitatea să-l audă. La câteva minute după începerea întâlnirii, aşa cum se aştepta Tarquin, Arvalan începu să-l ameninţe pe american. Cineva care ar fi ascultat întâmplător şi care nu cunoştea situaţia, ar fi putut crede că Tarquin se află în pericol. Dar Tarquin îşi dădea seama din expresia imobilă a bărbatului că acesta nu făcea decât să joace teatru, de dragul asociaţilor săi. Erau replicile sale. Tarquin ştia asta.

Şi dintr-odată, uşa colibei fu smulsă, Cronus intră în forţă, cu arma pe foc automat. O altă puşcă de asalt, ţinută de cineva aflat sub comanda lui Cronus, apăru din cealaltă parte, aruncând foc asupra oficialilor LTTE. În câteva secunde măcelul fu complet. Arvalan şi majoritatea celor din cercul său erau morţi, doar un singur membru din garda sa scăpă fugind în junglă.

Tarquin era să înnebunească. Toate eforturile sale fuseseră zădărnicite de acţiunea unui agent greu de cap. Vestea despre masacru avea să se răspândească repede printre membrii LTTE. Posibilitatea unei alte medieri era exclusă. Nici un Tigru nu avea să mai fie de acord cu o astfel de întâlnire. Consecinţele erau mai mult decât clare acum.

Şi Cronus stătea în mijlocul carnajului produs, strălucind de mândrie şi refuzând modest ceea ce-şi imagina a fi recunoştinţa lui Tarquin. După aceea, Tarquin făcu ceva ce doar rareori i se întâmpla să facă. Îi scrise lui Whitfield şi, explicându-i ceea ce se întâmplase, îi spuse că Cronus era o ameninţare şi că trebuia scos la pensie. Dar Whitfield îi dăduse lui Cronus o slujbă de

birou, printre analişti, pe motiv că experienţa sa de pe teren era considerabilă şi prea valoroasă pentru a se renunţa la ea. Tarquin înţelese raţionamentul, dar nu-i iertă niciodată lui Cronus impulsurile sale necontrolate.

— Erai prea plin de tine ca să ştii ce dracu' făceai în Jaffna, îi spuse Tarquin. Erai o ameninţare. De aceea nu te-au mai lăsat să lucrezi pe teren.

— Eşti nebun, zise Cronus. Ar fi trebuit să te las să mori în bârlogul tigrului. După cum spuneam, a fost greşeala mea. Dar nu se va mai întâmpla a doua oară.

— Crezi că mi-ai salvat pielea. Adevărul este că din pricina ta am riscat să fiu ucis şi că ai distrus o întreagă operaţiune. Dacă nu s-ar fi periclitat clandestinitatea operaţiunii, ai fi fost urmărit în justiţie. Şi amărâţii ăştia primesc ordine de la tine? Trucul era, se gândi Tarquin, să continue să vorbească chiar şi când ataca. Crezi că ţi-ai câştigat recunoştinţa mea? spuse Tarquin şi se mai dădu puţin înapoi. Asta nu face decât să demonstreze… acum, cu *o for*ţă explozivă lansă mâna în gâtul gigantului din stânga… cât de naiv eşti. În ciuda efortului, făcu tot posibilul să vorbească pe un ton normal. Neconcordanţa dintre tonul său şi acţiunile sale avea să-i deruteze pe atacanţi şi astfel avea să câştige câteva clipe preţioase. Simţi impactul mâinii sale asupra cartilajelor. Ţesuturile distruse din jurul traheii aveau să sufoce calea de respiraţie, dar, în acest timp, Tarquin trebuia să-l folosească pe cel lovit drept scut împotriva celorlalţi doi. Când seringa căzu la pământ, încercă să-l lovească pe celălalt musculos, dar acesta se feri şi băgă mâna în buzunar pentru a scoate o armă. O a doua lovitură la tâmplă îl atinse şi impactul îl făcu pe Ambler să simtă un fulger de durere în braţ. Chiar şi aşa, bărbatul era temporar paralizat. Acum el şi Cronus săriră într-o parte, alergând în direcţii opuse – o amânare a execuţiei, care de fapt nu era deloc o amânare, după cum îşi dădu seama Tarquin. Nu însemna decât că este în bătaia focului.

Când se aruncă la pământ auzi patru şuierături – de unde veneau? – iar pietrele şi pământul explodară în jurul lui. Cercetă terenul din faţă şi văzu un tufiş de rododendron, cu frunzele imune la frig şi, în trecere, un umăr îmbrăcat în kaki.

Timpul se scurgea anevoie. Scoase pistolul din tocul bărbatului care se afla la pământ şi-şi dădu seama că era vorba de un Beretta 92 Centurion, un compact de 9 mm cu mânerul şi ţeava scurtate. La capătul ţevii avea un amortizor.

Acum, peste rododendron văzu braţul însângerat al unei persoane, ridicat la un moment dat în aer şi câteva clipe mai târziu zări un bărbat care se retrăgea de lângă tufiş, la adăpostul oferit de o statuie alăturată.

Dar Tarquin nu era în siguranţă. Trebuia să se mişte, pentru că fiecare clipă de nemişcare însemna că se afla în vizorul cuiva. Porni în direcţia în care plecase Cronus şi simţi o pietricică lovindu-l în ureche. Se trăsese din nou asupra lui, de astă dată autorul fiind un lunetist aflat undeva la înălţime. Se uită împrejur în timp ce alerga. Erau mult prea multe locuri de unde ar fi putut trage acest lunetist.

O duzină, spusese Cronus şi nu minţise.

Cu toţii erau ucigaşi profesionişti şi cu toţii aveau misiunea să-l doboare pe Tarquin. Trebuia să întoarcă sorţii în favoarea sa, trebuia să folosească particularităţile terenului împotriva lor. Dar cum?

Trecuse peste ironia de a fi forţat să lupte pentru viaţa sa într-un cimitir. Pere-Lachaise era o tablă de joc imensă, o reţea de alei şi cărări şi monumente care puteau servi ca obstacole sau puncte de atac. Inamicii săi făceau parte dintr-o reţea amplasată în altă reţea.

Şi el trebuia să intre în acea reţea. Fugind de la un mormânt la altul, atrăgea mai puţin atenţia asupra sa decât se aşteptase.

Trebuia să gândească... nu, să simtă, să se lase ghidat de instincte. Cum ar fi aranjat echipa, dacă ar fi fost a lui? Unii ar fi fost în poziţii ofensive, alţii ar fi avut doar posturi de observare şi ar fi fost dispuşi în formaţie de atac numai în ultimă instanţă. Trebuia să se folosească de talentele sale deosebite, singurul lui avantaj, în apărarea sa, sau avea să moară aici. Şi ajunsese prea departe pentru ca să se întâmple asta. Frica era depăşită doar de un alt sentiment şi mai puternic: furia.

Era furios pentru ceea ce îi făcuseră, începând cu Changhua. Furios din cauza încercării lor de a-i fura sufletul în infamul areal din insula Parrish. Furios în faţa aroganţei strategilor care se joacă cu oamenii ca şi cum ar fi fost nişte pioni pe o tablă de şah geopolitică.

Nu avea să moară aici. Nu acum. Nu în seara aceea. Alţii aveau să moară. Pentru că va fi nemilos cu cei care voiau să-l ucidă.

Fugi pe o alee care se numea Chemin de Quinconce, peste o zonă cu stuf şi apoi pe o altă alee pietruită, Avenue Aguado. Se

apropia de zona vestică a vastului cimitir, unde se afla o capelă mare construită în stil maur, cu un dom impunător aşezat pe un portic uriaş. De fapt era un columbar, o clădire ridicată pentru a adăposti urne funerare. În faţa intrării se aflau nişte scări abrupte, care duceau la o intrare subterană, ca un puţ întunecat şi rectangular.

Era un loc de refugiu, care putea fi folosit şi ca o capcană mortală. Excludea posibilitatea ca echipa GSS să-l fi lăsat nepăzit. La zece metri mai încolo era ceva ce semăna cu o arcadă semicirculară, o cărare de calcar şi pietre plate. Tarquin se repezi într-acolo, uitându-se în toate direcţiile. La stânga văzu un japonez cu un aparat digital de buzunar şi cu o privire răuvoitoare. Tarquin nu-i acordă mai multă atenţie; turistul era enervat pentru că Tarquin îi stricase poza. O tânără blondă şi un bărbat mai în vârstă, cu pielea închisă la culoare şi părul ce începea să încărunţească, stăteau alături, într-un fel de îmbrăţişare. Ea se uita plină de admiraţie la el, iar bărbatul îl privea pe Tarquin neliniştit. Dar nu era neliniştea cuiva care observa ceva, ci a unuia care nu dorea să fie văzut. Poate că bărbatul îşi înşela soţia, sau, pentru că tot erau în Franţa, lucrurile stăteau chiar mai rău, îşi înşela amanta. Ceva mai departe, o femeie cu faţa lată citea ceea ce părea a fi o carte de poezii. Îi aruncă o privire scurtă lui Tarquin şi pentru că nu văzu nici cel mai mic interes pe chipul acestuia se întoarse la lectura sa.

Era o cursă care ar fi fost mai convingătoare în urmă cu zece sau cincisprezece minute, când lumina mai era propice lecturii. Femeia avea trăsături masculine şi îşi ţinea picioarele îndoite în maniera agenţilor operativi. O văzu ducând mâna în buzunarul pardesiului, ca şi cum ar fi vrut să se încălzească. Orice urmă de îndoială i se risipi.

Dar pentru moment nu putea să dea de înţeles că ştia. Rămase cu privirea aţintită înainte mişcându-se de parcă ar fi remarcat ceva şi se chinuia să vadă mai bine. Când trecu de ea viră brusc şi se aruncă asupra ei, căzând amândoi pe podeaua de piatră. El îi răsuci corpul în cădere şi îi puse pistolul la gât.

— Nici o vorbă, îi spuse.

— Du-te dracului, spuse ea şuierat, inspirând printre dinţii încleştaţi. Un alt vorbitor de engleză deci. Părea un şarpe care se pregăteşte să lovească.

El îşi înfipse genunchiul în abdomenul femeii şi ea icni. Pe

chipul ei se citea furia, mare parte direcţională spre propria-i persoană, pentru că nu reuşise să-i anticipeze mişcarea. Tarquin îi luă cartea, pe coperta căreia scria cu litere maro *Les fleurs du mal*[73] *şi* o deschise. Aşa cum se aşteptase, într-un spaţiu rectangular tăiat între paginile cărţii se afla un mic radio-transmiţător.

— Spune-le că m-ai văzut, murmură Tarquin. Spune-le că am intrat în columbar.

În privirea ei se citea nesiguranţa.

— Altfel îţi voi lăsa corpul aici, pentru a li se alătura celorlalţi, continuă el. Îi înfipse din nou pistolul în gât şi-i văzu ezitarea. Dacă încerci ceva, voi şti, o avertiză el.

Apăsând pe un buton al transmiţătorului, femeia spuse:

— Constelaţia. Constelaţia 87. Cimitirul era divizat în peste nouăzeci de sectoare. Capela era chiar în mijlocul sectorului 87. Tarquin se simţi uşurat când auzi că femeia nu se identificase drept 87A sau 87E, ceea ce ar fi însemnat că mai erau şi alţii care supravegheau acelaşi sector.

Îi smulse receptorul fără fir din ureche şi puse bucăţica de plastic de culoarea pielii la el în ureche.

— Care e raportul tău? se auzi o voce metalică în cască. El încuviinţă din cap către femeie.

— Se ascunde în depozitul subteran, spuse ea.

El îi şopti la ureche:

— Şi e înarmat.

— Şi e înarmat, adăugă ea.

Deja ştiau asta, aşa că ceea ce spusese în plus făcea raportul ei mai credibil. Acum îi smulse haina de pe ea, legându-i mâinile.

Se auzi o voce puternică de pe aleea centrală:

— *Mademoiselle. Il vous ennuie ce mec ci?* Domnişoară, vă deranjează tipul ăsta? O întrebare din partea unui trecător neimplicat. Tarquin îi aruncă o privire rapidă bărbatului. Era subţirel, cu o expresie serioasă şi un aer profesoral, un student la o universitate din zonă, probabil. Impresiile se formau într-o fracţiune de secundă. Tarquin ştia asta şi mai ştia că se pot şterge la fel de repede. Îşi lipi buzele de gura agentei.

— Draga mea, spuse el în engleză. Deci răspunsul este da! Te măriţi cu mine? M-ai făcut cel mai fericit bărbat! îşi modelă vocea să îi dea un ton exaltat şi fericit şi o strânse la piept cu

[73] *Florile răului,* de Charles Baudelaire *(n. trad.).*

pasiune. Nu conta dacă francezul vorbea sau nu engleză. Mesajul avea să fie dar.

— *Excusez-moi,* spuse bărbatul încet, înroşindu-se şi răsucindu-se pe călcâie.

Tarquin se şterse la gură de mânecă şi se uită la ceea ce părea a fi o mică trusă de unelte, prinsă de cureaua femeii. I-o desprinse, dându-i mâinile la o parte când ea încercă să o ia.

Recunoscu obiectul pe dată. Un *Kleinmachinenpisiole* – o mitralieră pliabilă cunoscută sub numele de „mitraliera omului de afaceri”. Maşinăria ucigaşă se baza pe un proiect al biroului de design al KGB-ului, din Tuia, PP-90 şi îşi putea lansa tot încărcătorul într-o rafală aproape instantanee, ca o rază mortală. Reprezenta o minune a miniaturizării: garda trăgaciului era completă; un cui cu arc controla deschiderea armei. Nu depăşea treizeci de centimetri şi avea un încărcător de treizeci de gloanţe de calibrul 9 mm. La un colţ al obiectului de metal se afla un buton cu arc. Când Tarquin îl apăsă, o parte a carcasei de metal ţâşni înapoi şi deveni pat de armă.

Apoi, fără nici o avertizare, îi puse mâna pe ceafă şi o împinse în zid. Avea să rămână inconştientă câteva minute. Îi aşeză corpul pe banca de marmură, sprijinindu-i capul de zid, ca şi cum ar fi aţipit. Îi scoase şireturile şi făcu o buclă pe care o prinse de glezna stângă după care o trecu de două ori peste trăgaciul mitralierei, apoi peste încheieturile mâinilor. Dacă ar fi încercat să se îndrepte, sau să se ridice, bucla avea să se strângă.

Se duse în altă capelă, la câţiva zeci de metri depărtare, care era acum întunecată, dar de unde puteau vedea scările ce duceau la columbar.

Nu trebui să aştepte mult timp.

Primul la faţa locului apăru tânărul cu jacheta de piele, cel care luase rucsacul. Se grăbea să coboare scările, cu o mână în interiorul hainei, ca şi cum l-ar fi durut burta. Un bărbat între două vârste, cu chelie şi burtă ajunse al doilea. El nu coborî, ci se postă lângă capelă, în capătul de sus al scărilor. Putea să vadă şi jos şi împrejurimile. O poziţie bună de acoperire.

Un al treilea bărbat ajunse două minute mai târziu. Era unul dintre cei doi care-l prinseseră când încercase să plece din cimitir. Faţa îi era roşie şi transpirată din cauza neliniştii, sau efortului fizic, sau poate din ambele motive.

Tarquin auzi un zgomot în casca din ureche şi apoi vocea metalică din nou.

— Constelaţia 87, confirmă că subiectul a rămas tot acolo.

Tarquin, cu privirea aţintită asupra bărbatului transpirat, îi văzu buzele mişcându-i-se când transmise mesajul. Fără îndoială că vocea era a lui, transmisă printr-un microfon invizibil, pe fibră optică.

Avea un aer perplex.

— Constelaţia 87, răspunde, spuse el.

Tarquin propti Beretta pe zidul cel mai apropiat şi se uită prin întunericul din ce în ce mai dens cu un sentiment de nesiguranţă. Chiar dacă ar fi fost campion la tir şi el nu fusese, distanţa era prea mare pentru ca să nimerească ţinta cu pistolul. Şi-ar fi dezvăluit poziţia fără să reuşească să doboare vreunul dintre membrii echipei de asalt.

Aşteptă ca încă unul dintre componenţii echipei să apară în sectorul 87, pentru că deja aproape jumătate erau acolo şi apoi se retrase discret, spre sectorul din nord. Desluşi o gheretă de pază, harta mare pentru turişti şi poarta mare care ducea spre oraş. Dacă se uita mai bine putea să vadă acoperişurile alb cu verde ale clădirilor din Paris. Dar apropierea era înşelătoare.

De la distanţă auzi un foc automat, urmat de strigăte ascuţite de alarmă. Iubitoarea de poezie se ridicase şi cele treizeci de gloanţe se descărcaseră în gaura de piatră, de sub banca de marmură. Pentru toţi agenţii, avea să acţioneze ca o baliză de semnalizare atrăgându-i într-o zonă pe care el o părăsise de mult.

Mişcându-se mai repede, trecu pe lângă nenumărate statui şi morminte, copaci desfrunziţi şi tufe verzi, chiar când umbrele se lungeau şi soarele începea să dispară la orizont, ca o flacără ce se stingea. Muşchii îi erau încordaţi, iar simţurile în alertă maximă. Capcana întinsă de el avea să reducă presiunea forţelor ostile, dar unii agenţi aveau să rămână pe poziţii, scrutând terenul cu binoclul. Pericolul creştea la punctele de ieşire, ca cel de care se apropia. Era normal să pună santinele în astfel de locuri.

Mai acceleră un pic. Se împiedică puţin pe terenul accidentat, înjurând în gând şi apoi simţi o dublă lovitură. Praf aruncat şi fragmente mici care înţepau. Dacă ar fi mers constant şi nu s-ar fi împiedicat, unul din acele gloanţe l-ar fi lovit în tors.

Tarquin se rostogoli la pământ şi se ascunse în spatele unui obelisc de doi metri. Unde era lunetistul? Din nou simţi praful ridicându-se. De data aceasta din direcţie opusă. Unde se afla în

siguranţă?

Se uită împrejur. Ţinând seama de obstacolele care îl înconjurau, ajunse la concluzia că unghiul loviturii era prea jos pentru a veni de la distanţă.

— Ridică-te ca un bărbat.

Era vocea lui Cronus.

Masivul agent apăru din umbra unei pietre memoriale.

Tarquin cercetă cu disperare zona din faţa lui. Văzu spatele unui bărbat care lucra la întreţinerea cimitirului şi care nu observase nimic. Era îmbrăcat într-o uniformă verde şi pe spatele lui scria cu litere albe: *Pere-Lachaise Equipe d'Entretien.* Prin porţile înalte, verzi, atât de aproape şi totuşi la milioane de kilometri depărtare, i se părea că aude zgomotul înăbuşit al străzilor Parisului. Cei câţiva turişti întârziaţi nu aveau nici o idee ce joc mortal de urmărire se desfăşura în apropierea lor.

Pistolul lui Cronus era îndreptat asupra lui. Tarquin ar fi putut încerca să-şi scoată pistolul, dar din cauza ţevii prevăzute cu amortizor ar fi trebuit să adauge câteva fracţiuni de secundă la timpul de care avea nevoie pentru a-l extrage.

Împrejurul lui, viaţa în oraş îşi urma cursul obişnuit. Lucrătorul de la zone verzi, sau de la salubrizare, sau de la ce o fi fost, aduna hârtii, cu faţa ascunsă de glugă. Turiştii începură să se strecoare pe porţi, uitându-se după taxiuri, sau încercând să-şi dea seama unde era intrarea la metrou, discutând unii cu alţii, cu voci obosite, ca de sfârşit de zi.

Cronus făcu un semn cuiva aflat de partea cealaltă. Lunetistului, se gândi Tarquin.

— Nu-ţi face griji în legătură cu lunetistul, spuse Cronus pe un ton răutăcios. El doar te opreşte, eu te voi ucide. Cu toţii ştiu asta.

Bărbatul de la întreţinere se apropia din ce în ce mai mult şi Tarquin se întrebă dacă nu cumva mişcările sale aveau să fie limitate de prezenţa acestuia. Individul nu era implicat în asta, îşi spuse Tarquin, îndoindu-se că acest lucru avea vreo importanţă prea mare în ochii lui Cronus. O clipă, simţi un pericol, ceva în legătură cu felul în care bărbatul se deplasa.

Dintr-odată, o rază de soare se reflectă pe parbrizul unei maşini aflate în trecere şi pentru o clipă, faţa bărbatului fu luminată. Tarquin simţi un alt fior de teamă. Îşi aduse aminte de piscina de la Piaza. Figura pe care o văzuse în Grădinile Luxemburg.

Asasinul chinez.

Şansele de supravieţuire îi scăzură brusc.

— Lucrul pe care nu-l vei înţelege niciodată, Cronus, spuse Tarquin încercând cu disperare să tragă de timp, este că…

— Am auzit destule, zise bărbatul, cu degetul curbat pe trăgaci. Brusc, expresia de ostilitate îi fu înlocuită de o privire goală.

În aceeaşi clipă, Tarquin văzu o ploaie de picături roşii care izbucni din urechea lui Cronus. Chinezul se lăsase în genunchi şi locul băţului de adunat hârtii fu luat de o puşcă cu amortizor. Totul se petrecuse atât de repede încât Tarquin îşi dădu mult mai târziu seama ce se întâmplase.

Chinezul se întoarse spre Tarquin şi trase un foc. Pentru o clipă, Tarquin se întrebă dacă acesta avea să fie ultimul lucru pe care avea să-l vadă… doar că bărbatul se uita prin lunetă şi un profesionist nu avea nevoie să se uite prin lunetă pentru a vedea o ţintă aflată la cinci metri depărtare. Tarquin auzi clicul făcut de glonţul tras.

Asasinul nu trăgea în el, ci în lunetist.

Tarquin era derutat. *Nu avea nici o logică.*

Bărbatul din faţa lui ţinti din nou, uitându-se prin lunetă. Doar cineva foarte bun ar fi putut să încerce să doboare un lunetist ascuns dintr-o poziţie care nu era de tragere, bazându-se doar pe propria stabilitate.

Se auziră două zgomote. Două cartuşe fură aruncate afară. De la depărtare, Tarquin auzi geamătul unui bărbat rănit.

Bărbatul în uniformă verde se ridică în picioare şi strânse patul puştii.

Tarquin nu înţelegea nimic şi nu ştia ce să creadă.

Asasinul îl lăsase în viaţă.

— Nu înţeleg, spuse el amorţit.

Chinezul se întoarse spre Tarquin cu o privire gravă.

— Acum ştiu. De aceea mai eşti în viaţă.

Tarquin se uită la el din nou şi văzu o persoană care făcea ceea ce-i dicta datoria, un bărbat care era mândru de talentul său formidabil, dar care nu-i aprecia consecinţele mortale. Un bărbat care nu se vedea pe sine ca fiind un luptător, ci un gardian; ştia că de-a lungul istoriei umane fuseseră mulţi bărbaţi asemenea lui, fie ei prefecţi pretorieni, cavaleri templieri, sau samurai, care se transformaseră în obiecte de fier, pentru ca alţii să nu fie nevoiţi să facă la fel. Bărbaţi care erau duri, pentru ca

alţii să fie slabi. Bărbaţi care ucideau pentru ca alţii să trăiască în siguranţă. Protecţie era cuvântul lui de ordine. Protecţie era credo-ul lui.

O clipă mai târziu gâtlejul chinezului explodă într-un nor de sânge. Lunetistul nevăzut, oricât de grav rănit ar fi fost, mai reuşise să tragă cel puţin un foc şi îl trăsese asupra celui care reprezentase cea mai mare ameninţare pentru el.

Tarquin sări în picioare. Pentru scurtă vreme, ceilalţi vor fi la o distanţă considerabilă, având în faţă monumentele şi mormintele acestei grădini a morţii. Trebuia să folosească ocazia, sau să o piardă pentru totdeauna. Fugi către porţile duble care dădeau în stradă şi nu se opri până la maşina închiriată pe care o lăsase în apropiere. Când şerpuia prin traficul din Paris, fiind foarte atent pentru a se asigura că nu e urmărit, încercă să analizeze ceea ce aflase.

Elementele se băteau cap în cap, derutându-l complet. Cineva îl ucisese pe Fenton. Era oare cineva din organizaţia lui Fenton, o cârtiţă? Sau cineva cu care Fenton lucrase, ca de exemplu cineva din guvernul Statelor Unite?

Şi asasinul chinez; un adversar care îi devenise aliat, cineva care îşi dăduse viaţa pentru a o proteja pe a lui Ambler.

De ce?

Cine... pentru cine lucra?

Prea multe posibilităţi, prea multe lucruri imposibile care deveniseră posibile. Tarquin, nu, trebuia să devină Ambler acum, ajunsese într-un punct în care conjunctura putea fi uşor greşit interpretată.

Şi mai era ceva care-l înspăimânta: adrenalina nu fusese o senzaţie complet neplăcută. Ce fel de om era, până la urmă? Tremură, încercând să se autoanalizeze. Ucisese şi aproape fusese ucis în seara aceea. Şi atunci, de ce se simţea atât de plin de viaţă?

— Nu înţeleg, repetă Laurel. Erau toţi trei adunaţi în camera de hotel de la Harry's.

— Nici eu, spuse Ambler. Nimic din ce s-a întâmplat nu mi se pare normal.

— Nu are sens, zise şi Caston.

— Staţi puţin, interveni Laurel. Ai spus că toate crimele sunt cumva legate de China. Ai spus că sunt un fel de progresie, o secvenţă, ca şi cum ar duce la ceva iminent. Aţi dedus că

probabil Liu Ang este ţinta.

— Urmează să facă o vizită la Casa Albă luna viitoare, spuse Caston. Este un eveniment istoric, cu dineuri oficiale şi aşa mai departe. O mulţime de oportunităţi. Dar…

— Dar ce?

— Momentul nu pare a fi propice. Este o întârziere prea mare dacă e să ne gândim la rapiditatea cu care s-au desfăşurat celelalte evenimente.

— Nu este nici o întârziere, spuse Laurel. Deschise geanta ei mare şi scoase o copie mototolită a *International Herald Tribune.* Ceva din ceea ce ai spus în legătură cu articolul din *Le Monde* m-a pus pe gânduri.

— Poftim?

— Mâine-seară. Marea seară a preşedintelui Liu Ang.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Ambler.

— Despre Forumul Economic Mondial. Despre ceea ce se întâmplă la Davos săptămâna asta.

Ambler începu să umble de colo-colo, gândind cu voce tare.

— Liu Ang pleacă pentru prima dată din coconul de securitate din Beijing, de când a venit la putere. Vine în Vest, ţine un mare discurs, care trebuie să-i facă pe toţi să se simtă liniştiţi şi confortabil în compania marelui tigru.

— Nici Palmer nu ar fi putut spune asta mai bine, zise Caston acid.

— Şi în mijlocul acestor evenimente este împuşcat.

— Scos din ecuaţie. Caston avea un aer contemplativ. Dar de cine?

Vocea lui Fenton: *Am un proiect incitant pentru tine. Dar încă nu-ţi împacheta schiurile.*

Ambler nu spuse nimic un moment.

— Oare Fenton s-a gândit că o voi face?

— E posibil aşa ceva?

— Uite cum stă treaba. M-am tot gândit şi răzgândit cu privire la moartea lui Fenton. Pentru mine, crima este o dovadă a ceva. Este exact genul de capăt înfundat pe care trebuie să-l desfunzi atunci când o operaţie ajunge aproape de punctul culminant.

— Ce paşnic vorbeşti, spuse Caston. Eşti sigur că nu ai fost niciodată contabil?

— De vină este o carieră petrecută în slujba Unităţii de Stabilizare Politică, spuse Ambler. Acesta este un semn important. Altul este că se poate ca asasinul să fie cineva foarte

cunoscut pentru mine. Cineva cu care am mai lucrat la o operaţiune anterioară.

— Nu are sens, spuse Laurel.

— Unitatea de Stabilizare se mândrea mereu că-i angajează pe cei mai buni. Fenton se mândrea că-i angajează pe cei mai buni de la Unitate. Dacă ar fi să dai cuiva în sarcină uciderea preşedintelui Chinei, nu ai apela la cea mai antrenată persoană de care dispui?

— Şi dacă ar fi cineva de la Stabilizare, spuse Laurel încet, sunt mari şanse să fi avut de-a face cu această persoană.

— Absolut, confirmă Ambler.

— Ei bine, la dracu'. Şi are vreunul dintre voi vreo idee în legătură cu acest lucru? Pentru că dacă este vorba de Davos, e prea târziu.

— Trebuie să vedem…

— Trebuie să vedem ce se va întâmpla după aceea, spuse Caston întunecat. Pentru că din punct de vedere al consecinţelor… Dumnezeule! Preşedintele Liu Ang este foarte iubit în China. E un fel de J.F.K şi Papa şi John Lennon în aceeaşi persoană. Când va fi ucis, o naţiune de 1, 4 miliarde de oameni va fi revoltată. Adică, o blestemată de isterie zgomotoasă care va asurzi o jumătate de glob şi această isterie se va transforma în furie într-o clipită şi dacă orice lucru şi chiar orice, va face legătura între asasin şi membri ai guvernului Statelor Unite… Aveţi idee ce supapă de siguranţă este necesară pentru 1,4 miliarde de cetăţeni revoltaţi? Ar putea să arunce naţiunile în război. Beligeranţii ar putea prelua puterea în Zhongnanhai peste noapte.

— Pentru a lăsa să se întâmple un astfel de lucru ar trebui să fii fanatic, spuse Laurel.

— Precum Ashton Palmer şi discipolii săi. Ambler simţi cum îi piere culoarea din obraji.

Laurel nu se adresa nimănui când repetă cuvintele care exprimaseră ataşamentul din tinereţe al lui Ambler.

— Să nu te îndoieşti niciodată că un grup mic de oameni hotărâţi şi atenţi nu poate schimba lumea, într-adevăr, este singurul lucru valabil dintotdeauna.

— La naiba, nu s-a terminat până când nu ajunge la sfârşit, spuse Ambler. Din vocea lui răzbătea furia. Nu-i voi lăsa să treacă la fapte.

Caston sări de pe scaun şi începu să se învârtă prin cameră.

— Probabil că au pregătit totul foarte bine. Sub toate aspectele. Cine ştie de cât timp s-au pregătit pentru asta? Pentru o astfel de operaţiune, probabil că au un agent infiltrat acolo de mult timp şi o persoană de acoperire. Am auditat destul de multe operaţiuni pentru a şti că redundanţele operaţionale sunt standard. O astfel de operaţiune trebuie să aibă un mecanism de siguranţă ascuns. Un cod de anulare. Şi o strategie de înşelare. Şi întotdeauna trebuie să fie şi cineva pe care să fie aruncată toată vina. Lucrurile ar fi mai simple dacă acesta ar fi şi ucigaşul. Dar trebuie să presupunem că au făcut o analiză detaliată a parametrilor. A tuturor parametrilor.

— Operaţiunile implică oameni, spuse Ambler, pe un ton provocator. Şi fiinţele umane nu se comportă ca unităţile unei matrice, Caston. Nu poţi cuantifica factorul uman, cel puţin nu cu o foarte mare exactitate. Acest lucru nu este foarte bine înţeles de oameni ca tine.

— Şi ceea ce oameni ca tine nu înţeleg niciodată…

— Oameni buni, interveni Laurel nerăbdătoare, bătând cu degetele pe ziar. Scrie aici că va vorbi la Davos, la ora cinci mâine după-amiază. Adică în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Dumnezeule mare! spuse Ambler dintr-o răsuflare.

Privirea lui Laurel se mută de la Caston la Ambler şi înapoi.

— Nu se poate să alertăm pe toată lumea?

— Crede-mă că deja nivelul operaţional este în alertă, spuse Ambler. Aşa se lucrează. Problema este că au existat atâtea ameninţări cu moartea la adresa tipului ăstuia că acum s-a ajuns la punctul în care nimeni nu mai crede nimic. Ştiu de ameninţări. Nimic nou sub soare. Şi Liu Ang refuză să se lase intimidat.

Laurel părea disperată.

— Nu-i puteţi convinge că de data aceasta ameninţarea este foarte, foarte reală?

Caston îi aruncă o privire.

— O voi face, spuse el. Sunt sigur că va schimba totul. Se întoarse spre Ambler. Chiar crezi că există vreo şansă să recunoşti asasinul?

— Da, răspunse simplu Ambler. Cred că au vrut să mă recruteze pe mine pentru a face această treabă. Dar, desigur, ai dreptate. Fenton nu lucrează fără o valvă de securitate. Un înlocuitor a primit slujba. Şi sunt sigur că provine din aceeaşi şcoală.

O clipă rămaseră cu toţii tăcuţi.

— Şi chiar dacă nu ar fi, spuse Laurel ezitant, tot ai reuşi să-l identifici. Ai mai făcut asta, ai darul de a ghici ce se ascunde în mintea oamenilor.

— Am făcut-o, admise Ambler. Doar că miza nu a mai fost niciodată la fel de mare. Dar oricum, ce altă variantă avem?

Laurel se înroşi.

— Nu eşti dator cu nimic, Hal, spuse ea brusc agitată. Nu face pe eroul. Haide să dispărem, bine?

— Asta vrei cu adevărat?

— Da, spuse ea după care murmură: Nu. În ochi îi apărură lacrimi. Nu ştiu. Tot ceea ce ştiu este că dacă tu mergi într-acolo, atunci o să vin cu tine. Nu m-aş simţi în siguranţă în nici un alt loc. Ştii asta.

Ambler o trase aproape, îşi lipi fruntea de a ei şi o strânse tare în braţe.

— Bine, şopti el şi nu ştiu dacă ceea ce se simţea în vocea lui era bucurie sau durere.

Caston se întoarse spre ei după o vreme.

— Ai vreo idee cum să o faci?

— Sigur, spuse Ambler, cu o voce albă.

Caston se aşeză pe scaunul muştar şi se uită fix la Ambler.

— Haide să lămurim lucrurile. Ai mai puţin de douăzeci şi patru de ore pentru a scoate din joc agenţii operativi pe care Serviciile Strategice şi/sau cei de la Operaţiuni Consulare i-au pus de pază. Apoi trebuie să intri în Elveţia, să te infiltrezi în elita globală puternic păzită şi să identifici asasinul înainte să lovească.

Ambler încuviinţă.

— Vreau să-ţi spun ceva atunci, spuse Caston arcuindu-şi o sprânceană. Nu va fi la fel de uşor precum pare.

Partea a patra

29

Când semnul de la marginea drumului îi indică faptul că se afla la treizeci de kilometri de graniţa cu Elveţia, Ambler o apucă din instinct pe un drum de ţară lăturalnic. Oare fusese urmărit? Deşi nu văzuse nici un semn evident, prudenţa elementară îi spunea că nu-şi putea permite să conducă Opelul coupe închiriat pe la punctul de frontieră.

Laurel şi Caston călătoreau spre Elveţia cu TGV-ul[74], care avea să parcurgă distanţa în doar şase ore şi după aceea mai trebuiau să meargă cu autobuzul la Davos-Klosters, încă vreo două ore. Trenul era foarte popular. Aveau să urce separat şi în mod normal nu ar fi trebuit să aibă probleme. Doar ei nu erau ţinte ale unei acţiuni „peste limita de salvare” a Operaţiunilor Consulare, nici ale unei mai puţin letale sancţiuni a GSS şi nici nu aveau adversari fără nume şi peste măsură de mulţi. Pentru el transportul în comun era periculos. Nu avea de ales, trebuia să meargă cu maşina, încercând să se piardă printre sutele de mii de maşini de pe Autoroute du Soleil[75]. Până acum totul mergea bine. Dar punctul de trecere a frontierei avea să fie partea cea mai grea. Elveţia nu se integrase în comunitatea europeană. La frontierele sale se făcea acelaşi control strict.

În oraşul Colmar, din Haute-Rhin, găsi un şofer de taxi care, imediat ce Ambler îi flutură prin faţă un teanc de bancnote, fu de acord să-l ducă prin Samoens, la cabana St. Martin, de cealaltă parte a frontierei. Şoferul, pe nume Luc, era un tip gras, avea părul soios şi emana mirosul de unt rânced, balegă şi deodorant prost al celor care nu se spală şi care nu putea fi mascat de cantitatea mare de aftershave Pinaud Lilac Vegetal pe care o

[74] Tren de mare viteză.

[75] Autostrada Soarelui – în lb. franceză în origina *(n. trad.).*

utilizase. Dar mai era şi deschis şi naiv, în pofida înfăţişării sale. Ambler ştia că poate avea încredere în el.

Ambler deschise geamul când porniră, lăsând aerul rece de munte să-i bată în faţă. Geanta sa de călătorie era pe scaun lângă el.

— Sunteţi sigur că vreţi să mergeţi cu geamul deschis? întrebă şoferul, insensibil la mirosul pestilenţial din maşina lui. E frig, *mon frere.* Cum spuneţi voi, e mai frig decât la Polul Nord.

— Nici o problemă, replică Ambler politicos. Aerul rece mă trezeşte. Îşi încheie complet haina de iarnă izolantă. O alesese cu grijă. Nu exista posibilitatea să-i fie prea frig.

La zece kilometri de oraşul de frontieră St. Morency, Ambler simţi din nou neliniştea crescând în el, echivocă, ambiguă, indecisă la gândul că ar putea fi prins. Era doar paranoia? În spatele lor era un jeep, care menţinea distanţa constantă. Mai era şi un elicopter, într-un loc şi la un moment când în mod normal nu avea ce să caute. Dar o minte hipervigilentă putea descoperi incongruenţe chiar în cele mai nevinovate circumstanţe. Care dintre aceste lucruri aveau relevanţă?

La câţiva kilometri de graniţa elveţiană, Ambler remarcă o camionetă albastră, care avea un număr de înmatriculare familiar. Îl mai văzuse undeva. Din nou se întrebă, oare era paranoic? Dar în lumina dinaintea zorilor nu putea să-l vadă pe şofer. Ambler îi ceru lui Luc să încetinească. Camioneta încetini aproape în acelaşi timp, menţinând distanţa constantă între maşini, o distanţă mult mai mare decât cea indicată în mod normal pentru evitarea accidentelor. Neliniştea i se transformă în îngrijorare. Trebuia să-şi urmeze instinctele. *Am ajuns aici având credinţă.* Credinţa în sine îl ajutase să rămână în viaţă. Nu avea să şovăie acum. Trebuia să accepte un adevăr profund deranjant.

Fusese descoperit.

Soarele începea să strălucească la orizont, ca o panglică roşie. Temperatura din aer era cea din interiorul unui congelator. Ambler îi spuse lui Luc că se răzgândise şi că avea de gând să facă o plimbare de dimineaţă, da, chiar aici, ce alt loc mai drăguţ ar fi putut găsi?

O mare sumă în monedă locală alungă o parte din suspiciunile lui Luc şi-l făcu să privească lucrurile cu un scepticism vag amuzat. Şoferul ştia că nu trebuie să înghită ce i se spunea, dar chiar dacă povestea era falsă, nu acelaşi lucru se putea spune

despre bani. Luc nu protestă. Părea chiar să-i placă jocul. Erau nenumărate motive pentru care cineva putea să dorească să evite controlul de frontieră, majoritatea aveau de-a face cu plata taxelor pentru obiectele de lux. Aşa că, atâta timp cât vehiculul său nu era folosit pentru transporturi ilicite, pentru el nu exista nici un risc.

Ambler legă mai strâns şireturile ghetelor de munte, îşi luă geanta şi ieşi din maşină. O traversare pe jos nu era o posibilitate pe care o exclusese. În câteva minute dispăruse printre brazi şi pini, mergând paralel cu drumul, dar la câteva zeci de metri bune de el. La circa un kilometru distanţă văzu doi stâlpi de iluminat situaţi de o parte şi de alta a drumului. Lumini puternice aflate în două baloane de sticlă îngheţată. Era clădirea vămii, din lemn închis la culoare, cu obloane verzi şi traforuri la etajul al doilea, cu un acoperiş foarte abrupt. Printre brazi văzu atât tricolorul francez, albastru, alb, roşu, cât şi drapelul elveţian, o cruce roşie pe un fond alb. Pe marginea drumului se aflau nişte bolovani mari, adăugând un obstacol fizic celui legal. O barieră portocalie şi joasă controla fluxul de vehicule. De o parte şi de alta se aflau gherete fără uşă. Ceva mai departe de clădirea vămii, şoferul unui camion cu servicii de masă se folosise de parcarea largă pentru a trage pe dreapta vehiculul care clar se defectase. Ambler nu vedea decât burta şi picioarele unui mecanic mic de înălţime, aplecat peste motor, cu capul pierdut în măruntaiele camionului. Lângă camion, pe asfalt erau întinse diverse părţi de motor. Din când în când se auzea câte o înjurătură în franceză.

De cealaltă parte a clădirii vămii era o parcare, ceva mai jos de nivelul drumului. Ambler se încordă pentru a vedea mai bine. Un nor trecu prin faţa soarelui strălucitor al dimineţii. Văzu un chibrit scânteind şi un ofiţer de frontieră aprinzându-şi o ţigară. Se uită la ceas. Era trecut cu puţin de ora opt. Soarele răsărea mai târziu în luna ianuarie, mai ales în această zonă muntoasă.

Văzu jeepul cu plafon de pânză, care se oprise în parcare mai jos de nivelul drumului. Probabil că venise să aducă ofiţerul francez de frontieră pentru schimbul de la ora opt. Omologul lui elveţian venise din cealaltă direcţie, cel mai probabil. Ambler se aşeză în spatele unor copaci tineri. Mulţi dintre pinii de munte erau deşi doar la vârf, iar la bază nu aveau deloc crengi. Spre deosebire de ei, coniferele în spatele cărora se ascunsese Ambler mai aveau crengi şi la bază, deşi coroana nu era foarte deasă,

permiţând unei persoane să-şi mascheze prezenţa. Ambler luă binoclul compact şi se uită printr-o deschidere între cei doi copaci. Poliţistul de frontieră care-şi aprinsese o ţigară trase din ea adânc şi se întinse, uitându-se în jur relaxat. Ambler deduse că nu se aştepta ca ziua de muncă să fie mai agitată decât de obicei.

Prin ferestrele postului de frontieră, Ambler văzu alţi militari bând cafea şi, judecând după expresia feţelor lor, stând la o mică bârfă. Între ei şedea pe un scaun un bărbat îmbrăcat cu un pulover roşu-aprins, care avea corpul în formă de pară, specific pentru cei ce duc o viaţă sedentară; Ambler îşi imagină că trebuia să fie şoferul camionului.

Traficul nu era aglomerat. Indiferent ce spunea manualul, părea greu să-i convingi pe oameni să stea în frigul de afară, atunci când drumul era bătut doar de vânt. Chiar dacă nu auzea ce se discuta, Ambler deducea după expresia feţelor lor că erau relaxaţi.

Dar, un bărbat se ţinea deoparte şi, după poziţia corpului, îţi dădeai seama că nu face parte dintre ei. Ambler îşi aţinti binoclul spre el. Purta uniforma unui ofiţer superior de frontieră francez. Era un oficial, căruia îi revenea misiunea să facă inspecţii sporadice la punctele de frontieră. Dacă ceilalţi nu luau în seamă prezenţa lui acolo şi se comportau normal, trebuie să se fi datorat faptului că ofiţerul îşi manifestase lipsa de interes faţă de activitatea pe care o desfăşurau. Poate că sistemul birocratic îl trimisese aici ca parte a unui sistem de observare, dar cine îl supraveghea pe observator?

Ambler reglă binoclul şi văzu clar figura bărbatului, în clipa aceea îşi dădu seama că se înşelase.

Bărbatul nu era ofiţer de frontieră. Un val de imagini îi veni brusc în minte, faţa bărbatului îi era cunoscută. Câteva clipe mai târziu, Ambler reuşi să-l identifice. Bărbatul se numea… dar numele nu era relevant, oricum folosise o mulţime de pseudonime. Crescuse în Marsilia şi, când era adolescent, lucrase pentru unul dintre şefii mafiei locale. Devenise ucigaş profesionist de când se angajase ca mercenar în regiunea Africii şi Senegambiei. Acum lucra pe cont propriu şi era folosit mai ales în chestiuni delicate ce presupuneau suprimarea ţintei. Era un ucigaş eficient, îndemânatic cu armele de foc, cuţitul, ştreangul. În profesia sa, acest om era cunoscut sub apelativul de special*ist. Ultima* dată când îl văzuse Ambler avea părul blond.

Acum era brunet. Dar trăsăturile feţei, cu pomeţi ascuţiţi şi gura care părea o simplă crestătură, rămăseseră aceleaşi, deşi părea oarecum mai îmbătrânit. Dintr-odată privirea bărbatului se întoarse spre el. Ambler simţi un puseu de adrenalină. Oare fusese observat? Dar era imposibil. Unghiul, lumina slabă, toate acestea îl asigurară că era bine camuflat. Ucigaşul doar se uita pe fereastră; aparentul contact vizual era accidental şi doar de moment.

Putea să pară liniştitor faptul că ucigaşul se afla înăuntru. Dar nu era. Specialistul nu fusese trimis singur. Dacă el era înăuntru, înseamnă că alţii se aflau în pădurea din preajmă. Orice avantaj pe care Ambler crezuse că-l avea dispăru pe dată. Era urmărit de alţii din meseria lui. Aveau să-i anticipeze mişcările şi să le contracareze. Poate că specialistul se afla la comandă, dar ceilalţi erau în apropiere. El avea să fie chemat atunci când o să fie nevoie.

Capcana fusese bine concepută, terenul şi punctul de control fiind utilizate corespunzător. Ambler se văzu nevoit să admire profesionalismul. Dar al cui era, al echipei Serviciilor Strategice, sau al celor de la Operaţiunile Consulare?

Din cabană ieşiră doi grăniceri din partea elveţiană; o maşină Renault albă apăruse la punctul de control, staţionând în spatele barierei portocalii. Unul dintre cei doi grăniceri se aplecă pentru a discuta cu şoferul, punându-i întrebările standard. Se uită la şofer şi la fotografia din paşaport. Era o chestiune de profesionalism, dacă avea să facă mai mult de atât sau nu. Grănicerul francez stătea în preajmă şi cei doi îşi aruncară o privire. Şoferul fusese analizat şi se luase o decizie. Bariera se ridică şi, cu un gest indiferent, i se făcu semn şoferului să plece.

La gheretă, cei doi bărbaţi se aşezară pe scaune de plastic.

— Femeia din Renault era atât de grasă că mi-a adus aminte de nevastă-ta, îi spuse unul dintre ei, în franceză, celuilalt. Vorbea tare pentru ca vorbele sale să fie auzite şi de celălalt, care avea urechile acoperite.

Acesta mimă revolta, rostind în batjocură:

— De nevastă-mea, sau de maică-ta?

Era genul de glumă, care, oricât de deplasată ar fi fost, era deajuns să le umple ziua plictisitoare. Ucigaşul din Marsilia ieşi şi se uită în jur. *Urmăreşte-i privirea.*

Bărbatul se uita spre o zonă aflată câţiva zeci de metri deasupra sa, unde se îngrămădeau nişte stânci. Cu siguranţă

acolo era poziţionat un alt membru al unităţii. Şi trebuia să mai fie şi un al treilea membru. Unul trimis ca observator şi care nu intervenea decât *în extremis.*

Specialistul se duse spre stâlpul de iluminat şi apoi la parcare, dispărând în spatele unei clădiri mici, genul de şopron unde era stocat echipamentul. Oare vorbea cu cineva?

Dar nu avea timp de analizat opţiuni. Ambler trebuia să acţioneze. Lumina zilei avea să le uşureze sarcina inamicilor. Putea ajunge la stânci, mergând în zigzag. Adesea pericolul era redus de apropiere. Se uită la distanţa de câţiva zeci de metri dintre copacii lângă care se afla el şi şosea şi apoi îşi ascunse geanta în zăpadă. Merse pe o margine îngustă, de pe care vântul spulberase zăpada. Cu paşi mari o luă în sus pe pantă. Apoi se agăţă de o creangă pentru a se ridica mai sus, pe un alt nivel. Cu un zgomot puternic, copacul se rupse sub greutatea lui şi Ambler căzu pe spate, deschizând braţele larg pentru a nu aluneca prea mult în jos. Încercă să se ridice în picioare, dar zăpada moale şi pufoasă cedă sub talpa groasă a bocancilor săi şi se afundă şi mai tare în ea. Era imposibil să se mişte. Dacă făcea o mişcare greşită, ştia că ar fi putut să alunece zece metri, poate mai mult, în jos. Se folosi de copacii căzuţi ca de o balustradă, sări peste stânci şi îşi încordă picioarele atunci când un petic de zăpadă afânată ameninţa să-l facă să se cufunde din nou. Nu avea să fie împuşcat aici, ca un iepure pe câmp. Îşi aminti cuvintele pornite din inimă ale lui Laurel, atunci când se despărţiseră şi acestea îi dădură putere. *Ai grijă de tine,* îi spusese ea. *Pentru mine.*

Norris nu avusese niciodată coşmaruri. Cu cât era presiunea mai mare, cu atât parcă dormea mai bine şi mai împăcat. Cu o oră înainte ca avionul să aterizeze la Zurich, se trezi şi se duse la lavoarul avionului, unde se stropi cu apă pe faţă şi se spălă pe dinţi. Când, după debarcare, ajunse în clădirea aeroportului, nu arăta mai şifonat decât într-o zi normală.

Datorită armei îşi luase bagajul mult mai repede decât de obicei. Se prezentă la un birou al companiei Swiss Air, care se ocupa de astfel de chestiuni şi se minună, nu pentru prima dată, de eficienţa elveţienilor. Îşi puse semnătura pe două foi şi i se eliberară şi arma şi bagajul. În birou mai erau câţiva tipi care lucrau pentru guvern: câţiva de la Serviciile Secrete şi alţi câţiva de care-şi aducea aminte vag de la conferinţele comune pe care le avuseseră cu FBI-ul, pe tema contraterorismului. Din spate, îl

recunoscu pe un bărbat, îmbrăcat cu un costum gri cu dungi, dar care avea un păr ce fusese vopsit într-o culoare ce bătea spre portocaliu. Bărbatul se întoarse şi-i zâmbi lui Norris, mult prea stăpân pe el pentru a lăsa să se vadă că era surprins. Se numea Stanley Grafton şi era membru al Consiliului Naţional de Securitate. Norris şi-l aminti de la nenumăratele consfătuiri pe teme de securitate pe care le avusese la Casa Albă. Grafton era un ascultător mai bun decât majoritatea membrilor Consiliului, deşi Norris îl suspecta că are şi mai multe de spus.

— Caleb, spuse Grafton, întinzându-i mâna. Nu ţi-am văzut numele pe listă.

— Nici eu pe al tău, îi replică Norris gentil.

— O schimbare de ultim moment, spuse Grafton. Ora Suleiman şi-a rupt ceva. Suleiman era preşedinta de moment a Consiliului şi avea o slăbiciune pentru formulările pretenţioase de parcă se şi vedea în pielea unui personaj conceput pentru spectacole de televiziune cu tema „retrăirea momentelor din istorie”. Ca atare, au recurs la un înlocuitor.

— La fel s-a întâmplat şi în cazul meu, spuse Norris. O anulare de ultim moment şi o înlocuire pe ultima sută de metri. Ce să faci? Am venit cu toţii să auzim nimicuri spuse în cadru solemn.

— Asta facem cel mai bine, nu? spuse Grafton, căruia i se citea veselia în priviri. Hei, vrei să mergi cu mine cu maşina?

— Sigur. Ai o limuzină?

Celălalt pufni.

— Un elicopter, dragul meu. Sunt de la CNS, noi trebuie să călătorim cu fastul cuvenit.

— Mă bucur să văd banii de taxe bine folosiţi. Făcu un semn cu mâna: Deschide calea, Stan. Îşi luă servieta şi îl urmă. Avea o greutate echilibrată de pistolul de 9 mm din interior.

— Trebuie să recunosc, Cal. Pentru cineva care tocmai a coborât din avion, arăţi proaspăt ca o panseluţă. Sau, mă rog, la fel de proaspăt ca de obicei.

— După cum spune poetul, mai am cărări de bătut înainte de a mă duce la culcare, spuse el şi ridică din umeri. Asta ca să nu mai vorbesc şi de promisiunile pe care trebuie să le respect.

Când Ambler ajunse pe un prag de unde vedea bine punctul de trecere, se opri pentru a se uita printre crengi şi a face un mic inventar. Specialistul din Marsilia se oprise în mijlocul drumului, uitându-se după maşini şi cercetând terenul adiacent pentru a

vedea dacă există semne de activitate. Poliţiştii din exterior păreau tot plictisiţi, mai puţin cei din postul de vamă. Deoarece camionul încă nu fusese reparat, şoferul era tot acolo şi le spunea istorioare.

Coborârea era mai uşoară decât urcarea. Acolo unde terenul era prea abrupt, avea să se rostogolească, sau să alunece, controlându-şi viteza cu mâinile şi picioarele, dar folosindu-se de gravitaţie pentru viteză.

De la doar câţiva metri distanţă auzi vocea unui bărbat.

— Aici e beta lambda epsilon. Aţi localizat subiectul? Vorbea în engleză, cu accent texan. Fiindcă, pentru numele lui Dumnezeu, nu m-am dat jos din pat ca să-mi îngheţe jucăria.

Nu auzi răspunsul, pentru că probabil bărbatul avea căşti. Vorbea la un comunicator electronic, un fel de walkie-talkie. Texanul căscă şi începu să se mişte pe porţiunea unde drumul făcea o curbă, fără nici un scop în afară de acela de a-şi dezmorţi picioarele.

Se auzeau strigăte, dar din depărtare, de la punctul de trecere al frontierei. Ambler se uită la maşina staţionată lângă barieră. Un pasager enervat, chel, cu faţa rozalie, îmbrăcat cu haine scumpe, fusese obligat să coboare din maşina încălzită, de oraş, în vreme ce vehiculul era inspectat. *Nebunie birocratică,* striga omul. Făcea drumul în fiecare zi şi niciodată înainte nu fusese astfel *hărţuit.*

Militarii îşi cerură scuze, dar rămaseră pe poziţie. Se primiseră rapoarte. Astăzi li se ceruse să ia măsuri suplimentare de securitate. Dacă voia, putea să se adreseze autorităţilor vamale, de fapt chiar în acea zi aveau un inspector în control. Dacă dorea, bărbatul putea să discute cu acesta.

Bărbatul cu faţa roz se întoarse spre inspectorul în uniformă şi simţi privirea de piatră, indiferentă şi plină de desconsideraţie. Oftă. Câteva clipe mai târziu, bariera se ridică şi motorul urlă când maşina îşi continuă drumul.

Dar protestele zgomotoase ale bărbatului îl acoperiseră pe Ambler.

Deşi nu putea întoarce sorţii în favoarea sa, putea să-şi amelioreze situaţia. Se târî până la drum, până când văzu un bărbat masiv, cu un ceas scump, a cărui curea de aur strălucea în soare. Ceasul nu se potrivea deloc cu decorul; sugera un agent privilegiat, care avea un cont de cheltuieli nemonitorizat, cineva care nu mai lucrase de mult pe teren şi care fusese chemat

pentru această operaţiune datorită faptului că se afla în apropiere. Ieşind din spatele unui troian, Ambler sări spre el, puse mâna dreaptă în jurul gâtului acestuia şi apoi aşeză ambele mâini pe umărul lui stâng. După aceea îi strânse gâtul, presându-l pe carotidă şi lăsându-l într-o stare de inconştienţă. Bărbatul, care sigur avea rol de monitorizare, tuşi şi căzu fără vlagă. Ambler îl lăsă uşor jos şi-i căută aparatul de comunicare.

Îl găsi într-un buzunar al hainei de piele, una foarte scumpă, dar care nu se prea potrivea cu o misiune în exterior, în Alpi, iarna. Dacă haina nu se potrivea cu misiunea, în schimb se potrivea cu ceasul de aur Audemars Piguet, pe care agentul îl avea la mână. Aparatul de emisie-recepţie, pe de altă parte, îi fusese dat, cu siguranţă, de dimineaţă, când primise misiunea. Era un model mic, cu carcasa de plastic tare, cu rază mică de acţiune, dar foarte puternic. Ambler puse micul receptor în ureche, inspiră profund şi încercă să-şi amintească accentul agentului. Apoi apăsă pe butonul Speak şi tărăgănându-şi vocea, într-un plauzibil accent texan, spuse:

— Aici e beta lambda epsilon, raportez…

O voce cu un puternic accent francez savoiard îl întrerupse.

— Ţi-am spus să întrerupi comunicarea. Pui în pericol întreaga operaţiune. Nu aveam de a face cu un amator! Sau dacă e aşa, acela eşti tu.

— Vocea nu era cea a asasinului din Marsilia. Probabil că era un al patrulea bărbatul, cel despre a cărui locaţie lunetistul nu ştia nimic.

— Taci dracu' din gură şi ascultă, spuse Ambler furios. Microfonul reda bine vocea, dar insista pe audibilitate şi ştergea diferenţa între timbrul vocilor. L-am văzut pe ticălos. De cealaltă parte a drumului. L-am văzut traversând parcarea în fugă, rapid ca o vulpe. Ticălosul îşi bate joc de noi.

Nu se auzi nici un răspuns. Apoi vocea reveni.

— Unde este acum, mai exact?

Ce ar trebui să spună acum? Ambler nu se gândise foarte bine la asta şi rămase tăcut o clipă.

— A intrat în jeep, spuse el. A rupt copertina şi a intrat.

— Şi mai e tot acolo?

— Dacă ar fi ieşit l-aş fi văzut.

Dacă obrajii nu i-ar fi îngheţat din cauza frigului, ar fi zâmbit. Membrii echipei de ucigaşi făceau aceeaşi meserie ca şi el. S-ar fi gândit exact la ceea ce s-ar fi gândit şi el.

Ambler îi putea păcăli, doar negândind, procedând din instinct, improvizând tot timpul. *Nimic nu merge niciodată conform planului. Revezi şi improvizează.*

Ucigaşul din Marsilia se îndreptă cu paşi mari spre parcare, acolo unde era maşina care ducea militarii. Avea la el un pistol mare, prevăzut cu amortizor. O rafală de vânt străbătu ravenele şi drumul, lovindu-l pe Ambler în spate.

Ce să facă acum? Asasinul mai mult ca sigur că era foarte atent şi gata să tragă. Ambler trebuia să profite de asta şi să provoace o reacţie exagerată. Căută din priviri o piatră, ceva ce putea fi aruncat cu putere, ceva ce putea să aterizeze de partea cealaltă a drumului. Dar îngheţul lipise toate pietrele de pământ. Ambler luă pistolul texanului şi scoase un glonţ din încărcător. Îl aruncă cu putere şi vântul îl purtă departe, făcându-l să cadă pe copertina jeepului. Zgomotul făcut era dezamăgitor de mic, ceva mai puternic decât dacă ar fi lovit cu degetul, dar reacţia specialistului fu exagerată. Fără avertizare, bărbatul se lăsă în genunchi şi susţinându-şi mâna dreaptă cu stânga, trase de mai multe ori în maşină, perforând copertina şi scaunele cu o canonadă de gloanţe.

Ambler văzu prin binoclu manifestarea de furie violentă revărsată asupra vehiculului. Dar unde era celălalt bărbat, savoiardul? Nu era nici urmă de el. Mecanicul, protejat de vânt de cabina ridicată a camionului, îşi continua lucrul alene, ştiind probabil că piatra avea să fie mai mare, dacă treaba dura mai mult. În gheretă, militarul elveţian şi cel francez erau tot aşezaţi pe scaunele de plastic, beau cafea şi continuau să se insulte, asemenea unor jucători de table.

Ambler înghiţi în sec. Totul se reducea la alegerea momentului. Avea câteva secunde la dispoziţie pentru a traversa drumul fără să fie zărit, aşa că decise să o facă.

Ucigaşul din Marsilia era nemilos şi neclintit. Dacă prada o să-i scape din capcană, avea să o vâneze cu o încăpăţânare sporită. Era vorba de mândria proprietarului, îşi dădu seama Ambler. El fusese cel care pregătise capcana.

Ambler avea să-i plătească acest serviciu.

Fugi în spatele clădirii folosite ca depozit şi se apropie de parcare. Specialistul făcuse copertina sită şi îşi dăduse seama că nu era nimeni în interior. Se îndepărta de vehicul, uitându-se în toate direcţiile şi apoi întorcându-se spre Ambler. Acesta îl avea în cătarea pistolului de 44 mm pe care îl luase de la texan, dar,

neştiind cum vor reacţiona ceilalţi la auzul zgomotului făcut de acesta, ezită. În loc să tragă, avea să folosească pistolul ca ameninţare.

— Să nu faci nici o mişcare, îi spuse Ambler.

— Cum spui tu, zise specialistul într-o engleză inteligibilă.

Împuşcă-l acum, îi strigau instinctele.

— Tu eşti şeful, îi spuse specialistul domol. Dar Ambler ştia că minţea, ar fi ştiut şi dacă acesta nu ar fi ridicat arma cu o mişcare extrem de rapidă.

— Ce dracu' se întâmplă aici? se auzi o voce din spatele lor.

Unul dintre militarii elveţieni venise în parcare, auzind probabil zgomotul provocat de impactul gloanţelor asupra jeepului. Specialistul se întoarse, aproape numai din curiozitate.

— Ce dracu' e asta? întrebă elveţianul în franceză.

Un cerc mic, roşu, apăru pe fruntea sa, ca un semn indian şi acesta căzu la pământ.

O clipă mai târziu, prea târziu, Ambler apăsă pe trăgaci…

Şi nu se întâmplă nimic. Îşi aduse aminte de glonţul pe care îl scosese din pistol mai devreme. Între timp, specialistul se întorsese, cu pistolul perfect echilibrat, nemişcat, aţintit spre faţa lui. Era o treabă de novice şi specialistul excela prin profesionalism.

30

Ambler scrâşni din dinţi, mai degrabă a reproş decât a ameninţare. Dacă şi-ar fi ascultat instinctele, elveţianul nu ar fi fost mort şi Ambler nu ar fi văzut în clipa aceea moartea cu ochii. Îi închise puţin şi, când îi deschise, se forţă să vadă, cu aceeaşi încordare cu care ar fi făcut un efort fizic. Avea să vadă, avea să vorbească. Expresia sa, vocea şi privirea aveau să-i fie arme. Aceste secunde erau cruciale.

— Cât te plătesc? întrebă Ambler.

— Destul, replică specialistul impasibil.

— Greşit, spuse Ambler. Te iau de prost, de *con*[76].

Ambler aruncă pistolul la pământ; făcu asta chiar înainte să-şi dea seama că decisese să o facă. În mod surprinzător, acum se simţea mai în siguranţă. Faptul că nu era înarmat avea să mai reducă din presiunea unei crime imediate. *Câteodată te poţi folosi mai bine de o armă renunţând la ea.*

— Nu vorbi, spuse specialistul. Dar era preocupat de câştigul său, Ambler ştia asta.

— Pentru că după ce mă vei ucide, te vor lichida şi ei pe tine. Această operaţiune este o OAC. Ştii ce înseamnă?

Specialistul făcu un pas spre el, clipind cu ochii de reptilă, emanând aceeaşi căldură ca o cobră spre un rozător.

— Operaţiune cu autocurăţare, spuse Ambler. Aşa se cheamă o operaţiune în care toţi participanţii se ucid între ei. Este o precauţie, un fel de autoştergere.

Ucigaşul din Marsilia se uită la el fix, manifestând un vag interes.

Ambler râse scurt, un fel de lătrat.

— De aceea eşti perfect pentru asta, pentru scopul lor. Destul de şiret pentru a ucide. Prea prost pentru a supravieţui. Candidatul ideal pentru o OAC.

— Mă plictiseşti cu minciunile tale. Dar totuşi, avea să-l asculte, impresionat de afrontul adus de victimă.

— Crede-mă. Am ajutat la conceperea multor operaţiuni de acest fel. Îmi aduc aminte când am trimis un specialist ca tine să scoată din joc un mullah de pe o insulă din Malaysia. Tipul făcuse

[76] Dobitoc – în lb. franceză în original *(n. trad).*

mai multe operaţiuni de spălări de bani pentru jihadişti, dar era şi venerat de localnici, aşa că nu ne permiteam să lăsăm nici o urmă. Am trimis un alt tip, un expert în muniţii, să pună nişte Semtex[77] în barca cu motor turbo pe care specialistul avea să o utilizeze pentru extragere. Semtexul avea declanşator de altitudine. Apoi specialistului i s-a spus să-l ucidă pe specialistul în muniţii. Ceea ce a şi făcut, chiar înainte de a pleca cu barca. Trei minus trei egal cu zero. Matematica a funcţionat la perfecţie. Întotdeauna este aşa. La fel şi în ecuaţia asta. Şi nu vei vedea minusul până când nu va fi prea târziu.

— Ai spune orice, zise specialistul, testându-l. Oricine aflat în postura ta ar face-o.

— Oameni în pragul morţii? Asta ne caracterizează pe amândoi, prietene şi ţi-o pot demonstra. Privirea pe care i-o aruncă asasinului era mai degrabă dispreţuitoare decât plină de frică.

Simţi o infimă scăpărare de derută şi interes.

— Cum?

— Mai întâi, dă-mi voie să-ţi arăt o copie a transmisiei Sigma A 23-44D. Am o copie în buzunarul interior.

— Nici o mişcare. Ochii specialistului erau neclintiţi. Crezi că oi fi vreun amator? Nu vei face nimic.

Ambler dădu din umeri şi apoi ridică mâinile sus.

— Ia-o tu singur din buzunar, trage doar fermoarul, îmi voi ţine mâinile la vedere. Ideea e că nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Dar dacă ţii la viaţa ta de rahat, vei avea nevoie de ajutorul meu.

— Mă îndoiesc foarte tare.

— Crede-mă, puţin îmi pasă dacă mori sau trăieşti. Chestia e că singura modalitate de a-mi salva pielea este de a o salva şi pe a ta.

— Alte prostii.

— Bine, răspunse Ambler. Ştii ce spunea un preşedinte american: Ai încredere, dar verifică. Haide să încercăm o altă variantă: Nu avea încredere, dar verifică. Sau ţi-e frică să afli adevărul?

— Dacă mişti, ţi-am zburat creierii, spuse specialistul apropiindu-se, cu arma în mâna dreaptă şi ducând stânga la fermoar. Cheiţa de metal era ascunsă de faldurile hainei, chiar sub guler. Avu nevoie de două încercări pentru a deschide

[77] Tip de explozibil *(n. trad.)*.

fermoarul. Se apropie şi mai mult, umblându-i în interior, căutând buzunarul. Pielea de pe faţă părea să fie o mască de cauciuc întinsă pe craniu. Ambler îi adulmeca respiraţia grea şi acră. Ochii, care păreau a nu avea pleoape, erau mai reci decât aerul de munte.

Momentul era totul. Ambler arboră o mască de seninătate maximă, de aşteptare pură. Ar fi fost foarte uşor să facă mişcarea prea repede, sau prea târziu şi, de asemenea, fatal. Raţiunea nu avea să-i fie de nici un ajutor. Trebuia să fie foarte atent, dar lipsit de gânduri, calcule, reflecţii, toate pietrele de moară ale conştiinţei active. Lumea dispăruse: munţii, aerul, pământul de sub picioarele sale, la fel şi cerul de deasupra. Realitatea consta doar în două perechi de ochi şi două de mâini. Realitatea consta doar în lucrurile care se mişcau.

Specialistul descoperi că şi buzunarul din interior era închis cu fermoar, orizontal şi doar cu mâna stângă nu reuşea să-l deschidă. Când trase de cheiţă, fermoarul se blocă în material. Ambler îşi flexă genunchii uşor, ca o persoană extenuată, care cădea din picioare.

Apoi închise ochii, cu resemnarea cuiva care are o migrenă. Specialistul avea de-a face cu cineva care nu numai că-şi aruncase pistolul, dar nici măcar nu se uita la el. *Câteodată te poţi folosi mai bine de o armă renunţând la ea.* Era o asigurare, una profundă şi subliminală, un gest de cedare, de parcă ar fi fost un câine care-şi expunea jugulara.

Momentul. Frustrat, specialistul îşi retrase mâna. Ambler îşi flexă genunchii şi mai mult, lăsându-se şi mai jos. Momentul. Specialistul nu avea altă variantă decât să-şi mute arma din mâna dreaptă în cea stângă, o operaţiune pentru care nu avea nevoie de mai mult de o secundă. Chiar dacă ţinea ochii închişi, Ambler îl simţi pe specialist schiţând gestul de a muta arma. Timpul se măsura în milisecunde. Pistolul era mutat în mâna stângă, degetul de pe trăgaci avea să fie întins, chiar când Ambler îşi flexă genunchii mai mult, lăsând capul în jos, ca un copil care se ştie vinovat. Nu mai era vorba de a gândi, ci se preda în totalitate instinctelor şi… acum, ac*um, acum, acum…*

Ambler se aruncă înainte şi în sus, cu presiunea imensă dată de picioare, lovind cu capul în bărbia celuilalt. Simţi şi auzi cum dinţi bărbatului se lovesc unii de alţii, vibraţia din falcă fiind transmisă spre craniu şi apoi capul îi fu dat pe spate, mişcare ce ducea automat la deschiderea mâinii. Ambler auzi cum cade

arma pe caldarâm şi… acum, ac*um, acum, acum.*

Ambler lovi cu capul în jos, într-un arc de cerc invers, zdrobind cu fruntea nasul specialistului.

Bărbatul din Marsilia căzu la pământ, cu un rictus de şoc pe figură, care apoi cedă locul relaxării provocate de faptul că era inconştient. Ambler luă pistolul şi alergă înapoi în pădure, în spatele depozitului, zgomotul paşilor fiindu-i amortizat de zăpadă. Se îndreptă din nou spre locul unde drumul făcea o curbă. Tehnic vorbind, trecuse graniţa dintre Franţa şi Elveţia. În acea parte a drumului, piesele de la motor deveniseră şi mai multe. Dar mecanicul cu burtă nu mai era la locul său. Se afla ceva mai departe, cu un deget la ureche şi se îndrepta calm spre Ambler.

Avea o faţă pătrăţoasă ce exprima acel amestec de plictiseală şi resentiment al francezilor, *hommes a tout fair*[78]*.* Fluiera fals un cântec de Serge Gainsbourg. Se uită la Ambler de parcă atunci l-ar fi remarcat şi dădu din cap în semn de salut.

Ambler simţi cum îl năpădeşte un val de frică. În situaţii extreme se trezea că acţionează, din nou şi din nou, înainte de a decide conştient să o facă. Acum era una din acele situaţii. Scoase pistolul din haină şi-l îndreptă… şi chiar atunci se trezi că are în faţă o armă de calibru mare, care se materializase ca prin farmec în mâinile celuilalt.

— *Salut,* spuse bărbatul îmbrăcat în uniformă de *garagiste*[79]*.* Vorbea cu accentul vag teutonic al savoiarzilor francezi.

— *Salut,* răspunse Ambler când… acum, a*cum, acum, acum… îşi aruncă pici*oarele în aer şi din cădere trase de trei ori, fiecare zgomot scos de pistol fiind însoţit de un recul puternic. Cu aproape aceeaşi simultaneitate, savoiardul trase înspre locul unde cu o fracţiune de secundă mai devreme se aflase Ambler înainte de a se arunca la pământ.

Ambler ateriză dur, dar cu mai multă graţie decât pistolarul în salopetă. Din piept începu să-i curgă sânge şi deasupra se formară aburi în aerul rece. După ce tuşi de două ori spasmodic, bărbatul amuţi.

Ambler îi luă legătura de chei de la centură şi o găsi pe cea de la camion. Fusese parcat la o sută de metri spre est de punctul de control şi avea un logo atât în franceză, cât şi în germană: GARGISTE/AUTOMECHANIKER. Câteva secunde mai târziu,

---

[78] Om bun la toate – în lb. franceză în original *(n. trad.).*

[79] Mecanic – în lb. franceză în original *(n. trad).*

Ambler o porni la drum în Elveţia, spre oraşul St. Martin, oprindu-se doar puţin pentru a-şi lua geanta de sub troianul unde o îngropase. Punctul de frontieră şi Franţa rămaseră în curând în urmă.

Camionul era, avea să descopere el, foarte puternic. Motorul original fusese probabil modificat sau schimbat cu unul cu mai mulţi cai putere. Din câte bănuia el, firma de reparaţii auto nu exista decât cu numele. Numerele erau înregistrate pe un nume fals şi reclama de pe maşină putea fi folosită pentru a putea să apară oriunde şi oricând, fără să trezească suspiciuni. Oriunde existau maşini, putea să existe şi o pană. Şi nici poliţia nu era tentată să oprească astfel de maşini pentru încălcarea limitei de viteză. Asemenea camionete de reparaţii erau de obicei trimise la urgenţe, incluzând accidente. Deghizarea era perfect aleasă.

Cel puţin o vreme avea să fie în siguranţă în vehicul.

Pe măsură ce conducea, soarele învăluia totul în lumină şi umbre, străzile se umpleau de oameni şi drumurile de maşini. Virând într-o parte şi în alta, mergea printre maşini mici şi camioane imense. Totul părea a fi o mare conspiraţie menită să-i încetinească lui drumul. Dar camioneta se descurca cu uşurinţă, cauciucurile de zăpadă şi tracţiunea integrală ţinând-o bine înfiptă în sol. Vitezele nu se blocau, indiferent de brutalitatea manevrelor sale.

Erau momente când îşi dădea seama de frumuseţea locurilor înconjurătoare. Pinii mari pe care zăpada îi transformase în castele de zăpadă, Neuschwanstein[80]-uri construite din crengi. Vârfurile munţilor care apăreau la orizont ca pânzele unor corăbii îndepărtate. Pâraiele de pe marginea drumului, alimentate de izvoare subterane, care continuau să curgă, deşi totul în jurul lor era îngheţat. Dar mintea lui era concentrată asupra deplasării, a vitezei. Decisese că avea să fie în siguranţă conducând acest vehicul două ore, aşa că voia să parcurgă cât mai mult din distanţa până la destinaţie. La capătul drumului aveau să fie pericole, pe care trebuia să le înfrunte, să le evite, dar exista şi speranţă.

Şi mai era şi Laurel. Ea avea să fie deja acolo, trebuia să ajungă mai devreme. Inima îi tresărea şi îl durea când se gândea la ea, Ariadna lui. *O, Doamne, cât o mai iubea.* Laurel, femeia

[80] Castel din Germania construit în stil neoromantic în secolul XIX *(n. trad.).*

care mai întâi îi salvase viaţa şi apoi sufletul. Nici nu mai conta frumuseţea peisajului; orice îl despărţea de Laurel era pur şi simplu detestabil.

Se uită la ceas, aşa cum făcuse obsesiv de când intrase în Elveţia. Nu prea mai avea timp. Încă o urcare urmată de o coborâre a pantelor alpine. Apăsa pedala acceleraţiei până aproape de podea şi nu frâna decât atunci când era absolut necesar. Atât de aproape şi totuşi atât de departe. Trecuse peste atâtea ape, atâtea ape mai avea de trecut.

31

Davos

Puţine locuri din lume ocupă un loc atât de important în imaginaţia oamenilor şi atât de mic în plan fizic, practic, aproape doi kilometri de case şi clădiri, răspândite în marea lor majoritate pe o singură parte a drumului. Conifere acoperite de zăpadă le înconjoară ca nişte santinele îngheţate. Geografii ştiau că staţiunea se află la cea mai mare altitudine din Europa, dar acest lucru nu era adevărat doar în ceea ce priveşte altitudinea fizică. Vreme de câteva zile în fiecare an, acesta era şi vârful puterii politice şi economice a lumii. Oraşul devenise sinonim cu întâlnirea anuală a Forumului Economic Mondial, adunarea elitelor globale, care avea loc acolo în ultima săptămână din ianuarie. Deşi forumul era dedicat liberei circulaţii a capitalului, muncii şi ideilor, reprezenta o tabără bine păzită. Cele câteva blocuri şi emisfere unde se ţinea conferinţa erau înconjurate de sute de militari şi poliţişti elveţieni; garduri de oţel montate ad-hoc blocau toate punctele neoficiale de acces.

Lăsă camioneta într-o parcare în spatele unei biserici întunecoase, al cărei turn semăna cu pălăria unei vrăjitoare şi se îndreptă, pe o stradă îngustă, Reginaweg, către strada principală a oraşului, Promenade. Trotuarele fuseseră degajate de zăpadă; rezultatul unui efort constant, pentru că vântul continua să aducă zăpadă de pe pârtii, chiar dacă nu cădea din cer. Promenada era un fel de mall, cu magazine peste magazine, întrerupte din când în când de câte un restaurant, sau un hotel. Faţadele magazinelor nu erau deloc neobişnuite. Aici îşi aveau reprezentanţe marile case precum: Bally, Chopard, Rolex, Paul & Shark, Prada. Trecu de un magazin de desso-uri care se chema Bette und Besser şi apoi de o clădire modernă, înaltă, unde erau înălţate trei steaguri, ca şi cum ar fi fost un consulat. De fapt era o clădire de birouri a UBS[81] şi steagurile aparţineau cantonului, statului şi companiei. Ambler nu avea nici o îndoială cu privire la drapelul căruia banca îi jurase credinţă. Doar hotelurile,

[81] Bancă elveţiană de investiţii, una dintre cele mai mari din lume *(n. trad.).*

Posthotel, care avea un corn de vânătoare ca simbol, aşezat deasupra numelui, sau Morosani Schweizerhof, al cărui nume era asociat cu imaginea unei perechi de ghete de munte tradiţionale, în culorile verde şi negru, sugerau culoarea locală.

Poate că Davos reprezenta unul dintre cele mai izolate locuri de pe glob, dar lumea era prezentă aici, cu imaginea sa metalică. Văzu o Honda albastru-închis, un Mercedes argintiu, un SUV Opal, o minicamionetă Ford, care treceau prin oraş la viteze extrem de mari. Faţadele îi sugerau un platou de filmare de la Hollywood: i se amintea în permanenţă cât de îngust era oraşul, pentru că vastitatea versanţilor apărea din clipă în clipă, ca o cascadă îngheţată de copaci ce se revărsa dintr-un vârf nevăzut. Păreau a fi chiar faldurile pământului, un model incomprehensibil de culmi, spirale şi arce, ce parcă erau amprenta lui Dumnezeu însuşi, ce făcea ca tot restul să pară neautentic şi trecător. Cea mai veche clădire pe lângă care trecu era o structură elegantă, din piatră pe care era scris Kantonspolizei, biroul local al poliţiei. Dar rezidenţii săi erau doar oaspeţi, încercând să facă ordine în ceea ce nu putea fi ordonat, neclintiţii munţi acoperiţi cu zăpadă, sufletul uman neguvernabil.

Şi sufletul său? Ambler era extenuat, ameţit de informaţii care puteau să însemne totul sau nimic. Se simţea la fel de rece şi întunecat ca ziua aceea. Se simţea insignifiant, neputincios, singur. *Omul care nu era acolo.* Nici măcar pentru el. Voci plăpânde şi sardonice începură să se facă auzite în mintea sa, întrebând şi acuzând. Era acolo, aproape de vârf şi niciodată nu se simţise mai la pământ.

Pământul de sub picioarele sale părea să se clatine şi să alunece, uşor, dar perceptibil. *Ce i se întâmpla?* Cu siguranţă era vorba de hipoxie, răul de munte, efectul altitudinilor mari asupra celor ce nu erau aclimatizaţi, care uneori reducea oxigenarea creierului şi provoca o stare de confuzie. Inspiră profund aerul rarefiat şi încercă să facă ordine în lumea din jurul său. Când ridică privirea şi se uită la munţii dimprejur, care păreau să se înalţe la doar câţiva centimetri de el, fu cuprins de claustrofobie, având acelaşi sentiment ca cel din camerele izolate de pe insula Parrish. Dintr-odată, îi veni în minte tot jargonul pe care-l auzise acolo: *Sindrom de identitate disociativă, fragmentarea personalităţii, paranoia, distonie ego reactivă.* Era o nebunie, a lor, nu a lui şi avea să o depăşească, o depăşise, pentru că în căutarea ei ajunsese aici.

Asta dacă nu cumva toată odiseea lui fusese o nebunie.

La umbrele din jur se adăugau umbrele pe care încercase să şi le scoată din minte.

Vocea plină de entuziasm a unui industriaş gras: *Tu eşti cel ce nu a fost acolo. Oficial nu exişti!*

Tonul dulceag al orbului şi genialului Osiris: *Este Lama lui Occam: Care este cea mai simplă explicaţie? Este mai uşor să se schimbe ceea ce ai tu în minte decât toată lumea... Ai auzit de toate acele programe de cercetări comportamentale din anii ’50, nu? Numele lor s-au schimbat, dar cercetările nu au fost întrerupte niciodată.*

Psihiatrul cu ochelari cu ramă rectangulară, neagră şi cu o voce care avea efectul unei electrocauterizări: *întrebarea pe care ţi-o pun este aceeaşi pe care ar trebui să ţi-o pui singur: Cine eşti?*

Ambler ajunse clătinându-se pe o alee şi apoi în spatele unui tomberon, sprijinindu-se de zid şi încercând să scape de vocile care-l înnebuneau. Nu trebuia să dea greş. Îşi umplu plămânii cu aer, inspirând şi tot inspirând, închise ochii strâns, spunându-şi că lăcrimau din cauza vântului puternic. Problema era doar că în minte îi veni imaginea unui monitor, nu a mai multor monitoare şi că nu-şi putea concentra atenţia decât asupra unui cursor care clipea în centrul ecranului, ca o lumină de avertizare, la capătul unui rând:

HARRISON AMBLER NU A FOST GĂSIT.

Se aplecă şi vomită, a doua oară mai puternic decât prima dată. Apoi rămase aşa îndoit de la mijloc, cu mâinile pe genunchi, fără a simţi frigul, fără a simţi nimic, respirând greu, ca un câine în luna august. O altă voce, o altă figură puse stăpânire pe mintea lui şi îi apăru ca şi cum soarele însuşi ar fi făcut-o, punând capăt nefericirii sale şi disperării. *Cred în tine*, spuse Laurel Holland, trăgându-l spre ea. *Cred. Trebuie să crezi şi tu.*

Câteva clipe mai târziu, răul îi trecu. Se îndreptă de spate şi puterea îi reveni. Se eliberase din negurile psihicului său, ieşind la suprafaţă. Ieşise din propriul său coşmar real.

Acum trebuia să intre într-un alt coşmar, ştiind că, dacă o să dea greş, avea să se scufunde şi el, pentru a nu mai ieşi niciodată.

Uitându-se la ceas pentru a vedea dacă nu depăşise timpul alocat, Ambler se duse spre cel mai mare dintre hotelurile din Davos, Steingenberger Hotel Belvedere, la numărul 89 pe Promenade, la colţ cu intrarea principală în Congresszentrum. Gigantica structură, un fost sanatoriu, fusese construită în 1875. Exteriorul roz prezenta ferestre înguste, arcuite, o replică a ambrazurilor castelelor din Evul Mediu. Dar singurele bătălii la care mai asista în weekendul conferinţei anuale a forumului erau cele dintre corporaţii. KPMG avea un banner mare, alb cu albastru, ridicat pe portdrapelul hotelului, luptându-se să atragă atenţia cu emblema unei companii ce propunea servicii de transport şi care avea logoul producătorului de automobile Audi, cele patru cercuri legate între ele. Pulsul i se acceleră pe măsură ce se apropia de intrare; pe aleea circulară din faţa hotelului, lângă obişnuitele maşini de lux, se aflau şi vehicule militare de transport şi SUV-uri cu roţi mari, având girofaruri de poliţie deasupra şi benzi roşii reflectorizante pe aripi, pe care scria cu litere albe Militar Polizei. De partea cealaltă a străzii, trotuarul era barat de ţepi mari de metal, înalţi de peste un metru. Printre ţepi se vedea o bandă galbenă pe care era afişată interdicţia de a trece, în cele trei limbi oficiale elveţiene: Superrzone, Zona Sbarrata, Zone Interdite.

Ştia, dintr-un mesaj pe care-l primise pe drum, că în cele din urmă Caston reuşise să intre la conferinţă, în calitate oficială. Fusese trecut pe listă în calitatea sa de ofiţer superior la CIA. Dar în cazul lui Ambler, acest lucru nu era posibil. Şi până în acel moment Caston nu reuşise să afle nimic. Sarcina, oricum, presupunea o percepţie sporită.

Sau poate avea nevoie de un miracol pentru a fi îndeplinită.

În holul hotelului Belvedere era un grătar mare unde te puteai scutura de zăpadă. Dincolo de uşile duble se afla un covor cu motiv floral în stil Wilton. Puteau fi văzute mai multe încăperi deschise, care dădeau din una în alta, precum şi o cameră în care se lua cina şi care era delimitată cu funii roşii din catifea, legate de stâlpi de metal care aveau în vârf ornamente în formă de ananas. Ambler se întoarse într-una dintre încăperi, nu departe de recepţie, de unde, dintr-un unghi discret, putea să-i vadă pe cei ce intrau în hotel. Luă loc pe un scaun de piele. Se uită la imaginea lui reflectată într-o oglindă şi fu satisfăcut că, aşa îmbrăcat cum era, cu un costum gri-petrol, se încadra în

peisaj. Putea fi luat drept unul dintre oamenii de afaceri care, deşi nu erau la fel de iluştri ca participanţii, plătiseră sume grase pentru a fi acceptaţi. În lumea rarefiată a economiei mondiale, invitaţii ce plăteau erau priviţi cu aceeaşi condescendenţă ca şi copiii fără bani ce ar fi urmat cursurile unor şcoli particulare. Acasă la ei, astfel de oameni erau şefii unor antreprize locale, sau primarii unor oraşe de dimensiuni medii şi îşi imaginau că sunt stăpânii universului; la Davos se transformau într-un fel de servitori însoţitori.

Ambler ceru o cafea neagră unuia dintre chelnerii care circulau grăbiţi, dar erau foarte amabili şi apoi se uită peste diversele publicaţii economice de pe măsuţa de cafea de alături: *Financial Times, Wall Street Journal, Forbes, Far East Economic Review, Newsweek International* şi *The Economist.* Când luă ziarul *The Economist* simţi o mică furnicătură. Pe copertă era o fotografie a lui Liu Ang, foarte vesel şi dedesubt scria: Aducând înapoi Republica Poporului.

Trecu repede de editorial, uitându-se la subtitlurile îngroşate. Ţestoasa de mare se întoarce, scria unul dintre ele; Influenţa americană provocată, un altul. La intervale regulate, ridica privirea ca să vadă cine intră sau pleacă. În scurt timp descoperi un candidat promiţător: un englez la patruzeci şi ceva de ani, cu părul blond încărunţit. Cineva implicat în afaceri bancare, dacă ar fi fost să judeci după gulerul larg şi cravata galbenă cu model fin. Tocmai intrase în hotel şi părea oarecum enervat, ca şi cum ar fi uitat un lucru de care avea nevoie. Obrajii rotunzi erau încă roz de la frig şi câţiva fulgi de nea mai rămăseseră întregi pe pardesiul de caşmir.

În grabă, Ambler lăsă câţiva franci lângă ceaşca de cafea şi-l ajunse din urmă pe afacerist când se pregătea să intre în lift. Ambler intră cu câteva clipe înainte ca uşa să se închidă. Afaceristul apăsă pe butonul corespunzător etajului patru. Ambler mai apăsă şi el o dată, ca şi cum nu ar fi remarcat că era deja apăsat. Se uită la ecusonul de conferinţă al bărbatului: *Martin Hibbard,* scria pe el.

Câteva clipe mai târziu, ieşi împreună cu afaceristul din lift şi apoi continuă să-l însoţească pe hol, uitându-se la numărul camerei în dreptul căreia se oprise acesta, dar continuând în ritm alert şi dispărând la colţul holului. Când ieşi din câmpul vizual, Ambler se opri şi aşteptă să se audă zgomotul uşii închise de englez. Două clipe mai târziu, uşa se deschise din nou şi englezul

ieşi din cameră, cu un portofel de piele în mână şi se îndreptă din nou spre lift. Cel mai probabil se ducea spre Centrul de Conferinţe, pentru a participa la una dintre sesiunile de la ora 2.30 şi nu avea să se mai întoarcă în următoarele patru ore.

Ambler se întoarse în hol şi se uită la funcţionarii de la recepţie, care stăteau la un pupitru elegant, din mahon şi marmură. Unul dintre ei, o femeie aproape de treizeci de ani, cu puţin prea mult ruj şi fard, era cea mai bună variantă, decise el. Nu intenţiona să-şi încerce norocul cu bărbatul ras în cap, care avea aproape de patruzeci de ani, chiar dacă era liber şi nici cu femeia căruntă cu zâmbet fix şi cu cearcăne sub ochi.

Când tânăra termină ceea ce discuta cu clientul, un african frustrat că nu reuşea să schimbe naira[82] pe franci elveţieni, Ambler se îndreptă spre ea, cu o figură spăsită.

— Sunt un mare fraier, spuse el. Se vede?

— Poftim? Engleza ei avea un mic accent.

— Vă rog să mă scuzaţi. Mi-am uitat în cameră cardul pentru deschis uşa.

— Nu vă faceţi probleme, domnule, spuse femeia pe un ton înţelegător, se întâmplă mereu.

— Nu mie. Numele meu este Marty Hibbard. Martin Hibbard, de fapt.

— Şi numărul camerei.

— Care o fi? Ambler dădea impresia că se străduieşte să sape în străfundurile memoriei. Ah, mi-am amintit, 417.

Femeia se uită zâmbitoare la el şi introduse câteva coduri în calculator. Câteva clipe mai târziu, din maşina din spatele ei apăru un card nou, pe care i-l dădu.

— Sper că vă simţiţi bine la noi, spuse ea.

— Ştiţi, chiar mă simt bine, zise Ambler. Mulţumită dumneavoastră.

Ea zâmbi recunoscătoare pentru compliment.

Camera 417 se dovedi a fi spaţioasă şi luminoasă, cu pereţii zugrăviţi în culori plăcute şi cu mobilă fină. Un dulap în stil Sheridan, un balansoar, un mic birou şi un scaun cu spătarul tare într-un colţ mai îndepărtat. În toată zona Davos-Klosters nu mai era nici o cameră de închiriat, cel puţin nu în ultima săptămână din ianuarie. Dar cea pe care o luase, cel puţin momentan, în primire i se părea ideală.

---

[82] Monedă nigeriană *(n. trad.)*.

Dădu un telefon, stinse luminile, trase draperiile, inclusiv pe cele din interior şi apoi aşteptă.

Zece minute mai târziu, se auzi o bătaie la uşă. Ambler se lipi de peretele de acea parte a uşii care nu era prevăzută cu balamale. Era poziţionarea standard, pe care o descoperise în perioada de pregătire. Toate acestea deveniseră o a doua natură a agenţilor operativi precum Harrison Ambler.

Dacă Harrison Ambler era cu adevărat.

Îl cuprinse o nelinişte puternică asemenea unui fum toxic de la o fabrică de chimicale. Deschise zăvorul şi apoi crăpă uşa.

Camera era în întuneric. Dar nu avea nevoie să vadă, îi simţi mirosul, mirosul de şampon, de balsam pe haine şi aroma de miere a pielii.

— Hal? şopti ea. Laurel intră şi închise uşa.

Vorbi şi el în şoaptă, pentru a nu o speria.

— Aici, spuse el şi zâmbi involuntar. Părea să lumineze camera.

Ea se îndreptă spre direcţia din care venea vocea lui, întinse mâna înainte ca un nevăzător, îi găsi obrajii, îi mângâie şi se apropie de el. Îi simţi căldura şi buzele atingându-le pe ale lui. Îşi puse braţele în jurul ei şi o trase mai aproape, simţindu-i obrazul lipit de pieptul lui şi apoi o sărută pe cap, pe ureche, pe gât, inhalând profund. Trebuia să savureze fiecare clipă pe care o petreceau împreună. Deşi ştia că s-ar putea să nu supravieţuiască acelei zile, simţi cum radiază de fericire, ca şi cum ar fi ştiut că, indiferent ce avea să i se întâmple, n-o să moară fără să fi fost iubit.

— Laurel, spuse el, eu…

Ea îşi lipi gura de a lui, reducându-l la tăcere.

— Ştiu, spuse ea după o clipă.

El îi prinse faţa în mâini şi îşi mişcă delicat degetul pe obrajii ei, pe pielea moale de sub ochi. Se umeziseră.

— Vorbele sunt de prisos, îi spuse ea cu vocea îngroşată din cauza avalanşei de sentimente pe care şi le reprima.

Se îmbrăţişară din nou, ea ridicată pe vârfuri, cu gura lipită de a lui. O clipă nu mai fu conştient de nimic altceva în afara prezenţei ei: căldura, mirosul, carnea ei fermă, moale, tremurătoare lipită de el şi chiar bătăile inimii lui, sau ale ei. Restul lumii dispăru pentru el. Nimic altceva nu mai exista între ei doi, o pereche, care parcă nici nu mai era alcătuită din doi oameni. Simţi cum îl ţine, nu cu disperare, ci cu un calm

desăvârşit care puse stăpânire pe amândoi.

Se relaxară şi se desprinseră din îmbrăţişare. El aprinse becul. În lumina acestuia, spaţiul se schimbă; deveni mai mic, mai intim, datorită decorului opulent de materiale şi culori. Laurel era neschimbată. Ochii mari, verzi, cu reflexe căprui, plini de dorinţă şi de dragoste. Tenul ca porţelanul şi buzele cărnoase, mari. Radia devotament şi rar puteai vedea o astfel de imagine, în afara filmelor artistice, doar că această imagine era reală, se afla acolo, la distanţă de un braţ.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti teafăr, dragostea mea, spuse ea încet. Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti teafăr.

— Eşti atât de frumoasă. Vorbi cu voce tare, fără să-şi dea seama de acest lucru. *Ariadna mea.*

— Haide să plecăm, spuse ea, cu chipul transfigurat de speranţa ce i se născuse în suflet. Haide să plecăm pe schiuri pe muntele acela şi să nu ne mai uităm înapoi.

— Laurel.

— Doar noi doi, spuse ea. Ceea ce se va întâmpla, se va întâmpla.

— În curând, spuse el. În câteva ore.

Laurel clipi rar; încercase să-şi lase temerile deoparte, dar acum se simţea copleşită de ele.

— Iubitul meu. Am o presimţire rea de care nu pot să scap. Vocea îi tremura şi ochii i se umplură de lacrimi.

El se simţi cuprins de teamă pentru ea, pentru siguranţa ei.

— Ai vorbit cu Caston despre asta?

Îi zâmbi printre lacrimi.

— Lui Caston să-i vorbesc despre presimţiri? Mi-ar fi ţinut o prelegere despre şanse şi probabilităţi.

— Da, e stilul lui.

— Şanse puţine şi probabilităţi mici. Nu mai zâmbea. Cred că şi el are o presimţire rea. Doar că el nu recunoaşte că are sentimente.

— Unii oameni consideră că aşa e mai uşor.

— Spune că tu ai de gând să faci ceea ce vrei să faci, indiferent de probabilităţi.

— A dedus asta cu calculatorul portabil?

— Nu vreau să te pierd, Hal. Închise ochii o secundă. Nu pot să te pierd. Vorbise mai tare decât intenţionase.

— Dumnezeule, Laurel. Nici eu nu vreau să te pierd. Şi dintr-odată, e ceva ciudat… Dădu din cap, pentru că erau anumite

cuvinte pe care nu le putea spune, pentru că nu putea cere nimănui să le înţeleagă. Viaţa lui nu valorase nimic pentru el până acum. Nu se gândise niciodată în aceşti termeni, pentru că nu era în măsură să recunoască acest lucru. Dar nu mai era fără valoare. Acum căpătase o valoare infinită. O avea pe Laurel.

Totuşi, datorită lui Laurel era acolo. Datorită ei avea să facă ceea ce avea de făcut. Nu putea să dispară, să se ascundă în vreo metropolă sud-americană, ducând o existenţă anonimă în vreme ce între marile puteri avea să izbucnească un conflict planetar. Lumea în care trăia Laurel devenise dintr-odată foarte importantă pentru el. Acestea erau lucrurile pe care Ambler le gândea şi nu le putea spune. Se uită la ea fix câteva momente, adunându-şi forţele pentru a continua.

Nu te îndoi niciodată de faptul că un grup de oameni hotărâţi şi organizaţi pot schimba lumea. Este un adevăr bine cunoscut din cele mai vechi timpuri.

Cuvintele îi reveneau în memorie ca un acid care-i cădea pe piele. Nici nu-şi putea imagina soarta lumii, în cazul în care conspiraţia Palmeriţilor avea să fie încununată de succes.

Ambler se duse spre fereastră şi se uită la şirul lung de clădiri de peste drum: Centrul de Conferinţe. Poliţiştii militari stăteau în grupuri, aproape nevăzuţi în noaptea albastră, pentru că pantalonii lor, hainele de nailon şi cagulele aveau aceeaşi culoare. Când se apropiau unii de alţii dădeau impresia că ei creează noaptea. Garduri înalte din oţel tubular, îngropate parţial în zăpadă, orientau vizitatorii către o anume intrare. Ambler văzuse închisori de maximă securitate mai uşor accesibile.

— Poate Caston va găsi o soluţie, spuse Laurel. Pe mine a reuşit să mă introducă. Dar asta nu înseamnă că am aflat ceva.

— A reuşit el să te introducă acolo? Ambler era mai mult decât uimit.

Ea încuviinţă.

— S-a gândit că, practic, eu am prerogativele unui serviciu de informaţii. Acces la niveluri înalte de confidenţialitate, nu? Biroul FEM a trimis o confirmare oficială. Realitatea este că gardienii de la insula Parrish au un nivel înalt de securitate, de care au nevoie pentru a conduce o astfel de instituţie, dar ei de unde să ştie asta? Totul are legătură cu literele şi cifrele pe care le ai trecute după nume şi Caston a găsit o modalitate de penetrare a sistemului.

— Pentru că tot veni vorba, el unde e?

— Trebuie să sosească din clipă în clipă, spuse Laurel. Eu am ajuns mai devreme. Nu trebuia să-i explice de ce. Dar poate că a descoperit ceva, una dintre acele anomalii.

— Ascultă, Caston este un tip de treabă, dar este analist, un tip care lucrează cu cifre. Şi noi avem de a face cu oameni, nu cu amprenta electronică pe care o lasă în urmă.

Se auziră trei bătăi în uşă. Laurel recunoscu semnalul şi-i deschise uşa lui Clayton Caston. Avea epoleţi de zăpadă pe trenci, care se dizolvau formând mici pârâiaşe în faţă. Caston părea a fi extenuat şi era mai palid decât de obicei. În mână avea o geantă neagră, pe care era trecut logoul Forumului Economic Mondial. Se uită la Ambler fără să pară surprins.

— Ai descoperit ceva? întrebă Ambler.

— Nu mare lucru, răspunse auditorul foarte serios. Am stat în centrul de conferinţe o oră şi jumătate. După cum spuneam am mai fost aici, pentru a discuta despre instituţii financiare din paradisuri fiscale şi spălări de bani. Mereu au loc o mulţime de seminarii tehnice, pe lângă alte evenimente. De dimineaţă m-am plimbat pe acolo şi am tot intrat şi ieşit de la seminarii. Ar trebui să am un buton pe care scrie „Pune-mi întrebări în legătură cu fluidizarea capitalului transnaţional". Şi Laurel a fost pe acolo, dar se pare că nici ea nu a descoperit nimic.

— Locul ăla îmi dă fiori, recunoscu Laurel. Atâtea figuri pe care le recunoşti din reviste sau de la televizor. Mă ameţeşte chestia asta. Este o chestie de reflex, dar la început tot dai din cap în semn de salut şi ţi se pare că ar trebui să-i cunoşti pe aceşti oameni. Şi apoi îţi dai seama că-ţi par familiari pentru că sunt celebri.

Caston încuviinţă.

— Davos face ca Bilderberg[83] să pară o banală cameră de comerţ.

— Mi se tot părea că ies în evidenţă şi că toată lumea îşi dădea seama că nu am ce căuta acolo, continuă Laurel. Şi ideea că unul dintre ei, doar unul, ar putea fi maniacul…

— Nu avem de-a face cu un maniac, preciză Ambler. E vorba de un profesionist. Ceea ce e şi mai rău. Făcu o pauză. Dar sunt şi veşti bune. Am în vedere simplul fapt că aveţi amândoi acces. Ţi se datorează ţie, Caston şi tot nu-mi dau seama cum ai reuşit treaba asta.

---

[83] Conferinţă internaţională neoficială care reuneşte 130 de persoane extrem de influente din politică, media şi mediul financiar *(n. trad.).*

— Uiţi că sunt ofiţer superior al CIA, spuse auditorul. L-am pus pe asistentul meu să sune la preşedintele executiv şi să-mi treacă numele pe lista de persoane din Washington. Un tip oficial din Langley, cu o mulţime de asigurări de securitate şi informaţii la obiect. Nu au avut nimic împotrivă.

— Nu îi deranjează să aibă spioni la masă?

— Să-i deranjeze? Tot nu înţelegi. Davos are legătură cu puterea. Orice fel de putere. Ar fi încântaţi să vină şeful serviciilor de securitate, care chiar a fost acum câţiva ani, dar se mulţumesc şi cu un ofiţer superior de la CIA.

— Şi pe Laurel ai introdus-o la fel?

— De fapt, este aranjamentul asistentului meu. A descris-o ca pe un specialist în psihiatrie de la Serviciile întrunite de Securitate, adică exact denumirea funcţiei ei. Are şi un nivel de securitate 12A-56J, care este obligatoriu pentru personalul ce lucrează la Parrish. Faptul că cererea a venit în ultimul moment a reprezentat o încălcare a regulamentului, dar nu prea mare, mai ales dacă luăm în considerare felul în care se raportează ei la serviciile americane de informaţii. Restul a fost o simplă chestiune de *omisiune,* să-i spunem.

— Dar oamenii din securitatea FEM nu te-au crezut pe cuvânt, nu?

— Sigur că nu. Au sunat la Langley, au dat de biroul meu prin centralele automate, să spunem că asta este procedura standard şi au avut o a doua discuţie cu asistentul meu. Presupun că le-a spus ceva în legătură cu „favoarea specială” pe care ar face-o secretarului de stat şi directorului, sau aşa ceva. Apoi le-a dat o parolă pentru verificare. Pentru că există un sistem de acces limitat cu verificare prin intranet, gândit pentru colaborări operative cu alte naţiuni. Ideea este că pot obţine o listă scurtată cu personalul, care le dă informaţii de nivel C şi care le confirmă ceea ce li s-a spus. Apoi au primit de la biroul meu o fotografie digitală pentru cardul de securitate şi am intrat!

— Ştii, aproape am înţeles ceea ce mi-ai spus, replică Ambler. Dar e ceva. Ai afirmat chiar tu că sistemul de securitate de aici este infailibil.

— Aşa este. Ţi se pare că-s fraier?

— Şi atunci, poţi face acelaşi lucru pentru mine?

— Hmm, să mă gândesc. Eşti cumva angajat la CIA? Caston bătu din gene surprins. Ai cumva dosar la divizia Serviciilor întrunite de Securitate? Dacă sună la Langley pentru a-ţi verifica

fişa de angajat şi rangul ce li se va spune?

— Dar...

— *Harrison Ambler* nu *există,* se răsti Caston la el. Sau ai uitat cumva? Îmi pare rău că sunt eu acela care îţi dă vestea proastă, dar te-au şters, da? Forumul Economic Mondial lucrează cu informaţii, biţi şi bytes. Este o lume a semnăturilor digitale, a dosarelor digitale, a confirmărilor digitale. Mi-ar fi mai uşor să-i fac rost de acces lui Yeti, sau Monstrului din Loch Ness. Nici ei nu există, dar cel puţin îi poţi găsi pe internet.

— Ai terminat?

— Mă tem că suntem cu toţii terminaţi. În tot acest timp m-am gândit că nu vrei să-mi vorbeşti despre schema grandioasă pe care o concepuseşi. Dar m-ai angajat într-o acţiune dezastruoasă, fără a avea nici cel mai mic plan. Nu că nu gândeşti preventiv, tu nu gândeşti deloc şi gata. De la început, şansele noastre erau mici, sau inexistente. Acum nici şanse mici nu mai avem.

Ambler simţi că membrele parcă îi deveniseră de plumb.

— Spune-mi în detaliu cum este organizat sistemul de obţinere a permiselor de acces.

— Nu poţi să intri făcând o mânărie, dacă la asta te gândeşti, mormăi Caston. Şi nu poţi intra nici făcând opusul unei mânării, oricare ar fi el, chestia aia cu privitul în creier, pe care o faci tu. Sistemul este simplu şi aproape imposibil de penetrat. Se descheie la haina gri, amestec de lână cu poliester – Ambler remarcă un miros fin de naftalină – şi le arătă ecusonul de identificare pe care-l purta la gât, legat cu un şnur de nailon. Era dezamăgitor de simplu: un dreptunghi alb de plastic cu o fotografie a lui Caston la stânga numelui. Dedesubt era o hologramă pătrată argintie şi o bandă de culoare albastră deasupra. O întoarse şi văzu banda magnetică de pe dos.

— Şi a mea e la fel, spuse Laurel. Nu pare a fi mare lucru. Nu ai putea să furi una şi să o modifici?

Caston dădu din cap.

— Când intri, trebuie să treci cardul prin cititor. Cardul are o semnătură digitală care prezintă dosarul invitatului. Computerul de la uşă are cel mai bun sistem de cybersecuritate pe care ţi-l poţi imagina. Este individual, nu e conectat la internet, aşa că nu poate fi penetrat. Şi la monitor stă în permanenţă cineva şi de fiecare dată când un card este citit, computerul prezintă numele şi o fotografie pe ecran. Ideea e că dacă nu eşti deja în

calculator, ai încurcat-o.

— Asta este termenul tehnic?

— Şi mai este şi un detector de metale prin care trebuie să treci, ca la aeroport, continuă Caston. Hainele, cheile şi restul de astfel de chestii trec prin aparat.

— E suficient pentru a nu permite accesul unui asasin? întrebă Laurel.

— Vorbim de cineva care a plănuit chestia asta de luni de zile, poate chiar mai mult, ripostă Caston. Se uită la Ambler. Mai ai circa două ore.

Ambler se duse spre locul unde stătuse Laurel şi se uită pe fereastră, la ziua mohorâtă de afară. Ningea uşor, dar constant.

Ce opţiuni avea? Simţi cum îi creşte panica şi fu conştient de faptul că trebuie să-şi reprime sentimentele de acest fel. Ar fi putut să-l blocheze, să-l facă să-şi piardă instinctele.

— Şi dacă spui că ţi-ai pierdut cardul? întrebă Laurel.

— Atunci îşi cer scuze şi te conduc afară, răspunse Caston. Am văzut asta acum câţiva ani, când am fost aici. Şi nu le pasă nici dacă eşti regele Marocului. Toţi cei de acolo au un card la gât.

— Chiar şi şefii de stat? insistă Laurel.

— L-am văzut adineauri pe vicepreşedintele Statelor Unite. Era îmbrăcat cu un costum albastru-petrol şi avea cravată galbenă. Şi un card Davos cam la zece centimetri sub nod. E simplu şi este o regulă de fier. Oamenii ăştia nu se joacă. Sistemul lor de securitate nu a fost penetrat niciodată în ultimele trei decenii.

Când Ambler se întoarse spre ei, Laurel se uită la el cu speranţă.

— Trebuie să fie ceva, nu? Factorul uman, aşa cum spui tu mereu.

Ambler îi auzi cuvintele ca şi cum ar fi venit de undeva de la depărtare. Prin minte i se derulau diverse scenarii, pe care le analiza şi le respingea în câteva secunde. Aproape fiecare organizaţie avea porozitatea dată de discreţia umană, pentru că activităţile de zi cu zi cereau o anumită flexibilitate. Dar Forumul Economic Mondial nu era o instituţie care lucra în fiecare zi. Reprezenta un eveniment special care dura doar o săptămână. Aici regulile chiar puteau fi puse în practică. Nu trecea destul timp pentru ca oamenii de la securitate să cadă în rutină.

Privirea lui Ambler căzu pe geanta cu logoul FEM pe care o avea Caston şi care era plină cu genul de materiale pe care le primeau oamenii când se înregistrau. O luă şi îi răsturnă

conţinutul pe pat. Văzu o copie după Agenda Globală, revista FEM pregătită pentru eveniment şi un program al evenimentelor. Ambler o răsfoi. Pagină după pagină, prezenta grupuri de discuţie cu titulaturi precum: *încotro sistemul de management al apei? Securizarea sistemului global de sănătate, Viitorul politicii externe americane, Securitatea umană şi securitatea naţională: prieteni sau duşmani? Către un nou Bretton Woods*[84]. Era trecut programul de discursuri ale secretarului general al ONU, al vicepreşedintelui american, al preşedintelui Pakistanului şi al altora; discursul lui Liu Ang era punctul culminant al evenimentului. Închise programul şi luă o carte mică, aproape cubică, unde erau trecuţi toţi participanţii la întâlnirea anuală a FEM, aproape o mie cinci sute de pagini de fotografii însoţite de biografia participantului respectiv.

— Uită-te la toate feţele astea, spuse Ambler.

— Ar reprezenta o supermarjă de suspecţi pe care poliţia i-ar putea alinia pentru a fi recunoscuţi de martori, spuse Laurel. Frustrarea tuturor era din ce în ce mai evidentă.

Caston sări brusc în picioare.

— Alinierea de suspecţi, spuse el.

Ambler se uită la el şi văzu ceva în ochii lui Caston care aproape îl sperie; practic, se roteau în orbite.

— Ce ai descoperit? spuse el.

— Ar trebui scoase în afara legii, spuse Caston. Alinierile, adică. Sunt responsabile pentru un număr extrem de mare de condamnări false. Marja de eroare este inadmisibil de mare.

— Eşti extenuat, spuse Laurel. Se întoarse spre Ambler neliniştită. Nu a dormit deloc în tren.

— Lasă-l să spună ce are de spus, zise Ambler pe un ton moale.

— Pentru că martorii oculari greşesc foarte mult, continuă Caston. Ai văzut pe cineva făcând ceva rău şi ţi se induce presupunerea că cineva din acea aliniere este persoana pe care ai văzut-o. Aşa că te uiţi şi există ceva de care oamenii se folosesc pentru a se ajuta în luarea deciziei. Aleg pe cineva care seamănă cel mai mult cu persoana pe care au văzut-o.

— Şi de ce este acest lucru o problemă?

— Pentru că persoana care seamănă cel mai mult nu este neapărat şi persoana căutată. Este numărul patru, spun ei. Este

---

[84] Sistemul de management monetar internaţional, din care fac parte Banca Mondială şi FMI *(n. trad.)*.

numărul doi. Şi câteodată numărul patru sau numărul doi sunt poliţişti puşi în mod deliberat în acea defilare de suspecţi. În felul acesta nu se creează nici o problemă şi nu se face rău nimănui. Investigatorii mulţumesc martorilor şi îi lasă să plece. Dar, câteodată, persoana numită este suspectată. Nu făptaşul, ci doar un suspect. Din întâmplare seamănă mai mult cu făptaşul decât toţi ceilalţi pe care i-ai văzut. Dar nu este exact aceeaşi persoană cu cea pe care ai văzut-o tu. Şi brusc ai un martor ocular care depune mărturie împotriva suspectului: Puteţi să ni-l arătaţi pe cel pe care l-aţi văzut în seara aceea? Şi apoi toată acea şaradă pare extrem de veridică în ochii juraţilor. Mai există o metodă de a afla ceea ce a văzut un martor ocular, fără aceleaşi distorsiuni. Le arăţi fotografiile oamenilor, nu deodată, ci pe rând. Întrebi: Acesta este? Da sau nu? Dacă schimbi metoda de identificare, prin cea de prezentare a fotografiilor, procentul de falsă identificare scade de la şapte la sută la mai puţin de unu la sută. Este revoltător că cei însărcinaţi cu menţinerea ordinii şi aplicarea legilor nu ţin seama de aceste statistici de bază. Se uită dintr-odată spre ei. Dar ideea mea este următoarea: în lumea reală, destul de des, dacă eşti destul de asemănător, este posibil să-ţi primeşti ultima împărtăşanie. Clipi rapid. Informaţiile sunt foarte clare. Aşadar: trebuie să găsim persoana care seamănă cel mai mult cu tine. O mie cinci sute de feţe reprezintă un număr destul de mare de posibilităţi.

Ambler nu răspunse direct.

Având-l pe Caston lângă el, Ambler începu să răsfoiască cartea rapid, metodic, udându-şi degetul mecanic.

— Vreau să te uiţi şi tu la fotografii, îi spuse el lui Laurel. Dacă seamănă destul de mult vei şti pe dată. Nu te gândi. Priveşte, simte. Dacă merge, vei şti pe loc.

Chipurile se perindau prin faţa lui, cam două pe secundă.

— Stai, spuse Laurel.

Caston puse un semn pe pagină şi zise:

— Continuă.

Ambler continuă, trecând în revistă paginile fără întrerupere până când se opri la una dintre ele. Caston mai puse o foicică adezivă şi Ambler continuă răsfoitul. Se opri puţin când ajunse la chipul lui Ashton Palmer. Nici unul dintre ei nu spuse nimic. Nici nu era nevoie. La fel se întâmplă când ajunseră la pagina unde era Ellen Whitfield. Părea foarte frumoasă, după cum şi mentorul ei avea aerul unei persoane distinse. Dar inteligenţa lor bizară şi

ambiţia nu puteau fi captate în fotografie. Chipurile lor nu făceau decât să le distragă atenţia.

Când terminară de răsfoit cartea, patru pagini erau marcate. Ambler i-o dădu lui Caston.

— Tu ai privirea ageră. Ce părere ai?

Caston se uită la toate.

— Al treilea, spuse el dându-i-o lui Laurel, care făcu acelaşi lucru.

— Probabil al treilea, spuse ea ceva mai ezitant.

Ambler deschise cartea la cea de-a treia fotografie şi rupse pagina, analizând biografia bărbatului.

— Nu este asemănarea cea mai mare, eu nu aş fi ales-o, spuse el, mai mult pentru sine. Dar nici nu prea reuşesc să-mi aduc aminte cum arăt, zilele astea. Se uită din nou la fotografia în alb-negru. Ochii bărbatului exprimau severitate şi acesta ocupa tot cadrul, deşi era greu de spus cât măsura el cu adevărat şi cât conta cum fusese făcută fotografia.

Se numea Jozef Vrabel şi era preşedintele companiei V&S Slovacia, o firmă cu sediul în Bratislava specializată în sisteme „wireless, servicii şi securitate în reţelele de acces”.

— Nu vreau să vă stric cheful, spuse Laurel, dar cum vom face rost de cardul tipului?

— Eu nu ştiu, spuse Caston. Întreabă-l pe domnul Factor Uman aici de faţă.

— Îl putem găsi? îl întrebă Ambler pe Caston uitându-se din nou pe fereastră. Pe acoperiş, la două etaje mai sus, doi lunetişti erau la post. Dar la ce foloseau armele, dacă nu aveai o ţintă? se gândi el. Ironia sorţii era că mai întâi trebuia să-i păcălească pe cei care, ca şi el, intenţionau să asigure paza. Duşmanii duşmanilor săi erau duşmanii săi.

Privirea i se opri pe un perete albastru-închis, o barieră solidă, care putea fi însă îndepărtată şi pusă în faţa Centrului de Conferinţe. Pe toată lungimea ei era o serie de dreptunghiuri albe cu logoul albastru: Forumul Economic Mondial, fiecare cuvânt scris deasupra celuilalt, cu o semilună în fiecare „o”. La stânga era un semn cu acelaşi logo şi săgeţi ce direcţionau Media/Personal spre altă intrare decât cea prevăzută pentru participanţi.

Se simţea cuprins de frică, lipsă de speranţă şi furie, rezultatul fiind un aliaj mai puternic decât toate componentele sale: hotărâre neclintită.

Avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi da seama că vorbea Caston:

— Minuni ale tehnologiei, spunea obsedatul cifrelor, între centrul de conferinţe şi multe dintre hoteluri există o reţea de intranet. A fost gândită tocmai pentru a găsi oameni. Interrelaţionarea este un element-cheie pentru Davos.

— Tu te-ai relaţionat când ai fost aici, Caston?

— Eu nu relaţionez cu nimeni, veni răspunsul combativ. Eu analizez reţele. Ideea este că dacă merg în hol, vor avea un terminal acolo. Pot să-i introduc numele şi voi afla la ce programe este înscris. Pentru că trebuie să te înscrii, vezi tu. Apoi…

— Apoi îl vei găsi şi-i vei spune că este vorba de o urgenţă şi-l vei scoate din centru.

Caston tuşi.

— Eu?

— Cum te descurci cu minţitul?

Caston se gândi o clipă.

— Mediocru.

— Mediocru este suficient, spuse Ambler. Se aplecă şi-l strânse pe Caston de umăr încurajator. Caston se răsuci.

— Câteodată dacă trebuie să o fac, dacă trebuie foarte mult…

— Dacă pot fi de ajutor… începu Laurel.

— De tine voi avea nevoie pe frontul logistic, spuse Ambler. Începu să-i explice. Îţi trebuie un binoclu de mare putere. În centru sunt mai mult de o mie de oameni. Din program reiese că premierul trebuie să vorbească la Sala de Conferinţe.

— E cea mai mare sală, spuse Caston. Încap lejer o mie de oameni, poate chiar mai mulţi.

— Asta înseamnă o mie de feţe şi nu voi putea să mă apropii de toţi.

— Vei ieşi în evidenţă dacă o să umbli cu un binoclu atârnat la gât, îl avertiză Laurel. Ai putea atrage atenţia, dar nu cum ţi-ai dori.

— Adică agenţii de securitate.

— Locul este central pentru camerele de luat vederi, spuse Laurel şi vor fi tot felul de cameramani acolo, care vor transmite.

— Adică?

— Am vorbit cu unul dintre cameramani, replică Laurel. M-am gândit că s-ar putea să fie util. Se pare că FEM înregistrează multe dintre evenimente pentru uz propriu, dar evenimentele

majore, sesiunile plenare şi câteva sesiuni de deschidere, sunt înregistrate de câteva mari canale de televiziune. BBC, CNN International, Sky TV, SBC şi altele asemenea. Au nişte lentile uimitoare camerele acelea, m-am uitat prin vizorul uneia.

Ambler îşi plecă capul.

— Ai putea folosi una din ele pentru zoom. Camerele de televiziune sunt portabile, dar mari, însă zoomul este puternic. Sunt mai bune decât orice binoclu şi nici nu ar atrage atenţia.

Ambler avea o senzaţie stranie în stomac.

— Dumnezeule, Laurel! exclamă el.

— Nu părea şocat doar pentru că am avut o idee bună, glumi ea. Singurul lucru la care nu m-am gândit încă este de ce ar căra şeful companiei V&S Slovacia o cameră de luat vederi după el.

— Când ajungi înăuntru nu mai este o problemă, spuse Caston. Ai nevoie de legitimaţie pentru a intra. Odată ce intri, nimeni nu va mai da atenţie la ceea ce faci. Pe legitimaţie nu scrie cu ce te ocupi, doar numele. După ce ajungi înăuntru, lucrurile se schimbă.

— Şi cum vom face rost de cameră? întrebă Ambler.

— Nici o problemă, spuse Laurel. Tipul cu care am vorbit mi-a arătat o magazie unde erau multe camere.

— Ascultă, Laurel, nu ai antrenament de agent operativ…

— Eşti într-o plută de salvare şi tu vrei să verifici dacă are cineva permis de conducere? spuse Caston. Credeam că eu sunt cel obsedat de reguli aici.

— Problema este că va fi mai uşor să intru eu în acel depozit decât Jozef Vrabel, spuse Laurel. Şi deja am discutat prieteneşte cu băieţii care intră şi ies de acolo. Poate că nu am îndemânarea, dar am talentul necesar.

Ambler se uită la ea.

— Nu văd cum…

Laurel îi zâmbi.

— Eu în schimb da.

Chestia amuzantă, se gândi Adrian Choi aşezat la biroul lui Clayton Caston, era că şeful lui reuşea să-i dea la fel de mult de lucru când lipsea ca şi atunci când venea la serviciu. Ultimele telefoane ale lui Caston fuseseră foarte criptice. O mulţime de cereri urgente, fără nici o explicaţie. Era o chestie foarte misterioasă.

Lui Adrian îi plăcea la nebunie.

Îi plăcea chiar şi mica mahmureală pe care o avea în acea dimineaţă. Mahmureală! O senzaţie neobişnuită pentru el. Părea atât de caracteristic pentru… Derek St. John. În cărţile lui Clive McCarthy, Derek St. John îşi permitea mereu excese. „Prea mult nu este niciodată destul”, era una dintre replicile sale favorite. O alta era „Satisfacerea directă îmi pune răbdarea la încercare”. În acţiune era mereu obligat să-şi petreacă seri lungi seducând femei frumoase, comandând şampanie franţuzească scumpă cu nume pe care Adrian nici nu putea să le pronunţe, iar dimineaţa se simţea mahmur. „Se pronunţă Sin-jin, spunea suav superspionul, corectându-le pe femeile care-i pronunţau greşit numele. Cu accentul pe sin[85].” Derek St. John avea chiar o reţetă specială pentru mahmureală, detaliată în romanul Operaţi*unea Atlantis, dar con*ţinea ouă crude şi Adrian credea că nu este o idee bună să mănânce ouă crude.

Nu că Adrian şi-ar fi petrecut seara cu un manechin cu picioare lungi, care era asociată cu un paraplegic ce trăia într-un satelit cu gravitaţie zero ce zbura în jurul pământului, aşa cum se întâmplase în *Operaţiunea Atlantis.* Seara lui Adrian fusese mai „terestră”. Când se gândea, chiar se simţea puţin vinovat, ceea ce nu se potrivea deloc cu stilul lui Derek St. John.

Se numea Caitlin Easton şi era asistentă administrativă la Centru de Informaţii întrunite. La telefon o auzise chicotind când începuse să o complimenteze. Adrian trebuise să-şi ascundă dezamăgirea când în cele din urmă se întâlniseră la Grenville’s Grill. Era ceva mai grea decât îşi imaginase şi observase şi un coş care-i apăruse pe nas. Asta nu însemna că localul unde o dusese ar fi fost exclusivist; era un restaurant modest în Tysons Corner, unde personalul îţi trântea în faţă meniuri supradimensionate înghesuite în farfurie, serveau cartofi în coşuleţe micuţe şi agasante pe care aşezau şerveţele şi puneau scobitori în sandviciuri. Era însă pe drumul de întoarcere acasă al amândurora. Dar cu cât vorbeau mai mult, cu atât descoperea că avea un simţ al umorului foarte dezvoltat şi se distraseră destul de bine. Când îi spusese numele întreg, prezentându-se: *Adrian Choi, cu accentul pe oi,* ea râsese, deşi nu-şi dăduse seama la ce făcuse referire. Râsese la multe dintre lucrurile pe care le spusese, chiar când nu erau foarte amuzante şi asta îl făcuse să se simtă foarte bine.

[85] Păcat *(n. trad.).*

Şi atunci de unde strângerea de inimă pe care o simţea? Păi, se cam folosise de ea, nu? îi spusese: „Hei, dacă nu faci nimic după serviciu, poate ieşim să bem ceva, să mâncăm?” Nu spusese: „Aveţi ceva de care are nevoie şeful meu”. Aşa că într-un fel întreaga operaţiune fusese oarecum sub acoperire. Şi Caitlin Easton nu era un agent străin, ci doar o funcţionară.

Sună telefonul; un apel interior. Caitlin?

Da, ea era.

Inspiră profund.

— Bună, spuse el şi spre surprinderea sa constată că vocea lui părea relaxată.

— Bună, zise şi ea.

— A fost amuzant aseară.

— Da, aşa a fost. Apoi vorbi în şoaptă: Ascultă, cred că am ceva pentru tine.

— Serios?

— Nu vreau să ai probleme cu şeful tău, asta-i tot.

— Vorbeşti de…?

— Îhî.

— Caitlin, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Găseşti tu o modalitate, spuse ea chicotind.

Adrian roşi.

Prima privire pe care Ambler i-o aruncă lui Jozef Vrabel îl descurajă. Persoana pe care o alesese pentru schimb de identitate nu era deloc impresionantă. Avea cam un metru şaizeci, capul mic, umeri înguşti, o burtă rotundă şi proeminentă şi şolduri late. Era un bust uman. Dar în cazul în care Caston avea dreptate, singurul lucru care trebuia să se asemene era doar fizionomia ce părea destul de asemănătoare pentru cineva care ar fi căutat lucruri comune, nu diferenţe.

— Nu înţeleg, repetă slovacul după ce Caston îl scoase din Centrul de Conferinţe. Norii negri transformaseră şi strada într-un tablou în nuanţe de gri.

— E o nebunie, ştiu, spunea Caston. Dar Agenţia a negociat deja o afacere cu Slovakia Telecom şi este ultima noastră şansă să ne răzgândim. Aproape am depăşit perioada maximă. Altfel, contractul intră în derulare la sfârşitul zilei.

— Dar noi de ce nu am fost contactaţi în legătură cu asta? Este ridicol de târziu. Engleza slovacului avea accent, dar era fluentă.

— Sunteţi surprins că guvernul Statelor Unite a întocmit greşit nişte documente? Mă întrebaţi cum se face că guvernul federal a greşit în privinţa modalităţii de ofertare?

— Dacă aşa puneţi problema… pufni slovacul.

Ambler care stătuse de partea cealaltă a drumului se îndreptă cu paşi repezi spre ei.

— Domnul Vrabel? Sunt Andy Halverson de la Administraţia Serviciilor Generale a SUA. Clay mi-a spus că suntem pe punctul de a face o greşeală care ne va costa foarte scump. Trebuie să ştiu dacă are dreptate.

Caston îşi drese vocea.

— Oferta de preţ actuală este de douăzeci la sută peste aranjamentul nostru actual de telefonie. Chiar cu elemente de securitate incluse mi se pare că nu am primit cea mai bună ofertă pentru cheltuielile anuale.

— Este o afacere absurdă! spuse slovacul. Ar fi trebuit să discutaţi cu noi.

Caston se întoarse spre Ambler cu o privire care spunea ceva de genul *ţi-am zis eu.*

Comportamentul lui Ambler era acela al unui birocrat îngrijorat de viitoare repercusiuni, dar hotărât să evite o criză dacă îi stătea în puteri.

— Avem un birou cu oameni a căror slujbă este exact aceasta, spuse el calm. Presupun că nici măcar nu s-au străduit să vadă ce oferte mai erau prin Bratislava. Ideea e că ni s-a spus că Slovakia Telecom era lider pe piaţă.

— Poate acum doi ani, spuse Caston, în vreme ce Vrabel arăta clar că nu era deloc de acord cu afirmaţia. Andy, eşti pe punctul de a semna un contract de două sute de milioane de dolari şi oamenii tăi se bazează pe analize vechi de doi ani? Mă bucur că nu eu trebuie să explic acest lucru Congresului.

Uşor, uşor, Ambler remarcă cum Vrabel începe să se îndrepte de spate. Bustul uman îşi ridica umerii. Enervarea de a fi fost scos de la seminarul „Două economii, o alianţă” era înlocuită de plăcerea de a fi martor la acuzele pe care şi le aduceau unul altuia doi oficiali americani, la care se adăuga perspectiva unui foarte bănos contract.

Figura i se relaxă într-un zâmbet.

— Domnilor, cred că nu este prea târziu ca să putem face afaceri împreună.

Cei doi americani îl conduseră la etajul al doilea al unei săli de

conferinţe de la Belvedere, una despre care credeau că va fi liberă cel puţin o oră, până când avea să ajungă acolo grupul de lucru ASEAN. Ambler ştia că sala avea să fie a lor, chiar dacă doar pentru scurt timp, atâta vreme cât dădeau impresia că aveau ce căuta acolo. Personalul hotelului, uimit de apariţia lor, avea să presupună că greşeala li se datorează şi, având în vedere densitatea de VIP-uri din zonă, se va strădui ca nu cumva să-i ofenseze.

Laurel, îmbrăcată într-o fustă gri şi bluză albă, se întâlni cu ei în sala de conferinţe şi îl întâmpină pe Vrabel cu ceva ce semăna cu o baghetă.

— E doar o formalitate, se scuză Ambler. Tehnic, avem o discuţie într-un mediu extern despre ceva ce este considerat a fi informaţie confidenţială, aşa că trebuie să verificăm dacă nu există aparate de înregistrare.

Laurel flutură bagheta, o chestie pe care o improvizase din două telecomenzi de televizor, trecând-o paralel cu mâinile şi apoi bustul bărbatului. Când se apropie de legitimaţie făcu o pauză şi spuse.

— Dacă-mi permiteţi să vă scot eticheta, domnule… mă tem că cipul din interior va interfera.

Vrabel încuviinţă şi ea trecu în spatele său, prefăcându-se că-l verifică la spate.

— În regulă, spuse ea. Îi puse din nou şnurul la gât, băgându-i eticheta în buzunar. Pentru că nimeni nu se uita la ecuson când îl avea la gât, n-o să remarce că al său fusese înlocuit cu un card de membru al AAA[86].

— Vă rog, luaţi loc, spuse Ambler. Doriţi o cafea?

— Ceai, vă rog, spuse slovacul.

— Ceai să fie. Apoi se întoarse spre Caston. Ai termenii ofertei?

— La mine, adică? Putem descărca fişierele criptate, dar ar trebui să folosim una dintre maşinile noastre. Caston îşi spusese replicile pe un ton cam înţepat, dar interlocutorul putea să-şi închipuie că se simte jenat. Băieţii de la staţii au liber la conectare.

— Iisuse Hristoase! exclamă Ambler. La Schatzalp? Doar nu te aştepţi ca domnul Vrabel să urce cu funicularul până la Schatzalp. E prea departe. Este un om ocupat. Cu toţii suntem.

[86] Asociaţia Alcoolicilor Anonimi *(n. trad.).*

Las-o baltă.

— Dar este o afacere proastă, spuse Caston. Nu poţi să…

— Atunci va trebui să suport consecinţele. Se întoarse spre slovac. Îmi pare rău că v-am irosit timpul.

Vrabel spuse pe un ton mărinimos:

— Domnilor, vă rog. Ţara dumneavoastră merită cea mai mare stimă, nu să fie înşelată de nişte *zeks.* Acţionarii mei au aceleaşi interese cu ale dumneavoastră. Să mergem la funicular. Adevărul este că speram să am ocazia de a vizita Schatzalp. Mi s-a atras atenţia să nu-l ratez.

— Sunteţi sigur că nu vă deranjează?

— Deloc, spuse slovacul, cu un zâmbet de două sute de milioane de dolari. Deloc.

La intrarea principală în Centrul de Conferinţe coada se deplasa repede între două garduri de metal sub supravegherea cordonului de poliţişti militari cu obrajii roşii de frig. Imediat după intrare, la stânga, erau mai multe aparate de verificat haine. Apoi ajungeai în zona de securitate, unde se afla o jumătate de duzină de agenţi. Ambler îşi scoase încet haina, controlându-se ca şi cum ar fi vrut să nu uite ceva în buzunare. Voia să intre atunci când aveau să fie o mulţime de oameni înainte şi după el. Era îmbrăcat cu o jachetă fără cravată. Ecusonul îi atârna la gât, în dreptul celui de-al treilea nasture al cămăşii.

În cele din urmă văzu o mulţime de bărbaţi şi femei care se îmbulzea la intrare şi intră şi el în linie pentru a ajunge la biroul de securitate.

— E frig afară, îi spuse bărbatului aşezat la monitor, cu ceea ce îşi spusese că putea trece foarte bine drept accent de Mitteleuropa[87]. Dar presupun că sunteţi obişnuit! Puse cardul în cititor şi îşi frecă obrajii ca şi cum ar fi fost îngheţaţi. Bărbatul de la monitor se uită la ecran şi la el. O lumină de la barieră se făcu verde şi Ambler intră.

Era înăuntru.

Îşi spuse că mai erau speranţe.

Speranţă. Poate cea mai periculoasă dintre toate sentimentele şi poate cea mai necesară.

---

[87] Europa Centrală – în lb. germană în original *(n. trad.).*

32

Înăuntru era ca afară. Să treci de la întunericul din Davos în arena vastă a Centrului de Conferinţe era ca şi cum ai fi ieşit dintr-un cinematograf întunecos la lumina zilei. Toate colţişoarele erau luminate puternic. Pictate pe perete, în stânga celui mai mare atrium erau părţi ale globului, continente sau părţi din continente, în nuanţe de maro, peste care fuseseră desenate latitudini şi longitudini. Ambler intră mai spre interior, în spaţiul plin de lume, extrem de atent la ceea ce se petrecea în jurul lui. Tavanul, înalt de şapte metri, era o arcadă din lemn, care-ţi crea impresia că eşti în interiorul unei mari arce. Se opri într-o zonă de relaxare, unde se servea cafea, pe tăvi mici de sticlă. Între mese erau ghivece mari, maro cu orhidee. Pe perete, cu litere mari, stătea scris World Cafe. Peretele era decorat cu numele, trecute pe orizontală, ale ţărilor, care se intersectau cu numele capitalelor, scrise pe verticală, ca un fel de rebus. Capitalele erau scrise cu alb, iar numele ţărilor cu maro-închis, mai puţin literele care se intersectau. „A”-ul din Polonia era şi cel din Varşovia, iar „o” din Mozambic era şi cel din Maputo, „I” din India era bază pentru New Delhi. Ambler se întreba dacă nu se primiseră plângeri de la ţări precum Peru sau Italia.

Totuşi, nu putea să nu fie impresionat de atenţia cu care se lucrase la toate detaliile. Forumul se desfăşura pe parcursul a şase zile în luna ianuarie şi apoi toţi pereţii erau văruiţi, urmând ca toate sculpturile şi elementele decorative să fie depozitate. Cu toate acestea, decorul era realizat cu minuţiozitate. Înjur de douăzeci de oameni se aflau la World Cafe, majoritatea aşezaţi pe scaune de plexiglas. Remarcă o femeie elegantă, chiar dacă avea trăsături masculine, îmbrăcată cu un costum bleumarin şi purtând ceea ce părea a fi o eşarfă în jurul gâtului. Când se apropie, văzu că ecusonul ei nu era alb ca al celorlalţi, ci albastru şi că eşarfa era de fapt o cască. Mai departe văzu un bărbat cu o figură pătrăţoasă, ce părea destul de vesel, cu ochelari cu rame groase şi lentile închise la culoare, îmbrăcat cu o haină încheiată cu nasturi, ce-i acoperea burta proeminentă. Era probabil un german sau un austriac, se gândi Ambler şi discuta cu un bărbat care era întors cu spatele la Ambler, acesta având părul alb,

ciufulit şi un costum albastru. Bancheri de investiţii, puţin prea mulţumiţi că se aflau aici: „invitaţi”, mai degrabă decât „participanţi”, în logica organizaţională a conferinţei. La altă masă, un bărbat zdravăn cu părul cărunt, rar, muta nişte hârtii. Privirea îi era impasibilă în spatele ochelarilor cu ramă de metal. Avea aerul cuiva care cunoştea regulile drumului şi nu le încălca niciodată. Un bărbat cu un costum mai deschis la culoare şi cu părul roşcat ce încărunţea vorbea cu el pe un ton mai entuziasmat decât acela cu care i se răspundea, fiind dar cel care dorea să facă conversaţie. Un al treilea bărbat cu o cămaşă roz-albăstrie, o cravată în picăţele, un britanic după naţionalitate sau aspiraţii, se apleca spre ceilalţi doi, având aerul că participă la discuţie. Dincolo de bonomia lui se ascundea stinghereala cuiva care nu era implicat în conversaţie, dar nici exclus complet.

Nici unul dintre cei de faţă nu era omul său.

La capătul unui coridor lung, la un nivel mai jos al Centrului de Conferinţe, Caston îşi lipi telefonul de ureche, străduindu-se să audă ce-i spunea Adrian. Din când în când, auditorul îl întrerupea cu întrebări.

Nu pentru asta se angajase Adrian la Biroul de Audit Intern, dar acest lucru nu părea să-l deranjeze pe inocentul său asistent. Dacă nu cumva se înşela, lui Adrian chiar îi plăcea rolul pe care îl juca.

Ambler coborî pe o scară lată de granit roşu până la un fel de mezanin, care arăta ca foaierul unei opere. Pe un coridor din spatele scărilor era scris Studioul TV. Era rezervat pentru jurnaliştii care luau interviuri cu unii dintre „congresmeni”. Pe un alt panou scria „camere bilaterale”, care probabil erau rezervate pentru discuţii private. Marea majoritate a oamenilor se îndreptau spre partea stângă, către un alt punct de interes: o zonă cu scaune pliante şi un bar pe care erau aranjate tot felul de sticle mici şi de cutii, în marea lor majoritate sucuri de fructe şi acidulate. Două monitoare puse pe stative înalte prezentau programul şi ceea ce păreau a fi extrase din câteva briefinguri ţinute de personalităţi. Când se apropie văzu că băuturile proveneau din toată lumea: Fruksoda, o băutură din lămâie verde din Suedia, Appletize, un suc de mere acidulat din Africa de Sud, Mazaa, o băutură cu gust de mango din India, chiar şi Titan, o băutură de coacăze din Mexic. Era o armonie perfectă de

băuturi ale Naţiunilor Unite, se gândi Ambler amuzat.

În încăperea alăturată, se aflau o mulţime de computere legate la internet, despărţite între ele de plăci pline cu lichid în care se ridicau constant bule. Zeci de degete apăsau pe zeci de tastaturi. Feţe plictisite, satisfăcute, nesigure, agresive. Dar nimic care să-i atragă atenţia. Se uită în jos de la balcon şi văzu un spaţiu mai mare dedesubt, un terariu al puterii. Pe un perete de cărămidă în faţa lui se aflau sculpturi enorme, polineziene şi africane, care nu păreau să se armonizeze cu steagurile FEM.

Ambler coborî spre mulţimea amestecată de dedesubt, se uită la ceas şi îşi făcu loc prin mulţime. O lume de după-amiază, adunată între sesiuni, încercând să ia câte un aperitiv din cele purtate de colo-colo pe tăvi de argint, sau câte un pahar de cristal ce conţinea băuturile aprobate pentru conferinţă. Aerul era greu de la parfumurile scumpe, loţiunile de după ras şi pomadele de păr, asta dacă nu puneai la socoteală tăvile cu *Bundnerfleisch* pe triunghiuri de pâine de secară, o specialitate locală. Ambler se opri pentru a studia mulţimea.

Un bărbat destul de tânăr, corpolent, îmbrăcat cu un costum demodat, dar bine croit, a cărui calitate consta în faptul că-i ascundea excesul de greutate, era înconjurat de un anturaj mai puţin interesant. Bărbatul se uita împrejur, la toţi ceilalţi, mai puţin la cei aflaţi în imediata apropiere. Din când în când mai murmura câte ceva, într-o limbă cu sonorităţi slave, unei femei fără forme, cu părul negru. Probabil că era unul dintre noii preşedinţi ai vreuneia dintre republicile baltice, care era în căutare de investiţii străine. La un moment dat privirea i se opri într-un loc şi Ambler se uită să vadă ce-i atrăsese atenţia. Era o blondă cu forme generoase, de cealaltă parte a camerei, nevasta-trofeu al vreunui plutocrat smochinit şi mărunt. Ambler dădu din cap în direcţia slavului şi bărbatul îi răspunse, pe jumătate plin de curtoazie, pe jumătate întrebător. Era o privire care spunea: *Tu eşti cineva?* Privirea cuiva care ştia că nu ştie. Era obişnuit să fie considerat cel mai important personaj. Aici, la Davos, făcea parte din divizia secundă şi îi displăcea ca anturajul său să vadă acest lucru. La câţiva metri de el, un miliardar american mai în vârstă, cunoscut în întreaga lume pentru afacerea sa de software, era înconjurat de oameni care doreau să vorbească cu el, încercând, ca nişte modemuri zgomotoase, să stabilească o conexiune. Semăna cu un fel de planetă mare care atrăgea sateliţi. Prin contrast, foarte puţini păreau interesaţi

să fie văzuţi de politicianul baltic. La Davos, şefii statelor mici erau următorii în ordinea importanţei după conducătorii de mari organisme multinaţionale. Globalizarea nu aplatiza ierarhiile, aşa cum proclamau promotorii ei, ci doar stabilea altele noi.

Ambler îşi continuă drumul şi remarcă acelaşi model; unii se umflau în pene, flataţi de atenţia acordată, alţii se micşorau, din lipsă de atenţie. Şi alţii jubilau doar pentru că aveau ocazia să respire acelaşi aer ca şi giganţii de lângă ei. Tavă după tavă de gustări dispărea în stomacurile lacome, deşi Ambler se îndoia că cei ce le mâncau apucau să le şi guste. Atenţia era îndreptată în altă parte. „Antreprenorii sociali”, aşa cum se autointitulau şefii organizaţiilor caritabile şi ai organizaţiilor neguvernamentale pentru că-şi dăduseră seama că doar vocabularul de afaceri era atrăgător în această epocă, discutau animaţi unii cu alţii şi chiar şi mai entuziasmaţi cu adevăraţii antreprenori, de genul celor al căror carnet de cecuri le putea rescrie programul.

Un tânăr de origine indiană stătea de vorbă cu un afacerist vestic cu sprâncene mari şi urechi acoperite de păr.

— Suntem pe punctul de a afla ce nu merge şi de a îndrepta acest lucru, spunea tânărul. Detectăm ce este blocat şi îl deblocăm. Probabil că realizaţi multe astfel de acţiuni la Royal Goldfields.

— Într-un fel, încuviinţă bărbatul mai în vârstă.

— Ştiţi proverbul: dă cuiva un peşte şi va avea de mâncare o zi. Învaţă-l să pescuiască…

— Şi va intra în competiţie cu tine, spuse, pe un ton flegmatic, bărbatul, care probabil era şeful vreunui consorţiu de minerit.

Un flash rapid se văzu când indianul surâse, dinţii albi contrastând cu pielea închisă la culoare. Ambler se îndoia că tânărul nu remarcase plictiseala celuilalt, care pentru el era evidentă.

— Dar adevărata provocare este transformarea întregii industrii pescăreşti. Să o construieşti pe baze raţionale. Să te asiguri că devine autosustenabilă. Metaforic vorbind, desigur. Ne dorim doar soluţii de viitor. Nu cârpeli de moment.

Umblând prin mulţime, Ambler mai prindea frânturi de conversaţii:

— Ai fost la petrecerea de mic dejun a procurorului general?

— Mi-am dat seama de ce este mai uşor să-i înţelegi pe miniştrii africani francofoni decât pe cei francezi, ei vorbesc întotdeauna rar şi clar, exact aşa cum au fost educaţi la şcoală.

Se şi uita la zeci de feţe, doar imagini fugitive printre corpuri.

La un moment dat văzu strălucind o pereche de ochi răuvoitori şi decise să se apropie mai mult. Când ajunse acolo văzu că bărbatul era hărţuit de un altul, îmbrăcat cu un costum de tricot şi cu o cravată cu nodul prost făcut. Un membru al comunităţii academice, fără nici o îndoială, care lucra probabil la o instituţie puternică şi avea şi el o reputaţie excelentă.

— Cu tot respectul, nu cred că îţi dai seama cu adevărat ce se întâmplă aici, spunea profesorul. *Cu respect* era una din acele formule care însemna exact opusul, ca şi cum ai fi spus „foarte bun” despre un lapte a cărui dată de expirare trecuse. Adică, cu respect, poate că există un motiv pentru care nu ai intrat în guvern de la administraţia Carter, Stu!

Privirea celuilalt se îngustă. Zâmbi pentru a-şi ascunde enervarea profundă.

— Nimeni nu contestă că rata de creştere economică a Chinei a fost impresionantă, dar problema este dacă aceasta este reală şi care sunt consecinţele globale şi dacă nu cumva începem să vedem balonul de săpun, cel puţin în ceea ce priveşte investiţiile străine.

— Trezeşte-te la realitate, replică profesorul. Nu este nici un balon de săpun. Este un mare val oceanic şi mai devreme decât crezi îţi va distruge micile castele de nisip. Pronunţia nazală era defect de naştere, se gândi Ambler. Probabil că se mândrea cu faptul că vorbea deschis şi datorită poziţiei sale nici nu-şi dădea seama cât de enervant îl considerau ceilalţi.

Ambler se întoarse şi o porni la întâmplare prin mulţime, dând oarecum impresia că ar fi fost preocupat de ceva. Dintr-odată, un bărbat îi ieşi în faţă şi se uită la el surprins. Îi spuse ceva într-o limbă pe care Ambler nu o înţelegea. Din nou un dialect slav, dar diferit de limba în care vorbea politicianul.

— Poftim? spuse el ducând o mână la ureche pentru a-i da de înţeles că nu pricepe.

Bărbatul, plinuţ, roşu la faţă şi aproape chel vorbea o engleză dificil de înţeles.

— Am spus, nu v-am mai întâlnit niciodată, dar nu sunteţi cine scrie pe ecuson. Arătă spre el. Îl cunosc pe Jozef Vrabel şi nu sunteţi el.

De partea cealaltă a sălii, Clayton Caston tremura sub zâmbetul îngheţat pe care-l arborase.

— Doamna subsecretar Whitfield? întrebă el.

Subsecretarul Ellen Whitfield se întoarse spre el.

— Pardon? Se uită în jos, în ambele sensuri, studiindu-l pe micuţul auditor.

— Numele meu este Clayton Caston, lucrez la CIA, la Biroul de Audit Intern. Whitfield părea complet neimpresionată. Am venit cu un mesaj urgent din partea directorului.

Whitfield se întoarse spre demnitarul african cu care discutase.

— Vă rog să mă scuzaţi, îi spuse ea. Apoi i se adresă lui Caston: Ce mai face Owen?

— Cred că am avut cu toţii perioade mai bune, replică el. Vreţi să veniţi cu mine, vă rog. Este foarte important.

Ea dădu din cap.

— Sigur.

Auditorul o conduse pe un hol din spate spre o cameră pe care scria Camera de întâlniri bilaterale 2.

Când Whitfield intră şi văzu că Ashton Palmer era deja aşezat pe unul dintre scaunele de piele albă se întoarse spre Caston.

— Ce este asta? întrebă ea pe un ton neutru.

Caston închise uşa şi îi făcu semn să ia loc.

— Vă voi explica.

Inspiră profund şi veni alături de ei.

— Doamnă subsecretar Whitfield, domnule profesor Palmer, daţi-mi voie să vă spun pe scurt o poveste lungă, adică nu foarte lungă şi nu foarte pe scurt. Din când în când, un specialist în investigări de audit descoperă lucruri pe care şi-ar fi dorit să nu le fi descoperit.

— Îmi cer scuze, dar am cumpărat cumva din greşeală un curs de deducţie la domiciliu? întrebă profesorul cu părul cărunt şi fruntea distinsă.

Caston se îmbujoră.

— Comunitatea serviciilor de informaţii din SUA este, după cum ştiţi, ca o pătură în pătrăţele. O divizie este foarte posibil să nu fie implicată în operaţiunile realizate de alta. Dar atâta vreme cât au fost urmate procedurile legale, natura acestor operaţiuni nici nu este treaba mea. Ideea în legătură cu aceste servicii clandestine e că munca lor este…

— Clandestină, spuse Whitfield.

— Exact. Inclusiv pentru alte servicii. Dar imaginaţi-vă că o analiză de informaţii duce la descoperirea unei operaţiuni ale

cărei consecinţe au un potenţial exploziv, mai ales dacă această operaţiune este dezvăluită. Făcu o mică pauză.

— Atunci cred că persoana care deconspiră această operaţiune ar trebui să se considere responsabilă pentru consecinţele explozive, replică Whitfield pe un ton blând. Buzele îi erau strâns lipite. E logic, nu? Era o femeie elegantă, dar foarte dură. Părul castaniu îi mai îmblânzea trăsăturile. Ochii albaştri păreau să aibă adâncimi infinite.

— Aţi discutat despre asta cu directorul? întrebă Palmer.

— Mai întâi am vrut să vorbesc cu dumneavoastră, spuse auditorul.

— Este o decizie înţeleaptă, zise Palmer. Privirea îi era pătrunzătoare, dar nu părea intimidat. Este o decizie foarte înţeleaptă.

— Dar nu înţelegeţi, continuă Caston. Ideea este că dacă eu am reuşit să fac legăturile, să pun toate informaţiile cap la cap, atunci şi alţii au făcut-o.

— Informaţiile? întrebă Palmer clipind.

— Sunt diverse, de la – şi vorbesc ipotetic, bineînţeles – bilete de avion cumpărate şi călătorii făcute, la plăţi către oficiali străini. Includ şi problemele de contabilitate rezolvate prin intermediul resurselor PSU şi multe, multe alte probe, de care prefer să nu-mi mai amintesc.

Palmer şi Whitfield se uitară unul la celălalt.

— Domnule Caston, spuse profesorul, îţi apreciem amândoi grija şi precauţiile. Dar mi-e teamă că v-aţi implicat în lucruri care vă depăşesc.

— Decizii de comandă de nivel înalt, spuse şi Whitfield.

— În continuare nu înţelegeţi problema mea.

— Problema? Whitfield avea o privire neutră şi zâmbea dispreţuitor.

— Care va fi împărtăşită şi de director, fără nici o îndoială.

Zâmbetul îi pieri.

— E foarte simplu, aţi fost neglijenţi. Aţi lăsat o urmă de spori digitali. Ceea ce am reuşit eu să descopăr, vor putea şi alţii. Ca de exemplu orice comisie de investigaţii interne sau externe. Şi mă întreb dacă aţi luat şi acest factor în considerare când aţi plănuit această operaţiune de anvergură.

Whitfield adoptă o atitudine rigidă.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi şi mă îndoiesc că dumneavoastră ştiţi. Şi toate aceste aluzii devin obositoare.

— Vorbesc de eliminarea preşedintelui Liu Ang. Este destul de direct pentru dumneavoastră?

Palmer se albi.

— Nu e logic…

— Lăsaţi-o baltă. Ceea ce am descoperit eu va scoate la iveală orice investigaţie competentă. Dacă executaţi operaţiunea, guvernul nostru va fi acuzat. E dar ca un foc de puşcă.

— Quintilian, un dialectician roman, spune că un joc de cuvinte neintenţionat este un solecism, zise Palmer cu o urmă de zâmbet.

— La dracu'! se enervă Caston. Voi, marii războinici, sunteţi toţi la fel. Niciodată nu gândiţi în perspectivă. Sunteţi aşa de prinşi în schemele şi gambiturile voastre şi în subterfugii, că *suflul* vă ia mereu prin surprindere. Am tăcut din gură pentru a vă da prezumţia de nevinovăţie. Acum îmi dau seama că am greşit. Voi înainta raportul directorului, imediat.

— Domnule Caston, sunt impresionat de seriozitatea cu care vă duceţi la îndeplinire sarcinile, spuse Whitfield pe un ton brusc cordial. Daţi-mi voie să-mi cer scuze dacă v-am jignit. Operaţiunea de care aţi vorbit este de nivel Omega, program cu acces special. Bineînţeles că avem încredere în discreţia şi în judecata dumneavoastră, pentru că reputaţia vă este bine cunoscută. Dar vrem ca şi dumneavoastră să aveţi încredere în noi.

— Nu mă ajutaţi deloc. Vorbiţi ca şi cum aţi fi fost descoperită fumând în compartimentul pentru nefumători. Chestiunea e că programul dumneavoastră cu acces special este la fel de ascuns ca şi nunţile lui Liz Taylor. Şi întrebarea mea pentru dumneavoastră este: ce dracu' veţi face în legătură cu asta? Pentru că nu vă pot ajuta, decât dacă mă ajutaţi… dacă mă ajutaţi să fac un pic de ordine în balonul ăsta de ceară.

— Vă rog să nu subestimaţi calculele care au stat la baza acestui plan, spuse subsecretarul. Şi vă rog, de asemenea, să nu subestimaţi şi beneficiile pe care le va aduce.

— Care ar fi ele?

Se întoarse spre bărbatul aşezat lângă ea.

— Vorbim de istorie, domnule Caston, zise profesorul cu părul cărunt. Vorbim de istorie şi de scrierea ei.

— Dumneavoastră sunteţi *istoric,* mormăi Caston. Este studierea trecutului. Ce ştiţi de viitor?

— Este o întrebare foarte bună, zise Palmer cu un surâs genial,

chiar dacă se disipa repede. Dar studiile mele demonstrează cel puţin un lucru. Singurul lucru mai periculos decât schimbarea cursului istoriei este de a nu-l schimba.

— Nu are logică.

— Istoria, mai ales a acestor zile, este precum o maşină de curse. Este periculos să o conduci.

— Asta da.

Palmer zâmbi din nou.

— Dar ar fi mai periculos să nu o faci. Noi pur şi simplu nu vrem să fim pasageri într-o maşină fără şofer.

— Ajunge cu abstractizările. Vorbim de un şef de stat. Unul apreciat de toată lumea.

— Oamenii se judecă prin prisma consecinţelor, nu a intenţiilor, spuse Palmer. Şi consecinţele trebuie analizate prin tehnici de analiză istorică şi proiecţie.

— Vreţi să spuneţi că preferaţi un despot chinez unui conducător democrat? întrebă Caston, înghiţind în sec.

— Din punctul de vedere al lumii, nici nu se poate pune problema. Despotismul, tradiţiile autocratice, fie ele monarhice sau totalitare în formă, au ţinut închisă cutia Pandorei. Nu vi s-a spus niciodată când eraţi copil că dacă toţi oamenii din China ar sări în acelaşi timp lumea ar devia de pe axă? Despotismul, aşa cum l-aţi numit dumneavoastră, este ceea ce a determinat naţiunea chineză să nu sară. Despotismul a ţinut China cu picioarele pe pământ.

Inima lui Caston bătea cu putere.

— Ceea ce faceţi voi doi…

— Vă rog să remarcaţi, spuse Whitfield, că nu facem nimic. Oh, nu. Ne vedeţi cumva în acea sală? Nici măcar nu suntem prezenţi în sala unde se va întâmpla presupusul… incident. Noi ne aflăm aici. Aşa cum mulţi oameni vor putea să jure, noi suntem aici cu dumneavoastră, domnule Caston.

— Într-o conferinţă, spuse Palmer cu un zâmbet rece, cu un ofiţer superior al CIA.

— Şi din nou, mulţi oameni vor putea jura că aşa stau lucrurile. Subsecretarul zâmbi scurt. Aşa că dacă chiar am pune ceva la cale, logica firească ar fi că şi dumneavoastră faceţi acelaşi lucru.

— Nu că ne-am aştepta ca cineva să deducă ceva, spuse Palmer. Vor face alte deducţii.

— Asta încerc să vă spun, începu Caston. Guvernul SUA va fi

imediat suspectat.

— Exact. Chiar asta şi sperăm, spuse Whitfield. Îmi pare rău, dar astfel de calcule geopolitice nu sunt de competenţa unui auditor. Tot ceea ce dorim de la dumneavoastră este discreţie. Nu sunteţi plătit să aveţi opinii despre evenimente, sau complexitatea lor. Dar toate posibilităţile au fost explorate de cele mai strălucite minţi ale noastre. Se uită la Palmer cu admiraţie.

— Staţi o clipă. Dacă SUA sunt suspectate…

— Suspectate da, însă doar atât, îi explică Palmer auditorului. Departamentul de Stat obişnuia să-şi numească politica celor două Chine ca fiind una de „ambiguitate constructivă”. Ei bine, exact asta urmărim şi în acest caz, ambiguitatea constructivă. Acuzare, dar fără confirmare absolută, suspiciune fără probe clare. Presupuneri peste presupuneri, dar cimentate de suspiciuni într-un zid foarte rezistent.

— Precum Marele Zid chinezesc?

Palmer şi Whitfield schimbară o privire.

— Foarte bine spus, domnule Caston, zise profesorul cu părul argintiu şi cu fruntea lată. Un alt Mare Zid al Chinei, da, despre asta vorbim. Este cea mai bună cale de a ţine închis tigrul. Şi, aşa cum a demonstrat istoria, nu există decât o singură modalitate de a ţine China în spatele zidului.

— Să-i determini pe chinezi să construiască ei înşişi zidul, spuse Caston încet.

— Ei bine, domnule Caston, spuse profesorul, se pare că sunteţi de partea noastră şi nici măcar nu vă daţi seama de asta. Înţelegem amândoi ascendentul logicii, nu-i aşa? Amândoi apreciem că intuiţiile obişnuite, inclusiv cele morale, trebuie să capituleze în faţa forţei pure a raţiunii. Nu este un start prost, aş spune eu.

— Dar tot nu m-aţi convins, spuse auditorul. Poate că lumea este mai puţin controlabilă şi mai plină de bube decât credeţi. Vă închipuiţi că sunteţi stăpânii istoriei.

După părerea mea sunteţi doi copii care se joacă cu focul. Şi lumea este extrem de inflamabilă.

— Crede-mă, eu şi Ashton am calculat cu precizie riscurile.

— Nu este vorba de risc, aici, spuse Caston pe un ton neutru. Asta nu înţeleg oamenii ca voi. Este vorba de nesiguranţă. Credeţi că puteţi să faceţi un calcul probabilistic pentru evenimente viitoare precum acestea. Din considerente tehnice şi

noi le facem mereu. Dar este doar o simplă convenţie, un concept contabil. Riscul presupune o probabilitate măsurabilă. Nesiguranţa survine atunci când posibilitatea producerii evenimentelor viitoare este pur şi simplu incalculabilă. Vorbim de nesiguranţă atunci când nici măcar nu ştii ceea ce nu ştii. Nesiguranţa înseamnă să te umileşti în prezenţa ignoranţei. Vreţi să discutăm despre raţiune? Începeţi cu asta: Aţi făcut o greşeală conceptuală de bază. Aţi confundat teoria cu realitatea, modelul cu lucrul pe care-l modelaţi. Teoriile dumneavoastră nu au lăsat nici un loc pentru cel mai elementar factor în decursul existenţei umane: nesiguranţa. Şi aceasta va da lumea peste cap.

— Şi afirmaţi asta ca pe o certitudine? replică Palmer. Pentru prima dată aerul atotştiutor îi pieri o clipă, dar şi-l recompuse imediat. Sau doar ca risc? Poate uitaţi principiul lui Heraclit: Singurul lucru constant este schimbarea. Şi a nu face nimic înseamnă a face ceva. Vorbiţi de pericolul de a acţiona, de parcă ar exista şi o alternativă de meci nul. Dar nu există nici una. Ce s-ar întâmpla dacă am decide să-l lăsăm pe Liu Ang să trăiască? Pentru că, vedeţi dumneavoastră şi asta ar fi tot o acţiune. Atunci ce responsabilităţi am avea? Aţi făcut analiza de risc şi a acestei situaţii? Noi am făcut-o. Nu poţi intra de două ori în acelaşi râu, pentru că nimic nu rămâne la fel. Heraclit a înţeles asta cu cinci sute de ani înainte de era noastră şi acest lucru rămâne încă valabil la scara unei civilizaţii pe care el nici măcar nu ar fi putut să şi-o imagineze. Oricum, sper că logica noastră este clară acum.

Caston pufni.

— Logica dumneavoastră are mai multe găuri decât o pară de duş. Adevărul cel mai simplu este că implicaţi naţiunea pe un curs care va duce la un conflict deschis.

— Statele Unite s-au descurcat întotdeauna cel mai bine când au fost pe picior de război, spuse Palmer cu un ton neutru. Panica şi depresia s-au manifestat întotdeauna pe timp de pace. Şi Războiul Rece, de fapt o perioadă nesfârşită de mici conflicte, a fost lucrul care ne-a asigurat dominaţia mondială. Americanilor le displace noţiunea de dominare a globului, spuse subsecretarul Whitfield. De fapt, doar un singur alt lucru le displace mai mult. Şi acesta este posibilitatea ca altcineva să-l domine.

— Dar perspectiva războiului global… spuse auditorul după ce inspirase anevoie.

— Vă comportaţi ca şi cum orice posibilitate de conflict trebuie

evitată şi totuşi, ca istoric, vă atrag atenţia asupra unui paradox pe care păreţi a nu-l şti. O naţiune care-şi face un obicei din a evita un conflict de fapt îl încurajează, încurajează acte de război care duc la înfrângerea sa. Şi Heraclit a văzut asta. El a spus: Războiul este regele tuturor. Pe unii îi face zei, pe unii oameni, pe unii sclavi, pe unii liberi…

— Speraţi să deveniţi zeu, profesore Palmer? întrebă Caston pe un ton agresiv.

— Deloc. Dar ca american, nu vreau să devin sclav. Şi sclavia, în secolul XXI, nu este impusă de lanţuri de fier, ci de dezavantaje politice şi economice insurmontabile. Secolul XX a fost unul al libertăţii americane. Prin lipsa de acţiune, păreţi să preferaţi un nou secol de servitute americană. Puteţi predica despre necunoscute. Eu vă garantez necunoscute. Dar acest lucru nu justifică pasivitatea în faţa agresiunii. De ce să fii depăşit de evenimente, când le poţi modela chiar tu? Vocea lui Palmer era blândă. Vedeţi dumneavoastră, domnule Gaston, cursul istoriei este un lucru mult prea important pentru a fi lăsat în voia sorţii.

Ambler se uită la slovac. Confuzia ceda locul suspiciunii. Îi privi ecusonul: Jan Skodova. Cine era? Un oficial guvernamental? Un partener de afaceri, sau un rival?

Ambler zâmbi deschis.

— Aveţi dreptate. Am participat împreună la un seminar şi ne-am schimbat ecusoanele în glumă. Probabil ar fi trebuit să fiţi acolo să vi se pară amuzant. Îi întinse mâna. Bill Becker, de la EDS, Texas. De unde îl cunoşti pe noul meu prieten, Joe?

— Şi eu sunt om de afaceri din Slovacia. Utilităţi. Şi atunci, unde este Jozef? Ochii îi luceau ca antracitul.

La dracu', nu avea timp de asta.

— Hei, ai o carte de vizită? întrebă Ambler, pretinzând că îşi caută şi el una.

Circumspect, est-europeanul scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept.

Ambler aruncă o privire pe ea înainte de a o băga în buzunar.

— Hei, stai aşa, tu eşti tipu' de la cablu din Kosice? Joe mi-a povestit de tine.

Pe faţa slovacului se citea incertitudinea; Ambler profită de acest avantaj.

— Dacă nu ai treabă vino cu mine. Eu şi Joe tocmai discutam

în sala privată din spate. A trebuit să ies puţin, dar nu-mi prea place mulţimea. Cred că eu şi cu tine am putea să facem afaceri. Ai auzit de Electronic Data Systems?

— Jozef e acolo? întrebarea era politicoasă, dar fermă.

— Îl aduc acum, spuse Ambler, dar mai întâi am promis că-i iau o sticlă de şliboviţă.

Urmat de Jan Skodova luă o sticlă de ţuică de la un barman care protesta şi apoi îl conduse pe afaceristul slovac pe un hol ce ducea spre nişte camere mici. Intră în prima care avea uşa întredeschisă, ceea ce însemna că nu era ocupată.

Jan Skodova îl urmă înăuntru, uitându-se împrejur şi întrebând:

— Te rog, explică-mi.

— Aici era acu' o clipă, spuse Ambler închizând uşa. Cred că s-a dus la toaletă.

Un minut mai târziu ieşi singur din cameră. Skodova avea să rămână inconştient o oră, două. Agentul îl aşezase pe un scaun, cu picioarele puse pe o masă; pe cămaşă îi vărsă ţuică şi lăsă sticla lângă el. Dacă ar fi intrat cineva în cameră ar fi tras concluzia clară că era beat şi s-ar fi dus în altă încăpere. Nu era perfect, dar nu putuse să facă altceva. Trebuia să fie îndeajuns de bine.

Ambler trecu repede prin mulţime, cu atenţia distribuită în toate direcţiile, dând importanţă la orice în afara obişnuitelor nelinişti umane, a resentimentelor, invidiei şi vanităţilor. Se uită la ceas. Era cinci fără un sfert şi mai rămăseseră cincisprezece minute până la discursul preşedintelui în sesiunea plenară a conferinţei. Deja oamenii se îndreptau spre sala mare, ale cărei uşi erau de partea cealaltă a scărilor. Cameramanii, îmbrăcaţi sport, spre deosebire de participanţii la conferinţă, începuseră să intre cu echipamentele lor supradimensionate pe una dintre uşi. Inima începu să-i bată mai repede. Văzu o femeie îmbrăcată simplu cu o bluză şi jeans, cu părul roşu prins în coadă şi din nou avu acea bizară senzaţie în stomac. *Speranţă.*

De data aceasta era chiar foarte puternică.

Era Laurel. Făcuse exact ceea ce spusese că va face, ajunsese la timp şi făcuse rost de echipament. *Vei avea nevoie de mine,* îi spusese. Dumnezeule, era mai mult decât adevărat. Avea nevoie de ea în multe feluri.

Câteva clipe mai târziu se afla în micul balcon gol, de deasupra sălii.

— Echipele de filmare vor ajunge aici în curând, aşa că dă-ţi

jos haina, cravata şi nu te vei face remarcat. Erau primele cuvinte pe care i le spuse. În privirea ei se citea dragostea şi devotamentul, pe care i le transmitea aşa cum cuvintele nu ar fi putut să o facă.

Îşi puse haina şi cravata în una dintre lăzile de echipament din preajmă. Laurel îi răvăşi părul. Pieptănătura care era adecvată pentru un participant nu se potrivea şi unui operator.

— Arăţi bine, spuse ea. Ai aflat ceva?

— Încă nu, zise Ambler simţind cum o uşoară disperare încerca să-şi facă loc atât în vocea, cât şi în sufletul său. Unde e Caston?

— Probabil că vorbeşte cu asistentul său la telefon.

Ambler dădu din cap, dar nu spuse nimic. Simplul fapt de a vorbi era dificil. În scurt timp avea să reuşească sau să dea greş. Era foarte simplu.

— Am luat două camere de filmat. Tu ai una cu zoom optic 48X. Îi dădu camera mare, care era aşezată pe un trepied ce se putea plia. Atât camera cât şi trepiedul aveau culoarea verde-şters.

— Mulţumesc, spuse el. *Te iubesc mai mult decât iubesc viaţa.*

— Crezi că va sta în faţă?

— S-ar putea, spuse Ambler cu vocea răguşită. Îşi drese glasul. Ar putea să stea şi în spate. Sunt prea multe posibilităţi.

— Ei bine, acum eşti aici. Fă ceea ce faci tu cel mai bine. Încerca să braveze, vorbind pe un ton aproape jovial. Dar Ambler îşi dădea seama că, la fel ca şi el, era îngrozită.

Efectele stresului puteau fi imprevizibile şi paradoxale, ca şi pornirea unui motor. Uneori îţi dădeau putere. Alteori, motorul se gripa. Atât de multe depindeau de următoarele minute. *Fă ceea ce faci tu mai bine,* îi spusese ea. Şi dacă nu reuşea?

Liu Ang era liderul iubit al celei mai mari naţiuni din lume. Nu era doar speranţa poporului său, ci a lumii întregi. Printr-o apăsare pe trăgaci, acea speranţă avea să fie distrusă. China va fi scoasă de pe drumul către evoluţia paşnică şi împinsă pe un curs de conflicte, ale cărui rezultate nu puteau fi decât catastrofale. O populaţie revoltată de miliarde de oameni avea să ceară răzbunare. Furia ei oarbă ar fi putut deveni cel mai mare pericol în care se aflase vreodată planeta.

În „curtea” artificială de lângă ei, cei mari şi buni şi chiar şi cei care nu erau buni deloc, se uitară la ceasurile lor scumpe şi se îndreptară spre sala mare. Erau foarte incitaţi, deşi mulţi dintre ei ocupau poziţii mult prea importante pentru a-şi exterioriza

starea de spirit. Liu Ang reprezenta, fără îndoială, cel mai însemnat om politic de pe planetă şi probabil şi cel mai eficient. Lumea era plină de vizionari; Liu Ang demonstrase capacitatea de a transpune viziunea în realitate. Aceste gânduri apărură în capul lui Ambler. Trebuia să le alunge din minte, trebuia să renunţe la gândire, pentru a putea vedea cu claritate.

Miza nu fusese niciodată mai mare. Cu greu ar fi putut fi mai mare.

Sala era mult mai mare decât dădea impresia. Simpla dispunere a scaunelor, fiecare din ele separat, scheletul cromat aflându-se în contact cu cel de alături, probabil că durase ore întregi. La fiecare scaun era un set audio, care avea să primească şi să transmită o traducere simultană în una dintre cele zece limbi, în funcţie de canalul ales.

Pe măsură ce mulţimea intra în sală, Ambler decise să arunce o privire, fără a recurge la cameră. Fără focalizarea lentilelor, urma să se bazeze doar pe ceea ce percepeau ochii săi, dar va avea o mobilitate mai mare. Două panouri imense, de fiecare parte a scenei, prezentau logoul familiar al FEM. Spre spatele scenei era un panou împărţit în pătrate ca o tablă de şah, fiecare dintre micile pătrate albastre având logoul forumului inscripţionat pe ele. În partea de sus, centrală, a scenei era prins un ecran imens, care prezenta imaginile oficiale ale FEM, pentru cei ce stăteau prea în spate şi nu vedeau figura vorbitorului.

Ambler se uită din nou la ceas şi apoi privi în jur. Aproape toate scaunele erau ocupate şi liderul chinez avea să apară în câteva minute.

Ambler se uita pe rândul din faţă, ca şi cum ar fi căutat un scaun gol. Privirea sa trecea de la o figură la alta şi detecta… doar sentimentele banale ale celor ce îşi dădeau importanţă. Un bărbat îndesat cu un caiet de stenografie emana genul de anxietate caracteristic jurnaliştilor care trebuie să respecte un termen limită. O femeie de care-şi aducea aminte vag din fotografii, preşedinta unei companii de informatică, blondă şi perfect coafată, părea neatentă, de parcă s-ar fi gândit ce avea să discute într-un interviu pe care urma să-l dea. Un bărbat cu părul cărunt cu ochelari şi cu pete pe frunte, ale cărui sprâncene puteau fi pieptănate cu furca, se uita pe instrucţiunile setului audio şi părea vag enervat, ca şi cum tocmai ar fi primit veşti despre scăderea valorii acţiunilor. Ambler parcurse cu privirea

încet şi aripa din dreapta, uitându-se atent la un fotograf care avea un aparat imens echipat cu un obiectiv uriaş. Bărbatul părea afabil şi simplu, mulţumit, poate datorită poziţiei pe care o găsise lângă perete şi era pregătit să o apere împotriva unui potenţial rival. La picioare avea o geantă fotografică cu pereţii duri de care fuseseră lipite multe abţibilduri de călătorie ce fuseseră apoi rupte neatent.

Ambler continuă turul. Erau atâţia oameni, Dumnezeule, mult prea mulţi. Cum de-şi imaginase că putea... Se opri, alungându-şi acea idee din minte. Gândirea era inamicul său. Îşi limpezi mintea şi încercă să revină la starea de receptivitate pură, plutind prin sală ca şi cum ar fi fost un nor. Ca o umbră, care vedea totul fără să fie observată.

În faţa sa era un caleidoscop de sentimente. Bărbatul cu rânjet fix dorea foarte tare să meargă la baie, dar era la fel de disperat să nu-şi piardă locul. Femeia care se străduia să facă conversaţie cu necunoscutul de lângă ea, un bărbat care o analizase şi dedusese că nu avea valoare, cu o singură privire, lăsând-o să se gândească că fusese insultată şi sperând că era vorba doar de o barieră lingvistică. Un bărbat vesel cu părul pieptănat pe spate, care părea nemulţumit că nu avusese timp să dea peste cap un cocktail. Cel ce le ştia pe toate discuta despre politica chineză contemporană cu tovarăşii săi (angajaţi?), care îşi ascundeau politicos resentimentele.

Erau sute la fel ca ei, toţi cu modele speciale de plictis, fascinaţie, agitaţie şi anticipare, scoase din paleta de sentimente umane. Nici unul dintre aceştia nu era cel pe care-l căuta el. Cunoştea genul. Nu-l putea analiza, dar avea să-l recunoască când o să-l vadă, sau, mai degrabă, avea să-l simtă, ca pe un val de frig care te izbeşte atunci când deschizi congelatorul într-o zi toridă. Era intenţia glacială a ucigaşului profesionist, cineva atent la tot ce-l înconjura, cineva care anticipa nu ceea ce avea să vadă, dar ceea ce urma să facă. Ambler putea să simtă asta, întotdeauna.

Dar acum, când conta cel mai mult, nimic. Nimic. Se simţi cuprins de un sentiment de panică şi, din nou, îl respinse. Se duse în grabă spre capătul sălii şi urcă pe treptele înguste spre balcon. În centru văzu trei camere de filmat fixe şi alte câteva mobile, ale companiilor internaţionale de presă. Balconul ar fi fost un post ideal pentru un trăgător şi nici nu ar fi avut nevoie de mari abilităţi pentru a nimeri ţinta din acea poziţie înaltă.

Întâlni privirea lui Laurel, ca un însetat ce ia o gură de apă într-o oază şi apoi se uită la ceilalţi, încercând să găsească un chip ciudat. Nimic. Scala nu se mişca, seismograful nu înregistra nici o schimbare, nimic.

Camera de luat vederi ar fi putut fi salvarea sa. Fără să spună nimic, se îndreptă spre Laurel şi luă camera pe care o pregătise pentru el, cea cu lentile ce focalizau cu o mărire de 48 de ori. Pentru spectacol. Ea îşi luase o cameră mai veche decât a lui. Încercând să-şi menţină calmul, el înclină camera în jos, folosindu-se de mânerul trepiedului şi analiză publicul. Datorită poziţionării scaunelor, asasinul trebuia să se aşeze în prima jumătate. Dar tot avea câteva sute de candidaţi. Oare cum de-şi imaginase că putea să aibă chiar şi cea mai mică şansă? Simţi ca şi cum pieptul i-ar fi fost prins în chingi, împiedicându-l să respire. Dacă s-ar fi gândit la procente, dar, nu, asta mai bine o lăsa în grija lui Clayton Caston. Ambler inspiră profund. Trebuia să-şi alunge orice gând raţional.

Nu putea să dea greş.

Chiar dacă el nu reuşise, camera funcţiona exact aşa cum speraseră. Focalizarea automată producea o claritate imediată a câmpului vizual. *Nu gândi, observă.* Feţele se vedeau uneori din lateral, câteodată din unghiuri bizare, dar camera era destul de sofisticată pentru a compensa variaţiile de nivel şi imaginea finală era uimitoare. Studia chip după chip, aşteptând tresăritul care avea să-i spună să se oprească şi să se uite din nou.

Laurel, care era lângă el, îi murmura încurajări.

— Vei reuşi, dragul meu.

Îi simţea căldura respiraţiei pe gât, singurul lucru care ţinea deoparte miasma neagră a disperării. Într-o lume de prefăcuţi în care domnea falsitatea ea era singurul lucru real, steaua lui călăuzitoare.

Simţea că-şi pierde încrederea în sine. Cercetase rând după rând şi nu putea să deducă decât că instinctele îl părăsiseră. Oare avea să intre cineva în viteză pe uşă în ultima clipă? Era vreo faţă pe care, cumva, nu o văzuse?

Un murmur străbătu mulţimea şi auzi zgomotul uşilor ce se închideau pentru a nu mai permite accesul. Nu aveau să se deschidă până la terminarea discursului.

Fondatorul şi directorul FEM, un bărbat chel cu ochelari cu ramă de metal, intră pe scenă pentru a face introducerea. Era îmbrăcat cu un costum albastru-închis, o cravată albastru cu alb,

culorile organizaţiei.

Ambler se întoarse şi se uită în spate, acolo unde stătea Laurel, frumoasă şi atentă, uitându-se prin vizorul camerei sale de televiziune. Încercă să-şi ascundă abisul în care simţea că i se scufundă sufletul.

Ştia că nu putea să o păcălească. Spuse în tăcere *Te iubesc* şi i se păru că o luminiţă apăru în tunelul întunecat.

Nu putea să renunţe. Nu trebuia.

Ucigaşul era acolo, pregătit să deraieze istoria umanităţii cu o simplă apăsare pe trăgaci.

Şi doar Ambler putea să-l găsească şi Ambler cel care putea face asta era şi Tarquin.

Devenise Tarquin.

Se mai uită o dată prin vizorul camerei. Sunetele dispăruseră, auzea doar bătăile propriei inimi.

Sunetul secundelor care se scurgeau.

Adrian Choi răsfoia dosarele pe care i le dăduse Caitlin. Acele dosare din clinica de psihiatrie, pe care Caston şi le dorise atât de mult. Dosare de personal, pentru numele lui Dumnezeu, o mulţime de C.V-uri, în mare parte. Nu ar fi trebuit să fie aşa de greu să facă rost de ele.

Dar fusese. De aceea se gândise să le şi citească cu lupa.

Majoritatea erau plictisitoare. O mulţime de şcoli tehnice şi facultăţi de stat şi stagii militare, pentru cei mai în vârstă, cel puţin. Psihiatri cu diplome de la Case Western Reserve sau de la Facultatea de Medicină din Miami, asistente cu diplome de la Şcoala Navală de Ştiinţe Medicale şi din alte locuri cu nume similare, paznici care trecuseră prin Grupul 6 de Poliţie Militară, sau prin 202, orice ar fi însemnat asta, care avea iniţialele *CID* menţionate în paranteză, în dreptul numelui.

Doar unul era, cum i-ar fi spus Caston? *Anormal.*

Da, cu siguranţă anormal.

Cineva bătu tare la uşă. Adrian sări în picioare. Pentru numele lui Dumnezeu, nimeni nu bătea tare la uşa lui Clayton Caston.

Acţionând intuitiv, Adrian decise să nu scoată un cuvânt. Câteva clipe mai târziu auzi un zgomot de paşi ce se îndepărtau. *Da, nu e nimeni aici, decât noi, iepurii.*

Poate fusese vreun dobitoc care crezuse că acolo era depozitul de cartuşe de imprimantă. Sau poate că era altceva. Oricum, Adrian nu avea chef să se ocupe de asta.

Formă numărul lui Caston. Era unul internaţional, care suna indiferent de locaţia utilizatorului pe planetă şi avea să fie cea de-a patra conversaţie dintre ei în mai puţin de o oră.

Caston răspunse imediat. Adrian îi spuse noutăţile. Caston îi ceru să repete anumite detalii, fără a-l presa, dar dând impresia de urgenţă.

— Şi când verifici încrucişat, spuse Adrian, codul numeric personal nu se potriveşte. Ascultă răspunsul lui Caston. Niciodată nu-l auzise gâfâind atât de tare. Aşa m-am gândit şi eu, spuse el. Anormal, nu?

O mostră de calm, directorul FEM încheie cu remarci oarecum grandilocvente, primind aplauze drept răspuns şi apoi luă loc pe un scaun în dreapta podiumului. Apoi aplauzele crescură în intensitate, când Liu Ang însuşi apăru pe podium şi merse până în dreptul pupitrului.

Era, hmm, mai mic decât se aşteptase Ambler. Dar era ceva mare legat de el: statura lui radia calm şi o mare răbdare, chiar înţelepciune. O bunătate care se ştia mai puternică decât brutalitatea. Îi mulţumi directorului FEM, într-o engleză melodioasă şi apoi începu să vorbească în chineză. Se adresa lumii, dar şi compatrioţii săi alcătuiau o mare parte din acea lume şi atunci când discursul avea să fie transmis pentru ei, voia ca aceştia să ştie că vorbise cu mândrie în limba lui natală. Voia ca ei să ştie că nu era o ţestoasă de mare ce se întorcea în mediul ei, nu era un *hai gui,* ci un cetăţean al Chinei, la fel de autentic ca şi ei. Ambler nu înţelegea nimic din ce spunea bărbatul, dar deducea multe lucruri din felul cum rostea cuvintele. Adesea, vorbele distrăgeau atenţia de la subtilităţile tonului şi ale intonaţiei. Sentimente primare erau îmbrăcate în idei complexe.

Liu Ang reuşea să fie amuzant – publicul care asculta la căşti râdea chiar în clipele când Ambler se aştepta să o facă – şi apoi devenea sobru şi vorbea pe un ton neutru. Înţelesese un adevăr pe care îşi dorea să-l împărtăşească şi celorlalţi, pentru a fi înţeles şi de ei. Nu încerca să le vândă idei, le prezenta pur şi simplu. Nu era vocea obişnuită a politicienilor. Era vocea unui adevărat om de stat, vocea cuiva care dorea pace şi prosperitate şi dorea să invite şi restul lumii să se alăture acelui viitor. Un om care îşi dădea seama că cooperarea era la fel de puternică şi de productivă ca şi competiţia. Un om care predica toleranţa, nu

doar pentru Regatul de Mijloc, ci şi pentru toată lumea.

Era un om care putea să fie ucis din clipă în clipă.

Undeva în sală, asasinul aştepta momentul potrivit şi instinctele lui Ambler dăduseră greş. Se uită din nou la rândurile de scaune de dedesubt, privind cu atâta atenţie prin vizorul camerei, că ochii i se înceţoşară. Brusc, ridică privirea şi involuntar se uită înjur, la operatori şi apoi la Laurel.

Ea se uitase la bărbatul de la pupitru, dar hipnotizată de omul politic la fel cum fusese şi el şi avu nevoie de ceva timp până să-şi dea seama că Ambler o priveşte. Faţa i se transfigură şi apoi se uită la el cu o resemnare nesigură, o expresie de iubire, de loialitate şi de devotament. Ambler clipi. Simţea că are un pai în ochi. Nu, nu un pai, dar *ce văzuse?*

I se părea că temperatura scăzuse brusc. I se părea că fusese biciuit de vânturile arctice.

Da, era o *nebunie,* nu se putea să fi văzut ceea ce văzuse.

Rememoră imaginea. Laurel, iubita sa Laurel privea podiumul cu calm, nu, rece – oare era posibil? – şi apoi privirea ei exprimase iubirea. Din nou revăzu scena de o secundă şi văzu o altă expresie pe faţa ei, la fel de slabă ca lumina unui licurici, dar la fel de vizibilă.

Era o expresie de dispreţ.

33

*Am*bler se mai uită o dată la ea şi văzu că ţinea inelarul pe ceva ce părea a fi un cârlig, sub cameră şi apoi îşi dădu seama că era un trăgaci. Se simţi ca trăsnit.

Cum de fusese atât de orb?

Tot timpul simţise că lipsea o piesă din puzzle, nu? Vocea lui Caston: *Mereu va exista un ţap ispăşitor.* O schemă de felul acesta cerea un astfel de personaj. Conştientizarea acestui fapt îl făcu să se clatine ca şi cum ar fi primit o lovitură. Rolul lui nu era acela de a preveni atentatul.

Rolul lui era acela de a fi considerat responsabil pentru atentat.

Camerele fuseseră ideea lui Laurel. „Inspiraţia” ei. Modelele vechi aveau carcasa din metal şi zeci de astfel de camere treceau prin detectorul cu raze X în fiecare zi. Dar razele nu treceau prin metal. Arma lui Laurel nu era ascunsă în cameră. Camera era o armă.

Nu se putea să fie aşa şi totuşi era. Mintea îi lucra frenetic.

Modelul cu lentile duble era o capcană. Prin nişa superioară ieşea patul unei puşti. Era un mecanism rudimentar. Camera mare şi obiectivul de cincizeci de centimetri serveau de ţeavă şi lentilele puteau fi folosite ca lunetă. Şi trăgaciul era, exact... acolo unde ea ţinea degetul.

Ţinea degetul pe trăgaci cu siguranţă, ca cineva experimentat. Probabil că ea îl ucisese pe Benoit Deschesnes în Grădinile Luxemburg. Lunetistul chinez probabil că o văzuse în acţiune, intuise capcana şi îşi dăduse seama cine reprezenta adevărata ameninţare la adresa poporului său.

Cât de greu îi fusese să conştientizeze ceea ce se aflase în faţa ochilor săi mereu! Dar acum îşi dădea seama ce avea să se întâmple. Gloanţele urmau să vină din zona unde se afla Ambler. Forţele de securitate aveau să-l prindă: adversarii săi probabil că descoperiseră cum să aranjeze asta. Probele circumstanţiale aveau să sugereze că era vorba de un american, dar acest lucru o să fie imposibil de dovedit. Pentru că nu avea nici o identitate.

Pentru că identitatea sa fusese ştearsă.

Suspiciunile fără dovadă vor reprezenta partea cea mai

explozivă. Beijingul explodase atunci când SUA bombardaseră din greşeală ambasada lor din Belgrad, după cum remarcase Ashton Palmer. Pierderea iubitului Liu Ang cauzată de un agent SUA avea să provoace instantaneu o conflagraţie. Şi SUA nu-şi puteau cere scuze, nu puteau recunoaşte ceea ce ar suspecta o lume întreagă: pentru că Harrison Ambler nu exista.

Când urcam scările
Am dat de-un om ce nu era.
Nici astăzi nu era acolo.
Aş vrea, aş vrea să fi plecat.

Revolte, la un nivel fără precedent, aveau să destabilizeze Republica Populară; Armata Populară de Eliberare o să fie forţată să intervină. Dar gigantul adormit nu avea să se întoarcă în peştera sa. Nu înainte de a pustii lumea adormită.

Gândurile îi umpleau mintea ca o umbră care acoperea totul, dar privirea îi rămase aţintită asupra lui Laurel. *Ştiu ce ştii, ştiu ce ştii… cuvinte*le copilăreşti îi reveneau şi ele în minte.

Timpul părea că se scurge anevoie.

Da, probabil că forţele de securitate fuseseră deja alertate în privinţa lui; inamicii erau mai mult decât capabili să facă asta.

Greşise în legătură cu atâtea lucruri, dar avusese şi dreptate în privinţa multora. Liu Ang avea să moară; naţiunea o să fie în flăcări; APE urma să intervină, înăbuşind răscoala şi impunând un regim de tip maoist. Dar evenimentele nu aveau să se limiteze la atâta. Fanatismul îi orbise pe conspiratori în legătură cu adevăratele consecinţe ale maşinaţiunilor lor. Lumea avea să fie aruncată în luptă, odată ce murmurele aveau să se intensifice şi revolta să se întindă. Astfel de evenimente nu puteau fi controlate. Păpuşarii nu înţelegeau niciodată astfel de lucruri. Se jucau cu focul şi, în cele din urmă şi ei erau mistuiţi de flăcări.

Ambler simţea nelinişte şi furie şi regret, legate între ele ca zalele de fier.

Totul, începând cu „evadarea” sa şi tot ceea ce urmase se desfăşurase conform planului. Planului lor. La fel ca un copil care are o hartă a unei comori, urmase traseul indicat de ei. Un traseu care ducea la Davos şi la moarte.

Pentru o clipă, şocul îl înlemni, făcându-l să se simtă ca o marionetă şi de ce nu?

Doar asta şi fusese.

Pe un monitor conectat la reţeaua cu circuit închis, în camera de întâlniri bilaterale, liderul chinez apărea vorbind, dedesubt fiind înserată traducerea în engleză. Nici Palmer şi nici Whitfield nu păreau foarte atenţi. Era de parcă, exersând deja totul în mintea lor, punerea în aplicare a planului nici nu mai prezenta interes.

Caston închise telefonul.

— Scuze, trebuie să ies o secundă. Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Era închisă, din interior.

Imposibil!

Ellen Whitfield închise şi ea telefonul.

— Scuze, spuse ea. Datorită chestiunii delicate pe care am discutat-o, am considerat că cel mai bine ar fi să nu fim deranjaţi. V-aţi îngrijorat în legătură cu precauţiile pe care le-am luat. După cum v-am mai spus, sunt mult mai complexe decât aţi crezut.

— Observ, zise Caston căruia i se părea că nu mai are aer.

— Domnule Caston, spuse ea, vă faceţi prea multe griji. Am aranjat totul bine, strategic. Liu Ang este asasinat. Guvernul american, inevitabil, va fi suspectat. Dar negarea plauzibilă este menţinută.

— Pentru că, până la urmă, asasinul nu există, zise Palmer, care părea amuzat în continuare.

— Vorbiţi despre… Tarquin. Caston se uită la ei cu atenţie spunând numele. Vorbiţi de… Harrison Ambler.

— Care Harrison? întrebă Whitfield.

Auditorul se uită fix în faţă.

— L-aţi programat.

— Cineva trebuia să o facă. În ochii de un albastru-închis ai lui Whitfield nu se vedea nici o urmă de îndoială. Să-i acordăm totuşi credit. A făcut o treabă magnifică. I-am fixat un traseu foarte dificil. Puţini ar fi reuşit să se descurce. Deşi ne-am gândit că este bine să-l avertizăm în legătură cu urmărirea Operaţiunilor Consulare, îl rugasem pe director să-i ceară lui Tarquin să-l elimine pe un anume Harrison Ambler. Aproape că îmi pare rău că nu am fost acolo pentru a asculta acea conversaţie. Dar oricum, acesta este un detaliu neimportant.

— Şi atunci cum i-aţi făcut înscenarea lui Ambler? întrebă Caston pe un ton neutru.

— Asta e partea cea mai frumoasă, spuse Ashton Palmer. Ca

să spun aşa. *Und es neigen die Weisen/Oft am Ende zu Schonem sich,* după cum a scris odinioară Holderlin[88]. În cele din urmă adesea cei înţelepţi cedează celor frumoşi.

— Am văzut dosarele cu plăţi, spuse Caston, blufând, dar de acolo nu am aflat cum aţi găsit-o. Pe Laurel Holland.

Whitfield rămase la fel de senină.

— Da, sub acest nume o cunoaşte Tarquin. Şi şi-a jucat rolul la perfecţie. Este un adevărat copil-minune, Lorna Sanderson. S-ar putea spune că a îngemănat două talente extraordinare. După cum probabil ştii, nu există nici măcar o persoană la zece mii care să-l poată păcăli pe Harrison Ambler.

— Dar Lorna Sanderson este una la un milion, spuse Caston cu privirea îngustată.

— Exact. O actriţă de mare talent. A câştigat cele mai mari premii pentru actorie în facultate. A fost protejata unui discipol de-al lui Stanislavski, care a declarat că nu a văzut niciodată un astfel de talent brut.

— Stanislavski?

— Un profesor de actorie legendar, care a creat conceptul de Metodă. Actorii de Metodă se pregătesc pentru a simţi exact sentimentele pe care le exteriorizează. Şi astfel, într-un anumit sens, nu joacă. Este un adevărat talent, dacă reuşeşti să-l stăpâneşti. Şi ea a făcut-o. Era foarte promiţătoare. Imediat ce a terminat Julliard[89] a jucat rolul principal în piesa *Hedda Gabler* şi a fost ovaţionată pentru prestaţie. Adevărul este că ar fi putut să devină o a doua Meryl Streep dacă ar fi fost puţin ajutată.

— Şi ce s-a întâmplat? Şi ce se petrecea oare de partea cealaltă a uşii? Deşi uşa era foarte solidă, Caston stătea atât de aproape că putea detecta un fel de vibraţii.

— Din păcate pentru ea avea o problemă. Era dependentă de droguri. Speed şi apoi heroină. Apoi a început să vândă droguri, în special pentru a face rost de ele pentru sine. Când a fost arestată, viaţa ei se terminase. New Yorkul are legile alea draconice cu privire la droguri. Dacă vinzi două grame de heroină primeşti o condamnare de la cincisprezece ani la, posibil, închisoare pe viaţă. Şi cincisprezece este minimum. Şi atunci am intervenit noi. Pentru că talente precum ea nu apar zilnic. Printr-un ofiţer de legătură am aranjat ca un procuror general să ajungă la o înţelegere cu procuratura locală. După aceea a

[88] Poet german (n. *trad).*

[89] Academie americană de teatru şi film *(n. trad.).*

devenit proprietatea noastră. A reprezentat un proiect special şi s-a dovedit a fi un elev silitor. Chiar a prins viziunea din zbor.

— Deci totul s-a desfăşurat conform planului, spuse Caston pe un ton acuzator, plimbându-şi privirea de la unul la altul. Două figuri lăudăroase care-l scoteau din pepeni, o singură viziune. Nebunie! Şi ceea ce-l speria cel mai tare, se gândi el, era cât de siguri de sine păreau ei.

Brusc, uşa se deschise. În cadru apăru un bărbat puternic şi în spatele lui se vedeau alţi câţiva.

Caston se întoarse şi se uită la el.

— Tu nu ciocăneşti niciodată?

— Bună seara, Clay. Cu mâinile în şold, directorul adjunct se uita la Palmer şi Whitfield fără cea mai mică urmă de surpriză. Nu te întrebi cum mi-am dat seama ce aveai de gând? îl întrebă el pe auditor.

— Ceea ce mă întreb, de fapt, Cal, este de partea cui te afli.

Norris încuviinţă cu o mină gravă.

— Cred că vom afla în curând.

Timpul şi spaţiul, aici şi acum, păreau să-l fi transformat pe Ambler. I se părea că sala devenise la fel de rece, cu o atmosferă tot atât de rarefiată ca şi spaţiul stelar şi timpul se scurgea extrem de lent şi de zgomotos, în ritmul bătăilor inimii lui.

Harrison Ambler. Cât de mult se străduise să recâştige acel nume, un nume care în curând avea să fie sinonimul infamiei. Simţea că i se face rău din cauza greţii şi a dezgustului de sine, dar tot nu avea de gând să cedeze.

Probabil că şi ea văzuse asta, deoarece contactul vizual dintre ei nu fusese întrerupt şi el observă, sau simţi, o mişcare extrem de slabă, o contracţie pregătitoare înainte de apăsarea trăgaciului, sau poate pur şi simplu ştia, fără să aibă nevoie să vadă sau să simtă ceva, pentru că o secundă ea fu el şi el ea, schimbând o clipă de transparenţă, care fu una de identitate, o conexiune care nu mai era de dragoste, ci de ură şi…

Ambler se aruncă spre ea chiar înainte de a-şi da seama ce făcea, se aruncă spre ea în clipa în care ea apăsa pe trăgaci.

Zgomotul puternic al armei îl făcu să-şi revină. O explozie se iscă o miime de secundă mai târziu, un pocnet, spargerea a mii de fragmente strălucitoare de sticlă şi o slabă, dar perceptibilă scădere în intensitate a luminii, toate acestea îi spuneau că glonţul îşi greşise ţinta, lovise unul dintre becurile de pe tavan.

Chiar când îşi dădu seama simţi o durere intensă în zona diafragmei, o simţi chiar înainte de a vedea mişcarea mâinii ei, strălucirea lamei de oţel pe care o ţinea în mână. O parte din mintea lui era confuză, *nu avea nici o logică.* Avu nevoie de încă o fracţiune de secundă pentru a-şi da seama că-l înjunghia a doua oară, că-l tăiase, da, îl tăiase şi îl înjunghiase din nou, înfigând lama în el cu o frenezie spasmodică.

Sângele curgea din el ca dintr-un butoi prea plin, dar nimic nu conta, pentru că trebuia să o oprească, sau avea să piardă totul: numele lui, sufletul, fiinţa sa. Cu puterile care-i mai rămăseseră se aruncă spre ea, chiar când lama lungă îi mai intra o dată în vintre. Mâinile sale se transformară în cârlige cu care îi îndepărtă braţele, lipind-o de podea. Ţipetele şi gemetele ce se auzeau lângă el păreau a veni de la kilometri distanţă. Nu era conştient de nimic altceva în afara ei, a femeii pe care o iubise, ucigaşul necunoscut, care se zbătea sub el, ca într-o parodie grotescă a sexului ce era alimentată de opusul dragostei. Figura ei, la câţiva centimetri de a lui, era descompusă de furie şi de hotărârea neclintită a unui prădător din junglă. Pierderea de sânge începu să-i întunece conştiinţa chiar când se folosea de corpul său pentru a suplimenta forţa de prindere, pentru a o împiedica să scape.

Desluşi o voce îndepărtată, pe tonalităţi înalte, ca şi cum ar fi fost emisă de un post de radio de pe un alt continent. *Adu-ţi aminte de acel bărbat, din vremuri străvechi, care şi-a deschis un magazin într-un sat, vânzând şi o lance, despre care spunea că penetrează orice şi un scut, despre care spunea că nu poate fi penetrat.*

Lancea. Scutul.

Un bărbat care vedea prin toţi. O femeie prin care nimeni nu putea să vadă.

Lancea. Scutul.

Prin minte îi treceau fragmente din alte timpuri, dar înceţoşate, ca printr-un proiector stricat. Pe insula Parrish, murmurele de încurajare: ea îi sădise în minte ideea evadării, chiar şi data exactă – îşi dădea seama acum de asta. Laurel era cea care, de fiecare dată când ezita, îl ţinea pe linia de plutire. Tarquin, *Menschenkenner-ul,* îşi găsise naşul. Era Laurel.

Conştientizarea acestui lucru îl străfulgeră, deschizând o rană mai mare decât cele făcute cu cuţitul.

Închise ochii o clipă şi apoi îi redeschise, cu un efort mai mare

decât acela impus de orice muncă fizică care o făcuse vreodată.

Se uită în ochii ei, încercând să descopere femeia pe care crezuse că o cunoaşte. Înainte de a-şi pierde cunoştinţa nu văzu decât întunecare şi înfrângere şi un antagonism întrepătruns şi apoi, în acea întunecare, distant şi cu imaginea tremurătoare, se văzu pe el.

Epilog

Harrison Ambler închise ochii şi simţi strălucirea blândă a soarelui de martie. Stătea pe şezlongul de pe punte şi asculta sunetele liniştitoare. Apa care lovea uşor chila bărcii de pescuit. Sunetul mosorului când era aruncat cârligul. Şi alte zgomote.

În sfârşit, ştia cum era să fii familist şi se simţea mulţumit. De partea cealaltă a bărcii, fiul şi fiica discutând aprins în timp ce prindeau momeala în cârlige. Mama, care citea ziarul şi care avea şi ea firul undiţei în apă şi care le arunca o privire plină de dragoste copiilor când aceştia deveneau prea exuberanţi.

Căscă simţind o mică durere şi îşi aranjă tricoul larg. Încă mai avea bandaje în jurul mijlocului, dar rănile erau în curs de vindecare. Simţea asta şi simţea cum încep să-i revină forţele. Soarele se reflecta în lac, unul mic din regiunea Văii Shenandoah şi, deşi încă nu se desprimăvărase complet, vremea era bună. Decise că probabil nu avea să se mai întoarcă niciodată în Sourland, deşi încă îi plăceau bărcile şi lacurile şi pescuitul şi era bucuros să fie împreună cu alţii, cărora putea să le împărtăşească ceea ce simţea. Scena nu era atât de liniştită pe cât părea; nu cu demonii care încă se mai fugăreau unii pe alţii în el. Nu cu cei doi adolescenţi exuberanţi şi cu mama lor frumoasă şi cu limba ascuţită. Dar era mai bine aşa. Mai real.

— *Hei,* tată, spuse băiatul. La şaptesprezece ani ai săi era deja lat în umeri şi cu pieptul bombat. Ţi-am adus o bere de ghimbir din lada frigorifică. Încă mai e rece. Îi dădu cutia lui Ambler.

— Mulţumesc, zise Ambler deschizând ochii şi zâmbindu-i.

— Sigur nu vrei o bere adevărată? îl întrebă femeia, care nu părea prea tânără, dar era elegantă şi foarte amuzantă. Trebuie să fie o Guinness pe undeva. Micul dejun al campionilor.

— Nu, spuse Ambler. Trebuie să o iau uşor.

Da, era plăcut să fii familist. Se putea obişnui cu asta.

Asta nu însemna că această familie era a sa, exact.

Când barca se clătină uşor de tot, Clayton Caston urcă pe punte, transpirând şi verde la faţă. Se uită cu reproş la Ambler şi

mai luă o pilulă de Dramamine[90].

Oricum Linda mai ştia câte ceva despre pescuit şi copiii fuseseră uşor de convins. Marea dificultate fusese să-l determine pe Clay să urce la bord. Avusese dreptate să fie sceptic în legătură cu liniştea promisă, deşi doar un ipohondru ca el se putea convinge să aibă rău de mare pe un lac ale cărui ape erau aproape nemişcate.

— Nu ştiu cum de am fost de acord să urc pe această barcă ce induce voma… începu Caston.

— Te invidiez, Clay, spuse Ambler.

— Îţi dai seama că şansele de a te îneca în ape liniştite sunt mai mari decât pe mare?

— Ei, hai. Pescuitul este una dintre principalele activităţi ale americanilor în timpul liber. După cum îţi spuneam, este cea mai amuzantă activitate în afară de lucratul la tabele. Acordă-i o şansă. S-ar putea chiar să fii bun la asta.

— Ştiu la ce sunt bun, mormăi Caston.

— Eşti plin de surprize. Cine ar fi ştiut că eşti aşa un mare as în materie de echipament audio-video.

— Ţi-am spus, replică Clay. Asistentul meu mi-a prezentat toate alea. Altfel, tot ceea ce ştiu despre cabluri coaxiale este preţul la metru şi timpul de amortizare.

Dar, după privirea satisfăcută de pe faţa lui Caston, Ambler ştia că îşi aduce aminte ce se întâmplase după ce Palmer şi Whitfield descoperiseră că încăperea destinată întâlnirilor bilaterale fusese transformată într-un studio TV cu circuit închis şi că întreaga conversaţie fusese transmisă la centrul mass-media al Centrului de Conferinţe. Atât politicianul, cât şi profesorul erau fascinanţi în fanatismul lor, după cum observaseră şi câteva sute de participanţi la congresul de la Davos atunci când îi văzură pe ecranele care erau peste tot prin centrul de conferinţe.

Palmer şi protejata sa nu avură nevoie de mult timp pentru a-şi da seama de implicaţii, nu doar pentru viitorul lor, dar şi în ceea ce privea planul. Prin analogie cu tot ceea ce făcuseră în ascuns, singurul lucru ce-i putea distruge era expunerea la lumină.

După cum îi povestise Caston lui Ambler cu ocazia uneia dintre multele vizite pe care i le făcuse la spital, Caleb Norris fusese cel

[90] Medicament folosit împotriva răului de mare *(n. trad.).*

care le spusese poliţiştilor militari elveţieni să meargă în camera de întâlniri bilaterale şi se asigurase că cei doi fuseseră arestaţi. După cum se aflase după aceea, fusese alertat printr-un mesaj de un spion-şef chinez, Chao Tang, care aranjase ca mesajul să-i parvină direct lui. Era o decizie neobişnuită, cel puţin, dar spionii oficiali de vârf îşi studiau adesea omologii şi aveau păreri bine formate unii despre alţii. Cei doi nu se întâlniseră niciodată, dar fiecare dintre ei îl aprecia pe celălalt. Într-o situaţie extremă, Chao decisese să apeleze la asistenţa americanului. Şi faptul că la scurtă vreme chinezul fusese găsit mort reprezenta o mărturie a autenticităţii mesajului.

Pentru că Ambler era sedat şi îşi revenea din când în când în primele câteva săptămâni de spitalizare, Caston trebuise să-i tot repete ce se întâmplase, pentru a putea înţelege că nu era un vis indus de narcotice. Mai târziu, când starea mentală i se îmbunătăţi, chiar dacă încă mai era slăbit fizic, începură să apară şi alţi vizitatori, unele vizite fiind organizate de Caston, altele nu. Primi câteva vizite de la asistentul lui Caston, care credea că Ambler era *super* şi-l tot compara cu un Derek. Apoi fu vizitat de Dylan Suteliff, adevăratul Dylan Suteliff, care, deşi se îngrăşase cu peste douăzeci şi cinci de kilograme din colegiu, fu recunoscut pe dată de Ambler. Amândoi se uitaseră în anuarul colegiului şi el îşi amintea multe lucruri amuzante din vremea aceea, în marea lor majoritate cunoscute puţin altfel de Ambler. Caston îşi petrecuse o bună perioadă de timp pentru a-şi da seama cum fuseseră redirecţionate convorbirile telefonice, precum şi aberaţiile în facturi care rezultaseră.

— Ei bine, spuse Ambler după o vreme, aşezându-se mai comod în şezlong, ce-i drept, cariera ta în televiziune a fost de scurtă durată, dar s-a dovedit foarte eficientă. Soarele este cel mai bun dezinfectant, nu?

Caston se blocă.

— Copiii s-au dat cu cremă de protecţie solară? o întrebă pe soţia sa.

— Este luna martie, Clay, replică Linda amuzată. Nimeni nu face plajă pe vremea asta.

Din capătul celălalt al bărcii se auzi un chicotit de încântare.

— L-am prins. L-am prins, e al meu, se auzi vocea Andreei, plină de mândrie.

— Al tău? zise Max, cu o voce aproape baritonală de adolescent. Al tău? Scuze, dar cine a aruncat firul? Cine a pus

momeala în cârlig? Te-am rugat să ţii de blestematul de băţ până…

— Hei, ce cuvinte sunt astea, interveni Linda pe un ton ameninţător. Se duse spre cei doi certăreţi.

— Cuvinte? Ce, sunt în engleză, nu? spuse Max.

— Şi oricum, peştele ăla este prea mic, continuă mama sa. Aruncaţi-l înapoi.

— Ai auzit ce a spus mama, zise Andreea încântată. Aruncă peştişorul ăla mititel bun de nimic înapoi în apă.

— Aha, deci acum este peştele meu? spuse Max indignat.

Ambler se întoarse spre Caston.

— Întotdeauna sunt aşa?

— Mi-e teamă că da, chicoti Caston.

Aruncă o privire soţiei şi copiilor şi Ambler văzu întipărite pe faţa lui mândria şi devotamentul, dar auditorul nu se lăsă distras mult timp. Câteva minute mai târziu, când un alt mic val undui barca, se trânti pe scaunul de lângă Ambler, pregătindu-se de o negociere serioasă.

— Ascultă, nu am putea să ne întoarcem la ţărm? spuse el pe un ton aproape implorator.

— De ce să facem asta? Este o zi frumoasă, apa este minunată, am închiriat barca asta care este nemaipomenită… ce altceva ne-am mai putea dori?

— Da, dar am plecat la pescuit, nu? Şi vezi tu, eu cred că vom descoperi că toţi peştii înoată pe la chei. De fapt sunt sigur de asta.

— Haide, Clay, zise Ambler. Nu e nici o logică în spusele tale.

Ambler ridică o sprânceană.

— Cea mai probabilă distribuţie a peştilor în această perioadă a anului…

— Crede-mă, îl imploră Caston, întrerupându-l. La chei ar trebui să fim. Am o presimţire în legătură cu asta.

Sfârşit.

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Operele genialului ROBERT LUDLUM, decedat în anul 2001, nu au fost încă publicate în întregime în România. Cartea de față, alături de o alta aflată în pregătire, este tradusă pentru prima oară la noi.

Departe de ochii curioșilor, pe o insulă din apropierea coastei Statului Virginia, există o clinică psihiatrică. Printre foști agenți speciali internați de Guvern aici, se află și Hal Ambler. Ceea ce însă nu știu cei care l-au adus, este faptul că acesta nu este nebun și, mai mult, că încearcă să afle cine l-a închis acolo și de ce.

Reușind să evadeze, Ambler are o surpriză de proporții: lumea în care se întoarce nu este cea pe care și-o amintește el. Nimeni nu îl cunoaște, nu există documente care să-i ateste existența, iar când se privește în oglindă nu își recunoaște fața...
Neverosimil, dar urmele identității lui fuseseră șterse.

După eforturi fantastice, Ambler va reuși, în curând, să afle un adevăr cutremurător...

EDITURA LIDER

ISBN 978-973-629-159-3

Preț 39,9 LEI